

HARLAN COBEN

#1 THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

ASLA VAZGEÇME

Sürprizlerle dolu, elinizden bırakamayacaksınız.
DAN BROWN

Çeviri: Elif Sezgincl

MARTE

9^{YIL}
9.90

Harlan Coben ASLA VAZGEÇME

1.BOLUM

Yanındaki adam "Dinleyin kızlar: Yaradılış ve evrim teorileri birbiriyle tamamen uyumludur." diye bağırdığı sırada. Marianne acınacak haldeki hayatındaki her iyi şeyi mahvetme konusundaki muhteşem yeteneğine hayret ederek üçüncü Cuervo'sunu deviriyordu.

Tükürüğünden bir damla Marianne'm boynuna sıçramıştı. Suratını asıp adama bir bakış fırlattı. Gür ve fırça gibi bıyıklan vardı. Yetmişlerin porno ilimlerinden fırlamış gibiydi. Marianne'm sağında oturuyordu. Adamın kafa bularak etkilemeye çalıştığı saman gibi saçlarını aşırı sarıya boyamış kadın da solundaydı. Dolayısıyla Marianne bu hafif ve basit öğle yemeği sandviçinin arasına sıkıştırıldığı için kendini şanssız hissediyordu.

Onları görmezlikten gelmeye çabaladı, liardağının içinde sanki bir elmas varmış da değerini ölçmeye çalışıyormuş gibi dikkatle inceledi. Bıyıklı adamla, saman saçlı kadmm bir an önce çekip gitmesini umut etti. Ama umutları suya düştü.

"Sen çılgınsın," dedi liayan Saman Saçlı. "Aç kulağın beni dinle."

"Tamam dinliyorum. Ama cidden çılgınsın sen."

"Yerleri değişelim mi? Bu şekilde yun yana oturursunuz," dedi Marianne.

Bay Bıyık elini Marianne'm kolunun üzerine koyarak, "Yerinizden kalkmayın küçük hanım, bunu sizin de dinlemenizi istiyorum," dedi. Marianne itiraz edecek oldu ama susmak daha çok işine gelmişti, içkisine geri döndü.

"Tamam," dedi Bay Bıyık, "Adem'le Havva'yı biliyorsunuz değil mi?"

"Elbette," dedi Saman Saçlı.

"Hikâyeye inanıyor musunuz?"

"Adem'in ilk erkek, Havva'nın ilk kadın olduğuna mı yani?"

"Aynen öyle."

"Yok ya. Sen inanıyor musun peki?" "Ivet, tabii inanıyorum."

Adam haylazlık yapan bir çocuğu sakinleştirmeye çalışır gibi bıyığını okşadı, "incil bize neler olup bittiğini anlalar. Önce Adem yaratılmış sonra da kaburga kemiğinden Havva yaratılmış."

Marianne içkisinden bir yudum daha aldı. içmesinin bir sürü nedeni vardı. Genelde eğlenmek için içerdi. Daha önceden yeni ilişkiler kurmak için bunun gibi bir sürü yerde bulunmuştu. Ama bu gece bir erkekle çıkına fikri ona uzak geliyordu. Biraz kafayı bulup, uyuşmak için içiyordu. İşe yaramazsa hapı yutmuştu.

Hayatı karma karışık.

Her zamanki gibi.

Tüm hayatı, bir budala gibi sarhoş olmakla noktalanmış dur durak bilmeyen bir can sıkıntısıyla, dürüst ve saygınlık olan her şeyden kaçarak, bir sonraki elde edilmesi imkânsız telafi yollarını arayarak geçmişti. İyi bir şeyi yok etmişti. Arlık geri dönmek için gücü yoklu ve işle bunu da yüzüne gözüne bulaştırmıştı.

Geçmişte ona en yakın insanların kalbini kırmıştı. Duygusal olarak incittiği insanların hepsi en çok sevdikleriydi. Ama şimdi, son zamanlardaki ahmaklığı ve bencilliği sayesinde Katliamcı Marianne'm kurban listesine kendisine tamamen yabancı insanları da ekleyebiliyordu.

Aslında bir şekilde yabancıları incitmek daha da kötüydü sanki. Hep sevdiklerimizi incitiriz değil mi? Ama masumları incitmek kötü bir karmaydı.

Marianne bir hayalî mahvelmişli. Belki de birden fazla hayatı.

Peki neden?

Çocuğunu korumak için. Ona göre nedeni buydu. Geri zekâlı aplan şey.

"Tamam," dedi Bay Bıyık. "Adem, Havva'nın vücuda gelmesini sağladı işte her neyse, ne diyorlarsa buna."

"Cinsiyet ayrımcılığı zırvaları," diye tepki verdi Saman Saçlı.

"Ama bu Tanrı'nın söyledikleri."

"Bilim tarafından reddedilmiş zırvalar."

"Orada dur güzel bayan. Dinle bir." Sağ elini kaldırdı. "Bak bu Adem"-sonra da sol elini kaldırdı-"Bu da Havva. Bir de Cennet Bahçemiz var tamam mı?"

"Tamam."

"Adem'le Havva'nın iki oğlu oluyor. Kabil ve Ha-bü. Sonra Habil Kabil'i öldürüyor."

"Hayır, Kabil Habil'i öldürüyor," diye düzeldi Saman Saçlı.

"Emin İnisin?" kaşlarını çatarak düşünmeye başladı. Sonra umursamaz bir şekilde elini sallayarak, "Her neyse işle birinden biri ölüyor," dedi.

"Habil ölüyor. Kabil onu öldürüyor."

"b.min misin hakikaten?"

Saman Saçlı başını salladı.

"İmam, liöylece elimizde bir tek Kabil kaldı, liuracla soru şu, peki bundan sonra nasıl ürediler? Yani demek istediğini ortalıkta bir tek Havva vardı ve o da yaşlanmaya başlamıştı. Peki, o zaman insanoğlu nasıl çoğal-d ı?"

Bay Bıyık söylediklerinin arkasından alkış ister gibi durdu. Marianne gözlerini yuvarladı.

"Buradaki ikilemin farkında mısın?"

"Belki Havva'nın başka bir çocuğu daha olmuştur. Bir kız."

"Yani o zaman kendi öz kardeşiyle mi yattı?" diye sordu Bay Bıyık.

"Tabii ki. O zamanlar herkes herkesle yalıyordu değil mi? Yani demek istediğim Adem'le Havva İlkti. Bir ensest olayı var zaten ortada."

"Hayır," dedi Bay Bıyık.

"Hayır mı?"

"İncil ensestİ yasaklar. Cevap bilimde. Demek istediğim buydu. Bilim ve din aslında birbirleriyle yan yana olabilirler. Aslında bu tamamen Darvvin'in evrim teorisiyle ilgili bir şey."

Saman Saçlı gerçekten de çok ilgilenmiş görünüyordu. "Nasıl yani?"

"Düşün bir. Tüm bu Darwincilere göre biz nereden geliyoruz?"

"Primatlardan."

"Doğru. Maymun, goril işte her neyse. Sonuçta Kabil cennetten kovulmuştu ve şu harikulade gezegende lek basına ortalıkta dolaşıyordu. Sen beni dinliyor musun?"

Hay Bıyık söylediklerinin dinlenip dinlemediğinden emin olmak için Marianne'm koluna dokundu. Marianne yavaşça adama doğru döndü. Şu pornocı bıyıklarını kesse bir şeye benzer diye düşündü. Marianne kafasını salladı. "Dinliyorum."

"Çok iyi." Adam gülümsedi ve bir kaşını kaldırdı.

"Vc Kabil bir erkek, tamam mı?"

Saman Saçlı oradan hemen atladı. "Doğru." "Normal bir erkeğin dürtülerine sahip, tamamını?" "Tamam."

"Nerede kaldık? Etrafla aylak aylak dolaşıyor. Aletinde bir şeyler olduğunun da farkında. Yani dürtüleri demiştik. Ve bir gün, bir ormanda dolaşırken -burada yine gülümsedi ve yine bıyığını okşadı- "Kabil çekici bir maymuna rastlıyor. Ya da bir goril. Ya da bir orangutan."

Marianne adama doğru döndü. "Dalga geçiyorsunuz değil mi?"

"Hayır. Bir düşün. Kabil maymun ailesini gözüne kestiriyor. Maymun cinsi insanoğluna en yakın cins değil mi? Dişi maymunlardan birine allıyor ve gerisini anlarsınız iste." Hani belki gerisini anlamamışlardır diye ellerini birbirine çarptı. "Ve primat böylece hamile kalıyor."

Saman Saçlı "Bu çok iğrenç bir şey," dedi.

Marianne yeniden içkisine dönmek istese de adanı bırakmayıp yine koluna dokundu.

"Ne kadar mantıklı olduğunu görmüyor musun? Primatın yarı insan yarı maymun bir bebeği oluyor. Maymuna benziyor evel, ama zamanla yavaşça insan özellikleri su yüzüne çıkıyor. Gördün mü? İşte! Yaradılışla evrim birbirlerine tamamen uyumlu iki teori."

Altın bir madalya bekler gibi güldü.

"Bir şeyi aydınlatalım. Yani Tanrı ensesti yasaklamış ama hayvanlarla cinsel ilişkiye hayır demiyor." dedi Marianne.

İlay Bıyık bilmiş bilmiş, bak şu konuşana der gibi Marianne'm sırlına vurdu.

"Deminden beri burada bilimle uğraşan ve dinle bilimin asla uyusamayacağı savunun şık pantolonlu adamların hayal gücünden ne kadar da yoksun olduklarını göstermeye çalışıyorum. Sorun burada. Bilim adamları sade-

ce mikroskoplarının ardmadakilere bakarlar. Din adamları da sadece sayfadaki sözcüklere. Hiçbiri ağaçlara bakmaktan ormanı göremez."

"Şu orman," dedi Marianne "İçinde şu maymunların yaşadığı orman olmasın sakın?"

Ve hava değişti. Ya da belki de Marianne Öyle sanmıştı. Hay Bıyık konuşmayı kesti. Uzun uzun Marianne'a baktı. Marianne bundan hoşlanmamıştı. Bakışlarında değişik bir şeyler vardı. Kötü bir şeyler. Adamın gözleri simsiyahtı. Mat bir cam gibi cansız donuk

gözler. Sanki biri tesadüfen onları rastgele alıkoymuş gibi. Adam göz kn-pıp daha da yaklaştı.

Marianne'ı inceliyordu.

"Vay canına tatlım. Yoksa ağlıyor musun sen?"

Marianne saman saçlı kadına döndü. O da gözünü dikip Marianne'a bakıyordu.

"Yani gözlerin kızarmış," diye devam etti adam. "İsine burnunu sokmak gibi bir niyetim yok ama merak ellim, iyi misin sen?"

"Gayet iyiyim," dedi Marianne. Sanki kelimeler ağzımda yuvarlanıyor diye düşündü. "Sadece rahat rahat içmek istiyorum," dedi.

"Anladım tabii." İdlerini kaldırdı. "Seni rahatsız etmek istememiştim."

Marianne gözlerini içkisinden ayırmadı. Bir hareket bekledi, ama bıyıklı adam hâlâ yerinden kalkmamıştı.

Marianne içkisinden koca bir yudum daha aldı. Barmen uzun zamandır aynı işi yapan bir adamın pralikli-" ğiyle bardağı yıkadı. İ!ski kovboy filmlerindeki gibi bir an bardağa hohlayacakmış gibi geldi Marianne'a. Etraf loştı. Barın arka tarafında hani makyajınızı kontrol edemeyeceğiniz klasik bar aynalarından vardı. Müdavimleri dikizlemeye imkân veren, koyu füme olduğu için kusurları örten aynalardan.

İÜ

Marianne aynadan bıyıklı adama baktı.

Adam Marianne'a kızgın bir bakış attı. Marianne o ışıktan yoksun, hareketsiz, mat gözlere kilittendi.

C) kızgın bakış yavaşça bir gülümsemeye dönüştü ve Marianne boynunda bir ürperme hissetti. Adamın arkasına dönerek çekip gitmesini seyretti. Rahatlama hissiyle içini çekti.

Kafasını salladı. Kabil bir maymunla yatarak neslini çoğaltıyor. Elbette ahbap, elbette.

Eli içkisine gitti. Bardak sarsıldı. Şu aptalca teori iyi kafa dağıtmıştı doğrusu. Ama zihni o kötü yerden uzun süreliğine uzaklaşmamıştı. Yaptığı şeyi düşündü. O zamanlar kendisine gerçekten de iyi bir fikir olarak mı gelmişti? Kendisine ve başkalarına nelere mal olduğunu, sonsuza kadar değişen hayatları düşünmüş müydü? Sanmıyordu.

Büyük hasar vardı. Adaletsizlik vardı. Kontrolsüz öfke vardı, içlen içe yanan, ilkel bir intikam duygusu vardı. Şu İncil'de yazan "göze göz dişe diş" meselesi, onun yaptığına ne ad verirlerdi acaba? Büyük ağır bir misilleme.

Gözlerini kapatıp ovuşturdu. Midesi guruldamaya başlamıştı. Stresten herhalde diye düşündü. Gözlerini açtı. Bar şimdi daha karanlık görünüyordu. Başı dönmeye başlamıştı.

Bunun için daha çok erkendi.

Kaç bardak içmişti acaba?

Bunun gibi içkinin dozunu kaçırdığınız akşamlarda yatağa uzanırsınız ve yatak füdür fıldır dönmeye başlar. Tutunma ihtiyacı duyarsınız, zira merkezkaç kuvvetin sizi en yakın pencereye doğru fırlatacağını hissedersiniz ya, aynı o şekilde önündeki demir çubuğu kavradı. Midesi iyice sıkışmaya başlamıştı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

11

Aniden karın boşluğuna bir sancı saplanmıştı. Ağzını açtı ama çığlık atamadı, lîu sebepsiz acı çığlık atmasını engellemişti. Yerinde kıvrıldı. "Sen iyi misin?"

Saman saçılının sesi. O kadar uzaktan geliyordu ki. Acı dayanılmazdı. Doğum yaptığından beri hissettiği en şiddetli acıydı. Birini dünyaya getirmek. Tanrı'nın küçük bir lesli. Bilin bakalım ne-Ketielinizden daha çok sevmekte ve kendinizden daha fazla özen göstermekle yükümlü olduğunuz şu minik şey. İçinizden dışarı çıkarken idraki zor bir biçimde size fiziksel acı veriyor.

Bir ilişkiye başlamanın güzel bir yolu değil mi?

Bay Bıyık'ın bu konuyla ilgili neler söyleyeceğini tahmin edebiliyor musunuz?

Jiletler gibi. İşte sanki aynı jiletler saplanıyordu midesine. Sanki dışarı çıkmak için tırmalıyorlardı içini. Tüm akla yakm düşünceler kaçıp gitmişti, acı Marianne'ı tüketmişti. Sadece şimdi değil, bütün hayatı boyunca ne yaptığını, nasıl bir yıkıma yol açıldığını unulmuştu. Ergenlik döneminde ebeveynleri onun pervasızlıkları yüzünden tükenmiş ve yaşlanmışlardı. İlk kocası Marianne'nı sürekli onu aldatmasından, ikinci kocası ona karşı kötü davranmasından harap olmuşlardı. Ve bir de ikinci kocasından bir çocukları vardı. Ona dostça davranan çok az sayıda kişi de ancak birkaç haftadan fazla

dayanabiliyordu. Ve bir de onlar Marianne'ı kullanmadan önce Marianne'm onları kullandığı erkekler vardı.

Erkekler. Belki bu da bir geri ödemeye ilgiliydi: Seni incitmeden önce sen onları incil. Kusacağından emindi. "Tuvalet," diyebilirdi sadece. "Tamam, anladım." Yine Saman Saçlının sesi.

Marianne tabureden düştüğünü hissetti. Bir çift

güçlü el kollukalllarından kavrayıp onu ayağa kaldırdı. Biri -Saman Saçlı -arkasından ona eşlik etti. Yalpalaya yalpalaya tuvalete yöneldi. Boğazı korkunç şekilde kurumuştı. Midesindeki sancı doğrulmasını engelliyordu.

Güçlü eller ona uzandı. Mariannc gözlerini yerden ayırmadı.

Karanlık. Sadece sürüyerek giden zar zor kaldı-rabildiği ayaklarım hissedebiliyordu, ilerisini görmeye çalıştı. Tuvalet çok uzak değildi. Oraya kadar dayanabilecek miydi acaba? Neyse ki yetişebildi.

Ama biraz daha yolu vardı.

Saman Saçlı hâlâ koltukaltlarından tutuyordu. Marianne'ı tuvalet kapısına yöneltti. Marianne ne kadar kendini toparlamaya çalışsa da beyni buna başaracak güce sahip değildi. Beyni emri gerçekleştirilmeyi reddetti. Bağırmasına, kurtarıcısına kapıyı geçmeyi başardıklarını söylemeye çalıştı, ama ağızını açmayı da beceremedi.

"Bu taraftan," diye fısıldadı kadın. "Daha iyi olacak."

Daha mı iyi olacak?

Bedeninin bir acü çıkış kapısının metal çubuğuna doğru itildiğini hissetti. Kapı açıldı. Barın arka tarafına çıktılar. Marianne aslında daha iyi okluğunu düşünüyordu. Issız bir sokakta temiz havada daha iyi olacaktı. Temiz hava ona iyi gelecekti. Temiz hava daha iyi hissetmesini sağlayacaktı.

Kapı arkasındaki duvara çarpıp ses çıkararak sonuna kadar açıldı. Marianne sendeledi. İ lakikaten de temiz hava iyi gelmişti. Çok da iyi değil ama. Midesindeki sancı geçmemişti çünkü. Ama yüzüne çarpan soğuk hava iyi gel misti.

işte o sırada kamyoneti gördü.

Kamyonet beyazdı ve renkli camları vardı. Arka kapıları onu yutmaya hazırlanan bir ağız gibi sonuna katlar açılmıştı. Ve orada, tam bu kapıların yanında ayakta duran ve daha sonra Marianne'ı

kavrayıp kamyonetin içine sokan adam da Fırça Bıyıklının la kendisiydi.

Marianne kalkmaya çalıştı ama işe yaramadı. Bıyıklı onu bir patates çuvahymış gibi kamyonetin İçine doğru fırlattı. Marianne tok bir gümbürtü sesi çıkartarak kamyonetin arkasına yığıldı. Adam yavaşça içeri girdi, kapıları kapattı ve yanında dikildi. Marianne yerde bir cenin gibi kıvrılmıştı. Hâlâ midesi sancıyordu ama artık korku egemen olmaya başlamıştı.

Adam takma bıyığını çıkarttı ve ona gülümsedi. Kamyonet yola koyuldu. Arabayı süren Saman Saçlı olmalıydı.

"Selam Marianne," dedi adam.

Marianne ne kımıldayabiliyor, ne de nefes alabiliyordu. Adam yanma oturdu, yumruğunu kaldırdı ve şiddetle midesine bir darbe indirdi.

önceki acı dayanılmazdı ama şimdiki ondan da beterdi.

"Şu bant nerede?" diye söylendi adam. Ve daha sonra ona gerçek anlamda ızdırap vermeye başladı.

2. BÖLÜM

B

unu yapmak istediğinizden emin misiniz?" Hazen bir uçurumdan kaçmak islediğiniz zamanlar olur. Loo-ncy Tuncs çizgi filminde Wile E.Coyote tam hızla koşarken karşısına bir uçurum çıkar ama o koşmaya devam eder. Sonra birden durur ve aşağıya bakar, dikine düşeceğini ve yapılacak hiçbir şey olmadığını bilir. Bunun gibi bir şey.

Ama bazen, belki de çoğu zaman her şey bu kadar açık değildir. Hava karanlıklır ve siz uçurumun kenarındasınız ama hangi yöne gittiğinizi bilmeden yavaş yavaş yürürsünüz. Adımlarınızı tereddütlü ve amaçsız bir şekilde alırsınız. Uçurumun kıyısına ne kacıar yakın olduğunuzu, yumuşak toprağın nasıl çökebileceğini, ayağınızın kayabileceğini ve birden karanlığa düşebileceğinizi anlayamazsınız.

Ve işle Mike şu dağınık saçlı, kassız vücutlu, uzun kirli tırnaklı, kollan dövme dolu züppe genç bilgisayarıcı, fazla kaygı verici sesiyle onlara bakıp o lanet olası soruyu sorduğunda kendisinin ve Tia'nın bir uçurumun kenarında olduklarını biliyordu.

"Bunuyapmak istediğinizden emin misiniz....?
iliç kimse bu odaya ail değildi. Elbelteki Mike ve Tia Bayc Glcn
Rock'ını banliyölerinden birinde farklı düzeyden insanların yaşadığı
kapalı bir sitedeki kendi evlenirdeydiler ama bu yalak odası
kesinlikle yasak, düşman bir bölge olmuştu. Mike odada hâlâ
şaşırtıcı bir şekilde geçmişle ilgili bir sürü kalıntıya rastlamıştı.
Hokey kupaları yerli yerinde duruyordu ama bir zamanlar bütün
odayı kaplarken, şimdi sanki sadece rafın arka tarafını
doldurmuş gibiydiler. .1 a rom ir Jagrve Chris Drury'nin posterleri hâlâ
duvardaydı ama belki güneşlen, belki de ilgi gösterilmediğinden
sararmışlardı.

Milce geçmişini düşündü. Oğlu Adam'ın Goose-bunıps'ı ve Mike
Lupica'nın elde edilmesi çok zor başarılarla imza atan çocuk
sporcularla ilgili kitabını okumasını hatırladı. Bir Talmud alimi gibi
spor sayfalarını okurdu hep. Özellikle de hokeyle ilgili olanları. En
sevdiği oyunculardan imzalı fotoğraflarını alır, sonra da onları
yapışkan dikellerle duvarlara asardı. Madison Square Garden's
gittiklerinde Adam, imzalı fotoğraf alabilmek için 8. caddenin 32.
sokağında bulunan oyuncuların çıktığı kapıda beklemeleri için hep
ısrar ederdi.

Bu odada değil belki ama oğlunun hayatında arlık hepsi geride
kalmıştı.

Adanı zamanla bunlardan vazgeçmişti. Bu normaldi. Arlık bir çocuk
değil, hemen hemen olgunluğa doğru hızla koşan ama gerçeklen
hızla koşan bir ergendi. Ama yatak odası buna uyum sağlamak için
pek isteksiz görünüyordu. Oğlu için geçmişle bir bağlantı olup
olmadığını, geçmişle tescili bulup bulmadığını merak etti.

Belki de Adam'm bir parçası bâlâ Mike'm oğlu için bir kahraman
olduğu, sevgili yaşlı babası gibi bir fizikçi olmak istediği o günleri
özlüyordu.

Ama Mike şu anda sadece inanmak istediği şeye

it-

İnanıyordu.

Mike'm adını hatırlamadığı züppe bilgisayar kurdunun, adı Hrell'ü
galiba, sorusunu tekrarladı: "limin misiniz?"

Tia kollarını birbirine kavuşturmuştu. Sert bir yüz ifadesi vardı. Mike'a daha yaşlı görünmüştü. Ama daha az güzel değil. Hafiften oliceli çıkan sesinde en ufak bir tereddüt dahi yoktu.

"Evet, eminiz."

Mike hiçbir şey söylemedi. Oğullarının odası epeyce loştu. Sadece eski, kaz boynu şeklindeki masa lambası açıktı. On bir yaşındaki kızları Jill okuldaydı. On altı yaşında olanı Adam, okulla birlikte bir gecelik bir geziye katılmıştı. Elbetteki artık bu lip gezileri "çok sıkıcı" bulduğundan gitmek istememişti. Ama okul geziyi mecbur tutmuşlu ve en miskin arkadaşından daha da miskinleri hile orada olacağından şimdi hepsi birden uyumdaki aksaklıktan sürekli şikâyet edebilirlerdi.

"Nasıl çalıştığını anladınız değil mi?"

Tia ve Mike tam bir uyum içinde başlarını salladı.

"Hu yazılım oğlunuzun tüm luş vuruşlarını kaydedecek," dedi Brett. "Günün sonunda tüm bilgiler bir yerde kaydedilip size e-mail olarak gönderilecek. Size her şeyi göslerecek. Ziyaret ettiği tüm web sitelerini, gönderilen ve alınan tüm e-mail'leri, her anlık mesajı. Eğer Adam PowerPoint ya da Word'de bir dosya hazırlarsa bunu da götüreceksiniz. Her şeyi, her şeyi göreceksiniz. Eğer isterseniz onu canlı olarak da seyredebilirsiniz. Şuradaki seçenek tuşuna basmanız yeterli."

Üzerinde "canlı takip." yazan kırmızı bir tuşu gösterdi. Mike'm gözleri odada dolaştı. Hokey kupaları onunla dalga geçergibiydiler. Mike Adam'm onları neden bir yere kaldırmadığına şaşırılmıştı. Mike Dartmouth'da kolej hokeyi oynamıştı. New York Rangers'a transfer olmuş, bir sene Hartford adındaki takımları için oynamıştı. Hokeye olan aşkını Adam'a da bulaştırmıştı. Adam üç yaşındayken hokey oynamaya başladı. Kaleci olmuştu. Paslı kale hâlâ garajla cadde arasındaki yolda, dışarıda duruyordu. Hava şartları nedeniyle filesi yırtılmıştı. Mike kale alışlarında oğlunu saallerce çalıştırırdı. Adam geleceği parlak müthiş bir oyuncuydu. Ve sonra altı ay önce birden, hiçbir neden yokken hokeyi bıraktı.

Hokey sopasını, dizliklerini ve kaskını yere koydu ve bıraktığını söyledi.

Her şey bununla mı başlamıştı?

Çöküşünün, geri çekilmesinin bir göstergesi miydi bu? Mike oğlunun karma saygı göstermeye, çocuklarının spordaki

başarılarını hayattaki başarılarıyla bir tutan ısrarcı ebeveynler gibi olmamaya çalışmıştı ama bir yandan da hokeyi bırakması Mike'ı içten yaralamıştı.

Ama Tia'yı çok daha fazla.

"Onu kaybediyoruz," demişti.

Mike bundan o kadar emin değildi. Adam bir arkadaşının trajik bir şekilde intihar etmesinden sonra oldukça sarsılmıştı ve tabii ki bir yandan da ergenlik dönemine has bazı sorunlar yaşıyordu.

Dakikası dakikasına uymuyordu ve çok durgundu. Bütün zamanını odasında bu berbat bilgisayarın başında fantastik oyunlar oynayarak, birileriyle mesajlaşarak ya da kim bilir daha neler yaparak geçiriyordu. Ama bütün gençlerin de yaptığı bu değil miydi zaten? Onlarla çok az konuşuyor ve çok nadir tepki gösterdiği o zamanlarda da sadece homurdanıyordu. Ama buda çok anormal bir şey değildi sanki.

Bu denetleme sistemi annesinin fikriydi. Tia Man-hallan'daki İurlon and Orımsteiri firması için çalışan bir suç avukatıydı. Üzerinde çalıştığı davalardan biri de kara para aklayıcısı Pale Ualey'yle ilgili açılan davaydı. Haley 1 B1 tarafından internetteki yazışmaları takip edilerek ya-

kalanın ıstı.

Bilgisayarcı çocuk Bretl Tia'nın hukuk bürosunun Teknik servisinde çalışıyordu. Mike o anda gözünü dikmiş, Adam'm bilgisayarının klavyesinin üzerinde dolaşan Bretl'in kirli tırnaklarına bakıyordu. Şu İğrenç tırnaklı adam oğullarının odasında Adam'm en değerli varlığını karıştırıyordu.

"Birkaç dakikalık daha işim var," dedi BreTt.

Mike daha önceden E-SpyRight'ın web sayfasına bakmış ve açar açmaz koyu ve büyük barile rie yazılmış şu yazıya rastlamıştı:

ÇOCUKLARINI/ CİNSİ İ. TACİZCİLER TARAFINDAN RAHATSIZ FİDİFYOR MU? ÇALIŞANLARINIZ SIZDEN PARA ÇALİYOR OLABİLİRLER Mİ?

Ve sonra Tia'nın buna karar vermesinde çok etkili olan o cümle; **BİLMEYE HAKKINIZ VAR'** Web sayfasında ayrıca kullanıcı yorumlarına da yer verilmişti:

"Ürününüz, kız.ını ebeveynlerin en büyük kâbusundan kuriardı-
cirlselsapıklardan! Teşekkürler ESpyRighi! "

Ilob Denver, CO

"En güvendiğim memur ofisin parasını ealıyonnuş. Eğer
yaz.ıhmımız olmasaydı bunu asla anlayamazdım!

Kevin- Boston, MA

Mİke karşı çıkmıştı.

"O bizim oğlumuz," demişti Tİa.

"Bunu biliyorum. Bilmediğimi mi sanıyordun yoksa?"

"Bu seni kaygılandırmıyor mu?" "Elbette kaygılandırıyor, ama."

is)

"Ama ne? Biz onun anne babasıyız," ve sonra bir yandan firmanın
reklamlarını yeniden okurken "Bilme hakkımız var," dedi Tİa.

"Onun özel hayalını islila elme hakkımız var öyle mi yani?"

"Onu korumak için. evci. O bizim oğlumuz." Mike kafasını salladı.

"Sadece hakkımız yok," dedi Tİa kocasına doğru yaklaşarak. "Aynı
zamanda ona karşı sorumluluklarımız var."

"Annenle babanın senin her yaptığından haberleri var mıydı?"

"Hayır."

"Peki düşüncelerinden, arkadaşlarıyla konuştuğun şeylerden?"

"Hayır."

"İşle ben bunu kastediyorum."

"Spconeer I] il Piri anne babasını düşün," diyerek karşı koydu Tİa.

Bu ani çıkış karşısında sessiz kaldı Mike. Birbirlerine baktılar.

"İğer Spencer'm yeniden dünyaya gelme şansı olsaydı-

"Bunu yapma Tİa,"

"Yo hayır, beni dinle. Her şeye yeniden başlayabil -selerdi ve
Spconeer geri dönseydi, sence onu çok sıkı bir şekilde
denellemezler miydi?"

Adam'ın sınıf arkadaşlarından biri olan Spconeer IIIII adındaki çocuk
dört ay önce intihar etmişti. Bu hem Adam hem de diğer arkadaşları
için bir yıkım olmuştu. Tül. Mikc'a bundan bahsediyordu.

"Sence Adam'ın böyle davranmasıyla bir ilgisi yok
mu?"

"Spencer'm intiharının mı?"

"Elbette."

"Bir yere kadar evet, ama unutma ki zaten Adam'da bazı değişiklikler vardı. Sadece bu olay değişimi biraz daha hızlandırdı. Belki o mı biraz zaman tanırırsak..."

"Hayır," dedi Tia kesin ve seri bir ses tonuyla. "Bu üzücü olay Adam'ın davranışlarını anlaşılır kılabilir, ama iehlikli olmadığını göstermez. Bunların dışında herhangi bir olay, her şeyi tersine çevirecektir."

Mike. Tia'nın söyledikleri üzerinde düşünmüştü. "Ona söylemeliyiz."
"Neyi?"

"Adam'a bilgisayarını izleyeceğimizi söylemeliyi/-"

Tia suratını aslı. "Ne amaçla?" "İzlendiğini bilsin diye."

"Tekerleğe laş koyalım da hızlanamayalım yani." "Aynen."

"O zaman evde yapamadıklarını bir arkadaşında ya da bir internet kalede yapar."

"O zaman ne olur ki? Ona söylemelisin. Adam kendine özel tüm düşüncelerini bu bilgisayara aktarıyor."

Tia Mike'a doğru bir adım daha alarak elini göğsüne koydu. O'arıda dahi. bu kadar yıl geçtikten sonra dokunuşu Mike'ı hâlâ etkileyebiliyordu. "Başı belada Mike. Bunu göremiyor musun? Oğlunun başı belada. Belki alkol ya da uyuşturucu alıyor. Bunu bilemeyiz. Başını kuma gömmeyi bırak artık."

"Ben başımı istediğim yere gömerim."

Tia arlık yalvarır gibi konuşmaya başlamıştı. "Sen işıı kolayına kaçırıyorsun. Ne yani? Zamanla geçeceğini mi düşünüyorsun?"

"Demek islediğim bu değil. Bir düşün. Bu yeni teknolojinin bir parçası. Tüm sırların, heyecanlarını, düşüncelerini bu bilgisayara aktarıyor. Sen kendi anne babanın bütün bunları bilmesini ister miydin?"

"Artık başka bir dünyada yaşıyoruz," dedi Tia. "Bundan emin misin?"

"Bunda ne kölülük var? Biz onun anne babasıyız. Onun için en iyi olanı isliyoruz."

Milce yine başını salladı. "Birin bütün düşüncelerini bilmek istemezsin," dedi. "Bazı şeyler çok özel kalmalıdır."

Tia kocasının ellerini tuttu. "Sırlardan mı bahsediyorsun?"

"Evcı."

"Bir insanın sır saklamaya hakkı var mı?" "Elbette var."

Tia ona o kadar garip bir şekilde baktı ki, bu pek hoşuna gitmemişti.

"Senin sırların var mı peki?" diye sordu Tia.

"Demek istediğim bu değildi."

"Benden sakladığın sırların var mı?" diye sordu Tia yeniden.

"Hayır, ama düşündüğüm her şeyi de bilmeni islemezdim."

"Ben de senin benim düşündüğüm her şeyi bilmeni islemezdim."

Burada ikisi de konuşmayı kestiler. Tia geri adım
altı.

"Ama onu korumayla özel hayalına karışmama arasında bir seçim yapmam istenseydi onu korumayı seçerdim."

Mike'm bir ağız dalaşına dönmesine izin vermediği bu tartışma bir ay kadar sürdü. Mike oğlunu yeniden kazanmak için tatlı tatlı elinden geleni yapmaya başladı. Alışveriş merkezlerine, eğlence yerlerine batta konserlere gitmeyi leklit'etli. Adam her seferinde reddetti. Sürekli evden uzak. dışarılardaydı. Akşam yemeğine de gelmi-

yurdu arlık. Okuldaki notları düşmüştü. Bir seferinde te-ı .ip iste gittiler. Terapist depresyonda olabileceğini söylemişti. Belki ilaç verebilirdi ama öncelikle Adamlarla konuşması gerekiyordu. Adam bunu tartışmasız bir şekilde reddetti.

Yeniden terapistte gitmek için ısrar ettiklerinde Adam İki gün boyunca eve uğramadı. Cep telefonunu da açınıyordu. Mikela Tia çılgına dönmüşlerdi. Sonunda İm arkadaşının evinde saklandığını öğrendiler.

Tia "Onu kaybediyoruz." diyerek yeniden tartışmayı haşlattı.

Ve Mike hiçbir şey söylemedi.

"Sonuçla biz onların bekçileriyiz Mike. Bir süre onları kollayıp güzelir, sonra da hayatlarını yaşamaları için bırakırız. O zamana kadar hayatta kalmasını ve sağlıklı nınıasmı İsleriz. Ondan sonrası kendisini İlgilendirir."

Mike sonunda kabul elti. "Tamam, o zaman."

"Emin misin?" diye sordu Tia.

"Hayır."

"Ben de öyle. Ama sürekli Spencrr Hill'i düşünmekten kendimi alamıyorum." Mike yine başım salladı. "Mike?"

Mike karısına baktı. Dartmoulh'ta onu İlk kez gördüğü o soğuk sonbahar günündeki gibi çarpık bir gülüş illi üa. O gülüş o gün kalbine İşlemiş ve orada kalmıştı.

"Seni seviyorum," dedi Tia.

"Ben de seni seviyorum."

Ve böylece oğullarını birer casus gibi İzlemeye karar verdiler.

2.1

3. BOLUM:

aşlarda gerçek anlamda hiçbir zararlı c-mail ya da l) mesaj görmemişlerdi. Fakat üç hafta sonra bir Pazar-lesi günü büyük bir değişiklik oldu.

Tia'nın masasındaki dâhili telefon çaldı. Küstah bir ses, "(idama gel," dedi. Ilesler Srimstein'dı bu. Hukuk firmasının büyük patronu, Hesler tüm dâhili konuşmaları asistanına bırakmadan kendisi yapardı. Kadının sesi hep biraz öfkeli çıkardı. Sanki daha Önceden onu görmeniz gerekliliğini bili-, yormuşsunuz da ona kendinizi aratarak zaman kaybetli-i'yormuşsunuz gibi.

Tia altı ay önce yeniden Iurton and Crimstein Hukuk firmasında avukat olarak çalışmaya başlamıştı. Iur-um seneler önce ölmüş, firmanın en ünlü ve en çok korkulan avukatı Ilcster Crimstein sapasağlam ve enerjik bir vekilde yönelimi devralmıştı. Suçla ilgili her türlü alanda bir uzman olarak bütün dünyaca tanınan biriydi. Real IV'de Crimstein Suç Üstünde adında bir programı bile vardı. Ilcster Crimstein her zamanki gibi telefonda bayırdı. "Tia?"

"Hemen geliyorum."

E-SpyRight raporunu üst çekmeceye lıklı ve bir la-rafta camlı odaların ve güneş alan üst düzey yöneticilerinin odalarının, diğer tarafta havasız küçük bölmelerin bulunduğu koridorda yürümeye başladı. Birlon and Crim-stein tek bir kişi tarafından yönetilen bir topluluktu. Üst düzey yöneticiler vardı elbette ama Iester Crimstein hiçbirinin önemli kararlara imza almasına asla izin vermezdi.

Tia köşedeki geniş ve havadar odaya geldiğinde Hecster'm asistanı ona belli belirsiz bir bakış attı. Hecster'ın kapısı çoğu zaman olduğu gibi yine açıktı. Tia durup kapının yanındaki duvara vurdu. I lester odada tur atıyordu. Ufak tefek bir kadın olmasına rağmen öyle gözüküyordu. Neredeyse tehlikeli denebilecek şekilde sıkı ve güçlü bir görüntüsü vardı. Bütün gücünü ve sıcaklığını karşısındakine yayıyordu.

"Yazılı ifade almak için Cuma günü Boston'a gitmeni istiyorum," dedi tinden hiçbir şey söylemeden.

Tia odanın içine doğru yürüdü. Kötü bir sarıya boyanmış saçları her zaman kıvrır kıvırdı. Hep bir rahatsızlık hissettiğini düşünürdünüz ki, bu tamamıyla doğrudu. Bazı insanlar tüm dikkatinizi kendisine vermenizi isterler. Hesler Crimstein ise sanki yakanıza yapışıp gözlerinin içine bakmanız için sizi zorlayacakmış gibi davranırdı.

"Tabii ki, hiç problem değil," dedi Tia. "Hangi dava?"

"Beck."

Tia bu davayı biliyordu.

"İşte dosya. Şu berbat görünümlü, kabus gibi döv-; meleri olan bilgisayar uzmanı da seninle gelsin." "Bretl," dedi Tia.

"Evet, o. Herifin özel bilgisayarını incelettirmek is-

liyorum."

Hester Tia'ya dosyayı verdi ve oradan oraya yürüyerek yapması gerekenleri özetledi.

Tia dosyaya öylesine bir göz atlı. "Bardaki tanık-lan söz ediyoruz değil mi?"

"Kesinlikle." Cuma günü ifade verecek. Eve git ve çalışmaya başla."

"Tamamdır, problem değil."

Hesler durdu. "Tia?"

O sırada Tia sayfaları karıştırıyordu. Davaya, Beck'-c, şu ifade verme işine ve Boston'a gitme şansına konsantre olmaya başlamalıydı. Ama kahretsin, şu E-Spy-Kighl raporu işlerini yavaşlatıyordu. Patronuna baktı.

"Aklında bir şey mi var?" diye sordu I lester.

"Sadece konsantre olmaya çalışıyorum."

Hester kaşlarını çattı. "iyi. Çünkü bu herif koca bir hayvan pisliği çuvalı kadar çok şey saklıyor. Beni anlıyor musun?"

"Pislik çuvalı," diye tekrar etti Tia. "Doğru. Gördüğünü söylediği şeyi kesinlikle görmediğinden cininim. Anladın mı beni?"

"Ve bunu ispat etmemi mi istiyorsunuz?" "Hayır." "Hayır mı?"

"Aslında tam tersi."

Tia kaşlarını çatlı. "Sizi lakip edemiyorum. Benden koca bir hayvan pisliği çuvalı sakladığını ispat etmemi islemiyor musunuz?"

"Aynen öyle."

Tia hafifçe omu/unu silkti. "Detay isliyorsunuz sadece."

"Evet, memnun olurum. Orada oturup tatlı tatlı sii-ı fiyle soru sormanı istiyorum. Vücudunu saran, hatta düşük belli bir şey giy. Karşısına geçip, her söylediğini müthis ilginçmiş gibi dikkatle ve gülümseyerek dinleyerek sanki ilk buluşmanızmış gibi davran. Ses tonunda hiçbir şekilde şüphe olmamalı. Söylediği her* şeyin kanun gibi doğru olduğunu farz et."

Tia anlamış gibi başını salladı. "İstediği gibi konuşmasına izin vermemi isliyorsunuz."

"Evel."

"Her şeyi, tüm hayat hikâyesini kaydetmemi istiyorsunuz."

"Yine evet."

"Böylece mahkeme sırasında canına okuyacaksınız."

1 leşler bir kaşını kaldırdı. "O çok ünlü Crimslein sorgus.uyula."

"Tamam," dedi Tia, "Anladım."

"Kahvaltı için taşaklarını servis etmeyi düşünüyorum. Sen de benim içki gidip markellen malzemeleri alacaksın. Bunu yapabilecek misin?"

Şu Adam'ın bilgisayar raporu, onu ne yapacaktı? Öncelikle Mikei aramalıydı. Sakince otur, her şeyi yeniden gözden geçir ve bir sonraki adıma karar ver...

"Tia?"

"Evet yapabilirim."

Hesler yürümeyi bıraklı. Tia'ya doğru bir adım allı. Ondan en az onbeş santim kadar kısaydı ama yine Tia'ya hiç dc kısaymış gibi gözüküyordu. "Neden bu görev için seni seçtiğimi biliyor musun?"

"Çünkü ben Columbia hukuk fakültesinden mezunum, çok başarılı bir avukatım vc altı aydır İlk kez bana böyle önemli bir görev veriyorsunuz."

"Hayır."

"Neden o zaman?"

"Çünkü sen yaşını başını almışsın."

Tia ona baktı.

"Yani anladığın anlamda değil. Demek isliyorum ki kırkların ortasındasm değil mi? Ben senden en az on yaş büyüğüm ve geri kalan avukatlar da henüz bebek sayılır. Bir kahraman gibi görünmeyi isleyecekler. Kend iletini kanıtlayabileceklerini zannedecekler."

'Ta ben?"

Hcstcr omuzunu sükti. "Eğer sen de onlar gibiysen, kovulursun." Buna söylenecek hiçbir şey olmadığı için Tia susmayı tercih etti. Başını önüne eğip rapora baktı ama kalâ- 1 hâlâ oğluyla ve kahrolası bilgisayarından aktarılan raporlarla meşguldü.

Hesler biraz bekledi. Tia'ya tanıkların dilini çözen bakışlarıyla dik dik bakıyordu. Tia hissetmemiş gibi görünerek o bakışları yakalamıştı. "Neden bu firmayı seçim?" diye sordu Hesler.

"Gerçeği öğrenmek ister misiniz?"

"Tercih ederim."

"Sizin için." dedi Tia.

"Şımarmam mı gerekiyor?"

Tia omuzunu silkti. "Gerçeği İstediniz. Gerçek şu ki • .alışmalarınıza öteden beri hayran olmuşumdur."

llester gülümsedi. "Evet, evet evet. En büyük benim."

Tia bekledi. "Peki başka?"

"Bütün nedeni bu sayılır." dedi Tia.

l lester balını salladı. "Hayır, daha fazlası var."

"Ani a y a ma d ı m."

Hesler masasına olurdu. Aynısını yapması için Tia'-ya işaret eli.

"Delaylandırmamı mı isliyorsun?" "Tamam,' olur."

"Bu firmayı seçtin, çünkü bir kadın haklan savunu-nısu larafından yöneliliyor. Doğum sonrasında uzun bir süre İşten uzak kalmanı anlayış-la karşılayabileceğimi önceden tahmin etmiştin."

Tia hiçbir yorum yapmadı.

"Yaklaştım mı?"

"Bir yere kadar."

"Ama bil ki kadın haklarını savunmak hemcinslere yardım etmek anlamına gelmez. Eşit şartlarda olmaktır. Kadınlara haklarını vermek demektir. Garanti vermek değü."

Tia bekledi.

"Sen anneliği seçtin. Bu yüzden cezalandırılacak değilsin. Ama bu seni özel de kılmaz. Bütün bu yıllar senin içim büyük bir iş kaybı oklu. İşten uzak kaldın. Herkese eşit şartlar. Yani bir erkek de çocuklarına bakmak için izin alsa aynı şekilde muamele görür. Anlıyor musun?"

Tia bu konuda çekimser olduğu belirten bir hareket yaptı.

"Çalışmama hayran olduğumu söyledin," diye devam etti Hester. "Evet."

"Ben bir aile kurmamayı tercih ettim. Bu düşünceme de hayran mısın?"

"Bunun bir hayran olup olmama konusu olduğunu düşünmüyorum."

"Kesinlikle. Senin seçimin için de bu geçerli. Kariyerimi tercih ettim ve işten uzak kalmadım. Dolayısıyla hukuk kariyerimde en önde giden benim. Ama günün sonunda gittiğim yerde yakışıklı bir doktor ve çocuklar yok. Ne dediğimi anladın mı?"

"Anladım."

"Harika." Hester'm burun delikleri saldırıya hazır bir boğa gibi açılmıştı. "Dolayısıyla bu odaya gelip oturduğunda, odama gelip oturduğunda bütün düşüncelerini

bana yoğunlaştırmanı, beni nasıl memnun edeceğimi ve bana nasıl hizmet edeceğimi düşünmeni istiyorum. Akşama ne yemek yapacağını ya da çocuğunun futbol antrenmanından geç gelip gelmeyeceğini değil. Beni takip edebiliyor musun?"

Tia karşı çıkacak oldu ama Hester'm ses tonu buna izin vermiyordu.

"Takip ediyorum."

"iyi."

Hester çalan telefonunu açtı. "Ne?" Sessizlik. "Moron şey. Ona ağzını kapalı tutmasını söylemiştim. Hester sandalyesini döndürdü. Bu Tia'ya verilmiş bir mesajdı. Kalktı ve kapıya doğru yöneldi. Gerçekten de kafasının akşam yemeği ya da oğlunun antrenmandan kaçla geleceği gibi sudan konularla meşgul olmasını dilerdi.

Koridora çıktığında cep telefonu açtı. Dosyayı kolunun altına sıkıştırdı. Hester'm paylaşmasına rağmen aklı hâlâ E-SpyRight'tan gelecek rapordaydı.

Raporlar genelde çok uzundu. Adam internette çok fazla sörf yapıyor, bir sürü web sayfasına bakıyor, My-Space ya da Facebook'taki arkadaşlarıyla çok fazla yazışuyordu. Bazen sayfalarca çıktı almak zorunda kaluyordu. Şimdiye kadar göz gezdirdiklerinin çoğu, aslına bakılırsa özel hayata tecavüz etmek sayılmazdı, fakat gerçekte bu kadar çok şeyi öğrenmek için büyük bir merakı da yok değildi. .

Bir an Önce masasına gitmek için hızlandı. Masasının üzerinde olmazsa olmaz aile fotoğraflarından vardı. Dördü, Mike, Jill, Tia ve Adam. Adamin birlikte bir şeyler yapmak için teşrif elliği nadir zamanlardan birinde çekilmiş bir fotoğraf. Hepsi zoraki gülüyor gibiydi, ama bu fotoğrafa bakmak Tia'yı rahatlatuyordu. Çekmeceye koyduğu E-SpyRighl raporunu çıkardı ve kendisini o çok şaşırtan e-maüi bulup tekrar okudu. Şaşkınlığı geçmemişti. Ne yapabileceğini düşündü ama buna tek başına karar

il
veremezdi.

Telefonu ahp Mike'ın numarasını yazdı. Sonra da mesajını yazıp gönder tuşuna basil.

Mike mesaj geldiğinde hâlâ patenlerini takuyordu.

"Şu kelepçeler?" diye sordu Mo.

Mo daha önceden patenlerini çıkartmıştı. Soyunma odası, tüm hokey çilerin soyunma odaları gibi iğrenç kokuyordu. Çünkü bütün ter hokey kıyafetlerinin içindeki pedlcricin altına toplanıp siniyordu. Tropik pervane sürekli dönmesine rağmen işe yaradığı söylenemezdi. Oyuncular farkında değildi ama bir yabancı odalara girdiğinde kokudan duramuyordu.

Mike ekranda karısının telefonundan bir mesaj geldiğini gördü.

'Tvvet."

"Hey. afallamış gibisin."

"Kvet," dedi Mike. "Hana mesaj göndermiş. Sersemledim."

Mo suratını astı. Mike ve Mo. DarthmouüYtan beri çok iyi arkadaşları. Oranın hokey takımında birlikte oynamışlardı. Mike sol kanal baş skoreri, Mo sert savunma oyuncusuydu. Mezun olalı yirmi beş sene olmuştu. Mıkc organ nakli operatörüydü artık. Mo ise CIA'de karanlık işler yapıyordu. Ama hâlâ takımdaki konumları aynıydı.

Diğer oyuncular formalarını özenli ve ağır bir şekilde çıkartıyorlardı. Artık hepsi yaşlanıyordu ve bu oyun da bir genç oyunuydu.

"Senin şu anda hokey oynadığını biliyor değil mi?"

"Biliyor."

"O zaman bir daha hatırlat ona." "Sadece bir mesaj Mo."

"Bütün hafta hastanede canın çıkıyor," dedi Mo. Ne

zaman şaka yaptığını ne zaman ciddi takıldığını asla anlayamazdınız. "Bu bizim için kutsal hokey zamanı. Şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı."

Mike'm Tia'yı ilk kez gördüğü o soğuk kış gününde Mo'da oradaydı. Aslında Tia'yı ilk Mo fark etmişti. Yalc'c karşı oynuyorlardı. Mike ve Mo, ikisi de o zamanlar birer çaylaktı. Tia seyirciler arasında onları seyrediyordu. Oyun arasında ısınırlarken Mo Mike'ı dürtüp Tia'yı göstererek, "Şuradaki fıstığa bak" demişti.

İşte her şey böyle başlamıştı.

Mo'nun teorisine göre bütün kadınlar ya Mike'ı ya da kendisini seçerdi. Kötü adamlara meyilli kadınlar Mo'dan hoşlanır, Mike ise cici bici kızları çekerdi. Üçüncü periyotta, Dartmouth bayağı bir tinde olduğu sırada Mo topu kazanmış ve Yale'e sıkı bir vuruş yapmıştı. Karşı takım oyuncusunu zımbaladığında tepkisini ölçmek için dönüp Tia'ya bakmıştı. Hakem oyunu durdurmuş, Mo ceza kulübesine doğru giderken Mike'a eğilip "senin olsun," demişti. Bu bir kehanetti sanki. Oyundan sonraki partilerden birinde rastlaştılar. Tia büyük sınıflardan biriyle gelmişti ama ilgisiz gibiydi. Geçmişleriyle ilgili konuştular. Mike tam o sırada bir doktor olmak istediğini söylemişti Tia'ya. Tia'da buna ne zaman karar verdiğini sormuştu.

"Sanki doğduğumdan beri bunu istiyordum," demişti Mike.

Tia'yı bu cevap tatmin etmemişti. İsrar etmiş didik-lemişti. Mike ileride bunun Tia'nın doğasında olduğunu anlayacaktı.

Çocukluğunda çok sık hastalandığını ve doktorları birer kahraman gibi gördüğünü açıkladı ona. Mike bunları söylediğine kendisi de şaşırılmıştı. Tia onu herkesten çok farklı bir şekilde dinlemişti.

Başlangıçla ilişkileri yavaş ilerlemişti. Kantinde yemeklerini birlikte yiyorlar, geceleri birlikte çalışıyorlardı. Mike kütüphaneye gitme-

31

den önce ona şarap ve mumlar götürüyordu.

"İ/in verirken mesajını okumam lazım," dedi Mike.

"Ne bela kadın ama."

"Bunu gil ona söyle Mo. içinde lulma."

"Eğer şu anda bir kilisede olsaydın yine de sana mesaj gönderir miydi acaba?"

"Tia mı? Büyük ilıllimal gönderirdi."

"İyi. Oku o zaman. Sonra da ona buradan sriplız kulübüne gideceğimizi söyle."

"Tamam, söylediğini yapacağını."

Mike mesajı açıp okudu:

Konuşmamız, lazım. Rapor da bir şey buldum. Çıkışla eve gel. Mo arkadaşının yüzündeki ifadeyi yakalamıştı. "Ne oldu?"

"Hiç bir şey."

"İyi. O zaman buradan dosdoğru striptiz kulübüne gıl mememiz için bir neden yok."

"liiz hiç striptiz kulübüne gitmedik ki."

"Yoksa sen de oraya centilmenler kulübü diyen şu hanım evlatlarından mısın?"

"Neresi olursa olsun gelemem."

"Seni zorla eve mi çağırıyor?"

"Bir sorun var."

Mo "özel" filan takmazdı.

"Adanı'la ilgili," dedi Mike.

"Ne oldu vaftiz oğluma?"

"O senin vaftiz oğlun değil."

Mo, Adam'ın vaftiz babası değildi, çünkü buna Tia izin vermemişti.

Ama Mo'ya göre o Adam'ın vaftiz babasıydı. Vaftiz töreninde Mo

gelip Adam'ın gerçek vaftiz babası Tia'nın erkek kardeşinin önüne

gelip ayakla dikilmişti. Mo adama öfkeyle bakmış ama Tia'ın erkek kar-

deşisi tek kelime etmemişti. "Problem nedir?" "Henüz bilmiyorum."

"Tia'nın tepkileri aşırıdır, Bunu biliyorsun."

Mike bu konuda yorum yapmadı. "Adanı hokey takımından ayrıldı."

Mo, Mike'a öyle bir baktı ki sanki Mike şeytana ta-pmanların ayinlerine kanlıyor ya da hayvanlarla ilişki kuruyor demişti.

"Necec?"

Milcc patenleri çıkarttı.

"Bunu bana nasıl söylemezsin Mike?"

Milce pelen allı koruyucularını aldı, omuzpedlerini çıkarttı.

Yanlarından geçenler doktora hoşçakal dedikten sonra her zaman olduğu gibi-buzun dışında olsa bile Mo'dan uzak durdular.

"Buraya benim arabayla geldik.," dedi Mo.

"Yani?"

"Yani seninki hastanede kaldı. Seni hastaneye gö-lürerek zaman kaybedemem. Kve ben bırakırım seni."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Sen başımın belası mısın? Vaftiz oğlumu görmek istiyorum. Bir de yine ne yanlışlar yapıyorsunuz anlamaya çalışacağım."

4.BOLUM

M

o sokağa döndüğünde Mike komşuları Susan I.onma n'i gördü. Güya bahçe İşleri yapıyor gibi görünüyordu ama Mike ne yaptığını biliyordu. Ev ile cadde arasındaki yola döndüler. Mo dizlerinin üzerine çökmüş komşu kadına baklı.

"Vay canına, güzel bir popo." "Kocası da büyük ilıılmal öyle düşünüyordur." "Evvvet. Ama kocası belli ki aşağılık herifin teki."

"Neden böyle söyledin ki?" Mo çcıcısiylc işaret elli. "Arabalara baksana." Komşu evin önünde süper bir kırmızı C'orvcttc'le siyah bir BMW 550i duruyordu. Susan'm kullandığı araba ise gri bir Dodge Karavan'dı. "Ne olmuş onlara?" "1 lepsi onun mu?" "Evcı."

"Bir arkadaşını vardı." dedi Mo. "Şimdiye kadar görebileceğin en çekici parça. İspanyol ya da başka bir [.alin ırkından. Hani sabahlan on birinci kanalda seksi kızların telefonlarını veriyorlar ya. orada görmüşsündür Pocahantas takma adıyla çıkan bir profesyonel güreşçi"

Î7

" P rogra m ı ha l ırlıyoru m."

"İşte neyse. Bu Pocahantas bana yaptığı bir şeyden balıselmişli. Ne zaman böyle bir arabada lıava alan bir adam görse ona ne diyormuş biliyor musun?"

Mikc başını salladı.

"Penisiniz hakkında duyduklarım için özür dilerim."

Mike zoraki güldü.

"Penisiniz hakkında duyduklarım için özür. I larika değil mi?"

"I<vet," dedi Mikc. "Oldukça sıkı bir espri." "Şu bölgeden ilibaren kendine gelmek oldukça zor olmalı."

"Gerçeklen de Öyle."

"O zaman şu senin komşu, kadının kocası değil mi? bu süper arabalardan onda iki tane var. Sence bu ne anlama geliyor?"

Susan Loriman, Mike'la Mo'ya baklı. Mike onu her zaman süper seksi bulurdu. Gençlerin MILF diye adlandırdıkları civarın en ateşli hatunu. Mike'a göre kaba bir labır. Idbelle Mike'm kadınla işi olmazdı ama nefes aldığınız sürece güzellikler gözünüze çarpmaya devam ederdi. Susan'm maviye çalan koyu uzun siyah saçları vardı ve yaz mevsiminde saçlarını arkasında alkuyruğu yapıp kısacık şortlar giyer, son moda güneş gözlükleri takar ve şeytanca gülümseyen dudaklarını kıpkırmızı rujla boyardı.

Çocuklar küçükken onu Maple Park'taki çocuk parkında görürdü.

İliç Özel birsebebi yoklu ama onu izlemek hoşuna giderdi. Sırf

Susan LorimanT maçlarda görebilmek için oğlunu takıma yazdıran bir baba tanıyordu.

Bugün gözlük lakmamışlı. Gülümsedi ama gergindi.

"Korkunç üzüntülü gözüküyor," dedi Mo.

3 s

"Evet. Biraz bekle tamam mı?"

Mo bir espri yapacaktı ama kadının yüzünde bir şey sezmişti.

"Tamam dedi. Tabii beklerim."

Mikc kadına yaklaştı. Susan zoraki gülümsemeye devam ediyordu ama yüzündeki derin çizgiler onu ele veriyordu.

"Selam," dedi Mikc.

"Selam Mike."

Mike kadının neden dışarıda bahçeyle uğraşıyormuş gibi yaptığını biliyordu. Onu bekletmek İstemiyordu.

"I.ucas'ın doku türlemesi sonuçlan yarına kadar çıkmayacak," dedi Mike.

Kadın yulkundı ve hemen lamam anlamında başını salladı.

Mike içeri gidip ona dokunmak işlemiştir. Eğer hastanede olsalardı bunu yapardı, iler doktor bunu yapardı. Ama burası yeri değildi. Bunun yerine beylik sözler sarı' etti. "Doktor Goldtarb'la ben elimizden geleni yapacağız."

"Biliyorum Mike."

On yaşındaki oğlu LucasTa Fokal segmental glo-meruloskleroz - kısaca FSGS- hastalığı vardı ve acil olarak böbrek nakli gerekiyordu. Mike ülkenin başlıca organ nakli cerrahlarından biriydi ama bu vakayı meslektaşısı İlene Goldtarb'a devretmişti, ilene, New York Presbyterian hastanesinin organ nakli bölümünün başkanıydı ve lanıdı-ğı en iyi cerrahı.

O ve ilene her gün Susan gibilcriylc ilgileniyor, o klasik ikna edici boş konuşmaları yapıyorlardı. Ama ölümler onu hırpalıyordu.

Ölümler peşini bırakmıyordu. Gecenin bir vaktinde yatağında uyurken dürtüyorlardı onu. Pannaklarıyla onu gösteriyorlardı.

Özerine İşiyorlardı. Ölüm kabullücüücbilcü, makul karşılanabilirdi bir şey değildi. Ölüm Mike'ın düşmanıydı. Hiç bilmeyen bir zulümdü onun için. Ve eğer bu çocuk o kahrolası ölüme kurban giderse büyük lanet okuyacaktı.

Lucas Lorıman elbette ki onun İçin çok özeldi. Zaten bu yüzden İlene'in de ilgilenmesini istemiştir. Mike Lucas'ı bilirdi. Çok (allı, inek dedikleri cinsten çok çalışkan bir çocuktü. Burnundan kayan gözlükleri ve ancak tüfikle tehdit ederseniz yatışabilecek diken gibi saçları vardı. Her türüne bayılıyor ama bir parçacık bile spor yapmıyordu. Mike Adamia bahçede atış çalışması yaparken efratta dolaşır ve onları seyrederdi. Mike ona katılması için sopa uzattığında kabul etmemiştir. Spor yapmanın kaderinde olmadığım çok erken fark etmiş bir çocuk olarak sadece spiker taklidi yapmakla yetinirdi, "Evet, Doktor Baye topu kaplı ve sol tarafına allı ve Adanı Baye'den nefis bir kurtarış!"

Sürekli gözlüğünü yukarı iten bu tatlı çocuk Mike'm gözünün önünden gitmiyordu. "Ölmesine izin verirsem lanetleneceğim," diye düşündü kendi kendine.

"Uyuyabiliyor musunuz?" diye sordu Mike.

Susan Lorıman omuzunu silkti.

"Size ilaç yazayım mı?"

"Dante o ilaçlara inanmıyor."

Dante Loriman kocasıydı. Demin Mo'ya itiraf edememişti ama tespiti çok isabetiydi. Adam pisliğin tekiydi. Evin dışında çok kibardı ama sinsilik gözlerinden okunurdu. Karanlık işler1 e uğraştığıyla ügüli dedikodular yapıyordu ama galiba daha çok görünüşüne bakarak böyle bir şey uydurmuşlardı. Saçlarını briyanlinleyip arkaya doğru tarardı. Dapdar tişörtler giyer, aşırı parfüm sıkar ve fazla göze çarpan takılar takardı. Etrafında hep kısa saçlı temiz adamlar gördüğü için, Tia adamı ilginç ve komik bulurdu. Ama Mike'a göre adamda yanlış bir şeyler vardı. Hep en iyi olmak isteyen maço bir havası vardı

4(1

ama asla en iyi olamayacağını biliyordu.

"Onunla konuşmamı isler misin?" diye sordu Mike. Kadın basını salladı.

"İlaçları Maple Caddesindeki Drug Aid'den alıyordunuz değil mi?"

"Evet."

"Bir reçele yazıp oraya bırakırım. İsterseniz gidip alırsınız."

"Sağol Mike." "Sabah yine uğrarım."

Mike arabaya geri döndü. Mo kollarını göğsüne kavuşturmuş bekliyordu. Güneş gözlükleriyle havalı adamı oynıyordu.

"Hastan mı?"

Mike duymama/lığa geldi. Hastaları hakkında konuşmazdı. Mo bunu bilirdi.

Mike önünde durup bir müddet evine baktı. Neden, diye düşündü, neden içindekiler kırılğan olduğunda evleri de kırılğanmış gibi görünür? Sağa sola baktığınızda sokakta sıra sıra bu tip evlerden vardı. Kim bilir nereleri terk etmek zorunda bırakılmış çiftlerle dolu evler. Çimlerin üzerinde ayakta durup binaya baktı ve düşündü:

"Evet. Burası hayatımı geçireceğim, çocuklarımı büyüteceğim, lüm umutlarımızı ve hayallerimizi koruyacağım yer. İşte tam burası. Bu küçük bina."

Kapıyı açtı. "Selam,"

"Baba! Mo amca!"

Köşeden yüzüne yapıştırılmış bir gülücükle koşarak gelen on bir yaşındaki prensesi Jill'di bu. Mike onun kalbinin sıcaklığını hissetmişti. Jill'in içtenliği ani ve evrenseldi. Bir kız çocuğu babasına

bu şekilde gülümsedi-ğinde o sırada babası ne durumda olursa olsun kendini birden bir kral gibi hissedirdi.

"Merhaba tatlım."

Jill yumuşak bir geçişle önce Mike'a sonra da Mo'-ya sarıldı. Tıpkı dinleyicileri e ikilemeye çalışan bir politikacının rahatlığıyla hareket ediyordu. Arkasında ezile büzül e duran arkadaşı Yas m in vardı.

"Merhaba Yasinin." dedi Mike.

Yasmin'in öne gelmiş saçları neredeyse yüzünün tamamını kaplayacak gibiydi. Zar zor duyulabilecek bir sesle, "Merhaba Doktor Haye," dedi.

"Çocuklar sizin bu akşam bale dersiniz yok muydu?" diye sordu Mike.

Jill on bir yaşındaki bir kızın yapamayacağı bir şekilde Mike'a bakarak lehdilkârbir bakış allı.

"Baba," diye fısıldadı.

Ve o anda hatırladı Mike. Yasinin baleyi bırakmıştı. Yasinin hemen hemen her türlü aktiviteyi bırakmıştı. Birkaç ay önce okulda bir olay olmuştu. Aslında normalde iyi bir adam olan öğretmenleri Bay Levvislon belli ki biraz fazla ileri giderek kızın yüzündeki tüylerle ilgili yakışsız bir yorum yapmışıı. Mike olayın ayrıntısını çok iyi hatırlayamıyordu ama hemen ardından Lewistoıı özür dilemiş ama ergenlik dönemi öncesinde kıza büyük zarar vermişti. Sınıftaki çocuklar bundan sonra Yasmin'i kro-mozomlardaki gibi "XY" ya da sadece Yasmin'in "Y"-sinden esinlenerek sadece "Y" diye çağırmaya, kötü davranmaya başlamışlardı.

Hepimiz biliriz, çocuklar çok acımasız olabilirler.

Arkadaşına son derece bağlı olan Jill onu grupta tutabilmek için elinden geleni yapmıştı. Mike ve Tia bu yüzden onunla gurur duyuyorlardı. Yasmin baleyi bırakmıştı ama Jill baleye bayılıyordu ve derslere hâlâ devam ediyordu.

Görünüşe bakılırsa Jill yaptığı her türlü aktiviteden zevk alan, enerjik ve hevesiyle etrafındaki herkesi harekete geçiren bir çocuktü. Yetiştirme şekli mi önemli, yok-

sa yaradılış mı? Al işte, Adam vc Jİl1. Aynı anne baba tarafından yetiştirilmiş ama tamamen farklı karakterlerde iki çocuk.

Her zaman yaradılış daha önemlidir.

_1 ili Yasmin'in yanına giderek elini tuttu. "Haydi gel," dedi. Yasmin onu lakip elli.

"Sonra görüşürüz baba, hoşçakal Mo amca."

"Hoşçakal tatlım," dedi Mo.

"Nereye böyle?" diye sordu Mike kızlara.

"Annem dışarı çıkın dedi. Bisiklete bineceğiz."

"Kasklarınızı takmayı unutmayın."

Jill gözlerini döndürdü, ama uysal bir şekilde.

Bir dakika kadar sonra mutfaktan çıkan Tia, Mo'yı göslererek

"Onun burada ne işi var?" diye sordu.

"Oğlanı gözetlediğinizi duydum. Güzel."

Tia, Mike'a çimcikler gibi bir bakış attı. Mike sadece omuz unu silkli. Mo'yla Tia arasında bilmeyen atışmalardan biri daha.

Görünürde aralarında sadece bir çekişme olduğu düşünülebilirdi ama ellerinde olsa birbirlerini ilk fırsatta boğazlardı.

"Aslında iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum," dedi

Mo.

Bu onları şaşırtmıştı. İkisi de Mo'ya baktı.

"Ne oldu? Ne bakıyorsunuz? Tanıyamadım/ mı?"

"Onun üzerine çok fazla düştüğümüzü söyledin hep değil mi?" diye sordu Mike.

"Hayır Mike. Tia oğlanın üzerine çok fazla düşüyor derim hep."

Tia, Mike'a bir kez daha öfkeyle baktı. Mike birden kızının da aynı bakışla kendisini susturduğunu hatırladı. Jill, Tia gibi bir ustanın iyi bir öğrencisiydi anlaşılın.

"Ama bu durumda," diye devam elli Mo, "ilirafel-mesi zor ama bu sefer haklı. Siz onun anne babasısınız. İler şeyi bilmek zorundasınız."

4.1

"Özel hayalına karışmamız sence yanlış değil mi?"

"Yanlış mı...?" deyip kaşlarını çattı Mo. "Budala çocuğun leki o.

Bak, büyüü anne babalar bir şekilde çocuklarını takip etmiyor mu

zaten? Bu sizin işiniz. Sadece karnesini kontrol edip, durumunu

Öğrenmek İçin öğrel-mcnlcrylc konuşuyorsunuz. Ne yiyeceğine,

nerede yaşayacağına karar veriyorsunuz. Bu da ikinci aşama."

Tia bir yandan başıyla onaylıyordu.

"Göreviniz onları yclışlirmck, şımartmak değil. Bütün anne babalar çocuklarına ne kadar özgürlük tanıyacaklarına karar verir. Siz koni rolü ele almışsınız. Burası bir cumhuriyet değil, bir aile. Başkasının işine karışarak denetlemeye çalışamazsınız. Ama müdahale etme gücüne sahipsınız. Bilgi güçlür. Hükümetler onu sÖmürebilir, çünkü çocuk için cıı iyinin ne olduğunu sizin kadar iyi bilmezler. Ve ayrıca ikiniz de zeki insanlarsınız. O zaman bunun ne zararı olabilir ki?"
Mike Mo'ya bakakaldı.

"Mo?" dedi Tia.

"Ne var?"

"Sanırım şu an tarihe geçecek."

"Aman sakın geçmesin." Mo mutfaktaki taburelerden birine dayandı. "Söyleyin bakalım ne buldunuz?"

"Yanlış anlama Mo ama," dei Tia, "sanırım gitsen iyi olur."

"O benim vaftiz oğlum. Ben de en az sizin kadar iyiliğini istiyorum."

"O senin vaftiz oğlun değil vc ayrıca demin söylediklerin göz önüne alınırsa kimse bir anne baba kadar çocuklarının iyiliğini düşünmez. Ve sen ne kadar onun iyiliğini düşünürsen düşün o kategoriye uyamazsm."

Mo, Tia'ya baktı.

"Ne?"

"Haklı olmandan nefret ediyorum."

"Neler hisselliğimi nasıl düşünebilirsin ki?" dedi Tia. "Sen bizimle mutabık olduğunu söyleyene kadar onu gözetlemenin en iyi yol olduğunu düşünüyordum."

Mike onları seyrediyordu. Tia sürekli ali dudağını dişleyip duruyordu. Sadece paniğe kapıldığı zamanlarda bunu yapardı. Paniğini yenmek için böyle espriler yapıyordu.

"Mo lütfen," dedi Mike.

"Evet, evet tamam. Leb demeden leblebiyi anlarım ben. Gidiyorum. Ama son bir şey." "Ne?"

"Cep telefonuna bakabilir miyim?"

Mikc suratını aslı. "Neden? Seninki bozuk mu?"

"Sadece bakacağım lamam mı'?"

Mikc omuzunu silkip telefonu Mo'ya uzattı.

"Sen hangi servisi kullanıyorsun?" diye sordu Mo.

Mike servisin adını söyledi.

"Hepinizi aynı servisi mi kullanıyorsunuz? Adam dâhil."

"Lvel."

Mo biraz daha cep telefonuna göz gezdirdi. Mikc, Tia'ya baktı. Tül omuzunu süklİ. Mo telefonu Mikc'a geri uzallı.

"Hu neydi böyle?"

"Daha sonra söylerim," dedi Mo. "Şimdi oğlunuzla ilgilenin biraz."

-iş

5.BÖLÜM

S

öyle bakalım şimdi Adam'ın bilgisayarında ne buldun?" diye sordu

Mike. Mutfaktaki masada oturuyorlardı. İ'ia kahveyi önceden hazırlamıştı. Kendisi İçin kafe-insiz, Mike için sert bir espresso.

Mike'm kahve makineleri üreten bir firmada çalışan hastalarından biri ona çok başarılı bir ameliyat sonrasında bu makineyi hediye etmişti. Çok basit bir mekanizması vardı. Makine filtresizdi. Sadece

kahveyi İçine atıyordunuz o kadar. "İki şey," dedi İ'ia. • "Tamam."

"Birincisi yarın akşam Hufflarda bir partiye davetli,"

"Sonra?"

"Hufflar hafta sonu burada yokmuş. T-mail e göre akşamı uçarak geçireceklermiş."

"Nasıl? Kafayı mı çkeceklermiş? Uyuşturucu mu alacaklarmış?"

"Mailde fazla detay yoklu. Sabaha kadar uyumaya-caklarmış ve yazdığına göre sonuna kadar bu fırsattan ya-, ra rla nacakların iş."

Baba Danıcl Huffkasaba polis şefiydi. Herkesin DJ diye çağırdığı oğlu belki de sınıfın en azılı oğlanıydı. "Ne düşünüyorsun?"

"Sadece kafamda değerlendirmeye çalışıyorum." Tia yutkundu. "Biz ne yapıyoruz Mike?" Mikc sadece susmakla yetindi. "şıı bilgisayar raporlarına bakmak istemiyorsun biliyorum ama..." Gözlerini yumdu. "Ama ne?"

"Adam canlı porno sitelerine giriyor," dedi. "Bunu biliyor muydun?" Yine sustu Mike. "Mikc?"

"Peki, bu konuda ne yapmamı istiyorsun?" "Yanlış olduğunu dşnmyyor musun?" "Ben onaltı yaşındayken gizli gizli Playboy'lara bakardım."

"Bu aynı şey değil."

"Aynı şey değil mi? O'zamanlar internet yoklu. Sadece dergilere bakmakla yeriniyorduk. Eğer o yaşlarda elimde olsaydı kesinlikle ben de çıplak kadınların olduğu her türlü şileye girerdim herhalde. Artık toplum böyle. Azarlayarak ya da saldırarak bir şey değiştiremezsin. Eğer on altı yaşında bir ocuk çıplak kadınlarla ilgilenmiyorsa bunda bir acayıplik var demektir."

"Yani onaylıyorsun."

"Hayır, elbette hayır. Sadece bunun için nc yaparız bilmiyorum."

"Onunla konuş," dedi Tia.

"Konuşmuştum. Kuşları böcekleri anlattım. Seksin sevgiyle birleştiğinde harika bir şey olduğunu söyledim. Kadınlara saygı göstermesini onlara bir eşya gibi bakmamasını öğretmeye çalıştım."

"şu son söylediğin," dedi Tia. "Anlaşılan son sv-

İcdiğini pek anlayamamış."

"Hiçbir ergen erkek bunu anlayamaz. Aslında koca adamların bile bunu anlayabildiği söylenemez ama."

Tia kahvesinden bir yudum aldı. Mike'm söyledikleriyle ilgili hiçbir yorum yapmadı.

Tia'nın göz kenarlarındaki kırışıklıkları görebiliyordu. Tia sürekli aynada kırışıklıkların incelendi. Bln kadınların görüntüleriyle ilgili endişeleri vardı ama Tia her zaman görüntüsüyle gurur duyan bir kadın olmuştu. Ama son zamanlarda kendisine yeleri kadar zen gsler-mediğini ve kendisini iyi hissetmediğini fark etmişti Mike. Salarındaki beyazları kapatmak için boyamaya başlamışlı. Aslında yaşı için normal olan cildindeki kırışıklıkları, sarkmaları görüp kafasına takıyordu.

"Olgun erkekler için durum farklı." dedi Tia.

Mike ona rahatlatıcı bir şeyler söylemeye çalıştı ama vazgeçti.

"Pandora'nın kutusunu açmış bulunuyoruz," dedi

Tia.

1 lâle Adam'la ilgili konuştuğunu umuyordu Mike. "Gerçekten de öyle."

"Bilmek isliyorum ve bilmekten nefret ediyorum."

Mike yerinden kalkıp Tia'nın ellerini tuttu.

"Partiyle ilgili ne yapacağız?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Gitmesine izin veremeyiz."

"Evden çıkartmayacağız yani."

"Sanırım öyle."

"Glarkia biraz oyalanmak için Olivia Burchell'e gideceklerini söyledi. Gitmesine izin vermezsek şüphelendiğimizi anlayacak."

' Mike omuzunu silkeli. "Çok kölü. Biz anne babayız. Her zaman mantıklı şeyler yapmak zorunda değiliz."

"Tamam. O zaman yarı akşam evde kalmasını isteyebiliriz."

"Aynen öyle."

Tia dudaklarını sarkıttı. "Bütün hafta boyunca çok usluymuş. Bütün ödevlerini yaptı. Aslında normalde Cuma akşamları çıkmasına izin veriyoruz ama."

Olay çıkacaktı. Bunu ikisi de biliyordu. Mike buna hazırды ama mantıklı bir sebep bulmaları gerekiyordu. Olivia Burchell'a gitmelerini engellerlerse bu Adam'ın şüphelenebilecekti.

"Sokağa bile çıkmasına mani olsak?" diye sordu

Mike.

"Ya kaçarsa? Hıflarda buluruz artık." Tia haklıydı.

"Bugün Hesler beni çağırды. Bir tanıkla konuşmam için Boston'a gitmemi istiyor."

Mike bunun Tia için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Yeniden işe başladığından beri hep sıradan işlerle uğraşmıştı. "Bu harika," dedi Mike.

"Evet, ama bu da evde olmayacağım anlamına geliyor."

"Sorun değil. Ben başa çıkabilirim."

"Jü. Yasmin'de kalacak. Yani etrafta olmayacak."

"Tamamdır."

"Feki, Adamin partiye gitmesini nasıl engelleyeceğiz söylesene."

"Bırak biraz düşüneyim. Belki bir şey aklıma gelir." "Tamam."

Mikc Tia'nın yüzünde bir şey gördü. Sonra hatırladı. "Seni endişelendiren iki şey olduğunu söylemiştin."

Tia başını salladı ve yine aynı ifade. Hani poker oynuyor olsalar bu yüz ifadesinden elindeki kâğıtlar hakkında bilgi sahibi olabilirdi Mike. tşle bu kadar sene evli kaldıktan sonra böyle olurdu.

İfadesinden ne söylemek istediğini anladınız ya da karşınızdaki artık saklama işi üyacı duymazdı. Ne olursa olsun iyi bir habere işaret değildi Tia'nın yüz ifadesi.

"iki gün önceki bir mesajlaşma." dedi Tia.

Çantasına uzanıp raporu aldı. Çocukların birbirleri arasındaki mesajlaşma raporu berbat bir senaryo metni gibi dökülmüştü. Çoğu gençlik yıllarında saatlerce telefonu meşgul etmelerine rağmen, anne babalar nedense bu gelişmeden memnun değildi. Mikc bunda hiçbir problem olduğunu düşünmüyordu. Bizim telefonlarımız, onların yazışma programları vardı. İkisi de aynı kapıya çıkıyordu. Bu Mike'a genç kuşağın İnternette oynadıkları oyunlardan şikâyet edip sonra makinelerde oyun oynamak için Atlantic City'ye giden ilk otobüse atlayan yaşlıları hatırlatmıştı. Ne ikiyüzlülük ama.

"Bir bak bakalım."

Mike okuma gözlüklerini laktı. Bundan birkaç ay önce onları kullanmaya başlamıştı ve verdiği sıkıntıdan anında rahatsız olmuştu. Adam'ın nick'i hâlâ HockeyA-damU17'yâ. Bu nick'i yıllar önce almıştı. 11 en sevdiği hokey oyuncusu Mark Messier'nin sırt numarasıydı. 17 ise Dartmouth'da oynadığı günlerdeki numarasıydı. Adam'-ın nick'ini değiştirmemesi tuhaftı. Belki hayra yorulacak bir şeydi, ya da belki de büyük olaslıkla değiştirmemesinin özel bir nedeni yoktu.

CeeJayS115: İyimisin?

HockeyAdaml 117: Hâlâ bir şey söylememiz gerektiğini düşünüyorum.

CeeJay8115: Uzun zaman oldu. Bir şey söylemez-sen güvende olursun.

Burada tanı bir dakikalığına yazışma duruyor.

CeeJayS115: Orada mısın?

Ilokey Adam| 117: Evet.

OeeJayBl 15: İler şey yolunda mı?

IloekcyAdaml 117: Yolunda

CccJaySl 15: iyi. O zaman cuma görüşürüz.

Yazışma burada sona eriyordu. "Bir şey söylemezsen güvende olursun," diye Tekrar etti Mike. "Evet."

"Sence bu ne anlama geliyor?" diye sordu Mike. "Hiçbir fikrim yok."

"Okulla ilgili bir şey olabilir. Belki birini kopya çekerken görmüşlerdir ya da öyle bir şey." "Olabilir."

"Ya da hiçbir şey yoktur. Ya da belki bilgisayarda oynadıkları oyunlarla ilgilidir."

"Olabilir," dedi Tia. Ses tonundan bunu pek İnandırıcı bulmadığı anlaşılıyordu.

"CeeJaySl 15 kim?" diye sordu Mike.

Tia başını salladı. "Adam'ın yazışmalarında daha önce görmediğim bir nick."

"(Uma görüşürüz yazmış. Demek o da IlulTTarda-ki partiye gidecek. Bundan bir şey çıkartabilir miyiz?"

"Nasıl çıkartacağız ki?"

"O zaman soracak mıyız bu kim diye?"

Tia başını salladı. "Bu çok sıradan bir cevap oldu biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," diye onayladı Mike. "Böylece onu gözetlediğimizi öğrenir."

İkisi de hiçbir şey konuşmadan oturmaya devam ettiler. Mike mesajlaşmayı yeniden okudu.

"Mike?"

"Evet?"

"AdamTn güvende olması için söylememesi gercken şey nc olabilir acaba?"

Çokları takma bıyığını cebine atmış Nash kamyonetin yolcu koluğunda oturuyor, adı Pielra olan saman rengi kabarık perııklı kadın kamyoneti sürüyordu.

Nash'in sağ elinde Marianne'm Hlackberry Pearl marka taşınabilir cÜiazı vardı. Bununla e-mail gönderebiliyor, fotoğraf çekebiliyor, video seyredabiliyor, dosya hazırlayabiliyor, halta telefon dahi edebiliyorsunuz.

Nash tuşa dokundu. Ekran aydınlandı. Marianne'm kız kardeşinin fotoğrafı ekranda görüldü. Nash bir süre onu inceledi. Zavallı diye düşündü. Maillerine girmek için bir tuşa bastı ve aradığı e-mail adreslerini bulduktan sonra "Selam! Birkaç haftalığına Los Angeles'a gidiyorum. Döndüğümde size ulaşacağım -Marianne." yazıp iki kişiyi de bilgi kısmına ekleyerek mesajı gönderdi. MarianneT tanıyanlar onu aramak için fazla zahmet etmeyeceklerdi. Çünkü Nash'ın tahminine göre bu Marianne'm her zaman yaptığı bir şeydi. Ortadan kaybolup sonra ansızın geri dönmek.

Ama bu sefer, sonsuza kadar ortadan yok olmuştu.

Nash onu şu Kabil'le maymun saçmalığıyla oyalarken Pielra içkisine ilaç atmıştı. Kamyonete tıktıktan sonra Nash MarianneT bir güzel pataklamıştı. Oldukça seri ve uzun süre. Önce acıya tepki göstereceğini diye. Çünkü onu konuşturmak istiyordu. Her şeyi söylediğine emin olduktan sonra ölesiye dövmüştü onu. Sabırlı biriydi Nash. Bir yüzde lam on dört sabit kemik bulunurdu. Mümkün olduğu kadar fazlasını kırıp çökertmek istemişti.

Nash Marianne'm yüzünde neredeyse bir cerrah özeniyle çalışmıştı. Bazı vuruşları düşmanı etkisiz hale getirmek, bazılarını korkunç acılar çektirmek, bazılarını tahribat yaratmak için tasarlamıştı. Hepsinde son derece uzmandı.

Maksimum kuvvet uygularken eklemlerini ve ellerini hangi pozisyonda tutacağını, kendisine zarar vermeden nasıl en uygun şekilde yumruk atacağını, avuç içi vuruşunu nasıl en etkin şekilde yapacağını bilirdi.

Marianne ölmeden az öncesinde gırtlığına biriken kanın etkisiyle sesi boğuk çıkmaya başlamıştı ve Nash bu gibi durumlarda her zaman yaptığı şeyi yaptı. Durdu ve hâlâ bilincinin yerinde olup olmadığını kontrol etti. Bakışlarını yakaladığında kızın gözlerinin içine baktı ve gözlerindeki o korkuyu gördü:

"Marianne?"

Kızın ona ilgi göstermesini istemişti. İstediyi oldu. Ve sonra Marianne'm hayatlayken en son duyduğu cümleyi fısıldadı:

"Cassandra'ya onu özlediğimi söyle."

Ve sonra (ilmesine izin verdi.

Kamyonet çalıntıydı. Sahte plaka takılmıştı. Nash arkaya geçti. Marianne'm ellerini bir bandanayla bağlayıp parmaklarını sıkıştırdı. Bir ustura ile Marianne'm kıyafetlerini parçaladı. Tamamen çıplak

kaldığında alışveriş torbasından yeni giysiler çıkarttı. Biraz mücadele verdikten sonra MariannCT giydirmeyi basardı. Pembe üst oldukça dar gelmişti ama zaten onun da istediği buydu. Deri elek acayip kısaydı. Bunları Pielra seçmişti.

Yola çıktıkları yer New Jersey Teaneck'teki bir bardı. Şu anda fahişeleri vc cinayctleriyle ünlü Ncwark'un kenar mahallelerindeydiler. Herkes onu dövülüp bir kenara atılmış bir fahişe sanacaktı. Newark'taki cinayetlerin sayısı New York Şehrinden üç kat daha fazlaydı. Bu yüzden de Nash Mariannei esaslı bir şekilde dövüp hemen hemen bütün dişlerini kırmıştı. Hepsini değil ama. Eğer bütün dişlerini kırsaydı kızm kimliğini saklamak istediğini açık açık ilan etmiş olurdu çünkü.

O yüzden bazı dişlerine hiç dokunmadı. Ama diş eşleştirmesi zordu ve uzun zaman alacaklı.

Nash yeniden bıyığını taktı. Pielra da peruğunu. Aslında gereksiz bir önlemdi. Etrafta kimsecikler yoklu. Cesedi çıkartıp büyük çöp bidonunun içine allılar. Nash Ma-rienne'a baktı.

Cassandra'yı düşündü. Birden kalbi sıkıştı ama bu aynı zamanda ona güç veriyordu.

"Nash?" dedi Pietra.

Nash, Pielra'ya kısa bir gülücük attı ve yeniden kamyonete döndü. Pietra şoför koluğuna olurdu ve oradan uzaklaştılar.

Mike Adam'm odasının kapısında durdu, gücünü topladı ve içeri girdi.

Siyahlar giymiş Adam birden dönüp babasına baktı. "Kapı vurmak diye bir şey var," dedi.

"Burası benim evim."

"Burası da benim odam."

"Gerçekten mi? Parasını sen mi verdin?"

Mike anında söylediği şeyden pişman oldu. Anne babaların klasik mazeretlerinden biri. Çocuklar saygısızca karşı gelirler ve sonra söz dinlerlerdi. O da gençliğinde aynı şeyleri yapmamış mıydı? Neden anne babalar bunu yapıyorlardı ki? Neden o zamanlar biz aynı şeyi çocuklarımıza yapmayacağız diye kendi kendilerine söz verdikleri halde bunu yapmak zorundaydılar ki?

Adam bir tuşa basarak ekranını çoktan karartmıştı bile. Babasının nerelerde sörf yaptığını bilmesini istemiyordu.' Bir de gerçeği bilseydi kim bilir...

"Sana iyi haberlerim var," dedi Mike.

Adam ona doğru döndü. Kollarını göğsünde ka-

vuşturdu ve sinirli ve haşın görünmeye çalıştı ama becereiniyordu. Çocuk çoktan babasının boyunu aşmıştı ve Mike ne kadar saldırgan olabildiğini biliyordu. Hedefine ulaşmak için korkusuzca öne atılabilirdi. Hokey oynarken savunma oyuncusunun onu korumasını beklemezdi. Onu durdurmak isteyenini de anında geçerdi. "Ne var?" dedi Adam.

"Mıı, RangersTa HyersTn maçına bilet almış."

AdamTn ifadesi değişmedi. "Ne zamana?"

"Yarın akşama. Annen iş için Boston'a gidiyor. Mo saat altıda gelip bizi alacak."

"Benim yerime Jill'i götür."

"Yarın akşam Yasmin'de kalacak."

"Onun bunun evinde kalmasına izin mi veriyorsun ? "

"Onun bunun evi değil. Tanıdığımız İnsanların." Adanı omuzunu silkd. "Neyse işle," "Neyse işte" gençlerin meşhur cevaplarından biri. "Okuldan sonra doğrudan eve dön. Seni almaya geleceğim."

"Gidemem."

Mike odaya göz atlı. Şu dövme, kirli tırnaklı lilet l'-lc girdikleri gündekmdcılı değişik görünmüştü gözüne. Yine aynı şeyleri düşündü. Brett'in kirli tırnakları bu klavyenin üzerinde dolaşmıştı. Yanlıştı bu. Casusluk yapmaları yanlıştı. Ama bir yandan da eğer bunu yapmasalardı Adam o partiye gidip kim bilir nasıl içecek, belki de uyuşturucu alacaktı. Dolayısıyla casusluk iyi bir şeydi. Mike da gençliğinde bu tip iki üç partiye katılmış ama hiçbir şey olmamıştı. Bu kadar kötü bir şey miydi bu partiye gidecek olması?

"Ne demek gelemem?"

"Olivia'lara gidiyorum."

"Annen söyledi. Olivia'lara her zaman gidersin."

5t>

Rangers-Flyers maçından bahsediyorum." "Gitmek istemiyorum."
"Mo biletleri aldı bile." "Başka birine versin benim yerime." "Hayır olmaz." "Hayır mı?"

"Hayır. Ben babanım. Bu maça gideceğiz." "Ama-"

"Aması filan yok."

Mike bir şey söylemesine fırsat bırakmadan dönüp odadan çıktı. Vay! dedi kendi kendine gerçeklen demin "aması filan yok" mu dedim oğluma.

6. BOLUM

E

ve ölü toprağı serpilmişti sanki. Betsy Hill'e göre aynen böyleydi. Ölü bir ev. Sadece sessiz, hareketsiz ve sakin değil, boş, ebedi uykusunda, çoktan son nefesini vermiş. Kalbi artık atmıyordu, kan dolaşımı kesilmişti, iç organları çürümeye başlamıştı.

Ölü toprağı serpilmiş. İşe yarayacak hale getirilemeyecek kadar bozulmuş. Nasü diyorsalrsa işle. Ölen oğlu Spencer gibi tıpkı.

Betsy bu ölü evden bir an önce taşınıp gitmek istiyordu. Nereye olursa olsun. Bu çürümeye başlamış bedende yaşamak istemiyordu artık. Kocası Ron'a göre daha çok erkendi. Büyük ihtimalle haklıydı Ron. Ama Betsy artık buradan nefret ediyordu. Spencer değil de sanki kendisi bu evin hayaleti gibi hissediyordu kendisini.

İkizler aşağıda DVD seyrediyorlardı. Durup pencereden dışarı baktı. Bütün komşuların ışıkları açıktı. Evleri hâlâ yaşıyordu.

Onların da sıkıntıları vardı. Uyuşturucu kullanan genç kızlar, işten geç döneceğini bahane eden kocalarını bekleyen kadınlar, otistik bir evlat, iler evin kendine özgü Mr trajedisi vardı. Her evin. her ailenin sırları vardı.

S1)

Ama ne olursa olsun evleri yine de hayatlandı, yaşıyordu. Hâlâ nefes alıyordu.

Oysa HiH'lerin evi ölüydü.

Kirala bakarken hepsinin, bütün komşularının Spen-erin cenazesine geldiğini düşündü. Desteklerini esirgememiş, gözlerindeki suçlayıcı bakışları saklamaya çalışarak aileyi rahatlatmışlardı. Ama Hetsy o bakışları görmüştü. Her zaman.

Hiçbiri dile getirmek İstememişti ama İçlerinden onu ve Ron'u suçlamayı şiddetle ar/uluyorlardı. Böyle bir şey asla kendi başlarına gelin ezmiş gibi.

Şimdi komşuları, arkadaşları, hepsi gitmişti. Hğer aileden değilseniz sizin İçin hayal gerçek anlamda değışikliğe uğramazdı. Arkadaşlar için, en yakınları dahi olsa sadece acıklı bir lilm seyrelmek gibi bir şeydi bu. Gerçeklen de İçten bir şekilde üzölür ve etkilenirlerdi ama bir noktada artık bu üzüntüye dayanamayacaklarını hissederler ve filmi seyrelmekten vazgeçip evlerine giderlerdi.

Sadece geride kalan aile acılara dayanmak zorunda bırakılırdı.

Betsy mutfağa döndü. İkizler için sosis, makarna ve peynir hazırladı, ikizler daha yeni yediyi doldurmuştu. Ron barbeküde sosis yapmayı severdi. Havanın yağmurlu ya da güneşli olması, kış ya da yaz olması onun İçin fark etmezdi ama ikizler sosisler birazcık yansa hemen mızımızlanmaya başlardı. Betsy sosisleri mikroelalga firma koydu. İkizler böyle daha çok seviyorlardı.

"Yemeğe," diye çağırırdı onları.

İkizler her zamanki gibi duymazlıktan gelmişlerdi. Spncrr da böyle yapardı. Çocuklar küçüklüklerinden beri hep Betsy'yi duymazlıktan gelerek büyümüşlerdi. Sorun neydi acaba? /ayf karakterli bir anne miydi? bazla yumuşak huylu muydu? Sebep bu muydu? Eğer Speıı-cer'a karşı daha sert davranmış olsaydı, belki de...

Bir sürü "eğer"...

Hu konudaki uzman doktorlar ergenlik çağındaki bir çocuğun inlihar etmesinin anne babasının suçu olmadığını söylemişlerdi, intihar, kanser gibi ağır bir hastalıktı. Ama buna rağmen yine de anneye biraz şüpheyle yaklaşmışlardı. Neden muntazaman bir terapistte gitmesini sağlamamıştı? Neden bir anne olarak Spencer'daki değışiklikleri görmezlikten gelmiş, gelip geçici, tipik buluğ çağı sendromlan olarak algılamıştı?

Hluğ çağmdakilerin hepsi böyle, büyüdüğünde hepsi geçer diye düşünmüştü.

Küçük odaya glUl. Işıklar söndürölmüştü. Televizyon ekranından gelen ışık ikizlerin yüzlerini aydınlatıyordu. İkizler birbirlerine benzemiyordu. Tüp bebek yöntemiyle hamile kalmıştı. O zamanlar Spncrr dokuz yaşındaydı ve tek çocuktu. Bunun da etkisi olmuş muydu acaba? Betsy bir kardeşi olursa ona iyi geleceğini düşünmüştü. Ama her çocuk ne olursa olsun anne babasının

kendilerine sürekli ve eşit ilgi göstermesini beklemez miydi? Televizyonun ışığı yüzlerinde yanıp söndü. Çocuklar televizyon seyredirken kendilerinden geçiyorlardı. Çeneleri aşağı sarkık, gözleri sonuna kadar açık. Neredeyse korku verici yüzler.

"Yemek saati." dedi Betsy. ikisi de yerlerinden kımıldamadı. Ve Helsy birden patladı. "III-MİN ŞİMDİ DİYORUM!" Betsy'nin bağırması çocukları korkutmuştu. Kalkıp televizyonu kapattılar.

"Size yemeğe diye bağırdım. Kaç kez söylemem lazım?" ikizler sessizce mutlağa doğru yürüdü. Betsy gözlerini kapatıp derin bir nefes almaya çalıştı. Her zamanki gibi önce sakin, sabrı taşıdığına bir bombadan farksız. Bu ani ruh hali değişimleri belki de irsiydi. Belki de

Spencer'm kaderi ana rahmine düştüğünde belirlenmişti. Masaya olurdular. Betsy yanlarına gidip zoraki gülümsedi. Evet. Şimdi her şey yoluna girmişti. Onlara yemeklerini koyup sohbet etmeye zorladı kendini. İkizlerden bir tanesi konuşuyor diğeri sürekli susuyordu. Spen-ccr öldüğünden beri bu böyleydi. Bir tanesi hiç aldırılmayarak bununla başa çıkabilmişti. Diğeri ise sürekli somurtuyordu.

Ron yine evde yoktu. Bazı geceler eve geliyor, arabayı garaja park ediyor ve içinde oturup ağlıyordu. Betsy bazen hayattaki tek oğlu gibi garajın kapısını kapatıp motoru çalıştırarak intihar etmesinden korkuyordu. Ve böylece bütün acılarım sona erdirecekti. Oğlu kendi hayalına son vermişti ve hiç bitmeyecek bu acıyı durdurmanın yolunun bu olduğu apaçık ortadaydı.

Ron, Spencer'a ilgili tek kelime etmiyordu. Spencer'm ölümünden iki gün sonra Ron, Spencer'm mutlaktaki sandalyesini alıp bodruma almıştı. Üçünün de üstlerinde adları yazılı kilitli dolapları vardı. Ron Betsy'ye göre kimse "örmeden Spencer'a ail dolabı abuk subuk şeylerle doldurmuştu.

Betsy bu acıyla başka türlü başa çıkmaya çalışıyordu. Başka şeylerle oyalanmak İsteddiği zamanlarda çektiği büyük acı her şeyi zorlaştırıyordu. Kendinizi bata çıka karda koşarken gördüğünüz rüyalar gibi. Sanki ağdalı bir şerbetle doldurulmuş bir havuzun içinde yüzüyormuşsu-nuz gibi. Bir de şimdiki gibi boğazına kadar acıya batmış olmaktan hoşlandığı zamanlar oluyordu. Bir mazoşist

gibi kendisini yıpratmaktan ve yine ve yeniden acı çekmekten zevk alıyordu.

Akşam bulaşığını yıkadı ve ikizlere pijamalarını giydirdi. Ron hâlâ eve dönmemişti. Hiç önemi yoktu. Ron ve o hiç tartışmıyorlardı. Spencer'm ölümünden beri bir kez bile tartışmamışlardı. Bir kez bile yatmamışlardı.

Aynı evde yaşayan, eskisi gibi sohbet eden, hâlâ birbirlerini eskisi gibi seven, iki kişiydiler sadece. Sanki aralarında doğacak bir sıcaklığa İkisi dc tahammül edemeyeceklermiş gibi birbirlerinden ayırdılar.

Bilgisayar açıldı. Internet Explorer'm giriş sayfası açıldı. Betsy oturup web adresini yazdı. Arkadaşlarının ve komşularının oğlunun ölümü hakkında ne düşündüklerini merak ediyordu. İntihar tamamıyla değişik bir şeydi. Aslında bir şekilde daha az hüzünlü daha uzak mesafeli bir ölüm şekliydi. Spenceri düşündüğünde açık bir şekilde mutsuz olduğu her halinden belliydi ve bir şekilde kırgın bir çocuk olmuştu. Sıkıntılarını bir kenara itip umursamayan biri olmak her zaman çok daha iyiydi tabii. Ve bunun en kötü tarafı da, yani en azından Betsy için, bu korkunç gerekçenin akla uygun bir anlam ifade ettiğiydi. Afrika'nın ıssız bir köşesinde açlıktan ölen bir çocuğun trajedisi, mahallenin aşağısında kanserden ölen tatlı küçük kızın trajedişiyle eşti.

Bunların hepsi göreceliydi sanki ve çok korkunçtu.

www.mvspace.com/spencerhillmemorial adresine girdi. Bu sayfayı ölümünden birkaç gün sonra Spencer'm sınıf arkadaşları oluşturmuştu. Resim ve yorumlarla doluydu. Sayfanın başında titreyen bir mum resmi vardı.

Arkadan Spencer'm en sevdiği şarkılardan biri, Jes-sc Mall'n'ın, Bruce Springsteen'ın dc katkıda bulunduğu Broken Radio parçası çalıyordu. "Melekler düşündüğünden daha çok seviyorlar seni." Betsy bir süre şarkıyı dinledi.

Spencer'm ölümünü takip eden günlerde Betsy'nin sürekli yaptığı şeydi bu. Bu İnternet sitesini gözden geçirmek, ilic tanımadığı çocukların yorumlarını okuyordu. Oğlunun geçmiş yıllardaki fotoğraflarına bakıyordu. Ama bir süre sonra sayfa amacından sapmaya başlamıştı. S-pencerT doğru dürüst tanımayan şirin liseli kızlar da,

onunla fazla zaman geçirmemiş olmalarına rağmen onu özlediklerine dair mesajlar bırakıyorlardı. Mezar taşına yazılmış yazılarla alakası olmayan bu yorumları sanki bir okul yıllığına ölü bir çocuğa hitaben yazmışlardı.

"Hay Myers'in jimnastik derslerini hep hatırlayacağım..."

Yedinci sınıftayken. Üç yıl önce.

"Şu Hay V'nin bilmem kimi oyuna sokmak istediği maç"

Beşinci sınıftayken.

"Green Day'm konserinde ne üşünüştük ama." Sekizinci sınıftayken.

Daha dün gibi. Ne kadar samimi ve içten. Yas süresi daha çok bir şov gibi geçirdi. Olayı pek de kederle karşılamayanların ilanları şöyleydi: "üniversite ve iyi bir işe giden yolun basamaklarını hızla tınnanıyordu ama önüne bir tümsek çıktı maalesef ya da "İlam bir trajedi" yorumu yapılmıştı. Elbette olay tam bir trajediydi ama en kötü yorumlar şunlardı herhalde: "Adam öz geçmişine yalının yapmak istemiş,", "Bu intihar olayı da okuldaki özel kulüplere girmesiyle aynı hesap" ve "Hazine avcısı işte. Öğrenci kulübünün başkanlığına oynuyor; ne olacak!"

Gerçek arkadaşlarından çok azı buraya yazmıştı. Clark, Adam ve Olivia. Ama belki de böyle olması normaldi. Gerçekten acı çekenler bunu etrafa yaymıyorlardı. Gerçekten acı çeken insan bunu sadece kendine saklıyordu.

Üç haftadan beri siteye bakmamıştı, bazla bir hareket yoktu.

Özellikle"de gençler böyleydi işle. Başka şeylere dalıp giderlerdi.

Slayt şovu seyretti. Bir yığın fotoğraf.

Betsy bunlara bakarken akan gözyaşlarını hissetti. Spencer'm Hillside ilkokulunda okurken çekilmiş bir sürü eski fotoğrafı vardı.

Öğretmenleri Hay Robert'la

birinci sınıf günleri. Vc Bayan Rohrback'le üçüncü sınıf. Dördüncü

sınıf. Bayan Ilınta. Okulun spor salonunda yapılan basketbol

maçındaki takım fotoğrafı. Spencer zafer sarhoşluğu içinde. Maçtan bir gece önce bileğini incitmişti. Önemli bir şey yoktu aslında ve fotoğrafta Betsy'-nin bandajladığı eli havadaydı.

Aslında Spencer çok başaklı bir sporcu sayılmazdı ama o gün maçın bilmesine allı saniye kala lakımı öne geçiren basketi o

atmıştı. Yedinci sınıftaydı. Oğlunun bu kadar mutlu olduğu bir günü hatırlamıyordu.

Polis Spencer'm cesedini lisenin çalısında bulmuştu.

Fotoğraflar bilgisayarın ekranından sırayla geçiyordu. Betsy'nin gözlerin yaşlarla doluydu. Bulanık görmeye başlamıştı.

Okulun çatısı. Güzeller güzeli oğlunun çöplerin ve boş şişelerin arasında parçalanmış vaziyetteki cesedi.

Yazdığı elveda mesajı herkes tarafından alınmıştı bile. İntihar etmeden hemen önce yazdığı mesaj. Salış İçin gittiği

Philadelphia'da onu İlk Ron almıştı. Sonra Betsy. O sırada alışveriş merkezinin içindeki Chuck-e-Cheese pızzacımdaydı ve mesaj

sesini duymamıştı. Mi-ke Tn delicesine arka arkaya attığı altı mesaj sonrasında ve ancak bir saat sonra telefonuna bakmak aklına

gelmiş ve böylece oğlundan gelen o veda mesajını görmüşlü. "Üzgünüm. Hepinizi seviyorum, ama bu benim için çok ağırdı.

Hoşça kalın. "

Polisin cesedini çatıda bulması iki gününü almıştı.

Çok ağır olan neydi Spencer?

Betsy bunu asla bilemeyecekti.

Aynı mesajı bir iki kişiye daha atmıştı, hn yakın arkadaşlarına.

Zaten onu son gördüğünde de Clark, Adam ve Olivia'yla bir yere gideceğini söylemişti. Ama onlardan hiçbiri o gün Spenceri

görmemişti. Spencer ortalıklan yok olmuştu. Tek başına çıkmıştı.

Yanma evden çaldığı İlaçları almıştı. Bir şeyler ona çok ağır geldiği için çoğunu yutmuş ve böylece hayatına son vermek istemişti.

O çatıda tek başına son nefesini vermişti.

Arada bir SpencerTa takılan Spencer'm yaşlarında DJ adında bir

oğlu olan kasaba polisi Daniel Huffkapiyı çalmıştı. Betsy kapıyı açtığı ve tam anlamıyla çökmüş bir yüz ifadesiyle karşılaştığı o

günü hatırlıyordu.

Betsy gözlerini kırıştırdı. Ekranda kayan fotoğraflara yeniden odaklanmaya çalıştı. Oğlunun hayattayken çekilen fotoğrafları.

Ve birden, her şeyi değiştiren o fotoğraf görüldü ve sonra yok oldu. Betsy'nin kalbi duracak gibi olmuştu.

Fotoğraf nasıl hızla ortaya çıktıysa aynı hızla kaybolmuştu. Daha

sonra başka fotoğraflar gelip geçti. Ellerini göğsüne koydu ve

zihnini netleştirmeye çalıştı. Nasıl aynı İbloğrali yeniden görebilirdi? Yeniden gözlerini kırıştırdı. Düşünmeye gayret etti.

Tamam. Öncelikle bu slayt gösterinin bir parçasıydı. Aynısı yeniden ekrana gelecekti. Sadece bekleyecekti. Ama ne kadar sonra yeniden ekrana gelirdi ki? Peki, gelse ne olacaktı. İncelemeye fırsat bırakmadan bir İki saniye sonra yeniden kayıp gidecekti. Daha yakından bakmak zorundaydı.

Ekranı dondurabilir miydi?

Bir yolu olmalıydı.

Ekranı kayan diğer fotoğraflara baklı ama istediği bunlar değildi.

O fotoğrafın yeniden görmek istiyordu.

Bileğini burktuğunda çekilmiş o fotoğraf.

Okullar arasında yapılan yedinci sınıftaki o maç gün geldi yine aklına. Birkaç dakika önce aynı şeyi düşünmüyor muydu?

Spencer'm bandaj taktığı günü. Tabii ki evet. Gerçekten de

çağırışım yapmıştı.

Çünkü Spencer'm intiharından bir gün önce buna benzer bir şey olmuştu.

Düşüp bileğini ineitmişti. Betsy yine eskisi gibi bileğini bandajlamak istemiş ama bandaj yerine Spencer annesinden bileklik almasını istemişti. Betsy bilekliği almıştı ve öldüğü gün Spencer onu takmıştı.

ilk ve son kez.

Slayt gösterinin üzerine tıkladı. Slide.com diye bir web sayfası açıldı ve şifre sordu. Kahretsin. Büyük ihtimal çocuklardan biri kurmuştu siteyi. Biraz düşündü. Böyle basit bir site için çok zor bir şifre konulmadığını düşünüyordu. Sonuçta arkadaşlarınızdan herhangi birinin girip fotoğraflara bakmasında bir sakınca yoktu. Yani şifre kolay bir şey olmalıydı.

Yani şifre kolay bir şey olmalıydı.

Spencer yazdı.

lamama, tıkladı.

İşe yaramıştı.

Fotoğraflar sıra sıra gözünün önündeydi artık. Başlığa bakılırsa 127 adet fotoğraf vardı sitede. Hızlı hızlı gözden geçirmeye başladı ve sonunda aradığını buldu. İdleri o kadar fazla titriyordu ki, mouse'u fotoğrafın üzerine getirip açması zorlaşmıştı. Sonunda zar zor fotografili üzerine geldi ve tıkladı. Fotoğraftüm ekranı kapladı.

Durdu ye bakakaldı.

Spencer gülümsüyordu ama bu belki de şimdiye kadar gördüğü en acı gülümsemeydi. Terliyordu. Yüzünde uyuşturucunun etkisi

altında olanlara has bir parlaklık vardı. Sarhoştu ve hezimete uğramış bir ifade vardı yüzünde. O son gece giydiği siyah tişört vardı üstünde. Gözleri kırmızıydı. Belki alkolden, belki de uyuşturucudan ama büyük ihtimalle fotoğraf makinesinin flaşından. Spencer'm çok güzel mavi gözleri vardı. Flaş bu yüzden onu bir şeytan gibi kmnızı gözlü gösterirdi. Fotoğraf açık havada ve gece çekilmişti. O gece. Elinde bir içki şişesi vardı ve aynı elde bir bileklik vardı.

Betsy'nin tüyleri diken diken oldu. Tek bir açıklaması vardı bunun. Fotoğraf Spencer'm öldüğü gece çekilmişti. Ve fotoğrafın diğer taraflarına baktı. Etrafında birileri vardı ve bir şey daha fark etti. Spencer o gece yalnız değildi.

7. BOLUM

S

on on yıldır her çalışma gününde yaptığı gibi Mike o gün de sabah saat beşte kalktı. Bir saat kadar egzersiz yaptıktan sonra George Washington Köprüsü'nden geçerek New York'a doğru sürdü ve saat yedi civarında New York Presbyterian organ nakli merkezine geldi.

Beyaz önlüğünü giyerek hastalan ziyarete çıktı. Bu bazen onun için rutin bir şey olurdu ama Mike her seferinde kendisine yalakla yalan hasla için bunun ne kadar önemli bir şey olduğunu, onlara ne kadar çok şey ifade ettiğini hatırlatmaktan hoşlanırdı. Bir hastanedesiniz. Bu yalnızlık sizi savunmasızlığa ve korkuya iler. Haslasımsızdır. Belki de ölüme yakınsmızdır ve sizinle ölüm arasında duran kişi sizin doktorunuzdur.

Bu şekilde, insan kendini nasıl bazen bir Tanrı gibi hissetmez ki? Daha da fazlası, Mike bazen böyle hissetmenin aslında bu sadece bir yardımseverlik olsa da çok sağlıklı olduğunu düşünürdü. Hasta için çok şey ifade edersiniz ve bunun bilinciyle hareket etmek zorundasmızdır.

Bu ziyaretlerde bazı doktorlar aceleci davranırdı. Bazen Mike'da onlar gibi yapmak isterdi ama hasta ba

sına birkaç dakika daha fazla kalmanın kimseye bir zararı olmazdı. Onları dinler ve hastanın ona nasıl yaklaştığına bağlı olarak eğer isterlerse ellerini tutar, istemezlerse biraz araya mesafe koyardı. Saat dokuz civarlarında masasına oturdu, tik hasta gelmişti bile. Yardımcısı Lucille onlarla ilgileniyor olmalıydı. Böylece on dakika kadar hastaların günlük seyir tablolarını ve gece test sonuçlarını inceleyebilirdi. Komşusunu hatırlayıp bilgisayarına Lorımanı'm sonuçlan gelmiş mi diye hızla bir göz attı.

Garip, henüz bir şey gönderilmemişti.

Mikein gözüne pembe bir şey takıldı. İirli telefonuna bir post-İt yapıştırmıştı.

İhına uğra. ilene

İlene Goldfarb meslektaşydı ve New York Presbyterian hastanesi-
nın organ nakli bölüm başkanıydı. Organ nakli ameliyatları yaparken tanışmışlardı ve şimdi ikisi de aynı kasabada oturuyorlardı. Mike'a göre çok yakın olmasalar da aynı İşte oldukları ve gayet iyi uyuştukları için arkadaş da olmuşlardı. Evleriyle aralarında iki mil kadar vardı. Çocukları aynı okula gidiyordu ama bunların dışında birkaç ortak özellikleri vardı. Fazla sosyalleşmeyi sevmiyorlar ve birbirlerinin işine son derece gü- ve-niyor, saygı duyuyorlardı.

Doktor arkadaşınızın size ne kadar güvendiğini nasıl test edebilirsiniz? Ona şunu sorun: Eğer çocuğun hasta olsaydı, onu kime gösterirdin?

MikcTn cevabı ilene Goldfarb'dı. Bu, onun alanında ne kadar başarılı olduğunun en güzel işaretiydi.

Yumuşak tabanlı ses çıkartmayan ayakkabısıyla duvardan duvara endüslri grisi döşemeyle kaplı koridorda

yürümeye başladı. Krem rengi duvarlarda gözü okşayan, orta seviyede otel zİneİrlcrindekilerde olduğu kadar basil bir üslupla yapılmış resimler vardı, t) ve ilene tüm hastaneye "bu hastayla ve sadece hastayla ilgili" d İye fısıldamak İsterlerdi. Odalarında sadece ve sadece diplomaları ve insanı rahatlattığını düşündükleri güzel alıntı cümleler vardı. Çocuklardan birinin yaptığı kalemlik ya da bir aile fotoğrafı gibi hiçbir kişisel eşya göremezdiniz.

Çocuğunuz belki de ölmek üzeredir ve siz buraya gelirsiniz. Hiç tanımadığınız birinin ya da sağlıklı bir çocuğun gülümsediği bir fotoğraf görmek istemezsiniz. Sadece istemezsiniz o kadar.

"Selam Dr. Mike."

Mike döndü. İlene'in oğlu Hal Ooldfarb'dı seslenen. Lise son sınıfındaydı ve Adam'dan İki yaş büyüklü. Daha şimdiden Princeton'da tıp okumaya karar vermişti. Okuldan haftanın üç günü sabahları buraya gelip stajyer olarak çalışmak için izin almıştı.

"Selam Hal, okul nasıl gidiyor?"

Mike'a gülümseyerek "Kıyıda köşeden idare ediyoruz işte," diye cevap verdi.

"Kıyıda köşeden idare etmenin sözlük anlamı: koleje kabul edildikten sonraki bir yıl."

"Aynen öyle."

Halin üzerinde haki renk bir pantolon, mavi bir gömlek vardı. Mike, Hal'm kıyafetini elinde olmadan Adanı'-ın gotik siyah giyim tarzıyla karşılaştırıp biraz da gıptayla baktı. Sanki kafasından geçenleri okuyormuşçasına İlal, "Adanı nasıl?" diye sordu.

"İyidir."

• "Uzun zamandır onu görmedim." "Belki bir araşan İyi olur." dedi Mike. "Evet, aramam lazım. Belki bir yerlere gideriz." Sessizlik oldu.

"Annen odasında mı?" diye sordu Mike.

"Evet. Girebilirsin."

İlene masasında oturuyordu.

Pençe gibi parmakları haricinde ince, narin, minyon bir kadındı. Kumral saçlarını arkasına sıkı sıkı toplamıştı ve ona hem okumaya düşkün hem de aynı zamanda modayı sıkı takip eden bir hava veren boynuz gibi kıvrılmış çerçeveli gözlüklerini takmıştı.

"Selam," dedi Mike.

"Selam."

Mike pembe post-İt'l gösterdi. "Ne oldu?" İlene uzun bir nefes vererek "Büyük bir problemimiz var," dedi.

Mike kollarına oturdu. "Neyle ilgili?"

"Komşun."

"Eorüuan mı?"

İlene başıyla onayladı.

"Doku tesli kötü mü çıktı?"

"Kötü değil, tuhaf. Ama eninde sonunda olacağı buydu. Bu ilk kez başımıza geldiği için şaşkınım."

"Bana bir İpucu vermek İsler misin?"

İlene Goldfarb gözlüklerini çıkartıp sapını ağzına götürdü.

"Ailesini ne kadar Tanıyorsun?"

"Yanda oturuyorlar."

"Samimi misiniz?"

"Hayır. Neden ki? Ne ilgisi var?"

"Etik bir İkileme düşebiliriz."

"Nasıl?"

"Belki ikilem yanlış bir sözcük." ilene sanki Mike'-la değil de kendi kendine konuşur gibi, "Daha çok belirsiz bir elik çizgi diyelim."

"ilene?"

"İliminin."

"Sen neden bahsediyorsun?" "Lııeas Lorimar'm annesi bir saat içinde burada olacak." dedi İlene.

"Onu dün gördüm." "Nerede?"

"Bahçesinde. Oyalanmak için sürekli bahçeyle uğraşıyor."

"Tahmin edebiliyorum." "Neden bunu söyledin?" "Kocasını Tanıyor musun?" "Danle'yi mi? evel." "Nasıl biri?"

Mike omu/unu silkli. "Neler oluyor İlene?"

"Darıte'yle İlgili."

"Ne olmuş ona?"

"Çocuğun gerçek babası o değil."

Mike bir süre öylece kalakaldı.

"Dalga geçiyorsun benimle."

"Hvet, dalga geçiyorum. Bilirsin benim adım Dr. Dalgacı. İylı kala buluyorum değil mi?"

Mike bu bilgiyi ha/melmeye çalıştı, ünün olup olmadığını ya da daha fazla leşte gerek olup olmadığını sormadı. /aTen ilene bunların hepsini düşünmüştü muhtemelen. Aynı zamanda haklıydı da. 1in şaşırtıcı olanı da böyle bir şeyin ilk kez başlarına gelmiş olmasıydı. İki kat aşağıda genetik laboratuvarı vardı. Orada çalışanlardan biri bir seferinde adamların yüzde onunun hiç bilmeden aslında kendilerine ait olmayan çocuklar yetiştirdiklerini söylemişti.

"Bu müthiş habere hiç lepki vermeyecek misin?" dedi ilene.

"Aman Tanrını mı mesela?"

ilene başını salladı. "Ortağım olmanı istedim, zira sözcüklerle oynama şekline bayılıyorum."

"Dante I.oriman pek makbul biri değil ilene." "Ben de öyle hissetmişim." "Kötü bir şey," dedi Mike. "Oğlunun durumu da öyle."

"Öylece oturup odanın havasını ağırlaştırdılar. Dâhili telefon çaldı. "Dr. Goldfarb?" "Fvet."

"Susan Lorıman geldi." "Oğlu da onunla mı?"

"Hayır," dedi hemşire. "Ama yanında kocası var."

"Burada ne yapıyorsun?"

Bölge savcılığı müfettişi I.oren Muse duymamaz-lıklan gelip cesede doğru yöneldi.

"Aman Tanrım," dedi üniformalılardan biri fısüdar-casına,

"Baksanıza kadının yüzünü ne hale getirmiş."

Dördü sessizce ayağa kalktı. İki ilk olay yerine gelen polislerdi.

Üçüncüsü koca göbeği, hayatından bıkmış usanmış tavırlarıyla

kendini bildi bileli üniformalılardan olan, olayı teknik açıdan

inceleyecek cinayet dedektifi Frank Tremont'du. içlerindeki tek

kadın Essex kasabası başmüfettişi Lorcn Muse diğerlerinden

yaklaşık elli santim daha kısa boyuyla grubun en kısasıydı.

"FC," dedi Tremont. "Beysboldaki bir terimden bahsetmiyorum burada."

Muse merakla ona baktı.

"Fahişe Cinayeti'nin kısaltılmışı yani."

Adamın kıkır kıkır gülmesi karşısında kaşlarını çatlı. Bir zamanlar

bir insana ail olan bu el yığınının dönmüş yüze bir sinek konup

vızıldadı. Ne burundan ne de göz kapaklarından eser kalmamıştı.

Hatta ağzın çoğu git-

misti.

Polislerden biri "Sanki biri yüzünü kıyma makinesine sokmuş," dedi.

Diğer iki polis saçma sapan şeyler söyleyip gevezelik ederken

Loren Muse eğilip cesede baktı. Bazı insanlar streslerini atmak için

saçma sapan konuşurlar. Muse o tip insanlardan değildi. Onları

duymamazlıktan geldi. Tremont da Öyle. Tremont onun üstüydü ve

diğer ikisine karşı duyduğu kızgınlığı, kaldırımdan gelen rutubet kadar ağır hissedebiliyordu.

"Selam Muse."

Tremont'du. Bira ve donutla şişmiş göbeği ve kahverengi takım elbisesiyle ona bakıyordu. Bir baş belasıydı. Muse Essex kasabası başmüfettişliğine terli elliği gündün beri medya tarafından eleştiriliyordu. Bu eleştirilerin çoğu da Tremont'un kız kardeşiyle evli gazeteci Tom Ga-ughan'dan geliyordu.

"Ne var Frank?"

"Sana burada ne işin var dedim." "Sana açıklamak zorunda mıyım?" "Önce ben geldim," "Ne olmuş?"

"Beni takip etmene gerek yok."

Frank Tremont aslında beceriksiz herifin tekiydi ama kişisel bağlantıları sayesinde ve senelerce kuruma "hizmet verdiği" için kimse ona dokunamıyordu. Muse onu duymamış gibi yaptı. Fğıldi ve bir zamanlar bir insan yüzü olan çiğ el yığınınına bakmayı sürdürdü.

"Kimliği belli mi?" diye sordu.

"Hayır. Ne bir cüzdan, ne bir çanta."

"Büyük ihtimal birileri çalmıştır," diye müdahale etti üniformalıardan biri.

"Bir haydut çetesinin işi," dedi Tremont. "Şuna bak."

Cesedin elinde sıkıca kavradığı yeşil ban danayı gösterdi.

"Şu yeni çetelerden olabilir. Kendilerine El Kaide diyen siyah çocuklar." dedi üniformalılardan biri. "Yeşil giysilerle dolaşıyorlar."

Muse ayağa kalkıp cesedin etrafında dönmeye başladı. Polis kamyoneti gelmişti. Biri olay yerini polis şe-ridiyle çevirdi. On, on beş tane belki de daha fazla fahişe şeridin dışında cesedi daha iyi görebilmek için boyunlarını uzatarak ayakta duruyordu.

"Polisler çalışan kızlarla konuşmuş mu? En azından bir sokak adı alsalardı." dedi Muse.

"Hadi ya?" diye içini çekti Frank Tremont alay eder gibi. "Bu daha önce aklıma gelmedi mi sanıyorsun?"

Lorcn Muse bir şey söylemedi.

"Hey Muse,"

"Ne var Frank?"

"Burada olman hoşuma gitmiyor."

"Benim de senin kahverengi kemer takıp siyah ayakkabı giymen hoşuma gitmedi. Ama ikimiz de bununla yaşamak zorundayız."

"Bu doğru değil."

Muse ne demek islediğini biliyordu. Gerçek şuydu ki, Muse bu getirildiği saygın pozisyonda çalışmaya bayılıyordu. Henüz otuzlu yaşlar-daydı ve bu pozisyona getirilen ük bayandı. Bununla gurur duyuyordu. Ama esas işini unutmuştu. Cinayetleri unutmuştu. Bu yüzden de uzak kalmamak için özellikle de Frank Tremolit gibi budala herifler için içindeyse elinden geldiği kadar işe bulaşmaya çalışıyordu.

Adli tıp müfettişi Tara O'Neill gelip üniformalıları cesedin yanından uzaklaştırdı.

"Bu ne boktan iş," diye fısıldadı.

"Sevdim bu tepkinizi doktor," dedi Tremont. "Sisteme bir an önce girebilmem için hemen şimdi parmak

izlerine ihtiyacım var."

Doktor başıyla onayladı.

"Şu aşağılık heriflerle ilgili biraz bilgi almak için fahişelerle konuşacağım," dedi Tremont. "Tabii sizin için de uygunsa patron." Muse cevap vermeye tenezzül etmedi.

"Sadece bir fahişe Muse. Fazla önemi yok. Senin için o kadar öncelikli bir iş değil."

"Neden öncelikli olmasın?"

"Ne?"

"Önce fazla önemli değil dedin. Bunu anladım. Sonra benim için öncelikli olmadığını söyledin. Neden?"

Tremont yılışık yılışık sırıttı. "Ah tabii canım. Bir fahişe birinci önceliktedir. Ona temizlenip sokağa atılmış bir başkan karısı muamelesi yapmamız lazım."

"İşte bu yüzden Frank, bu tavrın yüzünden buradayım."

"Evet, bu doğru. Tabii bunun için. Sana insanların fahişeler hakkında neler düşündüklerini söyleyeyim."

"Söyleme istemem. Söyledikleri hoşuna gidiyor mu peki?"

"I [ayır. Ama dinle ve öğren. Eğer mahallenin büyük çöp bidonunda ölü bulunmak islemiyorsan beşinci bölgede işler çevirmeyeceksin."

"Bu sözü mezar taşma koydurmalısın," dedi Muse.

"Beni yanlış anlama. Bunu yapan psikopatı yakalayacağım. Ama önem ve öncelik konularında oyun oynama." Tremont Muse'a koca göbeği neredeyse onunkine degecek şekilde yaklaştı. Muse geri çekilmedi. "Bu benim davam. Masana geri dön ve işi büyüklerine bırak."

"Bırakmazsam ne olur?"

' Tremont gülümsedi. "Bu tip bir belaya bulaşmak islemezsin küçük hanım. İnan bana."

Tremont burnundan soluyordu. Muse arkasına döndü. Adli tıp müfettişi aralarındaki konuşmayı hiç duymamış gibi yapmış, çantasını açmakla meşguldü.

Muse, Tremont'u kendi haline bırakıp cesede geri döndü. Kendini klinik araştırmacı yerine koymaya çalıştı. Bulunan olgular: Kurban beyaz ırktan. Cildine ve genel görüntüsüne bakılırsa kırk yaşlarında ama bir yandan da sokakların ağır koşullarının yaşlandırdığını unutmamalı. Görünürde dövmesi yok.

Yüzü yok.

Muse böyle bir tahribatı hayalinde ikinci kez görüyordu. Yirmi üç yaşındayken New Jersey Turnpike'da eyalet polislerinin arasında altı hafta geçirmişti. Bir kamyon barikatı geçip bir Toyota Celica'yı paramparça etmişti. Arabanın sürücüsü kolej tatilinde evine dönen on dokuz yaşında bir genç kızdı.

Tahribat akıl alacak gibi değildi.

Melal parçayı çıkardıklarında o on dokuz yaşındaki kızın yüzü tanıyamayacak haldeydi. Aynı bunun gibi.

"Ölüm nedeni ne?" diye sordu Muse.

"Henüz emin olamadım. Ama onu öldüren oldukça hasta ruhlu herifin tekiymiş. Kemikleri kırmakla kalmayıp un ufak etmiş."

"Ne zaman olmuş bu?"

"Tahminimce on. oniki saat kadar önce. Burada öldürülmemiş. Kan miktarı çok az."

Muse bunu daha önceden biliyordu. Fahişenin kıyafetlerini incelemişti. Kısa pembe bir tişört, dar deri etek, ince uzun topuklu ayakkabılar.

Başım salladı.

"Ne var?"

"Bunların hepsi sahte," dedi Muse. "Neden?"

Telefonu titreşti. Arayana baktı. Patronu İlçe Savcısı Paul Copeland'di arayan. Frank Tremont'abaktı. Elini

sallayıp sırttı.

Telefona cevap verdi. "Merhaba Cope."

"Ne yapıyordun?"

"liir cinayet mahallindeyim."

"Bir meslektaşının sinirlerini bozmakla meşgulsün yani."

"Bir aslım diyelim."

"Sıkıntı yaratan bir ast." . "Ama gözetimim altında değil mi?"

"Frank Tremolit fazla gürültü çıkartıyor. Medyayı üzerimize çek. Dedektif arkadaşlarını gıcık et. Durumu daha da kötüleştirmek zorunda mıyız?"

"Sanırını evet Cope."

"Sana bunu söyleten ne?"

"Çünkü bu olay için tamamıyla yanlış biri."

8. BOLUM

-İTene Goldfarb'ın odasına ilk giren Danle Loriman oldu. _I_MikeTn elini sert denebilecek bir şekilde sıktı. Arkasından Susan içeri girdi, ilene Goldfarb ayağa kalktı ve masasının arkasında bekledi.

Gözlüklerini alnına kaldırmıştı. Öne doğru eğilip ikisinin de elini sıktı. Daha sonra yerine oturup önündeki dosyayı açtı.

Dante de oturdu, iliç karısına bakmıyordu. Susan yanındaki sandalyeyi aldı. Mike gözlerden uzak, odanın bir başka köşesine gitti. Kollarını göğsünde kavuşturup duvara dayandı. Danle özenle gömleğinin kollarını sıvamaya başladı. Önce sağ, sonra sol. Dirseklerini baldırlarına dayadı ve ilene Goldfarb'ın öldürücü darbesini bek-lermiş gibi bir pozisyon aldı.

"Kvet? Sonuç?" diye sordu Dante.

Mike Susan LorımanT seyrediyordu. Başını dikli. Hâlâ nefes kesiciydi. Çok fazla nefes kesici. Mikc'in baktığını hissetmiş gibi güzel yüzünü ona doğru döndürdü. Mike tarafsız sahada olmayı lereih elli. Bu ilene'in gösterisiydi. O İse sadece bir seyirci olacaktı.

ilene dosyadakileri okumaya devam etti. Okuması bittiğinde ellerini kavuşturup masasının üzerine koydu

ve anneye babanın arasında bir yerlere baktı.

"Gerekli doku testlerini yaptık," diye başladı. Dan t e sözünü keşli.

"Ben vermek istiyorum." "Pardon?"

"İ/ucas'a bir böbreğimi vermek istiyorum." "Sizinki uymaz Bay Loriman." Mİke. Susan Loriman'a bakmaya devam etti. Şimdi doğal davranıyormuş gibi yapma sırası ondaydı.

"Ama nasıl olur? Babanın böbreğinin..." dedi Dan-te.

"Bu değişebilir," dedi ilene. "Sanırım Bayan Loriman'a ilk ziyaretinde açıklamıştım. Bir sürü faktör var. Altı antijenin uyumunu görmek için lökozit antijenleri doku grubu analizi yaptık. Buna göre siz uygun bir aday olamazsınız Bay Loriman."

"Ya ben?" diye sordu Susan.

"Mükemmel olmasa da siz daha uygun bir adaysınız. Normal koşullarda kardeş en iyi şans. Her çocuk yarı antijenlerinin yarısını annesinden, yarısını babasından alır ve alman antijenlerin dört olası kombinasyonu vardır. Basitçe anlatmak gerekirse, bir kardeşin özdeş uyumluluğu yüzde yirmi beş oranında değişir. Yani yarı uyumluluk yüzdesi yüzde ellidir. Hiç uymama ihtimali de yüzde yirmi beştir."

"Peki, Tom hangisine giriyor?"

Tom Lucas'ın büyük erkek kardeşiydi.

"Maalesef haberler kötü. Karınız şimdiye kadarki en uygun donör. Çocuğunuzu aynı zamanda böbrek bankasına da kaydedebiliriz ama buradan böbrek bulunması uzak bir ihtimal. Bayan Loriman uygun sayılır ama ideal değil"

"Neden?"

"Karınızın böbreğinin uyum puanı iki. Altiya ne kadar yaklaşırsak oğlunuzun bünyesinin yeni böbreği red-

X2

deTme ihtimali o kadar azalır. Gördüğünüz gibi antijen uyumu ne kadar iyi olursa bütün hayatı boyunca o kadar az ilaç alır ve o kadar az diyalize girer."

Dan t e ellerini saçlarında gezdirdi. "Peki şimdi ne yapacağız?"

"Az biraz zamanımız var. Söylediğim gibi ismini listeye kaydetlirebiliriz. O arada diyalize devam etleriz. Eğer bir gelişme olmazsa Bayan Lor iman'm böbreğini kullanacağız."

"Ama daha uyumlu böbrek bulma İhtimali de var," dedi Danle. "Evet."

"Lucas'a böbreğini verebilecek akrabalarımız da var," eledi Dante. "Belki onlarmkine de bakabilirsiniz."

ilene başıyla onayladı. "Bir liste yapın. Adlar, adresler ve yakınlık dereceleri."

Sessizlik.

"Durumu nasıl doktor?" Dante kafasını çevirip arkasına baktı.

"Mike? Bize karşı açık olun. Durumu çok mu kötü?"

Mike, Ilenc'ebaktı, ilene başıyla konuşmasına İzin verdiğini gösteren bir işaret yaptı. "Kötü," dedi Mike.

Bunu söylerken Susan Loriman'a bakmıştı. Susan uzaklara bakıyordu.

Bir on, on beş dakika daha seçenekler üzerine tartıştıktan sonra Loriman'lar odayı terk etti. Mike ve ilene yalnız kaldıklarında Mike az önce Dante'nin oturduğu iskemleyi aldı ve avuçlarını havaya kaldırdı, ilene dosyaları toplayarak meşgulmüş gibi davranıyordu.

"Ne olacak şimdi?" diye sordu Mike.

"Onlara söylemem mi gerekiyordu sence?"

Mike cevap vermedi.

"İşim oğullarını tedavi etmek. Hastam olan o. Bası bası değil."

"Yani babasının bunu öğrenmeye hakkı yok mu?" "Ben böyle demedim."

"Testler yaptın. Hastandan gizlediğin bir şey öğrendin."

"Hastam değil," diye itiraz etti ilene. "Benim hastam oğlu Lucas Loriman."

"Yani öğrendiğimiz şeyi gömecek miyiz?"

"Sana şunu sormak İstiyorum. Bayan Loriman, Bay I.oriman'ı aldatmış. Bunu Bay Loriman'a söylemek zorunda mıyım?"

"Hayır."

"Peki kadının uyuşturucu aldığı ya da hırsızlık yaptığını öğrenseydim?" "Abartıyorsun ilene." "Abartıyor muyum?"

"Bunun uyuşlurucu ya da hırsızlıkla hiç ilgisi yok."

"Biliyorum ama her iki durumda da o konu hastamın sağlıyla bağlantılı bir komi değil."

Mike, Ilene'in söyledikleri üzerinde düşündü. "Dan-le Loriman'm testinde bir sorun çıktığını düşün. Diyelim habis bir tümöre rastladın. Bunu ona söyler miydin?"

"Elbette."

"Neden? O senin hastan değildi hani? Hani orası seni ilgilendirmezdi?"

"Yapma Mık. Bu farklı bir Şey. İŞim Lucas Loriman'm iyileŐmesine yardımcı olmak. Ruh sağlığı da bunun bir parçası. Organ nakli ameliyatlarından önce psikiyatrik tedavilerini yapmıyor muyuz? Neden? Çünkü bu gibi durumlarda akıl sağlıklarından endişe duyuyoruz. Aile içindeki bu sarsıcı değişiklik hastamın aleyhine." İkisi de bir an İçin durdu.

"O kadar kolay değil," dedi Mık.

"Biliyorum."

"Hu sır üzerimizde bir yük."

"Bu yüzden seninle paylaŐtım." İlene kollarını açıp gülümsedi.

"Neden sadece ben gecelerimi uykusuz geçireyim ki?"

"Harika bir ortaksın."

"Mık?"

"Evel?"

"Eğer o sen olsaydın, eğer bir test sonucunda Adam'-ın senin oğlun olmadığını görseydim, bunu bilmek ister miydin?"

"Adam mı? Benim oğlum değil ha? Kulaklarının büyüklüğünü görmedin mi?"

Gülümsedi. "Bir yere varmak istiyorum. Bilmek ister miydin?"

"Evet."

"Yani birden, pal diye."

"Kontrol benim elimde olmalı. Bunu biliyorsun. Olan biten her Şeyi bilmek isterim." Mike durdu.

"Ne oldu?" diye sordu İlene.

Mike arkasına dayanıp bacak bacak üstüne attı. "Yani bu sırrı tutacağız öyle mi?" "Evet. Planını bu." Mike bekledi.

ilene Goldtarb içini çekti. "Devam et. İçinde kalmasın."

"Başlıca değişmek ilkemiz 'öncelikle zarar vermeyeceksin' değil miydi?"

ilene gözlerini kapattı. "Evet evel."

"Eucas I.oriman'a böbreğini verebilecek uygun bir donör yok henüz ve hâlâ arıyoruz," dedi Mikc.

"Biliyorum." ilene gözlerini kapatıp "Ve görünen o ki tek uygun kişi gerçek babası." dedi.

"Doğru. Tam bir uyum için tek şansımız o."

s?

"Öncelikle ona testler yapmamız lazım ama." "İstesek bile bunu göz ardı edemeyiz." İkisi de bu konuda mulabıklı. "Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu ilene.' "Fazla seğeneğimizin olduğunu sanmıyorum."

Betsy 11il 1 okulun otoparkında Adam'ı bekliyordu.

Arka tarafında öğrenci annelerinin bulunduğu yere baktı.

Çocuklarını keman, karate dersine ya da ortodon-lisilleki randevularına götürmek üzere okulun dağılmasını beklerken kimi arabaları rölantiyc almış, kimi ayakta diğer annelerle birlikte çene çalıyordu. Elbette ki etrafta istisna sayılabilecek birkaç baba da vardı.

Betsy de bir zamanlar onlardan biriydi.

Bu annelerin çoğu gibi oğlunu önce anaokulunun, sonra Hillsıdc İlkokulunun, daha sonra Mount Pleasant ortaokulunun önünde beklemişti. En sonunda da şu anda ayakla durduğu yerin yirmi metre kadar ötesinde. Güzel Spencrr'mı beklediği günleri düşündü. Zil çaldığında, yuvalarının üzerine biri bastığında birden deliklerinden fırlayıp oraya buraya dağılan karıncalar misali okul kapısından çıkan çocuklara bakardı arabanın ön camından dikkatle. Çocukların arasından onu gördüğünde gülümser ve çoğu zaman, özellikle de okulun ilk günlerinde Spen-cer bu gülümsemesine hemen karşılık verirdi.

İlk doğan çocukla birlikte Tanrı tarafından bahşedilen saflığa bürünmüş o genç anneyi özlüyordu. İvizlerle birlikte Spncer'm ölümünden önce dahi eski günlerdeki gibi olmamıştı. Orada, bir zamanlar aynen onun gibi özen ve biraz da korkuyla çocuklarını bekleyen annelere baktı ve bir an onlardan nefret etmeyi arzuladı.

Paydos zili çaldı, kapılar açıldı. Öğrenciler dev dalgalar halinde kendilerini dışarı allı.

Ve Betsy neredeyse Spenceri arayacaktı gözleriyle.

Beyninizin her şeyin ne kadar korkunç, olduğunu unu Huğu sadece bir saniye için hepsinin aslında bir kabus olduğunu sandığınız o çok kısa anlardan biri. Spencer az sonra bütün ergenler gibi hafif öne eğik, bezgin duruşuyla, bir omuzuna allığı sırl çantasıyla kapıdan çıkacak ve Bel-sy saçlarının çok uzadığını, kesilmesi gerektiğini ve çok solgun görüldüğünü geçirecekti aklından.

Yas dönemlerinden bahsederdi insanlar. Reddetme, öfke, pazarlık, depresyon, kabullenme. Ama bütün bu saf halar geçirilirken içinde hep bir trajedi vardı. Bir parçanız hep öfkeliydi. Ve "kabullenme" fikri tümüyle ağza alınmayacak kadar kötüydü adeta, Bazı ruh doktorları "kabullenme" yerine "kararlılık" sözcüğünü kullanıyorlardı.

"Kararlılık" anlamsal olarak daha olumluuydu ama yine de tüylerini diken diken ediyordu.

Burada ne işi vardı?

Oğlu ölmüştü. Arkadaşlarından biriyle yüzleşmek bu gerçeği değiştirmeyecekti ki.

Ama bazı sebeplerden ötürü bunu yapmaya zorunlu hissediyordu kendini.

Belki Spencer bütün gece yalnız değildi. Bu neyi değiştirirdi?

Buraya gelmekle ne bulacağını sanıyordu ki?

Kararlılık mı?

Ve birden Adam'ı gördü.

Adam sırt çantasını yüklenmiş tek başına yürüyordu. Belsy, Adam'dan gözlerini ayırmayarak yoluna çıkmak için sağa doğru yöneldi. Çocukların çoğu gibi Adam da sadece önüne bakarak yürüyordu. Durup tanı önüne çıkabilmek için bulunduğu konumu ayarladı.

Sonunda yaklaştığında "Merhaba Adam," dedi.

Çocuk durup Betsy'yc baktı. Hoş görüldüğünü düşündü Belsy. O yaştaki liim erkek çocukları gibi. Ama Adam da değişmişti. Hepsi ergenlik döneminden nasibini almıştı. O eski Adam gitmiş, yerine kaslı vücutlu, iri yarı bir genç gelmişti. Çocuksu yüz İfadesini hatırladı. Arlık yüzünde başkaldıran bir ifade görmüştü.

"Oh," dedi Adam. "Merhaba Bayan Hİ11."

Yönünü sola doğru değiştirerek yürümeye devam

etti.

"Seninle biraz konuşabilir miyim?" diye bağırdı Bctsy arkasından. Adam yavaşça durdu. "Oh, tabii, elbette."

Adanı ona doğru koştı. Her zaman iyi bir sporcu olmuştu. Spencer değil ama. Bunun başına gelen şeyle bir ilgisi olabilir miydi acaba? İyi bir sporcuysanız bu tip kasabalarda hayal sizin için daha kolay olurdu.

Belsy'nin iki metre kadar önünde durdu. Ciözlerine bakamıyordu. Ama o yaştaki öğrencilerin çok azı karşısındakinin gözlerinin içine rahatlıkla bakabilirdi. Bctsy birkaç saniye hiçbir şey söyleyemedi. Sadece çocuğa haklı.

"Benimle konuşmak işlemiştiniz," dedi Adanı.

"Evet."

Yine sessizlik. Daha fazla sabit bakış. Adanı durduğu yerde kıpırdandı.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Adam.

"Neyle ilgili?"

Cevap çocuğu şaşırılmıştı.

"Spencer'la ilgili."

"Neden?"

Cevap vermedi. Gözleri Bctsy dışında her tarafa bakıyordu.

"Adam, yüzüme bak."

Bctsy hâlâ bir yetişkin. Adanı ise hâlâ bir çocuklu. Sonuçta Adam itaat etti. "O gece ne oklu?"

Adam yutkunup "Ne mi oldu'." dedi.

"Spencer'la birlikleydin."

Adam başını salladı. Yüzü bembeyaz kesildi.

"Ne oldu Adam'."

"Ren orada değildim."

Myspacc'ten yazdırdığı fotoğraf Bctsy'nin elindeydi ama Adam gözlerini dikmiş yere bakıyordu. "Adam."

Adam kafasını kaldırıp Belsy'ye baktı.

Betsy fotoğrafı kaldırıp çocuğun yüzüne doğru tuttu.

"Bu sensin değil mi?"

"Bilmiyorum, belki."

"Bu fotoğraf öldüğü gece çekilmişti."

Adanı kafasını salladı.

"Adam?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum Bayan Hill. O gece Spenceri görmedim." "Yeniden bak-" "Gitmem lazım." "Adam, lütfen-"

"Üzgünüm Bayan Hill."

Bunu söyledikten sonra uzaklaştı. Tuğla binaya doğru koşmaya başladı ve arka tarafına geçip gözden kaybol-

sa

9. BOLUM

B

ölge savcılığı müfettişi Eorcn Muse saatine baktı. Toplanlı / .amanı "elmsli. "Şekerlemelerimi aldın mı?" diye sordu. Asistanı Chamique Johnson adında genç bir kadındı. Oldukça gürültü kopartmış bir tecavüz davası sırasında lanışmışlardı. Ofisle çalışmaya başladığı günden İtibaren vazgeçilmez bir eleman olmuştu. "Buradalar," dedi Chamique. "Oldukça büyükmüş." "Biliyorum."

Muse zarfı karıştırdı. "Hepsi burada mı?"

Chamique kaşlarını çatlı. "Oh hayır, bunu sormadın sayıyorum."

Muse özür dileyip Essex ilçesi Savcısı Paul Copc-land'in ofisinin bulunduğu binaya doğru yöneldi. Daha belirgin bir biçimde patronu Paul Copeland'in ofisine.

Adlarla arası pek İyi olmadığından adını halırlaya-madığı yeni işe giren rcscpsiyonııslı gülerak selamladı. "Hepsi sizi bekliyorlar," dedi resepsiyon ist. . "Kim beni bekliyor?"

"Savcı Copcland."

"Hepsi dedin."

"P a r d o u? Anla y a m a d ıııı."

"Hepsinin beni beklediğini söyledin. Hepsi demek, bir kişiden, hatta iki kişiden fazla demek."

Resepsiyonistin kafası karışmıştı sanki."Ah tamam. İçeride dört beş kişi var."

"Savcı Gopeland'in yanında mı?"

"Evet."

"Kimler var?"

Kız onu zııınu sılıklı. "Sanırım diğer müTellişler."

Mııse bunun ne işe yaradığından emin olamadı. 1 Tank Trcmont'la politik olarak hassas olan durumu konuşmak için Özel bir loplanlı işlemişi i. Neden başka müfettişlerin de odada olduğu hakkında hiçbir fikri yoklu.

Daha odaya "İrmeden bir kahkaha sesi duydu. Pal-roıııı Paul Copclıııı de dahil olmak üzere içeride allı kişi vardı. 1 lepsi de erkekti. Frank Trcmont da oradaydı. Yani Mııse'un emrinde olan inüfellişlerden üç İanesi oradaydı. Son adamı bir yerden tanıyordu sanki. Elinde bir nol defteri ve kalem tutuyordu. Masanın üzerinde, tam önünde ses kayıı cihazı duruyordu.

Herkes tarafından Paul Copclııııı diye çağırılan Co-pc masasına oturmuş Trcmont'un az önce kulağına fısıldadığı şeye kahkahalarla "uluyordu.

Musc yanaklarının kızardığını hissetti.

"Hey Muse," diye seslendi Paul Copeland.

"Cope," dedi Muse diğerlerini başıyla selamlayarak.

"İçerı gir ve kapıyı kapat."

Muse içeri girdiğinde tüm gözlerin ona doğru çevrildiğini hissetti.

Daha da fazla kızardı. Kendini rahatsız hissetmişti. Cope'a kızgın bir bakış attı. Onun keyfi yerindeydi. Yakışıklı bir budala gibi sadece gülümsedi. Gözleriyle Öncelikle kendisiyle konuşmak islediğini bildirmek için işaret yaptı. Ama Cope'un yine umurunda olmamıştı.

"Haydi, artık başlayalım," dedi Cope.

Lorc Musc, "Tamam," dedi.

"Bekle, buradakileri lanıyor musun?"

Cope bölge savcısı olarak alandığı ilk zamanlarda ofis içinde dalgalanmalara neden olmuş ve Musc'ı bölge savcısı başmüfettişliğine getirerek herkesi afallatmıştı. Hu görev genelde huysuz kıdemlilere ve her zaman erkek çalışanlara politik lavın yoluyla verilirdi. Lorcu Musc, Cope onu seçtiğinde departmandaki en genç dedektiflerden biriydi. Medya kendisine deneyimli yaşlı erkeklerin seçildiği bu göreve hangi kriterlere bakarak genç bir kadını atadığını sorduğunda sadece tek bir kelimeyle cevap vermişti: "Frđem" İşle şimdi bu odada o kıdemli olarak la limanlardan dört tansıyleydi.

"Bu beyleri tanımıyorum." dedi Musc elinde not defteri ve kalemle duran adama doğru başını sallayarak.

"Oh, üzgünüm." Cope bir spor gösterisinin ev sahibi gibi elini onlara doğru uzattı. Kameralara poz verir gibi gülümsedi. "Bu Tonı Gaııgharı. Star Lcdgcr muhabiri."

Muse hiçbir şey söylemedi. Trenionl'un muhabir bozuntusu enişttesi. Her şey daha da iyiye gidiyordu Tremolit için anlaşılın.

Cope, Muse'a şimdi başlamalarının bir sakıncası olup olmadığını sordu.

"Sen bilirsin Cope," dedi Muse.

"İyl. Frank'in bir şikâyeti var. Haydi Frank, sen başla. Sahne senin." Paul Copeland kırk yaşını doldurmuştu. Şimdi yedi yaşında olan kızı Cara'nın doğumundan hemen sonra eşi kanserden ölmüştü. Paul kızını şimdiye kadar lek başına yetiştirmişti. Artık masasında eskiden olduğu gibi Cara'nın resimlerini lulinuyordu. Muse ilk işe başladığında Copc'uu kızının bazı fotoğraflarım masasında görmüştü. Sonra bir gün, bir çocuk tacizi davasıyla ilgilendikleri zamanlarda, Cope hepsini masadan kaldırmıştı. Muse hiçbir zaman bunun sebebini sormadı ama bu davayla ilgili olabileceğini tahmin edebiliyordu.

Nişanlısının resmi de yoktu masada. Ama üzerine koruyucu torba geçirilmiş bir giysi askısında bir smokin görebiliyordu Musc. Düğün bir sonraki hafta Cumartesi günüydü. Musc orada olacaktı. Aslında gelinin nedimelerinden biri olacaktı.

Cope masasına oturdu. Yeleri kadar sandalye olmadığı için Musc ayakta kalmıştı. Taam/a açık hissediyordu kendini ve ölke doluydu. Kmrindekilerden biri ona karşı çıkmaya hazırlanıyordu ve savunucusu sandığı Cope buna izin verecekti. Her dönemde

cinsiyet ayrımcılığı yapmamak için savaş veriyordu ama eğer bir erkek olsaydı Tremont'un saçmalıklarıyla başa çıkabilir, medya ve politik çevrelerden gelen eleştirilere rağmen canına okuyabilecek güce sahip olabilirdi.

Hırsıyla ayakta durmaya devam etti.

Frank Tremont oturuyor olmasına rağmen rahatlamak için kemerini çekiştirdi. "Burada Bayan Muse'a saygısızlık etmek için bulunmuyorum"

"Bölge Savcısı Başmüfettişi Musc," diye düzeltti Tremont.

"Anlamadım?"

"Ben Bayan Musc değilim. Bir unvanım var. Bölge Savcısı Başmüfettişiyim. Sizin patronunuz."

Tremont gülümsedi. Önce diğer müfettişlere, sonra muhabir eniştesine döndü. Yüzünde "Ben ne dedim ki?" der gibi alaycı bir ifade vardı.

"Ne kadar da alıngansın Bölge Savcısı Başmüfettişi Musc." dedi son sürat alaycılıkla.

Musc, Cope'a bir bakış attı. Cope sessiz kalmayı tercih etti.

Yüzünde hiçbir teselli ifadesi yoktu. Sadece, "Sözünü kestiğimiz için Özür dileriz Frank. Sen devam et," dedi.

Muse yumruklarını sıklığını hissetti.

"Tamam. Neyse. Kanuni uygulamalarda yirmi sekiz senelik bir deneyimim var. Beşinci Bölgedeki bu fahişe cinayetini ben aldım. Muse davetsiz misafir gibi alanıma girdi. Bu hoşuma gitmiyor. Bu protokol değil. Ama tamam, eğer Muse bu konuda yardımcı olabileceğini düşünüyorsa benim için problem yok. Ama emirler yağdırmaya başlıyor. Polislerin yanında otoritemi hiçe sayarak görevimi devralma çabasına giriyor."

Kollarını açtı. "Bu doğru bir şey değil."

Cope başıyla onayladı. "Bu olayı takip eden sensin değil mi?"

"Evet."

"Bana olayı anlat." "Pardon?"

"Bana olaydan bahset biraz."

"Henüz fazla bir şey bilmiyoruz. Bir fahişe Ölü bulundu. Biri suratını iyi dağılmış. Adli tıp uzmanı öldürmek amacıyla dövüldüğünü düşünüyor. Başka birkaç fahişeyle de konuştuk. Hiç biri tanımıyor."

"Adını mı bilmiyorlar, hiç mi tanımıyorlar?"

"Eazla konuşmadılar. Ama nasıl olduğunu bilirsiniz. Herkes bir şey görmediğini söyler. Biraz zorlayacağız."

"Başka?"

"Yeşil bir handana bulduk. Tam olarak kime ait olabileceği belirlenmedi ama yeni bir çetenin rengi bu. Bilinen bazı üyelerini içeri alıp konuşturmaya çalışacağız. BİR de sistemden o bölgede çalışanların adını araştırıyoruz."

"Ve?"

"Başka bir şey yok. Yani birçok fahişe Öldürülüyor. Sen de bunu biliyorsun patron. Bu sene bu yedincisi." "Parmak izleri?"

"Araştırıyoruz. Bir ipucu yok. henüz. Ulusal Suç Bilgi Merkezi ne başvuracağız ama biraz zaman alacak."

Cope başını salladı. "Tamam, peki MuseTa ilgili şikayetin...?"

"Bak. kimsenin ayağına basma gibi bir niyetim yok. Ama şunu bilmen lazım: Hiçbir şekilde bu işi almamalı. Kadın olduğu için onu işe aldın. Bunu anlayabiliyorum. Bugünün gerçeği bu. Biri bir işe yularını verir, eşek gibi çalışır, siyah olması ya da önünde aletin olmaması önemli değildir. Bunu anlıyorum. Ama bu da bir tür fark gözetme. Yani demek istediğim, benim erkek olmam ve onun da kız olması açığızlülük yapılacağı anlamına gelmez. Eğer ben onun patronu olsaydım ve yaptığı her şeyi sorgulasaydım, ırzına geçilmiş ya da tacize uğramış gibi hissedirdi eminim.

Cope yine başını salladı. "Mantıklı." Loren'a döndü. "Muse?" "Ne?"

"Söyleyeceğin bir şey var mı?"

Muse Trcmont'a bakarak "Birincisi bu odada önünde aleti olmayan tek kişi olduğumdan pek emin değilim." dedi.

"Başka?" diye sordu Cope.

"Kendimi sorguya çekliyormuş gibi hissediyorum."

"Hiç de değil," dedi Cope. "Sen onun şefisin ama bu senin onlara bakıcılık yapacağın anlamına gelmez. Ben senin üstünüm, sana bakıcılık yapıyor muyum?"

Muse burnundan soluyordu.

"Müfettiş Tremont uzun zamandır burada. Dostları var ve saygı görüyor. Bu yüzden ona bu olanağı sağlıyorum. Bunu medyaya taşımayı planlıyor. Resmi bir şikayette bulunacak. Bu toplantıyı kendisinden ben istedim. Makul ol. Bay GaughanT davet etmesini

isledim ki nasıl dürüst ve dostça bir ortamda çalıştığımızı kendi gözlemlerimle görsün."

Herkes Muse'a baktı.

"Şimdi yeniden soruyorum," dedi Cope Muse'a gözlerinin içine bakarak.

"Müfettiş Tremont'un az önce söyledikleriyle ilgili yorumun var mı?" Cope aralık gülünmüyordu. Fazla değil, sadece ağzının köşeleri hafif kıvrılmıştı. Ve Muse aniden ne yapmak istediğini anladı.

"Var," dedi.

"O zaman söz sende."

Cope arkasına dayandı ve ellerini başının arkasında kavuşturdu.

"Öncelikle kurbanın bir fahişe olmadığını düşünüyorum."

Cope kaşlarını öyle bir kaldırdı ki, sanki bu şimdiye katlar duyduğu en şaşırtıcı cümleydi. "Öyle mi?" "Fvet."

"Ama üstündeki kıyafetleri gördüm," dedi Cope. "Az önce Frank'in söylediklerini dinledim. Ve ayrıca cesedin bulunduğu yer. Herkes fahişelerin nerelerde dolandığını biliyor."

"Kalil de bunlara dâhil," dedi Muse.

Frank Tremolit kahkahalara boğuldu. "Muse, sürekli saçmalayıp duruyorsun. Kanıl bulman lazım tatlım. Bu işler sırf sezgiyle yürümez."

"Kanıt mı istiyorsun Frank?"

"Elbette. Dinleyelim bakalım. Elinde hiçbir şey yok."

"Ten rengine ne dersin?"

"Yani?"

"O bir beyaz."

"Alı, bu çok değerli bir bilgi," dedi Tremolit iki elini birden yukarı kaldırarak. "Buna bayıldım." Gaughan'a baktı. "Bunu not et T'ouu, gerçekten çok değerli bir bilgi."

Belki ama belki bir fahişenin katlinin birinci öncelikte bir olay olmadığı ve dar kafalı bir mağara adamı olduğumu bir yere kadar kabul edebilirim. Ama eğer beyaz ırktan olduğu için büyük ihtimal fahişe olmadığını söylerse, bence bu lam bir polis işi olur."

Parmağını Muse'a doğru salladı. "Muse, sokaklarda daha fazla zaman geçersen senin için daha iyi olur."

"Yedi fahişenin daha öldürülmüş olduğunu söylemiştin."

"Evel, ne olmuş?"

"Hepsinin Afrika kökenli olduğunu biliyor muydu n ? "

"Kanuna aykırı mı? Ne bileyim belki diğer yedisi uzun boyluydu ama bu kısa boylu. Bu fahişe olmadığını mı gösterir?"

Muse Copc'un duvarındaki not tahtasına doğru yürüdü. Zarfının içinden bir fotoğraf çekip raptiyeledi. "Bu suç mahallinde çekildi." Hepsi fotoğrafa baktı.

"Polis bandının arka tarafındaki insanlar," dedi Tremont.

"Çok iyi 1 ;rank. Ama bir daha ki sefere parmağını kaldır ve ben izin vermeden konuşma."

Tremont kollarını kavuşturdu. "Neden bu fotoğrafa bakıyoruz?"

"Ne görüyorsun?" diye sordu Muse.

"Fahişeler," dedi Fremont.

"Kesinlikle. Kaç tane?"

"Bilmiyorum. Saymamı ister misin?"

"Tahmin et sadece."

"Belki yirmidir."

"Yirmi üç. İyi tahmin Frank."

"Nereye gelmek istiyorsun?"

"Kaç tanesi beyaz, say bakalım."

Cevap için bir daha fotoğrafa bakmak gerekmiyordu. Cevap sıfırdı.

"Yani şimdi sen bana beyaz fahişe olmadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Elbette var. Ama o bölgede çok az. Üç ay geriye gillim ve o bölgede lek bir beyaz fahişenin bile herhangi bir suçtan tutuklandığına rastlamadım. Ve senin de söylediğin gibi parmak izleri kayıtlarda bulunamamış. Parmak izi alınmayan kaç fahişe sayabilirsiniz bana?"

"Dolu," dedi Tremont. "Eyaletin dışından geliyorlar, biraz burada takıldıktan sonra ya ölüyorlar ya da Atlantic City'ye taşıyorlar."

Tremont ellerini açtı. "Vay canına Muse, harikasin. Şimdi bile bu araştırmadan çekilebilirim."

Kıkır kıkır gülüyordu. Muse gülmedi.

Muse birkaç fotoğraf daha çıkartıp onları da raptiyeledi. "Kurbanın kollarına bakın bir."

"Evet?"

"Bir tane dahi iğne izi yok. Ön muayene sırasında uyuşturucu almadığı tespit edildi. Yine soruyorum Frank, beşinci bölgede kaç tane uyuşturucu müptelası olmayan beyaz fahişe var sence?"

Frank biraz geri çekilir gibi oldu.

"İyi beslenmiş," diye devam etti Muse. "Bu aslında pek bir şey ifade etmiyor. Bir sürü fahişe iyi beslenir. Bu dayaktan önce vücudunda oluşmuş hiçbir darbe izi ya da kırık yok ki, bu, bu bölgede çalışanlarda pek rastlanmayan bir şey. Dişleri hakkında pek bir şey söyleyemiyoruz, zira hepsini kırmışlar. Sağlam kalan birkaç tanesinin de özenle icabına bakmışlar. Ama şuna bir bakın." Muse bunu söyledikten sonra devasa bir fotoğrafı not tahtasına raptiyeledi.

"Ayakkabılar mı?" dedi Tremont.

"Sana yıldızlı on veriyorum Frank."

Cope'un bakışıyla alaycılığın dozunu biraz azaltması gerekliliğini anladı.

"Fahişe ayakkabıları," diye devam etti Tremont. "Uzun ince topuklara deli olurum. Giydiğin şu çirkin pabuçlara bak Muse. Allah aşkına hiç topuklu ayakkabı giydin mi hayatında?"

"Hayır, giymedim Frank. Ya sen?"

Odadakiler kıkırdadı. Cope kafasını salladı.

"Nereye varmak isliyorsun?" diye sordu Tremont. "Tam fahişe ayakkabıları işte."

Bir kalem yardımıyla fotoğraf üzerinde işaret etti. "Tabanlarına bakın."

"Ne görmem lazım?"

"Hiçbir şey. Demek islediğim de bu. Azıcık dahi yıpranma yok."

"O zaman yeni almıştır."

"Gereğinden fazla yeniler. Büyültülmüş fotoğrafı var." Başka bir fotoğraf raptiyeledi. "Fn ufak bir yıpranma dahi yok. Ayakkabılarla bir adım dahi atılmamış."

Oda sessizliğe gömüldü.

"Yani?"

"Dönüşün muhteşem oldu Frank." "Lanet olsun sana Muse bu ne demek yani-" "Bu arada sperm izine de rastlanmadı." "Yani? lielki yeni ava çıkmıştı." "Belki. Bir de bronzluğuna dikkal etmenizi isliyorum."

"Neye?" "Bronzluğuna."

Frank kuşku gibi görünmeye çalışıyordu ama aldığı desteği kaybediyordu. "Bunlara sokak kadını denmesinin bir nedeni var

Muse. Bildiğin gibi sokak denen şey dışarıda bulunur. Bu kızların çoğu zamanlarım sokaklarda geçiriyor."

"Son zamanlarda havaların fazla güneşli olmadığı gerçeğini bir kenara bırakıyorum. Tam şurada bronzluk bitiyor." Musc kızın omuzlarını gösterdi. "Ayrıca göbük kısmına yakın bir bronzluk yok. O bölge bembeyaz. Kısacası, bu kadın bikini iisli gibi kısa lişörliler değil, gömlek giyiyor. Ve bir de elinde sıkı sıkı tuttuğu su bandana var."

"Saldırı sırasında çekmiş olmalı."

"Hayır çekmemiş. Besbelli ki bizi kandırmak istemişler. Cesel laşmış Frank. Sanki mücadele ederken saldıranın kafasından çekip alınmış havası verilmek istenmiş. Böyle bir şey gözlerinden kaçır mıydı sence? Bu sana manlıklı geliyor mu?"

"Belki çete bir mesaj vermek istiyordur."

"Belki. Bir de dayak şekli var."

"Nasıl yani?"

"Fazla özen göslerilmiş. Kimse kimseyi bu derece özenle dövmez."

"Bir teorin var mı?"

"Hem de gün gibi orlada bir leori. Biri kimliğini bulmamızı istememiş. Ve bir şey daha. Cesedin nereye atıldığına bakın"

"Öldürülen fahişelerin çoğunun atıldığı yere."

"Kesinlikle. Orada öldürülmediğini biliyoruz. Öldürüldükten sonra oraya atıldı. Neden? Eğer gerçekten bir fahişeyse neden gözümüze soka soka öldürülen fahişelerin çoğunun atıldığı yere atılsın ki? Size neden olduğunu söyleyeyim. Daha en başından fahişe olduğu kestirip alılsın diye. Tembel koca kışlı bir müfelliş davayı alsın da en kolay yoldan gitsin diye-"

"Sen kime koca kışlı diyorsun?"

Frank Tremont ayağa kalktı. Cope sakın bir şekilde yerine oturmasını söyledi.

"Lütfen ona-?"

toi

"Şis t." dedi Copc. "Sesi duyuyor musunuz?" Herkes durdu.

"Nc?"

Cope elini kulağına götürdü. "Dinle Frank, duyuyor musun?" Adeta fısıldıyordu. "Bu senin herkesçe bilinen beceriksizliğinin sesi. Sadece beceriksizliğinin değil, düşündüklerinin tersi olduğunda üstlerinle kendini tehlikeye atacak derecede çekişecek kadar aptal olmanın sesi."

"Bunları dinleyemeyeceğim."

"Şist, dinle. Sadece dinle."

Muse gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Siz de dinliyor musunuz Bay Gaughan?" diye sordu Copc.

Gaughan hafifçe öksürdü. "Duymam gereken kadarını duydum."

"Güzel, çünkü ben de öyle. Ve bu toplantıyı kayda almayı siz istediğimize göre ben de buna kendimi zorunlu hissettim." Copc masasındaki bir kitabın altından küçük bir ses kaydedici çıkarttı.

"Aklınızda bulunsun, patronunuz kayıt cihazınızın bozulması ya da herhangi bir aksilik ihtimaline karşı burada konuşulan her şeyin tamamını duymak istedi. Kimsenin hikâyeyi çarpıtıp eniştenizin lehine çevirmenizi islemezdi değil mi?"

Cope odadakilerce gülümsedi, ama karşılığını alamadı.

"Baylar, başka söyleyecek bir şeyiniz var mı? Yok. Tamam, o zaman, herkes işinin başına geri dönsün. Frank, günün geri kalanında izinlisin. Seçeneklerini gözden geçirmeni istiyorum. Belki sana sunacağımız süper emeklilik paketiyle ne yapacağını düşünmek islersin."

İ 0 2

10. BÖLÜM

M

ikc cvc döndüğünde LorimanTarın evine bakü. Hiç hareket yoktu. Atması gereken bir sonraki adımı biliyordu. Öncelikle zarar vermeyeceksin. Bu birinci ilke. İkincisi?

Bu biraz ustalık gerektiren bir şeydi.

iler zaman bir yerlerde unuttuğu için Tia'nın anahtarlar ve cüzdan için özel olarak aldığı tepsie anahtarlarım attı. Aslında işe

yaramıştı bu. Boston'a vardığında kocasını aramıştı. Şahitle görüşmeye başladığını, sabah işinin bileceğini söylemişti. Biraz işi uzayabilirdi ama işi biter bitmez ilk uçağa atlayıp dönecekti. Acele etmemesini söyledi Mike.

"Selam baba,"

J111 köşeden döndü. Kızının gülümsediğini görmek Mike'a Lorimanları ve bütün sıkıntılarını unutturmuş, İçini saf ve sakin bir huzurla doldurmuştu.

"Selam tatlım. Adam odasında mı?"

"Hayır," dedi J111. - Bu kadar huzur Mike'a fazlaydı demek.

"Nerede?"

"Bilmiyorum. Evde sanıyordum."

İkisi birlikte Adam'a seslendiler. Cevap gelmedi. "Kardeşin sana göz kulak olmalıydı," dedi Mike. "Un dakika önce buradaydı." "Peki, şimdi nerede?"

Jill suratını astı. "Hu akşam hokey maçına gideceğinizi sanıyordum." "Gideceğiz."

Jill kımıldanmaya başladı. "Tatlım, ters giden bir şey mi var?" "Bir şey yok."

"Kardeşini en son ne zaman gördün?" "Tam bilmiyorum. Birkaç dakika önce." Tırnağını yemeye başladı. "Sizinle gitmeyecek miydi?" "Eminim geri dönecektir," dedi Mike. Jill o kadar emin değil gibiydi. Mike da öyle. "Beni YasminTcrc bırakacaksın ama değil mi?" "Elbette."

"Çantamı alacağını." "Tamam."

Jill merdivenlere yöneldi. Mike saatine haklı. O ve Adanı bir plan yapmışlardı. Yarını saat içinde çıkıp Jill'i arkadaşına bırakmaları ve Rangers maçı için Manhattan'-a devam etmeleri gerekiyordu. AdanıTn şu anda evde olması, kardeşine göz kulak olması lazımdı. Mike derin bir nefes aldı. Tamam, panik yapmak için erken. Bir on dakika daha Ada m T bekleyecekti. Gelen e-maillere bakarken bir yandan da Eorimaniarı düşünüyordu. Bocalamanın anlamı yoktu. O ve İlene bir karar vermişlerdi ve bunu uygulama zamanıydı şimdi. Bilgisayardan telefon defterine girip Eorimaniarın irlibal bilgilerini buldu. Susan I.oriman'm cep telefonu üstedeydi. Ne o ne de Tia kadını hiç aramamışlardı ama komşu ilişkileri işte. Acil bir duruma karşı tedbir olarak

birbirlerinin telefonlarını alırlardı. Hu iyi bir şeydi.
Telefonu luşladı. Susan ikinci çalışla cevap verdi. "Alo?"
Sıcak, yumuşak bir sesi vardı. Fısıldar gibiydi adeta. Mike hatifçe öksürdü.

"Ben Mike Baye," dedi. "Her şey yolunda mı?"

'Tvel, yani yeni bir şey yok. şu anda yalnız mısınız? "

Sessizlik.

"O DVD'yi geri vermişük." dedi Susan.

Mike sanki Dantc'nin sesine benzer başka bir ses duydu. "KİM o?"

"DVD'ciden arıyorlar," dedi kadın.

Tamam diye düşündü Mike. Demek yalnız değildi. "Benim numaram sizde var mı?"

"Peki, teşekkürler," deyip hemen kapattı Susan telefonu.

Mike iki eliyle birden yüzünü ovuşturdu. Harika. Gerçeklen harika.

"Jill!"

Kız merdivenlerin üstünden "Ne var?" diye bağırdı.

"Adam eve geldiğinde bir şey söyledi mi?"

"Sadece 'selam bücür' dedi."

Bunu söylerken gülümsemişti.

Mike, AdamT duyar gibiydi. Adam kardeşini çok severdi. Jİ11 de onu. Aralarında her kardeşin arasında olduğu gibi ufak lefek çalışmalar olurdu elbette, ama sıklıkla değil. Belki de bu tamamen farklı olmalarından kaynaklanıyordu. Adam ne kadar soğuk ve huysuz olursa olsun bunu kardeşine asla yansıtmazdı.

"Nereye gittiği hakkında fikrin var mı?"

Jİ11 hayır anlamında başını salladı. "O İyi mi?"

"İyİ. Endişelenme. Seni birazdan Ya s nün'e bırakacağım tamam mı'."

Mikc ikişer ikişer merdivenleri çıktı. Dizinde hokey oynadığı günlerdeki bir yaralanmadan kalan ulak bir sancı vardı. David Gold adında bir ortopedi uzmanı olan arkadaşı tarafından birkaç ay önce ameliyat edilmişti. Da-vid'e yaralanma sonrasında hokeyi bırakmak İlemediğini, şimdi çekliği ağrıların sebebinin bu olup olmadığını sormuştu. David ona bir ağrı kesici yazmış ve şöyle de-mişli:
"Rinalarda eski salranççılara fazla rastlanmıyor. Görürsen bana haber ver."

Ada m'm odasının kapısını açtı. Oda boslu. Nereye gitmiş olabilirdi? Hiçbir yer gelmiyordu aklına.

"Yoo, olamaz..." dedi yüksek sesle.

Saaline baktı. Adanı'm şimdiye kadar çoktan evde olması lazımdı. Kardeşini nasıl yalnız bıraka bilmiş li? Bunu biliyor olmalıydı. Mike cep telefonunu çıkartıp hızlı arama tuşuna bastı. Telefon çaldı ama lelesekrelere düştü.

"Neredesin? Az sonra Rangers maçına gideceğiz. Bir de kız kardeşini evde yalnız bırakmışım. Derhal beni ara."

SON tuşuna bastı.

On dakika daha geçti. Adam'dan ses seda çıkmadı. Mike yeniden aradı. Dişlerini sıkarak yeni bir mesaj bırakıl.

"Baba?" dedi Jill. "Efendim tatlım." "Adam nerede?"

"Az sonra eve geleceğine eminim. Şimdi gidip seni Yasmin'lere bırakacağım sonra da ağabeyin için eve döneceğim, lamanı mı?"

Mike AdamT arayıp geri döneceğini söyleyen bir mesaj bıraktı. Aynı şey geçenlerde yine başına gelmişti. Cep telefonuna arka arkaya sayısız mesaj bırakmışlardı.

Adam kaçmış ve iki gün orlaya çıkmamıştı. Mike, Tia ile birlikte onu aramaktan helak olmuştu ve sonunda önemli bir şey çıkmamıştı. Aynı oyunu bir daha oynaması iyi eder diye düşündü Mike. Ve sonra, aynı anda Tanrım, umarım aynı oyunu oynuyor dur yine diye fikrini değiştirdi.

Mike ufak bir kâğıt parçası çıkarttı ve üzerine bir nol yazıp mulfak masasının üslüne bıraktı.

Adam,

Jill'i bırakmak için dışarı çıkıyorum. Geldiğimde hazır ol.

Jill'in sut çantasının arkasında New York Rangers'-ın amblemi vardı. Hokeyle hiçbir alakası yoklu. Erkek kardeşinin eski çantasını kullanıyordu. Jill abisinin arlık kullanmadığı eşyaların üzerine titrerdi. Adam'm hokey günlerinden kalma Jill'e çok ama çok fazla büyük gelen yeşil rüzgârlığını almıştı. Rüzgârlığın sağ göğsünde el yazısıyla Adam'm adı yazılmıştı.

"Baba?"

"Ne var tatlım?"

"AdamT merak ediyorum."

.İ11 bunu büyük laklılı yapan küçük bir kız gibi değil, yaşma göre oldukça akıllı bir çocuk edasıyla söylemişti.

"Neden böyle söyledin?"

Omuzunu silkli.

"Sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır."

Mike Yasmin'lerin sokağına gelene kadar Jill'in ağzından laf alabilmek için uğraşmasına rağmen Jill bir şey söylemedi.

• Eski günlerde, Mike'nin çocukluğunda çocuklar arkadaşlarının sokağına bırakılır ve gidilirdi, belki en fazla kapı açılana kadar arabada beklenirdi. Şimdi artık evlanı?

dmı/ı kapıya kadar bırakmanız gerekiyordu. Normalde bu Mike'nin bir şekilde rahatsız ediyordu ama eğer gece arkadaşında kalacaksa, özellikle de bu kadar küçük bir yaşla kontrolü elinde tutmak hoşuna gidiyordu. Kapıyı Yasmin'in babası Guy Novak açtı.

"Merhaba Mike,"

"Merhaba Guy."

Guy'in üzerinde hâlâ işte giydiği takım elbise vardı ama kravalım bollaştırmıştı. İlin son moda alacalı kemik çerçeveli gözlüklerden takmıştı ve saçları şartlara uygun olarak karmakarışık. Guy da kasabanın Wall Street'te çalışanlarından biriydi ve Mike bu insanların lam olarak ne yaptıklarını asla anlayamıyordu. Serbest yatırım fonları, tröst hesapları, kredi hizmetleri, halka arz hisseleri, kıymetli kâğıt alım salımı vesaire vesaire. Her finans işleri Mike'a göre lam bir keşmekeşti. Guy uzun zaman önce boşanmıştı ve on bir yaşındaki kızından aldığı haberlere göre sık sık sevgili değiştiriyordu.

"Kız arkadaşlarının hepsi Yasmin'e cici görünmeye çalışıyorlar. Çok komik değil mi baba?" demişti bir seferinde Jill.

Jill içeri girdi. "Hoşça kal baba."

"Hoş,çakal canım."

Mike bir an bekleyip kızının gözden kaybolmasını seyretti ve Guy Novak'a döndü. Evel. bu bir cinsiyet ayrımcılığıydı ama çocuğunu boşanmış bir babadan çok boşanmış bir anneye teslim etmeyi tercih ederdi. Yetişkin bir adamla aynı evde kızını yalaya bırakmak. Bir şey olmazdı gerçi, zira Tia olmadığı zamanlarda kızların başında durduğu çok olmuştu. Ama yine de...

Sessizliği, bozan Mike oldu.

"Ece?," dedi Mike. "Gece için ne planladınız?"

"Belki sinemaya götürürüm onları." dedi Guy. "Ba-umgarts'da dondurma filan yeriz. Kız arkadaşım da bi-

İÜK

zımlı gelecek. Umarım senin için sakıncası yoktur. "

"Problem değil," dedi Mike, bunun daha İyi olabileceğini düşünerek. Guy arkasına baktı. Kızların gözden kaybolduğundan emin olduktan sonra fvlıke'a dönerek, "Biraz zamanın var mı?" diye sordu.

"İübelte. Nedir?"

Guy eşiğe çıkıp kapıyı kapattı. Sokağa baktı ve ellerini cebine daldırdı. Mİke adamın profilini seyretti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Mİke.

"Jill harika bir çocuk," dedi Guy.

Mİke bunun üzerine ne gibi bir tepki vereceğini bilemediğinden sessiz kalmayı lercih etli.

"Ne yapacağımı bilemiyorum. Yani bir baba olarak yapabileceğinin en İyisini yapıyorsun değil mi? Onları en iyi şekilde yetiştiriyor, besliyor ve eğitiyorsun, Bİz Yasinin çok küçükken ayrıldık ve o bununla çok küçükken başa çıkmak zorunda kaldı. Ama uyum sağlamayı başardı. Mutlu, dışa dönük ve popüler bir çocuklu. Ve birden böyle bir şey oldu."

"Bay Levvislon'la olanı mı kastediyorsun?"

Guy evet anlamında başını salladı. Çenesi titriyordu.

"Yasmin'deki değişimin farkındasm değil mi?" Mİke dürüst olmayı tercih etti. "Daha da İçine kapandı sanki."

"İ,ewiston'm ona ne söylediğini biliyor musun?" "Tam olarak değil." Gözlerini kapattı, derin bir nefes alıp yeniden açtı. "Sanırım Yasmin sınıfta fazla hareketliymiş, dersi dinle-miyormuş, böyle bir şeyler işte. Bilmiyorum. Levvislon bana onu iki konuda uyardığını söyledi. Yasmin'in yüzünde tüyler var. Öyle sakal gibi değil ama tüylenme fazla. Bir baba bunu fark edemez, annesi zalen ortalıklarda yok. Yani hiç aklıma cpilasyon filan gelmedi. Neyse. Lcvvis-ton kromozomları anlatırken Yasmin'de arka taratlarda gevezelik yapıyormuş. Sonunda Lewis lon Tn sabrı kışmış ve "Bazı kadınlar mesela aşırı tüylenme gibi erkeklere özgü izler taşır -Yasmin, beni dinliyor musun," gibi bir şey demiş."

Mike, "Korkunç," dedi.

"Affedilmeyecek bir şey, değil mi? Bu olayın hemen sonrasında özür dilemedi, zira tam olarak ne söylediğinin pek farkında olmadığını söyledi. Ama sınıfla çocukların hepsi dalga geçmeye başlamışlar. Yasmin'in morali çok ama çok bozuk. Çocuklar onu Sakallı Bayan ya da erkek kromozomu XY diye çağırmaya başladılar. Hocaları ertesi gün özür dilemiş, çocuklara bu şamatayı durdurmaları için yalvarmış, ama bilirsin, ağızdan bir kere çıkmış. Yapacak bir şey yok. Anlayabiliyor musun?"

"Anlıyorum."

"Çocuklar böyle işte."

"Lvel."

"Jİ11. Yasmin'le yakınlık kuran lek çocuk. On bir yaşındaki bir çocuğun böyle davranması müthiş bir şey. Bu yüzden muhtemelen onunla da dalga geçtiklerini sanıyorum."

"Jill bununla başa çıkabilir." dedi Mike.

"İyi bir çocuk o."

"Yasmin de öyle."

"Onunla gurur duyabilirsin. Sana söylemek istediğim buydu."

"Teşekkürler," dedi Mike, ".amanla hepsi geçecek Guy."

Guy, Mike'a baktı.

"Ben üçüncü sınıfta okurken hric Ielling diye bir çocuk vardı. Yüzünde her zaman kocaman bir gülümsemeyle gezerdi. Ahmak biri gibi görünürdü ama bu sadece

dikkatsizliğinden, sarsaklığından ileri geliyordu. Sadece sürekli gülümserdi. İtir gün sınıfın ortasında kustu. Çok tiksindiriciydi. Sınıf o kadar kötü kokmaya başlamıştı ki. hepimiz dışarı çıkmak zorunda kaldık. Neyse, bu olaydan sonra herkes çocukla dalga geçmeye başladı. Ona Kokarca lakabı taktılar. Bu böyle sürüp gitti. Eric'in hayalı değişmişti. Yüzündeki o gülümseme uçup gitmiş ve gerçeği söylemek gerekirse, onu daha sonraları lise yıllarında gördüğüm kadarıyla hiçbir zaman da geri gelmeyecek gibiydi."

Mike hiçbir şey söylemedi ama kendisi de buna benzer bir hikâye duymuştu. Hemen hemen bütün insanların çocukluk anılarında birer Eric Hallinger ya da Yas-min Novak vardı.

"Daha iyiye gitmiyor Mike. O yüzden evi satmaya karar verdim. Taşınmak istemiyorum, ama aklıma da başka çare gelmiyor."
"Eğer benim ya da Tia'nın yapabileceği bir şey olursa...." diye başladı Mike.

"Teşekkür ederim Mike. Ayrıca Jill'in yatıya kalmasına izin verdiğin için de teşekkür ederim. Bu Yasmin için o kadar çok şey ifade ediyor ki. Ve benim için de. Teşekkür ederim."

"Hiç önemli değil."

".İl11 bu akşam AdamT hokey maçına götüreceğini söyledi."

"Planımız buydu."

"O zaman seni daha fazla tutmayayım. Beni dinlediğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Cep telefonum var mı sende?"

Guy evet anlamında başını salladı. Mike adamın omuzuna vurdu ve arabaya yöneldi.

İşte hayat böyle bir şeydi, liir öğretmen sadece on saniye soğukkanlılığını kaybetmiş ama küçük bir kızm

III

hayatını değiştirmişti. Düşüncesi büc kötüydü. Bu arada Mike, Adam için endişelenmeye başlamıştı.

Oğlunun da mı buna benzer bir şey başına gelmişti yoksa? Sadece bir olay. önemsiz bile olsa Adanı T başka bir yola itmiş olabilir miydi?

Mike hani şu zamanda yolculuk filmlerini hatırladı. Geçmişe dönüp bir şeyi değiştirirler, sonra her şey değişirdi. Bir tür dip dalgası. Eğer olayın olduğu gün Guy okula gidip dersten önce Yasmin'i alsaydı her şey olması gerekliliği gibi mi olurdu acaba? Yasmin daha mı mullu bir çocuk olurdu? Ya da taşınırlarsa ve böylece Yasmin insanların bazen ne kadar da acımasız ve hain olabileceğini anlarsa onun için daha mı iyi olurdu?

Kim bilebilirdi ki?

Mike eve geldiğinde ev yine boslu. Adam'dan lek bir iz bile yoktu. Mesaj dâhil.

Hâlâ Yasmin'i düşünerek mutfığa yöneldi. Bıraktığı not hâlâ masada duruyordu. Buzdolabının kapağı mıknatısla iliştilmiş bir sürü fotoğrafla doluydu. Adam'la birlikte geçen sene gittikleri Altı Bayrak Büyük Macera yarışlarında çektikleri fotoğrafa baktı. Bu

tür büyük yarış organizasyonları Mike'ı rahatsız ederdi ama Adanı onu ikna etmeyi başarabilmişti. Mike buna bayılmıştı.

Yarışlar bittiğinde baba oğul, Batman kılığında bir adamla komik bir fotoğraf çektirmişlerdi, ikisinin de saçları yarış sonrasında karma karışık, Batman'e sarılmışlar, yüzlerinde koca komik bir sırıtış. Iiu geçtiğimiz yazdı.

Kızağa oturduklarında yarışın başlamasını beklerlerken kalpleri heyecandan hızla atıyordu. Kendisine yamuk yamuk gülen Adam'a dönmüş ve "Sıkı tut" demişti ve sonra Adam'ın daha henüz dört yaşında olduğu on yıldan fazla öncesine döndü. Aynı parklardılar ve bir gösteriye gireceklerdi. Etraf o kadar kalabalıktı ki, Mike,

Adam'ın elinden Tutmuş, "sıkı tut," diye de özellikle Tembihi emiştii. Ve sonra, o koca avueunda hissettiği o küçücük cl birden kayıp gitmiş vc Mike sanki bir dalga gelmiş de bebeğini kıyıda alıp götürmüş gibi korkunç bir paniğe kapılmıştı. Bu ayrılık sadece birkaç ya da en fazla on saniye sürmüştü. Ama Mike nabzının nasıl yükseldiğini, o kısacık zamanda duyduğu o müthiş korkuyu unutama-mışlı.

Mike tam bir dakika gözlerini boşluğa dikti. Sonra telefonu alıp yeniden Adam'ın cebini Hışladı.

"Lütfen evden ara beni evlat. Seni merak ediyorum. Ne olursa olsun her zaman yanıdayım. Seni seviyorum. Beni ara olur mu?" diye mesaj bıraktı.

Telefonu kapatıp beklemeye başladı.

Adam babasından gelen son mesajı dinlediğinde neredeyse çığlık atacaktı.

Onu aramayı düşündü. Telefonunu tuşlayıp babasına Mo amcayla birlikte Rangers maçına gitmek için onu bir yerden almalarını ve belki daha sonra her şeyi söyleyecekti. Telefonunu eline aldı.

Babasının telefonu tek tuşa kayıtlıydı. Parmakları tuşların üzerinde gezindi. Tek yapacağı tek bir tuşa basmaktı.

Arkasından bir ses, "Adam?" dedi.

Çocuk parmağıyla işaret ederek "Gidiyoruz," dedi.

M?

11. Bölüm

B

etsy Illill kocası Ron'un Audi'sini garaja sokmasını izledi. Hâlâ çok yakışıklı bir adamdı. Hafifbeyaz-laşmış simsiyah saçları, aynı ölen oğlu gibi pırıl pırıl parlayan mavi gözleri vardı. Yüzü durgundu. İş arkadaşlarının tersine sağlığına dikkat eder, gerektiği kadar egzersiz yapar, yediklerine dikkat ederdi.

MySpace'ten bastığı resim önündeki masada duruyordu. Son bir saattir orada oturmuş ne yapacağını düşünüyordu, ikizleri kız kardeşine bırakmıştı. Bu yüzden onların henüz eve dönmelerini istemiyordu.

Garajın kapısının açıldığını duydu. "Betsy?" "Mutfaklayım tatlım." Ron yüzünde bir gülümsemeyle odaya girdi. Betsy uzun zamandır kocasının ona gülümsediğini görmemişti. Mutfığa doğru geldiğini gördüğünde fotoğrafı derhal bir derginin altına sakladı. Birkaç dakikalığına da olsa kocasının yüzündeki gülümsemenin sürmesini istliyordu.

"Selam," dedi Ron. • "Selam, işler nasıldı?"

"Gayet iyi." dedi Ron hâlâ gülümseyerek. "Bir sürprizim var."

115

"Ne?"

Kon yanma geldi, masanın çevresini dolandı ve yanağından öperken masanın üzerine bir broşür fırladı. Be-tsy broşürü eline aldı.

"Bir haftalık gemi gezisi," dedi Ron. "Uğradığı yerlere bak Betsy. Sayfaya işaret koydum."

Betsy sayfayı çevirip baktı. Gemi Miami'den kalkıp Bahama'lara, St.Thomas'ya ve birkaç adaya uğruyordu.

"Aynı güzergâh," dedi Ron. Balayınızdakinin aynısı. Elbette ki gemi farklı. O eski gemi artık işlevden çıkmış. Bu yepyeni bir şey. Üst kamaralardan yer ayırttım. Balkonlu bir kamara. Bobby'yle Kari'ye de bakacak birini buldum."

"İkizleri bir hafta bırakamayız."

"Elbette ki bırakabiliriz."

"Daha çok küçükler Ron."

Ron'un yüzündeki gülümseme gittikçe sönüyordu. "Keyifleri yerinde olacak, merak etme."

Her şeyi unutmak istiyor diye düşündü Betsy. Bunda kötü bir şey yoktu tabii. İlayat devam ediyordu sonuçla. Onun sıkıntılarla başa çıkma yolu buydu. Unutmak istiyordu. Ve biliyordu ki Betsy'nin de unutmamasını istiyordu. Ron ikizler için bunu yapmak zorundaydı ama bir yandan da bütün güzel anılar, kütüphanenin dışındaki o ilk öpücük, deniz kıyısında sabahladıkları o akşam, o müthiş balayı gezisi, ilk evlerindeki o korkunç duvar kâğıdını bir hışımla yırtıp almaları, Fanner's marketinde gözlerinden yaş gelinceye kadar kahkahalarla gülmeleri -hepsi çok geride kalmıştı.

Ron, Betsy'ye baktığında ölen oğlunu görüyordu. "Betsy?"

Betsy başını salladı. "Belki de sen haklısın." Ron yanına oturup ellerini tuttu. "Bugün Sy'la konuştum. Atlanta Ofisine bir müdür arıyorlarmış. Bizim için iyi bir fırsat olabilir."

Kaçmak istiyor diye düşündü Betsy yine. Şimdilik karısının yanında olmasını istiyordu ama Betsy, Ron'a hep acı verecekti. "Seni seviyorum Ron."

"Ben de seni seviyorum tatlım."

Betsy, Ron'un mutlu olmasını istiyordu. Ron istiyordu ki gitmesine izin versin, çünkü bunu zorlanmadan yapamazdı. Kaçmaya ihtiyacı vardı Ron'un. Bu trajediyle yüzleşemiyordu. Betsy'ye ayak uyduramıyordu. Hayatı boyunca Betsy ona Spencer'm ölü bulunduğu o okul çatısını hatırlatacaktı. Ama Betsy kocasını seviyordu, ona ihtiyacı vardı. Bencilce ya da değil, Betsy onu kaybetmekten müthiş korkuyordu.

"Atlanta'yla ilgili ne düşünüyorsun," diye sordu Ron.

"Bilemiyorum."

"Çok hoşuna gidecek."

Betsy'nin hayatı New Jersey'de geçmişti.

"Tamam. Hepsi birden üst üste geldi," dedi Ron. "Birer birer gidelim. Önce şu gemi yolculuğunu halledelim tamam mı?"

"Tamam."

Ron o anda bulunduğu yer dışında herhangi bir yerde olmak istiyordu. Geçmişe dönmek istiyordu. Çabalıyor ama işe yaramıyordu. Geçmişe dönmek İmkânsızdı. Asla geçmişe dönülemezdi. Özellikle de ikiz çocuklarınız varken.

"Üstümü değiştireceğim," dedi Ron.

Yeniden karısının yanaklarından öptü. Dudakları buz gibiydi. Betsy onu kaybedecekti. Üç dört ay ya da iki yıl sonra şimdiye kadar sevdiği tek erkek oları kocası terk edip gidecekti onu. Ron onu öperken dahi aralarında mesafeler olduğunu hissedebiliyordu.

"Ron?"

Merdiven tırabzanına elini koymuştu ki durdu. Geri dönüp baktığında avlandığını, temiz bir başlangıç yapmak için yakaladığı şansı kaçırdığını anlamış gibiydi sanki.

Tia Boston'daki Four Seasons Otele'nin konferans salonunda oturuyordu. Ofisin bilgisayar gurusu Brctt önündeki dizüstü bilgisayarıyla oynuyordu. Arayan numaraya baktı. Mike'tı bu.

"Arabada mısınız? Maça mı gidiyorsunuz?"

"Hayır," dedi Mike.

"Nc oldu?"

"Adam evde yok."

"İliç mi gelmedi?"

"Eve gelmiş, biraz odasında takıldıktan sonra dışarı çıkmış."

"JÜT'i evde yalnız mı bırakmış?" "Evet."

"Bu onun yapacağı bir şey değildi." "Biliyorum."

"Yani demek istediğim, tamam, sorumsuz olabilir ama kız kardeşini haber vermeden hiç böyle yalnız bırakmazdı."

"Biliyorum."

Tia bir an bekledi. "Cebini aradın mı?"

"Elbette aradım. Ben aptal mıyım?"

"Hey, öfkeni benden çıkartma." dedi Tia.

"O zaman sende bana kuş beyinliymişim gibi saçma sapan sorular sorma. Elbette ki onu aradım. Hem de kaç kere. Hatla beni araması için agresif mesajlar bıraktım."

Tia onu sanki dinlemiyormuş gibi görünmeye çalış-

I IS

şan BreÜ'e baktı. Oradan yavaş yavaş uzaklaştı.

"Üzgünüm Mike. Aslında demek istediğim-"

"Ben de üzgünüm. İkimiz de öfkeliyiz."

"Peki, ne yapmamız lazım şimdi?"

"Ne yapabiliriz ki. Oturup gelmesini bekleyeceğim. "

"Peki ya gelmezse?" Bir sessizlik oldu.

"Partiye gitmesini islemiyorum," dedi Mike. "Seninle aynı fikirdeyim." "Peki, gidip onu engellemeye çalışırsam?" "O zaman da tuhaf bir durum olur." "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Mike. "Bence gidip ne olursa olsun onu engellemelisin. Bunu kurnazca yapmalısın." "Nasıl olacak bu?"

"Bilmiyorum. Parti herhalde ancak bir iki saat sonra başlar. Bu arada düşünürüz."

"hvet, tamam. Belki şansım varsa buna gerek olmadan ortaya çıkar."

"Clark'm ya da Olivia'nm evini aramayı denedin mi ? "

"Tia."

"Tamam anladım, aramışsın. Geleyim mi?" "Gelip de ne yapacaksın?" "Bilmiyorum."

"Burada senin yapabileceğin bir şey yok. Her şey kontrolüm altında. Aslında seni aramam bile gereksizdi."

"Kesinlikle gereksiz değil. Araman iyi oldu. Bu tip olaylardan beni korumaya çalışma. Benim de her şeyden haberim olsun."

"Tamam, merak etme."

"Haber alırsan beni ara."

"Tamam."

Tia Telefonu kapattı.

Breli bilgisayarının arkasından Tia'ya baklı. "Problem mi var'."

"Bizi mi dinliyordun?"

Brctt omuz silkti. "Neden E-SpyRight raporunu kontrol etmiyorsun?"

"Mikc'a söylerim sonra bakar."

"Buradan bakabilirsin islersen."

"Sadece kendi bilgisayarımızdan bakabileceğimizi sanıyordum."

"Yok. İnternet bağlantısı olan her yerden bakabilirsin."

Tia ürperdi. "Hiç güvenli değil bence."

"Ama yine de kullanıcı adını ve parolanı girmen lazım. E-SpyRight sayfasına gidip giriş yapacaksın sadece. Belki sizinkine e-mail filan gelmiştir."

Tia bunu düşündü.

Brctt bilgisayarındaki tuşlara bastı. Tia'ya doğru çevirdi. E-SpyRight sayfasını açmıştı. "Aşağıdan İçecek bir şeyler alacağını." dedi Breli.

"Bir şey isler misin?"

Tia hayır anlamında başını salladı.

"Keyfine bak," dedi Breli.

Kapıya yöneldi. Tia İskemleye oturup tuşlara basmaya başladı.

Raporu açtı ve o günün kayıtlarını istedi. Şu esrarengiz CeeJayS 115Te kısa bir yazışma dışında fazla bir şey yoktu.

CeeJayK115:Neoldu?

HockeyAdam117: Okul çıkışında annesi yanıma geldi.

CccJay8115: Nc dedi? HockeyAdam117: Bir şeyler biliyor. CeelayS1 15: Ona ne dedin? HockeyAdam117: Hiçbir şey. Kaçıp gittim.

CeeJayS1 1 5: Akşama konuşuruz.

Tia yazışmayı bir kez daha okudu. Sonra telefonu alıp Mike'ı tuşladı. "Mike?" "Nc var?"

"Onu bul. Ne pahasına olursa olsun, onu bul."

Ron uzun uzun fotoğrafı İnceliyordu güya ama Betsy boş boş baktığını söyleyebilirdi. Aniden kıpırdandı ve kaskatı kesikf Fotoğrafı masaya koydu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Sonra yeniden toparlandı.

"Hu neyi değiştiriyor?" diye sordu.

Bir kekemenin zor bir kelimeyi söylemekte zorlanması gibi hızlı hızlı gözlerini kırıştırmaya başladı. Görüntüsü Betsy'yi korkutmuştu.

Ron yıllardır bu göz kırpma hareketini yapmıyordu. Kayınvalidesi Ron'un ikinci sınıfılayken çok dövüldüğünü ve bunu ondan sakladığını anlatmıştı. Bu olaydan sonra Ron'a tik gelmişti.

Yaşlandıkça tiki yok olmaya başlamış, Spencer'm öldüğünün haberini aldığı anda dahi lekrarlamamıştı.

Keşke fotoğrafı hiç göstermeseydi. Ron eve gelmiş, yardım eli uzatmaya çalışmış ama Bctsy onu reddetmişti.

"O gece yalnız değilmiş," dedi Bctsy.

"Yani?"

"Ne dediğimi duymadın mı?"

"Belki önce arkadaşlarıyla çıkmıştır. Ne var bunda?"

"Neden hiç biri bir şey söylemedi o zaman?"

"Kim bilir? Belki korkmuşlardır. Belki Spencer onlara sıkıca tembihlemiştir ya da belki de tarihte yanılı-yorsündür. Belki şöyle bir uğradı ve gitti, lielki bu fotoğraf günün çok daha erken saatlerinde çekildi."

"Hayır, okula gidip AdamTa konuştum."

"Ne yaptın?"

"Okul dağılana kadar bekledim. Ona fotoğrafı gösterdim."

Ron sadece başını salladı.

"Benden kaçtı. Orada kesinlikle bir şeyler oldu Ron." "Mesela ne gibi şeyler?"

"Bilmiyorum. Hatırladın mı, polis SpencerT bulduğunda gözünde morluk olduğunu söylemişti."

"Ama bunun açıklamasını yaptılar. Büyük ihtimalle yüzüstü düştüğü için."

"Belki de birisi vurdu ona."

Ron yumuşak bir sesle, "Ona kimse vurmadı Bct-sy," dedi.

Betsy hiçbir şey söylemedi. Ron'un göz seğirmesi daha da kötüye gidiyordu. Yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı. Betsy ona sarılmak istediğinde karısını itti.

"Spencer alkolle birlikte hap almış. Bunu anlayabiliyor musun Betsy?"

Betsy hiçbir şey söylemedi.

"Kimsenin zoruyla çalmadı dolaptan votkayı. Kimsenin zoruyla almadı çekmecemden o hapları. Bunları biliyoruz değil mi? O reçeteli ilaçları ortada bıraktım evet bu benim hatam. Tekrar kullanmak için saklamış olduklarım vardı, aslında tedavim bittiğinde hepsini atmış olmalıydım."

"Ronbu..."

"Ne? Bunu görmediğimi mi sanıyorsun?" "Neyi?" diye sordu Betsy. Ama ne demek istediğini biliyordu. "Seni suçlamıyorum, yemin ederim." "Hayır, suçluyorsun."

Betsy hayır anlamında başım salladı. Ama Ron bunu görmemişti bile. Çoktan yukarı çıkıp kapısını kapatmıştı.

12. BOLUM

N

ash vurmaya hazırdı. Palisades Park alışveriş merkezinin park yerinde bekliyordu, lam Amerika'ya özgü devasa bir alışveriş merkeziydi burası. Evet, Minneapo-lis'teki America alışveriş merkezi daha büyüktü ama Palisades Park, seksenlerin trendine uygun butiklerden eser olmayan mega mağazalarla doluydu ve America'dan daha yeniydi. İçinde toptan fiyatla satış yapan devasa mağazaları, pahalı zincir kitabevleri, I MAX sinemaları, on beş salonlu AMC sinemaları, BeslBuy mağazası, kocaman bir dönme dolap vardı. Koridorlar oldukça geniş, her şey ama her şey çok büyük ve genişti.

Reba, Cordova Target'a gitmişti. Aberdeen plakalı yeşil Acura MDX'ini girişten oldukça uzağa park etmişti. Bu iyi olmuştu ama yine de çok riskliydi. Minibüsü Acu-ra'mn yanma, şoför tarafına park ettiler. Nash yaptıkları planı düşündü. Pielra, Reba Cordova'yı takip etmek için içerideydi. Nash'de bir şeyler almak için Target'a uğradı kısa bir süre.

' Şimdi artık Pielra'dan gelecek mesajı bekliyordu. Bıyık takmayı düşünmüştü ama hayır, burası için uygun değildi. Nash'in güvenilir ve dürüst bir hava ya

ratması lazımdı. Bu bıyıkla olmazdı. Bıyık, özellikle de Marianne'da kullandığı fırça gibi bıyık hemen dikkat çekerdi. Birinin eşkâli sorulduğunda çok a/ insan bıyık kısmını unutturdu. Yani genelde bıyık işe yarardı. Ama bu olayda değil.

Nash arabada kalıp hazırlanmaya başladı. Dikiz aynasında saçlarını düzeltip elektrikli tıraş makinesiyle tıraş oldu.

Cassandra tertemiz tıraşlı halini severdi. Nash'in sakalı gürdü. Saat beş oldu mu, hemen uzamaya başladılar.

"Ne olur benim için tıraş ol yakışıklım," derdi Cassandra Nash'i iliklerine kadar litrelen o yan bakışlarıyla. "Tıraş ol ki, yüzünü öpücüklere boğayım."

Şimdi onu, sesini düşünüyordu. İçi hâlâ acıyordu. Uzun zaman önce hep acı çekeceğini kabullenmişti zaten. Her zaman acıyla yaşırdınız. O delik İliç kapanmazdı.

Nash şoför koluğunda otururken park yerine girip çıkan İnsanları seyretti. Cassandra'sı ölmüştü ama bu insanların hepsi sağlıklı ve hayattaydılar. Güzelliği şimdiye kadar çoktan silinmişti gözünün önünden. Hayal etmesi zordu.

Cep telefonuna mesaj geldi. Pietra'dandı:

Şimdi çıkıyor.

İşarel ve başparmağıyla gözlerini oğuşturduktan sonra arabadan dışarı çıktı. Minibüsün arka kapısını açtı. On kuruşluk en ucuz marka Cosco Scenara bebek koluğunu arka koluğa koydu.

Nash arkasına göz attı.

Reba Cordova içinde bir sürü alışveriş torbası dolu kırmızı bir lekerlekli arabayı ileliyordu. Banliyö koyunlarının çoğu gibi hem yorgun hem de mutlu gözüküyordu. Bu mutlulukları gerçek mi yoksa kendilerini mi kandın-

ım

yor diye düşündü. İsledikleri her şeye sahiptiler. Güzel bir ev, iki araba, maddi rahatlık, çocuklar. Bir kadının tüm ihtiyacı bunlar mıydı? Onlara bu hayatı sağlamak için bulun "ün çalışan erkekler de aynı kadınlar "İbl nü hissediyordu acaba?

Reba Cordova'nın arkasında belli bir mesafeden onu lakip eden Pietra'yı "Örebiliyordu. Nash etrafa baktı. Uzun saçlı, gür sakallı, batik tişörtlü aşırı kilolu bir adam kışının allına düşmüş blucinini çekelcye çekeleye girişe doğru yürüyordu. İğrençli. Nash onu az Önce külüslür Ohevy Caprice'yle iki adımlık yere yürüyerek gitmeye -yini düşüncesiyle dakikalarca girişe çok yakın bir park yeri bulmak İçin dolandığını görmüştü. Obezler ülkesi Amerika.

Nash minibüsün yan kapısını Acura'nın şoför tarafına yaklaştırmıştı. Şoför tarafındaki ayna kadının geldiğini görebilmesi İçin ayarlanmıştı. Kğildi ve arka koltukla bir şeylerle meşgul oluyormuş

gibi yaptı. Reba uzaktan kumandaya bastı ve arabasının bagajı açıldı. Nash kadın yaklaşıma kadar bekledi. Nash tizellikle Reha'nın duyması için yüksek sesle, sinirli sayılmayacak, komik bir ses tonuyla "Lanet olsun!" diye bağırdı. Doğruldu ve bir şey onu usandırmış gibi kafasını kaşdı. Reha'ya haklı ve mümkün olduğu kadar güven veren bir tavır takınarak

"Arabanın koltuğu," dedi.

Reba Cordova minyon tipli laşbebek gibi bîr kadındı. Nash' e doğru bakıp içten bir şekilde selam verdi.

"Şu kurulum talimatlarını kim yazıyor tanrı aşkına?" diye devam etli Nash. "NASA'daki mühendisler mi acaba?"

. Reba gülümsedi. Adamın derdine orlak olmak İsler gibi,

"Hakikaten de öyle,"dedi.

"Kesinlikle. Geçen gün Rogcr'm karyolasını monte ediyordum.

Roger oğlum, tki yaşında. Sizde de var mı?

Yani çocuk karyolası." "Elbette."

"Hemen katlayıp bir kenara koyabileceğimi sanıyordum ama eşim Cassandra umutsuz vaka olduğumu söyledi."

"Aynen kocam gibi."

Reba güldü, Nash de güldü. Nash çok güzel bir gülüşü olduğunu düşündü. Acaba kocası da mı böyle düşünüyordu? Komik ve şu minyon hatlı kadını güldürmekten hoşlanan biri iniydi? Ve acaba hâlâ kadının gülüşüne hayran mıydı?

"Sizİ rahatsız elmeyi kesinlikle islemiyorum," diye devam etti Nash dostça tavrını sürdürerek. "Ama RogcrT jimnastiğe götürmem lazım ve Cassandra'yla ben emniyet konusunda müthiş titizlik gösteriyoruz."

"Oh. ben de öyle."

"Koltuğu olmadan RogcrT bu arabaya bindiremc-yeceğim ve esas koltuğunu da diğer arabada unuttuğum için buraya uğrayıp yeni bir İane aldım. Anlarsınız ya."

"Evet, anladım."

Nash kurulum kitapçığını aldı ve kafasını salladı. "Lütfen siz de bir bakar mısınız?"

Reba İereddül etmişli. Bunu hemen anlamıştı Nash. İlkel bir tepki.

Daha çok bir refleks. Bîr kere her şeyden önce o bir yabancıydı.

Hem genlerimiz hem de toplum tarafından yabancılardan korkmaya programlanırsınız. Ama aynı zamanda gelişimini tamamlayan İnsanlar

toplumda daha kibar ve yardımsever davranma inceliğini de gösterirler. Halka açık bir park alanında göze hoş görünen bir adam. her şeyden önce bir aile babası ve çocuğu için portatif araba koltuğu satın almış. Hayır demek biraz kabalık olmaz mı?

Kafadan geçen bu hesaplar sadece birkaç saniye sürer ve sonunda incelik ve kibarlık hayatta kalma mücadelesini yincir.

Bu çoğu zaman böyle olmuştur. Yine öyle oldu. "Elbette," dedi Reba.

Elindeki torbalan arabanın arkasına koydu ve yardım etmek için geri döndü.

Nash minibüsün içine girmişti. "Sanırım şu kayış buradan..."

Reba daha da yakınına geldi. Nash ona yer açmak için ayağa kalkıp şöyle bir çevresine baktı. Jerry Garcia sakallı, batık tişörtlü o şişko adam hâlâ girişe doğru yürüyordu paytak paytak. Ama gözü donutlardan başka bir şey görmediği için etrafında olup biteni fark edecek durumda değildi. Ve bazen düz bir alanda saklanmak daha kolay olabiliyordu. Panik yok. Acele yok. Sabırsızlık yok.

Reba Cordova ona güvenerek ölüm fermanını hazırlamış oldu.

Nash çıplak ensesini seyretti. Birkaç saniye sünnüş-lü. Uzandı ve bir eliyle kulak memesinden çekerek, bir eliyle de ağızını kapattı. Bu hareketle kadının beynine kan hücum etmişti. Biraz çırpındı.

Sadece birkaç saniye. Nash daha seri bir yumruk attı. Kadın hareketsiz kaldı. tçerİ itti, arkasından o da içeri atladı ve kapıyı kapattı. Arkadan gelen Pietra Reha'nın arabasının kapısını kapattı. Nash anahtarları Reha'nın elinden aldı. Kapıyı kilitlemek için uzaktan kumandayı kullandı. Pietra minibüsün sürücü koltuğuna oturdu.

Motoru çalıştırdı. "Bekle," dedi Nash.

Pietra ona doğru döndü. "Acele etmemiz gerekmiyor mu?"

"Sus."

Nash bir saniye düşündü. "Ne var?"

"Ben kullanacağım," dedi. "Onun arabasını almanı istiyorum."

"Nc? Neden?"

"Çünkü onu burada bırakırsak onu burada yakaladığımızı anlarlar. Ama eğer arabayı başka bir yere götürürsek kafalarını karıştırabiliriz."

Ona anahtarları uzattı. Reha'nın ellerini plastik kelepçelerle bağladı. Ağzına bir bez tıkadı. Kadın m¼cadele etmeye başladı. Nash onun narin g¼zel y¼z¼n¼ avuçlarının i¼ine alarak neredeyse öpecekmiş gibi y¼z¼ne yaklaştırdı. "Eğer kaçarasan" dedi bebek gibi ışıldayan gözlerinin i¼ine bakarak, "Janie'yi kaçıırırım. Ve bu hi¼ de iyi olmaz. Anlıyor musun?" Rcba çocuğunun İsmi ni duyduğunda kaskatı kesildi. Nash ön koltuğa ge¼ti. Pictra'ya " Tek yapacağın şey beni takip etmek. Hi¼bir şey olmamış gibi, normal bir şekilde sür." Ve böylece yola koyuldular.

Mike iPod'uyla rahatlamaya çalıştı. Hokey dışında onu rahatlatılabilen pek bir hobisi yoktu. Ailesini, işini ve hokeyi seviyordu. Hokey diğerlerinden çok uzun süre öncesinden beri hayatının bir parçasıydı. Kabul etmesi çok zordu ama yıllar çok çabuk ge¼iyordu. I lastanedeki çoğu zamanını devamlı olarak ameliyathanede ayakla durarak ge¼iriyordu. Ge¼miřte hokey formda kalmasını sağlamıştı. Büyük ihtimal kalp i¼in de yararlıydı ama bedeni artık sinyal vermeye başlamıştı. Eklem yerleri ağrıyordu. Sık aralıklarla ve uzun süreyle adale yırtılmaları ve ufak tefek burkulmaların acısını çekiyordu. Hayat hızlı lunapark trenlerine benziyordu ve Mike artık en tepede olduğunu hissedebiliyordu. Golfçu arkadaşları buna on sekiz delikli golf sahasının ikinci dokuz delikli kısmı diyorlardı. Sebebi belliydi. Oluz beş kırk yaşlarına geldiğinizde arlık eskisi gibi formda olmadığınızı bilirsiniz. Ama tam bu noktada yadsıma yardıma koşar. şimdi kırk altı yaşın verdiği olgunlukla ne yaparsa yapsın bundan sonra d¼ř¼ř¼n çok hızlı olacağının farkındaydı. Keyifli bir d¼ř¼nce. Dakikalar yavaşça ge¼iyordu. Artık AdamT aramak i¼inden gelmiyordu. Mesajları alıp almadığını da merak etmiyordu. Ipod'unda dinlediği şarkıda Mat Kearney "Buradan nereye gideceğiz?" diye soruyordu. Uygun bir soru. Gözlerini kapatıp kentlini tamamen müziğe vermek istedi ama yapamadı. Bir aşağı bir yukarı y¼r¼meye başladı. Bu da işe yaramadı. Arabaya atlayıp etrafa biraz bakınmayı d¼ř¼nd¼ ama bu çok aptalca olurdu. Hokey sopasına baktı. Belki dışarı çıkıp birkaç atış denemesi yapmak rahatlatırdı.

Cep telefonu çaldı. Arayana bakmadan hemen açtı.

"Alo?"

"Haber yok mu?" Arayan Mo'ydu. "Hayır."

"Oraya geliyorum." "Sen maça git." "Olmaz." "Mo-"

"Biletleri başka bir arkadaşına vereceğim." "Senin başka arkadaşın yok ki." "Aslında doğru," dedi Mo.

"Bak, yarım saat daha bekleyelim. Biletleri Will Call'a ver."

Mo cevap vermedi. "Mo?"

"Onu ne kadar fazla bulmak istiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Cep telefonunu bakmak islediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Telefonunda GPS var."

"Seni takip edemiyorum."

"GPS, yani. Küresel Yer Belirleme Sistemi."

"Ne olduğunu biliyorum Mo. Cep telefonumla ilgili ne demeye çalışıyorsun?"

"Yeni telefonların çoğunda bu ciplerden var."

"Şu baz istasyonlarıyla televizyonlarda yapılan üç-genleme gibi bir şey mi?"

"Hayır, o televizyonlarda geçerli ve eski bir teknoloji. SIDA kişi belirleme sistemi birkaç yıl önceye dayanıyor. Çoğunlukla Alzheimer hastalarında kullanılıyordu. Yaklaşık bir oyun kâğıdı büyüklüğündeki alet hastanın cebine konduğunda nereye giderse gitsin rahatlıkla bulunabiliyor. Sonra aynı şey çocuklara verilen cep telefonlarıyla da yapılmaya başlandı. Şimdiyse tüm şebekelerde kullanılıyor. "

"Adam'ın telefonunda GPS vaimi?"

"Scnİnkİndckİ gibi, evet. Sana web adresini verebilirim. İnternete girip ödemeyi kredi kartıyla yapıyorsun. Tıkladığında sana sokak İsmi ve tüm başka detaylarla birlikte nerede olduğunu gösteriyor." Mike hiçbir şey söylemedi.

"Ne dediğimi duydun mu?"

"Evet."

"Ece?"

"Tamam, yapacağım."

Mike telefonu kapattı, internete bağlandı ve bağlı bulunduğu şebekenin web sitesine girdi. Telefon numarasını ve şifresini yazdı. GPS seçeneğine tıkladığında karşısına bir sürü seçenek geldi. GPS servisinden yararlanmak için aylık 49.99, altı aylık 129,99 ya da senelik 199,99 dolar ödemek zorundaydımız. Mike böyle bir işe giriştiği için kendini aptal hissediyordu. En iyi seçeneğin ne olabileceğini hesaplayıp tarttı ve aylık aboneliğe karar verdi. Fiyatı uygun olmasına rağmen yıllık aboneliğe şu an ihtiyaç duymuyordu. Gerekli yerleri doldurması bir iki dakikasını aldı ve sonra karşısına başka bir seçenek listesi çıktı. Mike haritaya tıkladı. ABD haritası çıktı. Oturdukları New Jersey bölgesinin üzeri bir noktayla gösterilmişti. Harika bir şeydi bu. ZOOM'a tıkladı ve harita yavaşça ve çarpıcı bir biçimde hareket etmeye başladı. Önce bölgeye, sonra eyalete, sonra da kasaba ve oturdukları mahalleye doğru. GPS kırmızı bir noktayla MikeTn şu anda iskemlede oturduğu yerden çok fazla uzaklıkta olmayan bir sokağı gösterdi. Üzerimle "En yakın adres" yazan bir kutucuk vardı. Mike ona tıkladı ama buna gerek duymuyordu aslında, zira adresi zaten biliyordu. Adam HuffTann evindeydi.

13. BOLUM

A

kşam saat dokuz. Hava kararmıştı. Mike evin karşısındaki kaldırımın kenarına park etti. İçeride ışıklar vardı. Önünde iki araba duruyordu. Bu oyunu nasıl oynayacağını düşündü. Arabada kalıp bir kez daha Adam'ı aradı. Cevap yoktu. HuffTann telefonu da büyük ihtimal Bay Huffpolis olduğu için rehberde kayıtlı değildi. Oğullarının telefon numarasını da almamıştı. Gerçekten de başka seçenek yoktu. Neden orada bulunduğunu insanlara nasıl açıklayabileceğini düşünmeye çalıştı. Aklına hiçbir makul sebep gelmiyordu.

Peki, ne yapacaktı?

Arabadan çıkıp eve gitmeyi düşündü. Oğlan henüz reşit değildi. Alkol alması sakıncalıydı ama Mike da çocukken aynı şeyleri yapmamıştıydı sanki. Ormanda gizli gizli içilen biralara, GreenhallTann evindeki içkili partilere. Ne o, ne de arkadaşları öyle uyuşmaya meraklı tipler değillerdi. Ama sıkı dostunun annesiyle babası şehir dışına çıkar çıkinaz Weed'lerde takılırlardı.

Mike doğru yolu bulmuştu. Eğer onun da annesi babası şimdi kendisinin yaptığı gibi işlerine burnunu sok-

lîî

saydı daha mı oturaklı bir adam olurdu acaba?

Mike evin kapısına doğru baktı, lîelki de sadece beklemeliydi. Belki İçeride içip eğlenmesine izin verip burada bekleyebilir sonra çıkışta her şeyin yolunda olup olmadığından emin olabilirdi, Bu şekilde hem rahatsızlık vermez hem de oğlunun güvenini kaybetmezdi. Hangi güvenden bahsediyordu? Adam kız kardeşini evde yalnız bırakmıştı. Telefonlarına cevap vermemişti. Ve Mike açısından daha da kötüsü hâlâ deliler gibi onun peşinden koşturuyordu. O ve T'ia bilgisayarını kontrol ediyorlar, olabilecek en saldırgan yolla casusluk yapıyorlardı.

Aklına Ben Folds'un şarkısı geldi. "Eğer güvene-mezsen, sana da güvenemezler."

Huff Tarm kapısı açıldığında hâlâ ne yapacağını düşünüyordu. Mike görünmemek için oturduğu koltukları aşağı kaydı. Bu gerçeklen delilikti. Çocuklar değil, Rid-gewood Polis gücü seti Danicl Huff 11 evden çıkan. Evin. güya o akşam evde olmayacak babası. Mike ne yapacağından emin olamadı. Ama aralık fazla da önemi yoktu. Daniel lulfkararlı adımlarla yürümeye başladı. Sanki arabanın içinde olduğunu biliyormuş gibi MikeTn arabasına doğru yürüyordu. Hiç şüphe yoktu ki Daniel Huff m kafasında belirlediği bir istikamet vardı.

MikeTn arabası.

Mike doğruldu. Göz göze geldiler. Daniel Huff ne selam verdi ne de gülümsedi. Ne öfkeli çatık ne de endişeli gözüküyordu. Mike onun ne iş yaptığını bildiği halde yine de ifadesiz yüzlü tipik bir polis gibi davranması nedense Mike T şaşırtmıştı. Sanki hız limitini aşmış ya da arabasında kilolarca uyuşturucu yakalamıştı.

l luff iyice yaklaştığında M ichael camı indirdi ve gülümsedi.

l 14

"Selam Dan," dedi. "Mike."

"Hız mı yapıyordum polis bey'."

l InH'bu berbat espri üzerine zoraki gülümsedi. Tam arabanın yanına geldi. "Ehliyet ve ruhsat lütfen."

Hiç de özelliği olmayan bir şakaydı ama ikisi de kıkırdadı. Huff ellerini kalçalarına koydu. Mike bir şeyler söylemeye çalıştı, luffm bir açıklama beklediğini biliyordu. Ama Mike ne söyleyeceğinden emin değildi.

İlk kıkırdamalar sona erdikten ve sıkıntı dolu bir iki dakika geçirdikten sonra "Buraya park elliğini gördüm Mikc," dedi Daniel Huff.

"Hi hi."

"Her şey yolunda mı?" "Elbette."

Mike gergin görünmemeye çalıştı, lamam, polissin de, her şeyi bilen birkaç üst düzey polis yetkilisi dışında kim sokakta dostlarına bu şekilde yaklaşır ki? Hem sonra sokağında lamdık birinin evini gözelliyorunuş gibi park halinde beklemesi sana çok tuhaf gelmiştir.

"İçeri gelmek İster inisin?"

"AdamT arıyordum."

"Bu yüzden mi buraya park etlin?"

"Evet."

"Peki, o zaman neden gelip kapıyı çalmadın?"

Gören de Columbo filan sanırdı.

"Önce bir telefonla aramak istedim."

"Seni cep telefonuyla görmedim."

"Ne kadar zamandır beni gözetliyorsun Dan?"

"Birkaç dakikadır."

"Arabada hoparlörlü telefon var. Biliyorsun elinde cep telefonuyla konuşmak yasak ya. Yoksa değil mi?"

"Hayır. Park etmiş durumdaysan telefonunu eline alıp konuşabilirsin. "

I 'S

Mike bu karşılıklı atışmadan yorulmaya başlamıştı. "AdamTa DJ içerideler mi?" "Hayır." "Timin misin?"

Huff kaşlarını çattı. Mikc sustu.

"Çocukların akşam burada toplanacaklarını düşünmüştüm," dedi Mikc.

"Bunu sana düşündüren nedir?"

"Sen ve Marge bir yerlere gidecektiniz ya, ben de çocuklar burada kalırlar diye tahmin ettim."

Huff yine kaşlarını çattı.

"Bir yerlere mi gidecekmışiz?"

"Hafta sonu için galiba, işte öyle bir şey."

"Ve sen de başlarında biri olmadan küçücük çocukların bizde kalmasına izin vereceğimi düşündün yani."

Kıvıramayacaktı galiba.

"Neden AdamT aramıyorsun sadece?"

"Aradım. Sanırım telefonu çalışmıyor. Devamlı şarj etmeyi unuttur zaten."

"Sen de onu aramak için dışarı çıktın."

"Aynen öyle."

"Ve burada oturup bir kapıyı bile çalmadın." "Hey Dan. Tamam, anladık polissin de bırak biraz nefes alayım tamam mı? Sadece oğlumu arıyorum." "Burada değil."

"Peki DJ? Belki Adam'ın nerede olduğunu o biliyordur."

"O da evde değil."

Beraber Huff m oğlunu aramayı teklif etmesini bekledi Mike ama Dan bunu yapmadı. Mike fazla üzerine gitmek istemiyordu, zira zaten fazlasıyla büyümüşü olay. Eğer bir içki partisi olduysa burada, çoktan bilmişti anlaşılan. Daha fazla bir şeyler öğrenmeden bu adamla muhatap olmaya niyeti yoktu. Iluffhiçbir zaman tercih ettiği insanlar kategorisinde yer almamıştı, şimdi de bir şey değişmemişti.

Şu GPS göstergesi neyin nesiydi peki?

"Seninle konuştuğuma memnun oldum Dan."

"Ben de öyle Mıkc."

"Eğer Adam'dan haber alacak olursan.. ." "Seni aratacağımdan emin olabilirsin, iyi geceler ve yavaş sür."

"Kediciğin bıyıkları" dedi Nash.

Pietra yeniden sürücü koltuğuna oturmuştu. Yaklaşık yarım saattir Nash'i takip ediyordu. Doğu Ilanover'-deki Ramada'ya yakın bir park yerine koymuşlardı arabasını. Bulduğunda Reha'nın orada kaçırıldığını düşüneceklerdi. Polis evli bir kadının evine çok yakın bir otelin park yerinde ne işi olduğunu merak edebilirdi. Belki de bir sevgilisi olduğunu düşüneceklerdi. Kocası da bunun imkânsız olduğu konusunda ısrar edecekti.

Ve nihayetinde sonu aynı Mariannc gibi olacaktı ama bu zaman alacaktı.

Reba'nın Target'tan yaptığı alışveriş torbalarını arabadan aldılar. Onları arabada bırakmak polislere bir ipucu verebilirdi. Nash torbaları karıştırdı, iç çamaşırı, kitap ve bazı aile ilimlerinden almıştı. "Ne dediğimi duydun mu Reba?." Elinde DVD kutusu vardı.

"Kediciğin bıyıkları."

Reba arkadan sıkıca bağlanmıştı. O laşbebek yüzü hâlâ porselen gibi çok narin gözüküyordu. Nash ağız tıkacını çıkarttı. Kadın ona bakıp inledi.

"Kımıldanma" dedi Nash. "Daha çok acı duyarsın. Üstelik zaten ileride daha fazla acıtacağım canını."

Reba yutkundu. "Ne...ne istiyorsunuz benden?"

"Şu satın aldığın filmi soruyorum sana." Nash'ın elinde bir başka DVD kutusu vardı. "Neşeli Günler, İir klasik."

"Siz kimsiniz?"

"Eğer bana bir soru daha sorarsan derhal canını incitmeye başlarım. Hu da daha fazla acı çekip daha erken öleceğin anlamına gelir. Ve beni çok rahatsız edersen Ja-mie'yi de kaçırıp aynısını yaparım. Anlıyor musun?"

Nash gelip suratına bir lokal almadan önce küçücük gözlerini kırıştırdı ve sonra gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. "Lütfen-" "Neşeli Günler'i hatırlıyor musun? Hatırlamıyor musun? Evet mi, hayır mı?"

Kadın ağlamayı kesmeye, gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı.

"Reba?"

"Evet."

"Evel, ne?"

"Evcı." diye cevap venneyi başarabildi kadın. "Evcı hatırlıyorum ".

Nash ona gülümsedi. "Peki, Kediciğin Bıyıkları? Onu hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Hangi şarkıdan alınmaydı?"

"Ne?"

"Şarkı diyorum. Şarkının adını hatırlıyor musun?" "Bilmiyorum."

"Tabii ki biliyorsun Reba. Düşün bakalım."

Kadın düşünmeye çalıştı ama Nash çok iyi biliyordu ki korku beynini felce uğratmıştı.

"Kafan karıştı," dedi Nash. "Tamam. Ben söyleyeyim. "En Sevdiğim Şeyler" şarkısından. Şimdi hatırladın mı?"

Kadın başını salladı. Sonra hatırlamış gibi, "Evet."

ı ?s

dedi.

Nash memnu niye ile gülümsedi. "Kapı Zili," dedi.

Kadın iyice kendini kaybetmiş gibiydi.

"Peki, şu bölümü hatırlıyor musun? Julie Andrews kâbus görmüş ya da ne bileyim şimşekten filan korkmuş çocuklarla oturuyor ve sakinleştirmek için onlara en sevdikleri şeyleri düşünmelerini söylüyor. Yani korkularını yok etmek için. Hatırlıyorsun değil mi?"

Reba yine ağlamaya başladı ama evet anlamında başını sallamayı da başarabildi.

"Ve 'Kapı Zili' şarkısını söylemeye başlıyor. Hak bir daha söylüyorum, 'Kapı Zili'. Bir düşünsene. Yani bir milyon insana gidip hayatta en sevdiğiniz beş şeyi söyleyin desem bir kişi ama-bir kişi bile -Kapı Zili demez. Bir düşün. 'En sevdiğim şey mi?A tabii ki Kapı Zili. Evet, bayım, en sevdiğim şey Kapı Zilidir. Kahrolası Kapı Zili. Evet. (lerçekten mittin olmak, neşelenmek istediğimde kapı ziline basanın. Tamım. İşte bu. Beni ne tahrik eder biliyor masunuz? Şu ahenkle çalan kapı zillerinden biri. Olı evet. Tam bana göre bir şey bu. "

Nash durdu ve kıkır kıkır gülerken kafasını salladı. "Gözünün önüne bir getirşene. Şu ailelerin katıldığı yarışmada sorduklarını... En sevdiğiniz şeyleri soruyor ve sen 'Kapı Zili' diyorsun ve Richard Dawson arkasına dönüyor ve 'Yaptığımız anketler gösterdi ki...' diye başlıyor."

Nash vızıltıya benzer bir ses çıkardı ve kollarını X şeklinde kavuşturdu.

Güldü. Petrada arkasından.

"Lütfen," dedi Reba. "Lütfen ne islediğinizi söyleyin."

"Söyleyeceğiz Reba, söyleyeceğiz. Ama önce sana bir ipucu vereceğim." Reba bekledi.

ı 19

"Mariannc ismi sana bir şey ifade ediyor mu?" "Ne?"

"Marianne." "Ne olmuş ona?" "Sana bir şey yolladı."

Yüzünde gillikçe katlanarak büyüyen korku dolu bir ifade vardı.

"İütfen bana zarar vermeyin."

"Üzgünüm Reba. Sana zarar vereceğim. Hem de çok fazla zarar vereceğim."

Nash sonrasında minibüsün arkasına doğru süründü ve sözünü fazlasıyla tuttu.

14. BOLUM

M

ikc cvc geldiğinde kapıyı çarparak kapatıp hemen bilgisayarını açtı.

GPS'e girip Adain'ın nerede olduğunu kontrol etmek istiyordu.

Gerçekten de merak ediyordu bunu. GPS tam değil, yaklaşık sonuçlar veriyordu. Adam o sokağın civarlarında bir yerlerde olabilir miydi? Belki bir blok ölede? Belki korulukla, belki de Huffla-
rm arka bahçesinde.

Tam sayfayı açacaktı ki kapı çalındı. Derin bir iç çekti, kalktı ve camdan dışarı baktı. Gelen Susan l.ori-man'dı.

Kapıyı açtı. Saçlarını yine lepesinde loplamış, hiç makyaj yapmamıştı. Ve bir kez daha çok ama çok çekici bir kadın olduğunu aklından geçirdiği için kendinden nefret etti. bazı kadınlarda böyle bir şey vardır işle. Tam olarak neden ve nasıl olduğunu bilemezsiniz. Yüzleri, vücutları güzel, bazen de muhteşemdir ama gözle görülemez bir şeyler vardır ya, hani şu bir erkeğe diz çöklüren o şey. Mike asla o tarz bir şeyi yapacak bir adam değildi, ama ne olduğunu tanımlayamadığınızda ve aslında orada olduğunu farkelliğinizde diz çökmekle daha lehlikeli olabilirdi.

"Merhaba," dedi Susan. "Merhaba."

İçeri girmede. 1 it rafta bir gören olursa dedikoduların önünü alamazdınız. Susan kollarını kavuşturmuş, biraz şeker isleyen bir komşu gibi eşikte duruyordu.

"Sizi neden aradığımı biliyor musunuz?" diye sordu Mike.

Kadın başını salladı.

Bununla nasıl başa çıkacağını düşündü Mike. "Bildiğiniz gibi oğlunuzla biyolojik olarak en yakın bağı olan kişileri test etmek zorundayız."

"Tamam."

Mike'm aklına Daniel HuffTn onu kovması, yukarıdaki bilgisayar ve oğlunun telefonundaki GPS geldi. Mike kadına bunu sindire sindire anlatmayı tercih ederdi ama şu anda ince detaylara girmenin hiç de zamanı değildi.

"Yani." diye devam etti Mike. "Lucas'm biyolojik babasını test etmemiz gerekiyor."

Susan sanki Mike ona tokat atmış gibi gözlerini kırıştırdı.

"Yani pat diye söylemek İstemezdim ama-" "Babasını test ettiniz ya. Uyumlu olmadığını söylememiş miydiniz?"

Mike ona haklı. "Biyolojik babası," dedi.

Susan gözlerini kırıştırdı ve gerisin geri bir adım attı.

"Susan?"

"Danle değil mi?"

Susan Lorİman gözlerini yumdu.

"Tanrım," dedi. "Olamaz."

"Olmuş bile."

"Emin inisiniz?"

"Evet. Bilmiyor muydunuz?"

Hiçbir şey söylemedi. "Susan?"

"Dante'ye söyleyecek misiniz?" Mike buna ne cevap vereceğini bilemedi. "Söyleyeceğimizi sanmıyorum."

"Sanmıyor musunuz?",

"Burada ahlaki ve hukuki durumlar çıktı ortaya, içinden çıkmaya uğraşıyoruz."

"Ona söyleyemezsiniz. Çıldırır." Mike susup bekledi.

"O çocuğu seviyor. Bunu ondan esirgeyemezsiniz."

"Bizim tek düşündüğü mü z şey çocuğun sağlığı."

"Peki, o zaman sizce Dante'ye gerçek babasının o olmadığını söylemeniz onu İyileştirecek mi?"

"Yo hayır. Ama beni dinle Susan. Çocuğun sağlığı bizim için öncelikli konu. Diğer her şeyin önünde bu. Yani şu anda böbrek için en uygun kişiyi bulmamız gerek. Sizin aile meselelerinize burnumuzu sokmak ya da aranızı bozmak gibi bir niyetimiz yok. Olaya doktorunuz olarak bakıyorum. Biyolojik babasını test etmeliyiz."

Susan başım öne eğdi.

"Düşünmem lazım." dedi.

Normalde üzerine giderdi ama bunu Şu anda yapmanın anlamı yoklu. Bu gece hemen Şimdi olabilecek bir Şey değildi, bir de tabii Mike'm kendine göre sıklıntılarını vardı. "Babayı test etmek zorundayız."

"Bir dŐuneyim olur mu?"

"Olur."

zgn zgn bakıp "Lütfen Mike, Dante'ye bir Şey söylemeyin," dedi.

Mike'm cevabını beklemeden dönüp uzaklaştı. Mike kapıyı kapatıp merdivenlere yöneldi. Bu iki üç hafta kadın için gerçekten muhteşem geçiyordu. "Susan Lori-ınan, oğlunuzun ölümcül bir hastalığı olabilir ve acilen bir böbrek nakli yapılması lazım. Ah bu arada kocanızın da çocuğun ondan olmadığını oğrenmesine az kaldı. Sırada ne var? Distieyland gibi oldu burası. "

Ev o kadar sessizdi ki. Mike buna alıŐık değildi. Hiç evde kimsenin olmadığı tamamen yalnız olduğu bilgim hatırlamıyordu. Kendi başına kalmayı, kendine zaman ayırmayı severdi. Ama Tia da onun lam lersiydi. Hep etrafından birilerinin olmasını isterdi. Büyük bir aileden geldiği için yalnız olmaktan nefret ediyordu. Mike'nin düşüncesi buydu.

Yeniden bilgisayarın basma oturdu ve simgeye tıkladı. GPS sitesini sıkl kullanılanlara kaydetmiŐti. Kullanıcı adı çıktı ama Şifreyi yeniden yazması gerekiyordu. Şifreyi yazdı. İçinden bir ses ne olursa olsun, peşini bırak diyordu. Adam kendi hayalından sorumlu olmalıydı. YanlıŐlarından bir Şeyler oğrenmeliydi.

Kendi çocukluğunda da ailesi bu kadar üzerine düşmüş müydü?

Mike'nin babası hemen hemen hiç onlarla olmazdı. Bunu İsteyerek yapmıyordu elbette. 1956 devriminden hemen sonra

Macaristan'dan kaçıp Amerika'ya gelmişti. Anlal Baye Fransız kökenli olduğu için Ellis Adası'na İlk geldiğinde tek kelime İngilizce konuşamıyordu. BulaŐıkılık yapmaya başlamış, Newark'ta MacCarter caddesinde küçük bir büfe açacak kadar para biriktirmiŐ, haftanın yedi günü eşek gibi çalışmış, kendisi ve ailesi için bir hayat kurmuştu.

Bu küçük büfe günde üç kez yemek veriyor, mizah dergileri, beysbol kartları, gazele, dergi, sigara, puro satı-yormuş. Loto kuponları satışı çok para kazandırmasına rağmen Antal, lotonun topluma zarar verdiğini düşündüğünden ve eşek gibi çalıŐıp zar zor

para kazanan müşterilerinin gerçekçi olmayan hayallere kapılıp paralarını sokağa atmalarını istemediğinden böyle bir işe girişmeyi reddetmiş. Sigara satışı İse onun için bir problem teşkil etmiyonmuş, zira içip içmemek sizin tercihiniz ve ne satın aldığınızı bilirsiniz, Ama lolo gibi kolay para ve asılsız hayal satışı adamı rahatsız ediyormuş.

Babasının asla Mike'ın hokey maçlarına gidecek zamanı olmazdı. Bu şaşılacak bir şey değildi. Onun gibi adamlar çocuklarının maçına gidemezler. Oğluyla ilgili her şeyi bilmek, tüm delayları öğrenmek islerdi ama çalışma saatleri bırakın oturup maç seyretmeyi, kendine dahi zaman ayırmasına izin vermiyordu, Mike dokuz yaşındaydı ve evin bahçesinde oynuyordu. O gün babası eve geldiğinde çalışmaktan o derece yorulmuştu ki daha evc girmeden bir ağacın altında baygın bir şekilde uyuyakalmış-ı. O gün bile üzerinde sabah yediği jambönlü sandviçin yağ İzlerini taşıyan önlüğü vardı.

işle Mike babasını tezgâhın arkasında hep üzerinde beyaz önlüğü, çocuklara seker satarken, dışarıdaki tezgahlan mal aşırın var mı diye koni rol ederken, kahvaltılık sandviç ya da bamburger hazırlarken hatırlıyordu.

Mike on İki yaşındayken dışarıdan mal aşırmaya çalışan bir serseriye durdurmak isterken serserinin kur-şunlarıyla can verdi. İler şey bir anda oluvermişti.

Büfeyi kapatmak zorunda kaldılar. Annesi eve kapandı ve zalen bir Alzheimer hastası gibi yaşadığı için Alzhcimcr olduğunda da onun İçin pek bir şey fark etmedi. Artık Caldwill'de bir bakımevinde yaşıyordu ve Mike ayda bir kez ziyaretine gidiyordu. Annesinin Mike'ın kim olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Bazen MikeT Antal diye çağırıp ondan akşam yemeğinde atıştırmak için bir palales salatası yapmasını isliyordu.

Hayal böyle bir şeydi işle. Zor kararlar ver, ülkeni, bütün sevdiklerini, elinde ne var ne yoksa terket ve dünyanın öbür ucundaki tamamen yabancı bir ülkeye git, kendine bir hayal kur ve beş para etmez herifin leki bir kurşunda seni yere yiksın.

Bu erken yıkım MikeT genç yaşla hırslandmınışlı. Ya başka bir şeye yönelirsiniz, ya da yas tutmaya devam edersiniz. Daha iyi bir hokey oyuncusu oldu. Daha iyi bir öğrenci oldu. Okudu, çok çalıştı ve

kendini hep bir şeylerle meşgul etti. Çünkü bir şeylerle meşgul olursanız başınıza gelen kötü şeyleri düşünmeye tirsat kalmaz. Harita ekranda göründü. Şu anda kırmızı ışık yanıp sönüyordu, liu da demekti ki o kişi büyük ihtimalle bir arabada hareket halindeydi. Internet sayfasında GPS'in şarjı çabuk bitirdiği yazıyordu. Bunu önlemek için sürekli sinyal göndermek yerine bunu üç dakikada bir yapıyorlardı, Eğer bir kişi beş dakikadan fazla bir yerden bir yere gitmezse GPS kendi kendine kapanıyor ve hareketi hisseder hissetmez yeniden sinyal almaya başlıyordu.

Oğlu şu anda George Washington köprüsünden geçiyordu.

Onun oralarda ne işi vardı ki?

Mike biraz bekledi. Adam kesinlikle bir arabanın içindeydi. Kimin arabasıydı bu?

Kırmızı ışık Major Deegan'm aşağısında Cross Bronx tren yolunun çaprazında Bronx'un İçlerine doğru bir yerlerde yanıp sönüyordu. Nereye gidiyordu? Bunun hiçbir anlamı yokm. Yirmi dakika sonra kırmızı nokta Tower Caddesi'nin oralarda bir yerlerde durdu. Mike bu bölgeyi hiç bilmezdi.

Şimdi ne olacaktı?

Burada durup kırmızı noktaya mı bakacaktı? Bu bir işe yaramazdı. Ama arabaya allayıp oraya gelse bu sefer araba yeniden harekete geçebilirdi.

Mike gözlerini kırmızı noktaya dikti.

Adres simgesine tıkladı. 128 Tower Caddesi. Burası bir binaydı. Satclitcn görünüşünü İstedi. Bir caddede öbeklenmiş binaların çatılarını görebiliyordu. Adreslere baktı, bazla bir bilgi gelmedi önüne. Adam kimi ziyarete gitmişti ki"? 128 Tower Caddesindeki binaya ail telefon numarasını sordu. Burası bir sürü dairelerden oluşan büyük bir binaydı ve dolayısıyla tek bir telefon numarası yoktu. Ona daire numarası lazımdı. Şimdi ne yapacaktı?

Mapquest'e tıkladı. Buradan oraya 49 dakikada gidileceğini öğrendi. Arabaya atlayıp ne olup bittiğini öğrenmeye karar verdi.

Mike dizüstü bilgisayarım kaptı. Eğer oraya gittiğinde Adam hâlâ o adreste değilse GPS ten yeni yerini öğrenecekti.

İki dakika sonra arabaya bindi ve yola çıktı.

T

ower Caddesinde GPS'in gösterdiği yerin yakınlarında bir yere vardığında tanıdık bir yüz ya da araba aramaya başladı etrafla. Arkadaşlarından araba kullanan var mıydı acaba? Olivia Burchell belki diye düşündü. On yedisini doldurmuş muydu ki? Fmin değildi. GPS'e bakıp AdamTn hâlâ aynı bölgede olup olmadığını görmek isledi. Arabada kenara çekilip dizüstü bilgisayarını açtı. Bağlantı yoktu.

Arabanın dışında siyahlar giymiş, soluk yüzlü, siyah ruj ve maskara sürmüş gençler vardı. Zincir kolyeler takmışlardı. Yüzlerinde ve büyük ihtimal vücutlarında da garip piercingler vardı. Ve labil ki olmazsa olmaz dövmeler. Bağımsız olduğunu kanıtlamanın en basit yolu hızla ortama uyum sağlamak ve arkadaşlarını taklit etmekten geçiyordu.. Kimse kendisiyle barışık değil. Fakir çocuklar pahalı spor ayakkabılar, takılar ve zenginlere özgü ne varsa giyerek kendilerini zenginmiş gibi göstermek islerler. Zengin olanları fakir görünmek ister. Rapçi gibi giyinirler ve İleride gıpta edeceklerinin farkında olmadan anne babalarının zenginliklerinden utanırlar. Ya da acaba burada oynanan oyun MikeTn sandığı kadar Ira

jik değil miydi? Mİkc emin olamıyordu.

Ne olursa olsun Ada m'm sadece siyahlar giyinmekle yetinmesinden memnundu. Neyse ki şimdiye kadar ne piercing, ne dövme ne de makyaj yapmıştı. Neyse ki.

Jill'e göre artık limos denilen eski Cîotiklerki, Yas-min'e göre hâlâ Gotikler vardı ve EmosTar onlardan ayrı bir gruptu -ve bu yüzden uzun uzun tartışmışlardı biletler tarata yayılmışlardı. Ağızlarını açarak, boş boş bakan gözlerle, sırtlarını kambur yaparak etrafla dolaşıyorlardı. Bazıları bir gece kulübünün bir köşesine sıralanır, bazıları bir bardan öbürüne gezinip dururlardı. Tabelasında "24 saat striptiz" yazan bir gece kulübü vardı. Mike hakikaten 24 saat striptiz yapılıp yapılmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Mesela sabahın dördünde ya da öğleden sonra saat ikide de mi? Ya Noel sabahı? Ya da dört Temmuz'da? O zaman da striptiz var mıydı içeride? Peki, bu tip bir yerde hem çalışan hem de vakit geçiren bu acınacak halde İnsanlar kimler olabilirdi? Adam içeride olabilir miydi?

Bunu bilmenin hiçbir yolu yoklu. Sokakla bu lip yerlerden yüzlercesi vardı. Kapılarda Gizli Servis ya da eski donanmayla özdeşleştirilebilecek cinsten kulaklık takmış dev güvenlik görevlileri bekliyordu. Görünüşe bakılırsa her bir kapıda en az İki tanesinden vardı. Kaslarını ortaya çıkarsın diye daracık siyah tişörtler giymişlerdi. Sanki saç zayıflığının bir göstergesiymiş gibi kafalarını sıfır numaraya vurdunmuşlardı.

Adam on altı yaşındaydı. Bu tip yerlerin yirmi bir yaşın altında olanları içeri almamaları gerekiyordu. Adam İçin pek mümkün değildi ama sahte kimlik gösteren her genç içeri girebilirdi. Ama kim bilir? Belki civarda bu yasağı delmeye meyilli bir yer vardı. Belki de böyle bir yere girebilmek için Adam ve arkadaşları bu kadar yol tepmişti. İçinde striptiz gösterisi olan ünlü "erkek kulübü" Sat in Dolls evlerinden sadece birkaç mil uzaklıkta olmasına rağmen Adam'm oraya girmesi yaşı nedeniyle yasaktı.

Evet. bu kadar yolu gelmelerinin nedeni bu olmalıydı.

Yan kolluktaki dizüslü bilgisayarla birlikte caddeden aşağı sürdü. Köşede durdu ve bağlantı için tıkladı. Karşısına sürekli güvenlik raporu çıktı. GPS sayfasına bağlanamadı. Mike biraz daha ilerleyip yeniden denedi. Üçüncü deneyişte güvenliksiz bir bağlantı yakaladı ve internete bağlanabildi.

Daha önceden sık kullanılanlara kaydettiği GPS sayfasını getirdi. Basit bir şifre koymuştu. Şifre kısmına ADAM yazdı ve bekledi. Ekranda aynı harita belirdi. Kırmızı nokta bir yere kımıldamamıştı. Sayfada verilen bilgilere göre GPS sadece on metre karelik alanı gösteriyor, tam olarak yeri vermiyordu. O yüzden de Adanı'm tanı olarak nerede olduğunu belirlemek zordu ama kesinlikle yakınlarda bir yerde olduğundan emindi. Mike bilgisayarını kapattı. Tamam, şimdi ne yapacaktı?

Bir yer bulup arabayı park etti. Bulunduğu bölge için kibar bir tabirle hırpani denebilirdi. Pencerelerde camdan çok kaim levhalar vardı. Tuğlalar çamur rengin-deydi ve bazıları parçalanmış, bazılarının da yıkılmasına ramak kalmıştı. Nefes almayı zorlaştıracak kadar ağır bir ter kokusu hatta daha da ağır sayılabilecek bir koku vardı etrafta. Dükkân kepenklerinin üzeri sokak yazılarıyla doluydu. Mike boğazında bir sıcaklık hissetti. Sanki etraftaki her şeyden ter fısırlıyordu.

Kadınlar askılı bluzlar ve kısa şortlar giyinişlerdi ve Mike kendine eski kafalı ya da politik olarak muhafazakâr olmayı yakıştıramadığı için bu kadınların sadece partilere katılan genç kızlar mı yoksa fahişe mi olduklarını merak etti.

Arabadan dışarı çıktı. Uzun boylu bir zenci kadın yaklaştı ve "Hey .loe, Eatisha'yla bir partiye ne dersin?" diye sordu. Sesi kalın, elleri iriydi ve Mike onun kadın mı erkek mi olduğundan emin olamamıştı. "Hayır, teşekkürler." "Emin misin? Senin için çok değişik bir tecrübe olabilir ama." "Öyle olacağından eminim ama şu anki tecrübelerim bana yeter." Pap Smear ve Gonorrhea Pus gibi şimdiye kadar hiç duymadığı toplulukların posterlerinden duvarlarda boş yer kalmamıştı. Kaldırımın birinde terden yüzü parlamış bir anne bebeğini kalçasının kenarına oturtmuştu. Soluk bir ampul arka tarafında sallanıp duruyordu. Metruk, dar bir sokakta küçük bir otel gözüne çarptı. Tabelada "Gecesi 10 USD" yazıyordu. Dar bir tişört ve uçları yırtık bir şort giymiş Latin kökenli bir adam caddenin kenarında durmuş para sayıyordu. Mike'a bakıp "Ne istiyorsun ahbap?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi Mike.

Yoluna devam etti. GPST'n gösterdiği adresi buldu. İki gürültülü gece kulübünün arasına sıkışmış bir binaydı bu. İçeri baktı ve ondan fazla zil gördü. Üzerlerinde isim yoktu. Sadece numaralar ve harfler.

Şimdi ne yapacaktı?

Hiç bir fikri yoktu.

Dışarıda durup AdamT bekleyebilirdi ama bu ne işe yarayacaktı ki? Saat daha akşamın onuydu. İnsanlar için gece hayalı daha yeni başlıyordu. Eğer oğlu onu dinlemeyip bir partiye gittiyse daha çıkmasına çok vardı. Peki, o zaman ne yapacaktı? Adam'ın yanına gidip arkadaşlarının yanında "İşle buldum seni mi?" diyecekti? Bu ne işe yarardı ki? AdamT nasıl bulduğunu nasıl açıklayabilirdi

ı V?

Hem her halükarda Mike ve Tia ona nasıl engel olabileceklerdi ki?

İşte takip sonucunda oluşacak problemlerden biri de buydu. Özel hayata saldırı bir kenara, zorlama konusu vardı. Ters bir şeyler döndüğünü gördün diyelim. Hu durumda ne yapılacaktı? Yasak koymak ve böylece çocuğunun sana olan güvenini kaybetmek onu yaşı müsait olmadığı halde alkol almasının vereceği basardan daha fazla yıpratmayacak mıydı?

Belki evet, belki hayır. Duruma bağlıydı. Mike oğlunun güvende olduğundan emin olmak istiyordu, hepsi o kadar. Tia'nın ona daha iyi bir gelecek hazırlamak için takip edilmesinin yararları hakkında söylediklerini hatırladı. Bir bakıma doğruydı. İlk gençlik yıllarında çocuklar (ilkeli olur, devamlı hormon salgılarıyla ve içlerinde biriktirdikleri heyecanı dışa vururlardı ve bütün bunların hepsi bir gün geçer giderdi. Ama bunu bir gence anlatamazdınız. Bir gence miras bırakılabilecek tek bilgelik ona sadece bu da geçecek ve çok çabuk geçecek demek olurdu ama sizi dinlemeyeceklerdi tabii. Çünkü zaten gençlik bu yüzden güzeldi ve bu kadar kolay heba edilebilir bir şeydi.

AdamTn CeeJay8115Te yazışmalarını düşündü. Tia'nın tepkisini ve kendisinin engelleyemeyeceği kadar güçlü isteklerini düşündü. Dini inançlara bağlı biri değildi. Öyle psişik güçlere filan da inanmazdı. Ama gerek iş, gerekse özel hayatında bazıları gibi onun da "his" diye adlandırdığı şeye karşı gelmekten de hoşlanmazdı. Bazen işlerin gerçekleşen de kötü gittiğini "hissederdiniz." Bu bir tedavi ya da uzun bir yolculuk sırasında başınıza gelebilirdi. Sanki havada bir şeyler olurdu. Bir hışırtı, derin ve tuhaf bir sessizlik. Ama Mike kendini tehlikeye atarak bunları göz ardı etmeyi öğrenmişti. Şu anda "hisleri" oğlunun başının eiddi bir şekilde belada olduğunu söylüyorlardı. O zaman bul onu. Ama nasıl?

Hiçbir fikri yoktu. Caddenin başına gitti. Çoğunluğu erkek olmak üzere bir sürü fahişe sıralanmıştı sokakta. Bir adam yanma yaklaştı. MlkcTn yapacağı tek şey değişik çeşitlerde ateşli bayanların "temsilcisi" olduğunu belli eden bir kıyafet giymiş bu adama istediği fiziksel özelliklerin ve isteklerinin bir listesini vermek ve temsilci ayaklarıyla etrafta dolaşan bu adamın ona uygun bir kadın ya da erkek ayarlamasını beklemektir.

lam sağa dönmek üzereydi ki bir şey çarptı gözüne.

Okul takımının ceketi.

Hızla döndü ve aksi yöne doğru yürüyen Huffların çocuğunu gör-dü.

Ya da belki ona benzetmişti. DJ Iluffo ceketini hep arkasına atardı. O muydu acaba? Belki.

Hayır, dedi Mike kendine. İlimdi. O 1)J Hu fiti.

Çocuk sokağın kenarından aşağı doğru yürüyordu. Mike hızlı adımlarla onu takip etmeye başladı. Gözden kaybolduğunu fark ettiğinde koşmaya başladı.

"Heey, yavaş ol babalık!"

Saçları kazılı, dudaklarının allından zincir sarkan birkaç çocuğa çarpmıştı. Arkadaşları bu "babalık" lafına gülmeye başladılar. Mike umursamayarak geçip gitti. Cadde aralık iyice dolmaya başlamıştı, iler adımda kalabalık dalı da artıyordu. Bir sonraki binaların önünde siyah Gotik, yok İvmos gruplarından çok bir Latin kalabalığı göze çarpıyordu. İspanyolca konuştuklarını duydu Mike. Bebek pudrası beyazı ciltlerin yerini aralık daha çok zeytin siyahı ciltler almıştı. Erkekler içlerindeki parlak beyaz fanila Türü tişörtlerini göstermek için önü açık ceketler giymişlerdi. Kadınlar salsa dansçıları seksiliğindediler ve adamlara canım diye hitap ediyorlardı. Daha çok içine sosis doldurulmuş bağırsağa benzeyen kıyafetleri oldukça fazla parlaktı.

Mike uzakları DJ Huff m sağa bir sokağa döndüğünü gördü. Sanki kulağına yapıştırdığı cep telefonuyla biriyle konuşuyordu. Mike ona yetişebilmek için acele etti. Peki. ye t işse bile sonra ne yapacaktı ki? Yine aynı şey geldi aklına... "Seni buldum işle hah ha!" Sadece çocuğu takip eder ve nerede olduklarını görürdü. Mike burada neler çevrildiğini bilemiyordu ama bundan hoşlanmamıştı. Korkudan beyni oyuluyordu sanki.

Sağa doğru yön değiştirdi ve 0.1 Iluff gözden kayboldu.

Mike durup hızını ayarlamaya, çocuk gözden kaybolduktan sonra geçen zamanı hesaplamaya çalıştı. Binanın bir kaç metre ötesinde bir kulüp vardı. Görünen tek kapı orasıydı. DJ 1 lufforaya girmiş olmalıydı. Mekânın dışındaki kuyruk uzundu. MikeTn şimdiye kadar gördüğü en uzun giriş kuyruğu. Herhalde yüz çocuk kadar vardı. Değişik tip ve çeşitte bir kalabalık. Tmoslar, Afrikalılar. Amerikalılar hatta kendilerine Yupple diyenlerden bir kaç.

Hull'nı da kuyrukla bekleyenler arasında olması gerekmez miydi?

Belki de hayır. Kadife bir perdenin arkasında dev bir güvenlik görevlisi duruyordu. Önüne kocaman bir 1İ-nıuzııı yanaştı. İçinden upuzun bacaklı iki kız indi. Kızlardan otuz santim kadar kısa bir

adam ortalarına geçti ve dev güvenlik görevlisi üç metre kadar uzunluktaki kadife perdeyi kaldırarak hemen onlara yol verdi.

Mike girişe doğru koştu.

Neredeyse yüz yıllık bir servi ağacının gövdesinin kalınlığındaki kollarıyla bir zenci güvenlik görevlisi Mi-kc'a somut bir ncsıymış gibi bir bakış altı. Belki bir İskemle, ya da kullanıldıktan sonra atılan bir tıraş bıçağı.

"İçeri girmem lazım," dedi Mike.

"Adın?"

"Adım listede yok."

Güvenlik görevlisi biraz daha haklı Mike'a.

"Sanırım oğlum İçeride. C) henüz reşit değil."

Görevli hiçbir şey demedi.

"Bakın," dedi Mike. "Bela istemiyorum-"

"O zaman gidip kuyruğa gir. Aslında beklesen bile girebileceğini sanmıyorum."

"Bu acil bir durum. Arkadaşı iki dakika önce İçeri girdi. Adı DJ Huff."

Güvenlik görevlisi bir adım daha yaklaştı. Önce bir squash duvarı kadar geniş göğsünü, sonra da gövdesinden geri kalanını yaklaştırdı Mike'a. "Şimdi gitmenizi istemek zorundayım."

"Oğlum reşit değil."

"Sizi duydum."

"Onu dışarı çıkartmazsam başınız belaya girer."

Adanı bir kaleci eldiveni büyüklüğünde elleriyle kazınmış kafasını sıvazladı ve "Başımız belaya girer diyorsun he?" dedi.

"Evet."

"Vay vay vay. İşte şimdi korkmaya başladım." Mike elini cüzdanına götürdü ve para çıkarttı. "Hiç boşuna yorulma." dedi görevli, "İçeri giremeyeceksin."

"Anlamıyorsunuz."

Görevli bir adım daha attı. Göğsü neredeyse Mike'-ın yüzüne degecekli. Mike gözlerini kapattı ama gerilemedi. Belki de hokeyin verdiği bir refleks. Gözlerini açtı ve dev adama bakmaya başladı.

"Çekil," dedi Mike.

"ŞİMDİ burayı terk etmek zorundasın."

"Sana çekil dedim."

"Hiçbir yere çekilmiyorum."

"Buraya oğlumu bulmaya geldim."

"Burada reşil olmayan lek bir kişi yok."

"İçeri girmek istiyorum."

"O zaman kuyruğun sonuna git."

Mike dev adamın gözlerinin içine bakmaya devam etti. Her ne kadar değişik sıkletlerde olsalar da ringin ortasında hakemden son talimatları alan iki dövüşçüye beı-zlıyorlardı. Onu havaya kaldırabilirdi. Mike eklem yerlerinde bir titreşim hissetti. Nasıl dövüşüleceğim bilirdi. Eğer yumruklarınızı nasıl kullanacağınızı bilmezseniz hokeyde başarılı olamazdınız. Adamın gerçeklen güçlü mü yoksa sadece şişirilmiş bir kas yığını olup olmadığını merak etti.

"İçeri giriyorum," dedi Mike. "Ciddi misin?"

"Sürüyle polis arkadaşım var", dedi Mike. Bu koca bir blöftü elbette.

"Burayı mühürlerler. Eğer İçeride henüz reşit olmayan bir çocuk varsa yanarsınız."

"Vay vay vay. Yine çok korktum."

"Çekil yolumdan."

Mike sağa bir adım attı.

Dev güvenlik görevlisi onu takip edip yolunu kesti. "Gördün mü?" dedi görevli. "Bu cüsseyle ilgili bir şey."

Mike ana kuralı biliyordu. Ne olursa olsun korktuğunu belli etme.

"Hadi ya?" "Zor bir herifsin ha?" "Gitmeye hazır mısınız?"

Güvenlik görevlisi gülümsedi. Dişleri süperdi. Siyah cilleparlayan inci beyazı dişler. "Hayır. Neden olduğunu bilmek ister misin? Eğer sandığımdan daha zorlu çıkarsa ki bundan şüpheliyim, o zaman Reggie ve Tyro-ne'u buraya çağırırım." Başparmağıyla diğer iki siyahlar giymiş adamı gösterdi. "Burada birkaç geri zekalıya erkekliğimizi kanıtlamak için durmuyoruz. O yüzden eşit koşullarda kavga etmemiz gerekmiyor. Eğer sen ve ben buradan 'gidecek' olursak-bunu Mike'm sesini laklil ederek söylemişti- bize katılırlar. Ayrıca Rcggie'nin elektrik şoku veren bir aleti var. Anlatabildim mi?" Görevli kollarını göğsünde kavuşturduğu anda Mike dövmesini farketti. Pazusunun üstünde yeşil renkle büyük bir D harfi vardı.

"Adın ne?" diye sordu Mike.

"Ne?"

"Adın diyorum. Adın ne?"

"Anthony."

"Feki soyadın?"

"Ne yapacaksın?"

Mike kolunu işaret etti. "Dövmen."

"D nin adıyla bir ilgisi yok."

"Dartmouth mu?"

Görevli Anthony ona haklı. Sonra yavaşça kalasını salladı. "Ya sen?"

"Vox clamenîis in deserto" dedi Mike. Bu, okullarının sloganıydı.

Anthony hemen tercüme etti. "Çölde haykıranın sesi," gülümsedi.

"Hiç benimseyemedim."

"Al benden de o kadar," dedi Mike. "Top oynadın mı?"

"Futbol. All-Ivy takımında. Sen?"

"Hokey."

"All-Ivymi?"

"Aynı zamanda AEJ-American'da," dedi Mike. Anthony etkilenmişti. Bir kaşını yukarı kaldırdı.

"Hiç çocuğun vur mı Anthony?" "Üç yaşında bir oğlum var."

"Eğer oğlunun başı belada olsaydı Reggie ve Tyro-ne'ın İçeri girmeni engellemesine izin verir miydin?"

Anthony derin bir nefes verdi. "Oğlunun içeride olduğundan nasıl bu kadar eminsin?"

Mike DJ HuffT okul cekeüyle gördüğünü anlallı ona.

"Ha o çocuk mu?" Anthony başını salladı. "O buraya gelmedi. Lisc ceketini giymiş veletleri buraya sokacağımı mı düşünüyorsun? Şu dar sokaktan aşağı doğru koştu."

Sokağın yaklaşık on metre ilerisini gösterdi. "Nereye gittiği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Mike.

"Oead Ends olabilir. Oraya hiç gitmedim. Sebebim de yok zaten. Zirzop tipler takılır. Şimdi senden bir şey isleyeceğim."

Mike bekledi. .

"Herkes bize bakıyor. Seni bir şey yapmadan bırakırsam itibarımı kaybederim ve ekmeği bu itibarla kazanıyorum. Anlarsın ya."

"Anladım."

Mike bir kapı aradı. Ne bir çıkış ne de bir giriş vardı. Bir sürü yangın merdiveni gördü ama hepsi de paslanmıştı. O zaman Huff bu sokağa girdiyse hemen sonrasında da çıkmış mıydı acaba? Nereye gitmişti o zaman? Yoksa AnthonyTc konuşurlarken gizlice kaçmış mıydı? Ya da belki Anthony Mike'darı bir an önce kurtulmak için yalan söylemişti. "O liseli çocuğu mu arıyorsun tatlım?" Mike dönüp eroinmana baktı.

"Liseli çocuk. Gencecik, yakışıklı, tam kıvamında. Ondan bahsederken bile tahrik oluyorum."

Mike tedbirli ve yavaş bir şekilde ona doğru bir adım attı. Ayağına kadar gelen bu kısmeti ürkütüp elinden kaçırmak istemiyordu.

"Evet."

"O zaman gel tatlım, sana nerede olduğunu söyleyeyim."

Bir adım daha altı Mike.

"Daha da yaklaş tatlım. Isırmam merak etme. Tabii sen de şu şeyin içinde değilsen."

Kahkahası bir kâbus gibiydi. Ağzında bir sakız vardı. Sakızın kokusunu alabiliyordu Mike. Ama aralık bilmiş sayılabilecek dişlerinin kalıntılarının saldığı kokuyu ka-palamıyordu.

"Nerede o çocuk?"

"Biraz paran var mı?"

"Nerede olduğunu bana söylersen sana çok para veririm."

"Birazını görelim bakalım."

Mike bundan hoşlanmamıştı ama başka ne yapabiliirdi bilmiyordu. Bir yirmilik çıkardı. Kadın kemikli elini uzattı. Eli Mike'a "Süper Korku" adındaki çizgi romanda tabutundan çıkan iskeleti hatırlatmıştı.

"Önce söyle bana," dedi Mike.

"Bana güvenmiyor musun?"

Mike'm fazla zamanı yoktu. Kâğıt parayı ortadan ikiye böldü ve kadına yarısını verdi. Kadın iç çekerek parayı aldı.

"Ne zaman konuşursan paranın yarısını alırsın," dedi Mike. "O nerede?"

"Tam arkanda," dedi kadın.

Mike tam dönüyordu ki biri tam karaciğerinin üzerine bir yumruk attı.

Karaciğere indirilen esaslı bir yumruk dövüşü sona erdirir ve insanı geçici felce uğrattırdı. Mike bunu biliyordu. Bu sefer öyle olmamasına rağmen ramak kalmıştı. Acıdan sendelemişti. Ağzını açtı ama ses çıkartamadı. Bir dizinin üstüne çöktü. Kenardan ikinci bir yumruk geldi ve kulağına isabet etti. Sanki kafasının üzerinden sert bir şey sekmişti. Mike karşılık vermeye çalıştı ama bu sefer bir kaburgalarının alt tarafına bir tekme yedi. Sırt üstü yığılıp kaldı. İçgüdüsel bir tepkiyle kımılda dedi kendi kendine.

Mike yuvarlandı ve koluna keskin bir aletin girdiğini hissetti, Büyük ihtimalle kırık cam parçalarından biriydi. Sürünüp uzaklaşmaya çalıştı. Anıa kafasına başka bir darbe yedi. Sanki kafasının sol tarafında bir çatlak oluşmuştu. Bir el ayak bileklerinden kavradı. Mike kendinden geçmişti, aldığı nefesler yumşak bir şekilde ciğerlerine gitmeye başlamış. Bütün vücudu gevşemişli.

"Kahretsin!" diye bağırın bir ses duydu.

Biri üzerine atladı. Mike daha önce hep buz üzerinde olsa da bu tip mücadelelere girmişti. Ama yinede birkaç şey öğrenmişti. Örneğin mecbur olmadıkça yumruğunu kullanmayacaksın. Yumruk cl kemiklerinin kırılmasına neden olur. Arada belli bir mesafe varsa, evet yumruk alabilirsin ama saldıran kendisine çok yakındı. Kolunu büküp şuursuzca salladı. Dirsekle bilek arasını birleştirdi. Bir kırılma sesi duyuldu ve kanlar fışkırmaya başladı.

Mike bir buruna isabet ettiğini fark etti.

Sokak karanlıktı ve etraftan homurtular duyuluyordu. Başını geriye doğru illi ve kışını kaldırmaya çalıştı.

"Yardım edin!" diye bağırdı. "Yardım edin! Polis!"

Bir şekilde ayağa kalkmayı becerebildi. Yüzleri seli.

çemliyordu. iki kişiden fazla olduklarını düşündü. Hepsi birden üzerine çullanmıştı. Kafası çöp tenekelerine çarptı. Kendisi de dâhil hepsi yerde yuvarlanıyordu. Mike elinde geleni yapıyordu ama şimdi hepsi birden elrafm-dayduar. Tırnaklarıyla birinin yüzünü yırttı. Gömleği parçalanmıştı.

Ve sonra Mike bir bıçak fark etti.

Bu kanını dondurmuştu. Ne kadar süre bilemiyordu. Ama yeleri kadar uzun. Bıçağı gördü, harekel edemedi ve başının kenarında kuru bir gürültü duydu. Geriledi. Kafasını kaldırımın kenarına çarptı. Biri kollarını bağladı. Diğer bir ianesi ayaklarını. Göğüs kafesinde bir ses hissetti. Ve sonra her yerden darbe almaya başladı.

Kimıldamaya, kurtulmaya çalıştı ama kolları ve bacakları buna izin vermiyordu.

Sanki göğes doğru süzülüyordu. Kendini tamamen teslim etmişti.

Darbeler sona erdi. Göğüs kafesindeki ağırlık hissi azalmıştı.

Bacakları serbestti artık.

Mike gözlerini açtı ama sadece gölgeler gördü. Kafasının yanma son bir lopuk darbesi aldı. Sonunda hiçbir şey kalmayana kadar her şey kapkara oldu.

16. BOLUM

S

aat sabahın üçüydü ve Lia, MikeT yeniden aradı. Cevap vermiyordu.

Boston'daki Four Seasons öleli muhteşemdi ve odasına bayılmıştı.

Tia şık otellerde kalmayı severdi. Aslında kim sevmezdi ki?

Çarşaf, oda servisi ve televizyonda izlediği kanala geçmek. Files

günkü görüşme için gece yarısına kadar çalışmıştı. Cep telefonu

cebinde Tutuyordu ve titreşime ayarlamıştı. Ama hiç çağrı gelmedi.

Mike hangi cehennemdeydi acaba? Evi, cebi, AdamT aramıştı.

Paniğe kapılmaya başlamıştı. Buna izin vermeyeeekl ama bir türlü

kendine hakim olamıyordu. Adamlar Mike farklıydı. Mike kocaman

adamdı ve şaşılacak derecede becerikli biriydi, /aten ilk

karşılaştıklarında etkilendiği şeylerden biri de buydu. An-İ

feministçe bir yaklaşımdı ama Mike Bayc onu tamamen güvende

hissettiriyordu. Korumacı biriydi. O tam bir erkekli.

Bir arabaya atlayıp dört beş saallc eve gidebilirdi. Sabaha karşı

orada olurdu. Peki oraya gittiğinde ne yapabilirdi ki? Acaba polisi mi

arasaydı? Ama saat geç olmuştu. Bu saatle onu dirlerler miydi? bu

saatle ııç yapabilir-

165

lerdi ki?

Saat üç olmuştu. Arayabileceği sadece bir kişi vardı.

Aslında bir kere bile kullanmamasına rağmen numarası

Blackberry'sine kaydedilmişti. O ve Mike telefon kayıtlarını ve

adreslerini Microsoft Outlook'ta tutuyorlardı. Blackbcrry'lerini

birbirlerinin görebileceği şekilde ayarlamışlardı. Böylece kimin ne

zaman nerede olacağından ikisinin de haberi oluyordu. Ve bu da

demekti ki, biri diğzerinin işteki ve özel hayattaki numaralarını biliyordu.

Ve bu şekilde aralarında hiçbir sır yoktu.

Bunu düşündü Tia. Sırlara ve gizli kalmış düşüncelere olan ihtiyacımız vc bir anne ve es olarak onlara karşı duyduğumuz korku. Ama şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Numarayı buldu ve GÖN DE R tuşuna bastı.

Eğer Mo uyuyor olsaydı sesi böyle çıkmazdı.

"Alo?"

"Ben Tia."

"Ne oldu?"

Mo'nun sesindeki korkuyu hissedebiliyordu. Ne karısı ne de çocukları, sadece MikeT vardı. "MikeTn nerede olduğunu biliyor musun?"

"Saat sekiz buçuktan beri konuşmadık." sonra sorusunu tekrar elli.

"Ne oldu Tia?"

"AdamT bulmaya çalışıyordu."

"Biliyorum."

"Sanırım saat dokuzdu konuştuğumuzda. Ö saatten beri ortalıkta yok."

"Cebini aradın mı?"

Tia böyle saçma sapan bir soruyu Mike'a sorsa nasıl bir tepki vereceğini çok iyi bilirdi. "Elbette aradım."

"Şu anda seninle konuşurken bir taraftan da giyiniyorum," dedi Mo.

"Gidip eve bakacağım. Hâlâ anahtarı

löd

posta kutusunun yanındaki yapma taşın allında mı saklıyorsun?"

"Evet."

"Tamam. Çıkıyorum." "Polisi arayayım mı sence?"

"Ben oraya gidene kadar bekle. En fazla yirmi ile oluz dakika. Belki televizyon seyrederken uyuyakalmış filan da olabilir."

"Buna inanıyor musun Mo?"

"Hayır. Oraya vardığımda seni ararım."

Mo telefonu kapattı. Tia bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Oda birden tüm cazibesini kaybetmişti gözünde. En iyi kalite çarşafaların içinde, lüks bir otelde olsa bile tek başına uyumaktan nefret ediyordu. Kocasını yanında istiyordu. Her zaman. Ayrı geçirdikleri

çok az gece vardı ve onu ne kadar özlediğini kelimelerle ifade edemezdi. Mikc iri yarı bir adam sayılmazdı ama sağlam ve dayanıklı bir vücudu vardı. Yanında yalan bedeninin sıcaklığı, sabah kaçta kalkarsa kalksın alnına kondurduğu öpücük ve yalarken o güçlü elini arkasına dayama şekli hoşuna giderdi. Bir gece Mikc soluk alıp vermekte güçlük çekiyordu. Biraz dürttükten sonra göğsünde bir sıkışma hissettiğini iliraf etmişti. Erkeği için sağlam bir şekilde ayakla durmak isteyen Tia bunu duyduğunda neredeyse yıkılmıştı. Sonunda sindirimle ilgili bir sorun olduğu ortaya çıkmıştı, ama ne zaman bu aklına gelse gözyaşlarına boğuluyordu. Kocasını hep göğsünü tutup yere yuvarlanırken gözünün önüne getiriyordu. Ve biliyordu. Bunun eninde sonunda, belki oluz, kırk ya da elli yıl sonra değil de elbet bir gün olacağını biliyordu. Bu bir gün mutlu ya da mutsuz her çittin başına gelecekti. Ama kocası ondan tince ölürse bunu kaldıramazdı. Bazen gece geç saatlerde Tia onu uyurken seyreder ve hem Mikc'a hem de artık

etrafla ıı tür güçler varsa şöyle fısıldardı: "ilk ben öleceğim. Hana söz ver. Bana söz ver." Polisi ara Tia.

Ama ıı yapacaklardı ki? Henüz değil. Televizyonda 1 BÎ'yla ilgili bir program vardı. Tia on sekiz yaşını geçmiş birinin kaçırıldığına ya da fiziksel bir saldırıya uğradığına dair önemli kamllar bulunmadığı sürece kayıp sayılmayacağıyla ilgili yeni bir yasa çıktığını biliyordu. İdinde hiçbir şey yoktu.

Ayrıca eğer şimdi polisi ararsa en fazla evi kontrol elmesi için bir memur gönderirlerdi. Mo nasıl olsa oraya gidecekti. Ortada bir yanlış anlaşılma vardı muhtemelen.

Yirmi oluz dakika bekle.

Tia, Cıuy Novak'm evini arayıp JillTc konuşmayı arzu elli. Sadece sesini duyup avunmak için. Kahretsin. Oysa bu iş gezisi, lüks bir odaya girip yumuşacık bornozu üstüne geçirmek, oda servisini çağırmak onu ne kadar da mutlu etmişti. Oysa şimdi tek islediği bir an önce ailesine kavuşmaktı. Bu odada hayal yoktu, sıcaklık yoktu. Yalnızlık onu ürpertmişti. Tia kalkıp klimayı kıstı.

Her şey kahrolası pamuk ipliğine bağlıydı. Hcpsİ buydu aslında. Çoğunun geçmesine engel olurduk. Yani hayalımızın parçalara ayrılmasının aslında ne kadar kolay olduğunu düşünmeyi

reddederdik, çünkü gerçekte yüz yüze geldiğimizde kafayı üşütebilirdik. Sürekli korku duyarak yaşayan, ve bu yüzden iyileşmek için ilaçlara başvuranlara ne demeli? Çünkü çizginin aslında ne kadar ince olduğu gerçeğini anlamıştır onlar. Korkuları gerçeği kabullenememekten değil engelleyememekten kaynaklıdır. Tia o yolda olabilirdi. Gerçeğin farkındaydı ama kendisinden uzak tutmak için mücadele ediyordu. Birden patronu İleşler (Timsle'nin'a gıpta elli. Kimsesi yoklu. Belki bu daha iyiydi. Elbette ki geniş açıdan bakılırsa keııdııı-

I (İS

den çok düşündüğün ve koruduğun insanlara sahip olmak sağlıklı bir şeydi. Tia bunu biliyordu. Ama sonrasında korkunç bir şekilde onları kaybetme korkusu başlıyordu. Sahip olduklarının sana sahip olması deniyordu buna. Öyle değil. Sevdiklerin sana sahip oluyordu, la/la endişe ettiğinde sonsuza kadar mahkûm oluyordun. Sanki zaman hiç geçmiyor gibiydi.

Tia bekledi. Televizyonu açtı. Gecenin bu saatinde hemen hemen her kanalda ürün tanıtımını reklâmları vardı. Spor, iş, okul ürünleri tanıtımları. Gecenin bu saatinde televizyon seyredecek kadar zavallı insanların bunların hiç birine sahip olmadığını düşündü Tia. Sonunda sabah saat dörde yaklaşırken telefon çaldı. Tia kaptığı gibi arayan numaraya baktı. Mo'nunıı numarasını görünce cevap verdi.

"Alo?"

"Mikc'tan bir iz yok. Adam'dan da."

Loren Muse'un kapısında Lsse\ İlçesi Başmüfettişi yazıyordu. Ofisi sağda köşedeydi. Dedektiflerinin masaları da aynı katlaydı. Loren'in ofisi camla kaplıydı ve kapısını hep açık lııardı. Onların üstü olmasına rağmen kendini diğerleriyle bir tutuyordu, Nadiren de olsa yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğunda aynı kal üzerindeki sorgu odalarından birine gi-dip olurdu.

Sabah saat altı buçukta ofise geldiğinde içeride sadece üç dedektif vardı ve onlarda yedide nöbet değiştirecekleri için hazırlanmaya başlamışlardı. Loren yeni bir suç işlenmiş mi diye kontrol etmek için yazı tahtasına haklı. Tahta boslu. Kriminal olayların kaydının tutulduğu 1Tİ1 verııabanından kimliği belirsiz bayan cesedinin

parmak izleriyle ilgili bir şeyler bulabileceğini ümit etti. Bilgisayarı taradı. Henüz bir şey yoktu.

Newark polisi cesedin bulunduğu yerin yakınında bir yerlerine kamera koymuştu. Eğer ceset buraya bir arabayla laşmdıysa ki birinin elle laşması için bir neden yoktu, bantta araba yı tespit edebilirlerdi. Tabii ki bu işi yapan arabayı belirlemek uzun ve zahmetli bir iş olacaktı. Büyük ihtimalle sokaktan yüzlerce araba geçmişti ve birinin de üzerinde İÇERİDE CESET VAR yazmadığını biliyordu.

Bilgisayarına baktı ve işte tamam, istediği şeyi İndirdi. Otis sessizdi ve tamam ya, niye olmasın? Tam OYNAT'a basacaktı ki, biri hafifçe kapıyı tıklattı.

"Birkaç dakikan var mı şef?"

Clarence Morrow kafasını kapıdan içeri azatlı. Ellili yaşların sonunda, sanki az önce bir kavgadan çıkmış gibi yüzünün her tarafı şiş, gür bıyıkları olan siyahi bir adamdı. Üzerinden kibarlık akıyordu ve bölümündeki diğer çalışanların aksine asla küfretmez ya da alkol almazdı.

"Elbette Clarence, ne vardı?"

"Dün gece neredeyse sizi evden arayacaktım."

"Alı. neden?"

"Sizin isimsiz cesedinizin kim olduğunu bulduğumu sanıyorum."

Loren bunu duyunca dikleşti. "Nasıl?"

"Livingston bürosundan aradılar. Şehir dışında yaşayan ve berber salonları olan evli, iki çocuk sahibi, sabıkasız Bay Neil Cordova diye biri arayıp karısı Reha'nın kaybolduğunu bildirmiş. Ve bu kadın sizin cesedinizin tarifine uyuyor."

"O zaman?"

"Yalnız katim dün kaybolmuş-yani cesedin bulunmasından sonra."

"Emin inisin?"

İTÜ

"Kesinlikle. Kocasını en son sabah işe gitmeden önce gördüğünü söylüyor."

"Yalan söylüyor olabilir."

"Sanmıyorum."

"Kimse bununla ilgilendi mi?"

"Başlangıçta hayır. Ama garip olan şey şu. Cordova kasabadaki polis gücünden birisini tanıyormuş. Bilirsiniz küçük yerlerde herkes herkesi tanır. Doğu Hanover'-deki kamada Otel'inin park yerinde kadının arabasını bulmuşlar."

"Alı, bir otelde demek."

"Aynen öyle."

"Yani o zaman Hayan Cordova tam olarak kayıp sayılmaz."

"Yalnız," dedi Clarence çenesini sıvazlayarak, "Komik olan da bu."

"Nedir?"

"Doğal olarak Livingston polisi de aynen sizin gibi düşünmüş. Bayan Cordova sevgilisiyle otele gelmiş ve eve geç kalmış filan. Arkadaşı olduğu için kadının kocasına bu haberi vermek istemeyen polis bunu benim yapmam için beni aradı. Yani benden bir kıyak yapmamı istedi."

"Devam et."

"Ben de Cordova'yı aradım. Karısının arabasını yakındaki bir otelin park yerinde bulduğumuzu anlattım. Hanabunun imkânsız olduğunu söyledi. Ben de ona o anda arabanın orada olduğunu ve isterse gidip görebileceğini söyledim" durdu. "Kahretsin."

"Ne?"

"Bunu ona söylemeli miydim? Yani düşündüğüm zaman sanki özel hayatını ihlal etmişim gibi geliyor. Bir de eline silah alıp gittiğini düşünsenize. Tanrım, bu detayı düşünmemiştim." Clarence'm gür bıyıklarının arkasındaki dudakları titriyordu. "Acaba arabayla ilgili ağzımı açmasa mıydım şef?" "Endişelenme,"

"Tamam, neyse. Sonuçta Cordova böyle bir şeyin olmayacağını söyledi."

"Erkeklerin çoğu gibi."

"Evet. doğru. Ama sonra ilginç bir şey söyledi. Önce karısı dokuz yaşındaki kızlarını Ainnont'daki buz pateni dersinden almayınca telaşlanmaya başladığını söyledi. Karısı böyle bir şeyi asla yapmamış. Karısının Tar-get'dan çocuklara günlük kıyafetler almayı çok sevdiğini ve kızlarını dersten almadan önce Nyack'laki Palisades Alışveriş Merkezi'ne gidip bir şeyler almaya gideceğini söylediğini anlattı."

"Ve sonra anne bir daha hiç gözükmemiş."

"Dođru. Anneye ulaşamayınca babayı paten sahasından aramışlar. Cordova arabaya atlayıp kızını almış. Karısının Iralik ya da başka nedenle geç kaldığını dūřünmūř. O gūn erken saatlerde 287 nolu otobanda bh kaza olmuş ve karısının da hep cep telefonunu řarj etmeyi ihmal ettiğini bildiğinden merak elmiş etmesine ama ulaşamayınca da oyle paniğe filan kapılmamış. Ama zaman geçtikçe o da daha fazla endişelenmeye başlamış."

Muse adamın sōylediklerini dūřūndū. "Eđer Hayan Cordova otelde sevgilisiyle buluřtuysa kızını almayı unutmuř olabilir."

"Bunda size katılıyorum ama bir řey var. Cordova bilgisayara girip karısının kredi kartı dōkūmlerini kontrol etmiş. Kadın o oğleden sonra hakikaten de Palisades'e gidip Target't an alişveriş yapmış. Kırk yedi dolar on sekiz sentlik."

"Hinim." Muse Clarenc'a oturmasını sōyledi.

"Yani o zaman doğru Palisades'e gitmiş ve sonra neredeyse alişveriş merkezinin dibindeki paten sahasından kızını almayı unutarak o gerisin ged dōnūp sevgilisiyle buluşmuş." Muse adama baktı. "ok tuhaf."

"Adamın, yani kocasının sesini duymalıydınız řef. ılgına dōnmūř gibiydi."

"Ramada'dakilerle konuşsan iyi olur. Bak bakalım katlını gōren olmuş mu"?

"Konuşlum. Kocasından bir fotoğrafını alıp gittim. Kimse hatırlamıyor".

"Bu fazla bir şey ifade etmiyor. Yenileri gelmiştir resepsiyona belki. Bilmiyorum. Sevgilisi giriş yapmıştır zaten. Araba halâ orada mı?"

"Ivet. Tuhaf değil mi? Yani arabanın hâlâ orada olması. İşinizi gōrūr, arabaya biner, eve dōnersiniz değil mi? Diyelim kadının bir ilişkisi var. Bu durumda belki aralarında bir problem olmuştur. Belki kadına saldırmış da olabilir."

"-ya da belki kadın adamla kaçmıştır."

"Ivet. Bu da olabilir. Ama gūzel bir araba. Modeli Acura-MDX, Sadece dōrt aylık. Giderken arabayı da almaz mıydınız siz olsanız?"

Muse bunu dūřūndū ve omuzunu silklī.

Clarance "Bu olayı biraz deşmek istiyorum tamam mı?" dedi.

"Devam et," dedi Muse. Biraz daha dūřūndūken sonra, "Bana bir iyilik yap ve 1 ,ivingston'da ya da bu bōlgede bařka bōyle kaybolan

kadın olup olmadığını araştır. Kısa süreliğine de olsa. Polisler üzerinde fazla durmamış da olsa."

"Baktım."

"Sonuç'."

"Hiç yok. Oh, yalnız bir kadın arayıp kocasının ve oğlunun kaybolduğunu söyledi." Not defterine baktı. "Adı Tia Baye. Kocasmmki Mike, oğlununki Adam."

"Yerel polis ilgileniyor mu?"

"Sanırım. Tam bilmiyorum."

"Oğlana ne olduğunubilmiyorum ama belki kocası şu Bayan Cordova'yla kaçmış olabilir," dedi Musc.

"Bağlantı olup olmadığına bakayım mı?"

"İstersen bak. Eğer böyle bir şey varsa suç teşkil etmez. İki olgun insanın bilerek ve isteyerek bir süre birlikte güzel vakit geçirmek için ortadan kaybolmalarında bir sakınca yok."

"Tamam. Şef birde..."

Muse ona şef denmesinden hoşlanıyordu. "Ne?" "Başka bir şeyler dönüyormuş gibi hissediyorum." "O zaman araştırmaya devam CTarence. Beni de her şeyden haberdar et."

17. BOLUM

R

üyasında bir bip sesi, sonra da birinin: "Çok üzgünüm baba.. " dediğini duydu. Aslında MikcTn duyduğu, karanlıkla birinin ispanyolca konuştuğuydu.

Biraz ispanyolca bilirdi. 168. caddedeki bir hastanede çalışıyorsanız en azından biraz tıbbi ispanyolca bilmeniz lazımdı. Bu yüzden de kadının kendinden geçmiş bir şekilde dua ettiğini anladı. Başını çevirmeye çalıştı ama başaramadı. Şart da değildi zaten. Her şey kapkaraydı. Karanlıktaki kadın hiç aralık vermeden dua ederken şakakları güm güm atıyordu.

Bu arada Mike'da içinden hep aynı şeyi tekrarlıya o rd u:

Adam... Adam nerede?

Mike gözlerinin yavaş yavaş kapandığını hissetti. Gözlerini açmaya çalıştı. Ama o anda açamadı. Duayı biraz daha dinledikten sonra sadece biraz kaldırmak için göz kapaklarına odaklanmaya çalıştı. Ama neticede birazcık kırışılabildi. Sanki biri şakaklarına

kocaman bir çekiçle vuruyordu. Bir elini kaldırıp sanki bu şekilde ağrıyı dindirebilecekmiş gibi kafasının kenarına götürerek bastırdı.

Gözlerini kısarak beyaza boyanmış tavandaki Horasan lambasına baktı. İspanyolca dua devam ediyordu. Kuvvetli temizleyici, ter, hayvan leşi ve havasızlığın karışımı o tanıdık koku vardı etrafla. Mike'ın başı sol tarafına düştü. Bir yatağın kenarına diz çökmüş kadının sırtını gördü. Parmakları bir tespihin boncuklarının arasında gidip geliyordu. Sanki kafasını bir adamın göğsüne dayamış gibiydi. Bazen hıçkırarak ağlıyor, bazen dua ediyor, bazen de hıçkırarak dua ediyordu. 1 il ini uzatıp teselli edici bir şeyler söylemek isledi. Ebediyen doktordu sonuçla. Ama kolundaki IV işaretini fark ettiğinde birden kendisinin de bir hasta olduğu kafasına dank etti. Ona neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Bu hastanede ne işi vardı? Beyni allak bullaktı.

Uyandığında içinde korkunç bir huzursuzluk vardı. Bu huzursuzluk duygusunu bastırıp unutmaya çalışsa da hafızasından silmesi imkansızdı, bu yüzden pes ettiği anda aynı şey aklına gelmişti. Bu sefer tek bir sözcüktü:

Adam.

Sonra da her şey kendiliğinden çözüldü. Adanı'ı aramaya çıkmıştı. O güvenlik görevlisi Anthony'yle konuşmuştu. O dar sokağa girmişti. Sokakta iğrenç peruklu korkunç bir kadm vardı. Bıçağı da hatırladı.

Yaralanmış mıydı acaba?

Sanmıyordu. Öbür tarafma döndü. Başka bir hasta daha. Gözleri kapalı siyahi bir adam. Milce ailesinden biri olup olmadığına baktı. Kimse yoklu. Bu onu şaşırtmadı. Çok kısa bir süreliğine kaybolmuştu. Tia'yı aramış olmalılardı. Ama o Boston'daydı. Gelmesi uzun sürerdi. .İ11 de Novak'larda kalıyordu. Peki ya Adam...?

Filmlerde bir hasla yavaş yavaş uyandığında hep özel bir odadaymış gibi gösterilirdi. Doktor ve hemşire sanki bütün gece başında beklemişler gibi o uyanırken

dc gülümseyerek hazır ve nazır yanında olurlardı. Ama şu anda görünürde hastane personelinden kimse yoktu. Mi-ke ne yapması

gerektiğini biliyordu. Çağrı düğmesini aradı. Yatak yaylarının arasına sıkıştırılmıştı. Hemşireyi çağırmak için düğmeye bastı. Aradan biraz zaman geçti. Ne kadar zaman geçtiğini söylemek zordu. Dua eden kadının sesi karanlıkta kaybolup gitti. Kadın kalkıp gözlerim ovuşturdu. Mike yataktaki adamı artık daha iyi görebiliyordu. Kadına göre oldukça gençti. Anne ve oğul gibi. Neyin onları buraya getirdiğini merak etti. Kadının arka tarafındaki pencereye baktı. Panjurlar açık ve hava güneşliydi.

Sabah olmuştu.

Gece bilincini kaybetmişti. Saatler önce. Ya da kim bilir, belki de günler geçmişti aradan. Bir işe yaramayacağını bildiği halde hemşireyi çağırmak için yine düğmeye bastı. Paniklemeye başlamıştı. Başındaki ağrı gittikçe artıyordu. Sanki biri bir kaya dergisiyle sağ şakağını deli-yordu.

"Geldim geldim."

Kapıya doğru döndü. Kocaman memelerinin üzerine tünemiş okuma gözlükleriyle şişko bir kadın ağır ağır içeri süzüldü. Göğüs kartında BERTHA BONDY yazıyordu. Mike'a bakarak kaşlarını çattı.

"özgür dünyaya hoş geldin uykucu. Nasılsınız?"

Mike bir iki saniye zorlandıktan sonra "Tır çarpmış gibi," diyebildi.

"Önceki halinden daha iyi görünüyorsun. Susadı-nız mı?"

"Yanıyorum."

Bertha başını salladı ve bir bardak dolusu buz kaplı. Mike'ın dudaklarına dayadı. Tadında ilaç kokusu vardı ama yine de iyi gelmişti."

"Bronx Lebanon İlasıncsindcsiniz," dedi Bertha. "Olanları hatırlıyor musunu/?"

"Saldırıya uğradım. Birkaç herif." "11'inin. Adını/, ne?" "Mike Bayc."

"Soyadınızı kodlar mısınız?"

Hemşirenin. İdrakinin yerinde olup olmadığını test etmek için böyle bir soru sorduğunu düşünüyordu Mike. Kodladı ve ayrıca gönüllü olarak birkaç bilgi daha verdi. "Ben doktorum. New York Presbylcrıan'da organ nakli ameliyatları yapıyorum."

Sanki Mike yanlış bir cevap vermiş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Gerçeklen mi?"

"Lvet."

"Şu anda ağrı kesicinin etkisi var. O yüzden daha iyiye gitmeden önce biraz kötüleşebilir. Morfinli bir serum hazırlayacağım size."

"Teşekkürler."

"Sonra görüşürüz."

Kapıya doğru yürümeye başladı. Mike'nı aklında başka bir şey vardı. "Hemşire?"

Kadın dönüp Mike'a baktı.

"Hiç polis filan gelmedi mi benimle konuşmak için?"

"Pardon?"

"Saldırıya uğradım ve dediğimize bakılırsa her şeyimi almışlar.

Sizce neden bir polis gelip ilgilenmedi?"

Kollarını göğsünde kovuşturdu. "Peki, ne yani? Burada bekleyip uyanmanızı mı bekleyeceklerdi?"

Çok haklıydı-hani televizyondaki doktor hemşire gibi.

Bertha ekledi: "Ama her halükarda insanlar bu tip bir olayı polise haber vermekle uğraşmazlar." "Ne tip bir olayı?"

Yine kaşlarını çattı. "Polisi de arayayım mı sizin için?"

"Önce karımı aramayı tercih ederim."

"Tamam," dedi Bertha. "İvet, sanırım bu en iyisi olur."

Yatak pozisyonunu ayarlama düğmesine bastı. Ağrı göğüs kafesini parçalıyordu sanki. Ciğerleri sıkışmıştı. Yatağı doğrulttu. Vücudu yatakla birlikte kıvrıldı. Biraz daha dikleştirmeye çalıştı. Yavaşça telefona uzandı. Ahizeyi kulağına götürdü. Henüz hat bağlanmamıştı.

Tia kesin panik yapmıştı.

Adam eve gelmiş miydi acaba?

Kahretsin! Kimlerin saldırısına uğramıştı acaba?

"Bay Baye?"

Hemşire yeniden kapıda bel irmişti. "Doktor Baye," diye düzeltti Mike. "Ah, çok aptalım. Unuttum."

Ukalalık olsun diye söylememişti bunu. Amacı has-tancdekilcrin doktor meslektaşlarını İncitcmeycceklerci-nin mesajım vermektir sadece. Aşırı hız yaptığı için başka bir polis tarafından durdurulan polisin görevini yerine getirmek adına hızlı gittiğini açıklaması gibi

bir şey. Beni "Incitemeyeceklerimiz" listenize ekleyin lütfen demek istiyordu yani.

ISO

"Burada başka bir olayı soruşturan bir polis var. Onunla konuşmak ister miydiniz?" dedi Bertha.

"Evet, teşekkürler. Ve bir de lütfen hat verir misiniz?"

"Hattın açılmış olması gerekiyordu ama..."

Ufak tefek, ince bıyıklı, Latin ırkından üniformalı bir polis odadan içeri girdi. Mikc onun otuzlu yaşların ortalarında olduğunu tahmin etti. Kendini memur Guiderez olarak tanıttı,

"Gerçekten ifade vermek istiyor musunuz?" dedi.

"Elbette."

Polis de kaşlarını çatmıştı. "Ne?"

"Ben sizi buraya getiren polisim." "Teşekkürler."

"Önemli değil. Sizi nerede bulduğumuzu biliyor musunuz?"

Mike biran düşündü. "Büyük ihtimal o kulübün yanındaki sokakta. Sokağın adını unuttum." "Aynen öyle." Mike'a bakıp bekledi.

"Siz başka bir şey düşünüyorsunuz ama galiba." "Nedir o?"

"Bir fahişe tarafından soyulduğumu." "Soyulmak?"

Mike o muzunu silkmeye çalıştı, "bazla televizyon seyrediyorum galiba."

"Tamam. Ne olup bittiğini kesin olarak söyleyemem ama bildiğim şu: Fahişelerin link attığı bir sokaktaydınız. O bölgedeki kulüplere giden yaş grubunun rahat yirmi, yirmi beş yaş üzerindesiniz.

Evlisiniz. Daha önceden de sizinkine benzer saldırı ve soygunlara rastlamıştım. Yani," dedi ve parmaklarıyla tırnak işareti yaparak devam etti: "Fahişenin bin ya da pezevengi tarafından soy ula n-

ISI

lar, demek istiyorum."

"Fahişe bulmak için gitmemiştim oraya." dedi Mikc.

"Ha ha ha, elbette. Eminim sadece manzaraya bakmak için oradaydınız. Gerçekten de harika bir manzarası vardır o sokağın.

Tadına da doyum olmaz. Şimdi bunu anlatmayayım size. Adamım, bana açıklama yapmak zorunda değilsin. Ne yapmak istediğini çok iyi anladım ben senin."

"Oğlumu arıyordum."

"O sokakla mı?"

"Evet. Bir arkadaşını..." Ağrı yeniden geri dönmüştü. Konuşmanın nereye varacağını görebiliyordu. Ona bunu açıklamak biraz zaman alacaklı. Peki, sonra ne olacaktı ki? Bu polis ona yardım edebilecek miydi ki?

Tia'ya ulaşması lazımdı.

"Şu anda çok sancım var," dedi Mike.

Guttiercz başını salladı. "Anlıyorum. Bak. bu benim kartım.

Konuşmak, ya da şikâyetçi olmak istersen ara. Tamam mı?"

Gullierez karlım yalağın kenarındaki masaya koydu ve odadan çıktı.

Mike umursamadı. Acılar içinde telefona uzandı ve Tia'nın cebini tuşladı.

182

18. BÖLÜM

L

orcun Musc kimliği meçhul cesedin bulunduğu güne ait sokak kamerası görüntülerini dikkatle inceledi. Tahmin ettiği gibi hiçbir şey bulamadı. O saatte o kadar çok araba geçmişti ki sokaktan. Bir kamyonete de konmuş olabilirdi, küçük bir arabaya da. Büyük bir umutla kaydı sonuna kadar seyretti ama sonuç koca bir sıfırdı.

Clarence yine tıklayıp kapıdan kafasını uzattı. "Buna inanamayacaksınız şef." "Dinliyorum."

"Şu kayıp adam. Baye. Nereden çıktığını tahmin edin."

"Nereden?"

"Bronx'taki bir hastaneden. Karısı iş seyahatine gidince bu da biraz dolaşayım deyip bir fahişe tarafından saldırıya uğramış."

Muse suratını astı. "Livingston'da oturan bir adam bir fahişe bulmak için oraya mı gitmiş?"

"Ne diyebilirim ki? Bazı insanlar böyle yerlerde takılmaktan hoşlanır. Ama esas haber bu değil." CTarance böyle biri olmadığı halde izin istemeden kollarına oluru

muştı. Gömleğinin kollarını katlamıştı ve etli yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

"Cordova'nın Acura MDX'i hâlâ otelin otoparkında duruyor," dedi.

"Yerel polis birkaç kapıyı çalmış ama onu bulamamışlar. Ben de bu-
mm üzerine gerisin geri döndüm."

"Gerisin geri mi?"

"Bildiğimiz kadarıyla son gittiği yere. Yani Palisades Alışveriş Merkezi'ne. Devasa büyüklükte bir yer ve güvenlik sistemleri müthiş. Personeli aradım."

"Güvenliğini mi?"

"Evet. Bir adam gelip onlara dün akşamüstü beşe doğru yeşil Acura MDX'inci doğru yürüyen bir kadın görmüş. Bagaja bir şeyler koyduktan sonra hemen arabasının yanına park etmiş beyaz bir minibüse doğru yürümüş. Minibüs bir adama aitmiş. Anlatana göre minibüsün içine kendi rızasıyla girmiş ve hemen arkasından kapı kapanmış. Adam buraya kadar anormal bir şey sezmemiş ama hemen arkasından başka bir kadın gelip kadının Acura'-sına binmiş ve ikisi birden arka arkaya park yerini terk etmişler."

Muse arkasına dayandı.

"Minibüs ve Acura ha?"

"Aynen öyle."

"Ve başka bir kadın da Acura'yı kullanıyormuş, öyle mi?"

"Doğru. Neyse, adam da bunu güvenliğe bildirmiş ve görevliler de bilirsiniz işte, kayıtlara geçmişler sadece. Aslında yapacakları fazla da bir şey yoktu tabii. Ama onları aradığımda hemen hatırlayıp raporu çıkarttılar. Bir kere her şeyden önce tam Target'm dışında olmuş bunlar. Adam 5:15'te gelip anlatmış bunları. Reba'nın alışverişini 4:52'de yaptığını biliyoruz. Fişle saati var."

Kafasındaki çanlar çalmaya başlamıştı ama Muse hangi yönden geldiğini anlayamamıştı.

"Targel'i ara." dedi Muse. "Kesin güvenlik kameraları vardır onların."

"Targel'm genel merkeziyle temaslayız. Birkaç saate kadar haber verirler. Bir şey daha. Önemli mi bilemiyorum ama Targct'tan ne aldığını bulduk. Çocuk DVD'-leri, çocuk çamaşır ve elbiseleri. Bütün alışverişi çocukları için yapmış."

"Yani dostuyla kaçma planları yapan biri böyle şeyler almaz."

"Ya da çocuğunu dersten almayı ihmal eden ya da unutan biri. Ve ayrıca otel parkurdaki Aeura'nın içine baktık. İçinde Target poşeti yoktu. Kocasını evi de aradı iyice, hani belki o arada eve uğramıştır diye. Orada da hiçbir Target poşeti bulamadı."

Buz gibi bir ürperti dolaştı Muse'ün boynunda.

"Ne var?" diye sordu Clarcnce.

"Şu güvenlik ofisinin raporunu isliyorum. Kadının minibüse girdiğini gören adamın telefon numarasını al. Araçlarla, kişilerle ilgili bakalım başka neler hatırlıyor. Eminim güvenlik şefi olayı fazla kurcalamamışlar. Ne gör-düyse iyice öğrenmek istiyorum."

"Tamamdır."

Birkaç dakika daha konuştular. Ama Muse'un kafası allak bullak olmuş, nabızı hızlı atmaya başlamıştı. Clarcnce odadan çıkar çıkmaz telefona sarılıp patronu Paul Copeland'in numarasını tuşladı.

"Alo?"

"Neredesin?" diye sordu Muse. "Az önce Cara'yı bıraktım.

Yoldayım." "Sana bir şey danışmam lazım Cope." "Ne zaman?"

"Mümkün olduğu kadar çabuk."

"Oturma yerlerini ayarlamak, için gelinimle restoranda buluşmamız lazım."

"Oturma yerlerini ayarlamak için mi?"

"İvet Muse. Oturma yerlerini ayarlamak için. Yani davetlilerin oturacağı yerleri."

"Bu senin için çok mu önemli yani?"

"Eh işte."

"O zaman bırak Lucy yapsın."

"Tabii canım. Daha önce de yapmadığı gibi değil mi? Bütün bunlara beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor. Ama konuşmam yasakmış. Sadece göz ziyafetine yarı-yormuşum. Öyle diyor."

"Bu doğru C.'ope."

Odada, aralarında üzerinde Simpson'lardan Homer Simpson'm resmi olan bir saat vardı. Sabah yedi onbeşi gösteriyordu. Özellikle de bir hafta sonunda bu saatte kimsenin aranmamasını gerekliliğini biliyordu Jill.

Gece geç yatmışlardı. Önce Bay Novak ve sıkıcı kız arkadaşıyla akşam yemeğine ve sonra da dondurma yemeye gitmişlerdi. Beth büyük ihtimalle kırk yaşla rm-daydı ve aynı erkeklere kendilerini beğendirmek için yarışan okuldaki sıkıcı erkek delisi kızlar gibi Bay Novak'-

in söylediği her şeye gülüyordu. .1 ili insanların bir nok-laya kadar büyüdüklerini düşünmüşlü. Belki de hiç büyü-müyorlardı. Yasmin'İN odasında bir plazma lelevizyon vardı. Babası isledikleri kadar film seyredebileceklerini söylemişti. "Hafta sorumdayız," demişti Ciuy Novak yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Tadını çıkanın." Onlarda mikrodalga fırında biraz mısır patlatmışlar ve PG-13'ü ve hatta Jill'in annesiyle babasının asla izin vermeyecekleri on sekiz yaşından küçüklere yasak bir film de seyrelmişlerdi. Jill yalaktan kalktı. Tuvalete gitmesi gerekiyordu ama şıı anda sadece geçen gece ne olduğunu, babasının Adam'ı bulup bulamadığını merak ediyordu. Endişeliydi. O da Adam'ı aramıştı cebinden. Annesiyle babasından biraz uzaklaşmak istemesini arılayabiliyordu ama aramalara, küçük kız kardeşinin mesajlarına cevap vermeyeceği de hiç aklına gelmezdi Jill'in. Adanı ne zaman olursa olsun ona cevap verirdi.

Ama bu sefer cevap vermemişi i.

Ve bu da Jill'i daha tâzla telaşa düşürmüştü.

Cep lelefonuna baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Yasmin.

"Adam aradı mı diye bakıyorum."

"Aramış mı?"

"Hayır. Hiçbir şey yok."

Yasmin hiçbir şey söylemedi.

Kapıya hafitçe vuruldu ve sonra açıldı. Bay Novak kafasını uzalıp fısıldadı, "Hey, niye ayaklasınız bu saal-tc?"

"Telefondan uyandık," dedi Yasmin. "KİM aramış?" diye sordu Jill. Bay Novak. Jill'c baktı. "Annendi." Jill birden kaskatı kesildi. "Ne olmuş?"

"Hiçbir şey olmamış tatlım," dedi Hay Novak ama bunun koca bir yalan olduğunu görebiliyordu JUL

"Hugün de bizde kalıp kalamayacağını sordu. Ben de sonra bir alışveriş merkezinde belki de sinemaya gideriz diye düşündüm. Nasıl ama?"

"Neden kalmamı isledi?" diye sordu Jill.

"Bilmiyorum tatlım. Biri gelip ona bir iş vermiş. Sana her şeyin yolunda olduğunu ve seni sevdiğini ilcime İTİ i İsledi."

Jill hiçbir şey demedi. Hay Novak yalan söylüyordu. Bunu biliyordu. Yasmin'i de bunu anlamıştı. Yasmin'e haklı. Hay NovakTn fazla üzerine gilmemeliydi. Sonuçla ne olduysa söylemeyecekti. Onları korumaya çalışıyordu. On bir yaşındaki çocukların beyni gerçeği duymaya dayanamayacağını düşündüğü için bülün büyüklerin yaptığı gibi yalan söyleme yoluna gidiyordu.

"Birkaç dakikalığını dışarı çıkmanı lazım. Hemen döneceğim," dedi Hay Novak.

"Nereye?" diye sordu Yasmin.

"Ofise. Birkaç dosya almanı lazım. Ama Belli az önce geldi.

Aşağıda lelevizyon seyrediyor. Lğör bir şey isterseniz..."

Yasmin yapmacık bir şekilde güldü. "Az önce mi geldi?"

"Hvct."

"Yani burada kalmadı dün gece. Tabii baba labri. Kaç yaşında olduğumuzu sanıyorsun?"

Bay Novak kaşlarını çallı. "Hu kadaryeler genç hanını."

"Peki lamam."

Kapıyı kapatıp çıktı. Jill yatağa oturdu. Yasmin onun yanma gilli.

"Sence ne oldu?" diye sordu.

Jill cevap vermedi, ama kafasından geçenler hoşuriti gii memişli i.

Copc. Musc'un oisindcn içeri girdi. Muse'a göre yeni mavi takım elbisesi onu çok zarif göstermişti, "İîasın loplanlısı mı var bugün?" diye sordu. "Nereden anladın?" "Elbisen çok zarif."

"İnsanlar hâlâ zarif sözcüğünü kullanıyorlar mı?" "Kullanmaları lazım."

"Seninle aynı fikirdeyim. Ben zarafelin simgesi-yim. Her tarafımdan zarafet akıyor. Zarif adamım ben. Hatta en zarif adam benim."

Lorcı Musc bir kâğıt parçası gösterdi. "Bak az önce ne getirdiler." "SÖyle bakalım neymiş."

"Frank Trcmouit'un emeklilik belgesi. Emekliye ayırıyorlar."

"Ne kayıp ama." "Evet."

Muse ona baktı. "Ne?"

"Dün şu gazeteciyle yaptığın şov." "Ne olmuş?"

"Azıcık palronluk tasladın gibime geliyor," dedi Muse. "Kurtarılmaya ihtiyacını yoktu."

"Seni kurtarmaya çalışmadım, lür şey yaplıysam sadece seni kendine getirmek içindi."

"Nasıl yani?"

"Elinizde olanlarla ya o seni ya da sen onu mahvedecektiniz.

İkinizden biri salak yerine konacaktı." "Ya o ya ben ha?"

"Kesinlikle. Gerçek şu ki, Tremont gammazcının

Teki ve ofistckilcrin dikkatini başka yönler e çekiyordu. Bencilce nedenlerden glmesini sağladım."

"Ya elimde bir şey olmasaydı."

Cope omu/unu silklî. "O zaman sen emekli olurdun."

"Bu riski göze aldın yani?"

"Ne riski. Tremontl lembel moronun leki. Eğer senden dalıa zeki olsaydı şef olmayı sen değil, o hak ederdi." "Vay! Tam isabcî."

"YeTer bu kadar. Frank T'rcnıont'danı konuşalım diye çağırmanın beni herhalde. Ne oldu?"

Muse, Gope'a Reha Cordova'nın kaybolmasıyla ilgili Targcl'daki görgü şahidini, minibüsü. Rarıada olclı-ıın park yerindeki arabayı, her şeyi anlattı. C.'opc oturmuş gri gözleriyle onu izliyordu. Işığa göre renk değıştiren çok güzel gözleri vardı. Lorcı Musc'un Paul Copcland'c yani ondan yaşça epey büyük sefine karşı bir tutkusu vardı. Belki de oloriler kişiliği onu büyölüyordu.

Zararsız bir lutkuydu bu. Daha çok bir takdir ve şükran duygusu.

Gece yattığında onu düşündüğü ya da onunla seviştiğini hayal elliği filan yoklu. Paul Copeland'-ııı çekiciliğine hayrandı, ama asla gıpla etmeden. Çıktığı erkeklerde hep onun niteliklerini arardı ama Tanrı biliyor ya, şimdiye kadar asla Öyle birine rastlamamıştı.

Muse patronunun geçmişini, geçirdiği korku dolu günleri, çok yakın zaman önce ortaya çıkan kl gerçekleri biliyordu. Halta ona bu kl günlerinde hep destek olmuştı. Tanıdığı birçok adanı gibi Paul Copcland de yaralıydı ama bu onun işine yaramıştı. Politikayla uğraşan adamların çoğu hırslıydı ama buldukları yere gelirlerken acı çekmemişlerdi. C.'opc çekmişti. Bu acılar onu bir selef olarak hem diğerlerine göre daha cana yakın, hem de insanların kendilerini savunmak için mazeret göstermelerine karşı daha hoşgörüsüz biri yapmıştı.

Muse ona teorilerini anlatmadan Reba Cordova'nın kayboluşuyla ilgili tüm bilgileri verdi. Yüzüne bakıp yavaşça kafasını salladı.

"Bırak tahmin edeyim," dedi Cope. "Reba Cordo-va'yla su senin kimliksiz cesedin arasında bir bağ olduğunu düşünüyorsun."

"Evet."

"Nedir? Bir seri katil mi?"

"Olabilirdi. Ama biliyorsun seri katiller normalde tek başına çalışır. Bu seferinde bir de kadın var."

"O zaman söyle bakalım, neden bir bağlantı olduğunu düşünüyorsun?"

"öncelikle atili tıp raporu."

"Hemen hemen aynı yaşlarda iki beyaz kadın," dedi Cope. "Biri Newark'ta bir fahişe kıyafetiyle ölü bulunuyor. Öbürünün de nerede olduğunu şimdilik bilmiyoruz."

"öyle ama gözüme çarpan esas şeye gelemim. Kandırmaca ve oyalarnacanın nasıl kullanıldığına."

"Ne demek istediğini anlayamadım."

"Elimizde ikisi de kırk yaşlarında yirmi dört saat arayla ortadan kaybolan iki beyaz kadın var. Tamam, burada garip bir benzerlik var. Ama bundan daha fazlası, ilk olayda yani şu kimliği belirsiz cesette katil bizi ahmak muamelesi yapıp kandırmaya çalıştı doğru mu?"

"Doğru."

"Aynı şeyi Reba Cordova'yla da yapmaya çalışmış."

"Arabayı otele park ederek mi?"

Muse evet anlamında başını salladı. "Her ikisinde de yanlış ipuçlarıyla bizi yanlış yollara saptırmak istedi. Kimliksiz cesedi bir fahişe sanalım istedi. Reba Cordova'nın da kocasını terk edip sevgilisinin peşinden giden bir kadın olarak gösterdi."

"Eh," diye surat astı Cope. "Bu zayıf bir ihtimal."

"Evet, ama önemli. İnsanlar arasında ayırım yapmak istemiyorum ama I.Kingston gibi bir yerden kaç tane güzel ve aynı zamanda iyi bir anne ve iyi bir eş sevgilisiyle kaçır ki?"

"Olabilir."

"Belki ama daha iyi bir plan yapabilirdi, öyle değil mi? Kızının paten dersi aldığı yere çok yakın bir alışveriş merkezine gidip çocuklar için bir şeyler almaz ve sonra onları çöpe alıp sevgilisine koşmazdı. Hem bir de Stephen Ericco diye bir tanışımız var. Onu minibüse girerken görmüş. Başka bir kadın da kadının arabasına binmiş."

"Tabii gerçekten böyle olduysa." "Olmuş."

"Tamam. Oldu diyelim. Reba Cordova'yla cesedin arasında bağ olduğunu gösteren başka ne buldun?"

Muse bir kaşını kaldırdı. "En iyiyi en sona sakladım."

"Şükürler olsun."

"Stephen Ericco vardı ya."

"Alışveriş merkezindeki tanık mı?"

"Evet. Ericco gidip güvenliğe rapor vermiş. Tabii ki onları suçlamıyorum. Çünkü çok önemli bir şey olmadığını düşünmüş olabilirler. Ama İnternette baktım, çocuğun fotoğrafının da olduğu kendi web sayfası var. İri, şişko, sakallı, Great Dead yazan bir lişörl giymiş. Onunla konuştum. Komplolara, gizli kapaklı şeylere meyilli salağın teki. Çaktırmadan olayın içine dahil olmak istiyor. Hani bir alışveriş merkezine gidip de bir kapkaççı yakalamayı uman tiplerden."

"Anladım."

"Ama bu özelliği çok işimize yaradı. Errico Reba Cordova'nın tanımına uygun bir kadının beyaz bir minibüse girdiğini söyledi ama daha da fazlası, plakasını almış."

"Vc?"

"Plakayı kontrol ettirdim. New York, Scarsdale'den Helen Kasncr adında bir kadının üzerine."

"Peki, beyaz bir minibüsü mü varmış?"

"Evet, ama onunki hâlâ evinin önünde park etmiş vaziyetle."

Cope kafasını salladı. Anlamıştı. "Yani biri bayan Kasncr'in plakasını değiştirmiş."

"Kesinlikle. Çok eski, ama hâlâ işe yarayan bir numara. Mir suç işlemeden önce bir araba çalarsın. Sonra birinin görmesi olasılığına

karşı plakasını değiştirirsin. Bir kandırmaca daha. Ariia suçluların çoğu en etkili metodun seninkiyle aynı marka bir otomobilin plakasıyla değiştirmek olduğunun farkına varmaz. Bu daha çok kafa karıştırır."

"O zaman Targct'taki minibüsün çalıntı olduğunu düşünüyorsun."

"Sen düşünmüyor musun?"

"Sanırım öyledir," dedi Cope. "Bay Errico'nun hikâyesine anlam kattığı kesin. Reha Cordova hakkında neden endişe duymamız gerekliğini anladım. Ama hâlâ bunun kimliksiz cesetle bağlantısını anlayamadım."

"Şuna bir bak."

Bilgisayar ekranının Copc'un göreceği şekilde döndürdü. Cope dikkatini ekrana verdi. "Bu ne?"

"Cesedin bulunduğu yerin yakınlarındaki bir polis kamerası. Sabah bakarken bununla zaman kaybettiğimi düşünmüştüm. Ama az önce..." Muse, "başlat" tuşuna başlı. Beyaz bir minibüs belirdi, "dondur" bastı ve görüntüyü sabitledi.

Copc ekrana yaklaşarak, "Beyaz minibüs," dedi.

"Beyaz Chevy minibüs evet."

"New Jersey'de bundan belki tonlarca vardır. Plakasını aldın mı?"

"Evet."

"Sanırım Kasner'inkiyle aynı." "Hayır."

Cope gözlerini kıstı. "Hayır mı?"

"Hayır, tamamen farklı bir plaka."

"O zaman nedir bu önemli keşfin?"

Muse ekranı gösterdi. "Bunun plakası JYL 419. New York Armonk'tan Bay David Pulkingham'a ait."

"Yoksa onunda nil beyaz bir minibüsü var?"

"Evet. Ve bugün Palisades'teydi."

"Aradığımız adam o olabilir mi?"

"Yetmiş üç yaşında ve kaydı yok."

"O zaman başka bir plaka daha değiştirildiğini düşünüyorsun."

"Evet."

Clarence Morrow kapıdan kafasını uzattı. "Şef?" "Evet?"

Paul Copeland'i görünce selam duruşuna geçer gibi dikleşti.

"Günaydın Bay Savcı." "Selam Clarence." Clarence bekledi.

"İmam," dedi Muse. "Ne buldun?" "Az önce Helen Kasner Tc konuştum." "Ve?"

"Minibüsünün plakasını kontrol ettim. Haklıydınız. Plakası değiştirildiğini yeni fark etmiş." "Başka?"

"Tam isabet. Onun plakasında..." O sırada ekrandaki beyaz minibüsü gösteriyordu. "Bay David Pulkingham'a aitmiş."

Muse Cope'a baktı gülümsedi ve avuçlarını havaya kaldırdı.

"Bağlantı için seni tatmin edebildim mi?" "Evet," dedi Cope.

"Edebildin."

19. BOLUM

Y

asinin fısıldadı: "Haydi gidelim." Jill arkadaşına baktı. Yüzündeki başına bela olan o hatif tüylerin hepsi gitmişti ama nedense .lill onları hâlâ gtirebiliyordu. Yasmin'in Florida'nın güneyinde bir yerlerde yaşamaya başlayan annesi gelmiş ve onu doktora götürerek epüas-yon yaptırmıştı. Hu görünlüsünü değiştirmişti değişirme-sine ama okulun ona korkunç bir yer gibi görünmesine mani olamamıştı.

Mutfaktaki masada oturuyorlardı. "Haftanın kadını" Beth ki Yasmin ona bu adı takmıştı tüm şarküteri çeşitleri, şık bir omlet ve Belh'in "o ünlü sıcak kekleri!" de dâhil olmak üzere müthiş bir kahvaltı hazırlayarak onu etkilemeye çalışmıştı. Ama kızlar tercihlerini çikolatalı cipslerden kullanınca Beth'i müthiş bir hayal kırıklığına uğratmışlardı.

"Tamam, kızlar, afiyet olsun." dedi Beth dişlerini sıkarak. "Bahçede oturup biraz güneşleneceğim."

Beth dışarı çıkar çıkmaz Yasmin masadan kalktı ve pencerenin kenarına süzüldü. Beth görünürde yoktu. Yasinin bir sağına bir de soluna baktı ve gülümsedi. "Ne oldu?" diye sordu Jill.

"Gelip bir baksana." dedi Yasmin.

Jill kalktı ve arkadaşının yanına gitti.

"Büyük ağacın arkasına bak."

"Hiçbir şey görmüyorum."

"Dalı yakından," dedi Yasinin.

Birkaç saniye sonra Jill gri ve bulanık bir şey gördüğünde Yasmin'in ne demek istediğini anladı. "Beth sigara mı içiyor?"

"Evet. Ağacın arkasına saklanmış."

"Neden saklanıyor?"

"Belki aşırı duyarlı gençlere kötü örnek olmamak içindir, belki de babanı bilmesin diye. Babanı sigara içenlerden nefret eder."

"Onu ele verecek misin?"

Yasmin onu/unu silki ve gülümsedi. "Kim bilir? Başkalarını ispiyonla iniyor muyuz sanki?" Yasmin küçük bir çantayı karıştırmaya başladı. Jill yavaşça nefes aldı.

"Belh'in mi bu?"

"Evcil."

"Bunu yapmamalıyız."

Yasminin suratını asıp karıştırmaya devam etti. J11 arkadaşına yaklaşmış onu izledi. "İlginç bir şey var mı?"

"Hayır." Yasmin çantayı yerine koydu. "Hadi gel, sana bir şey göstermek istiyorum."

Çantayı tezgâhın üzerine koydu ve merdivenlere yöneldi. Jill de onu takip etti. Sahanlıktaki banyoda bir pencere vardı. Yasmin hızla pencere hizasına çıktı. J11 de. Beth gerçekten de ağacın arkasındaydı. Artık çok net bir şekilde görebiliyorlardı onu. Sanki suda boğulmak üzereyken bir cankurtaran simidi bulmuş gibi sigarasından derin ve sık nefesler alıyordu. Her bir nefeste gözlerini kapatıyor, yüzündeki çizgiler düzeliyordu.

Yasmin tek kelime etmeden banyodan dışarı çıktı

ve Jill'e onu takip etmesini işaret etti. Babasının odasına girdiler.

Yasminin doğrudan komodine gitti ve çekmeceyi açtı.

Jill o kadar kolay şaşırmasdı. İkisi de keşfetmeyi seviyorlardı. Ortak noktalarından biri de buydu zaten. Her çocuk bir yere kadar karıştırmayı severdi aslında. Hıde babası Jill'i "Casus Harriet" diye çağırırdı. Hiç ait olmadığı yerlere girer çıkardı. Jill sekiz yaşındayken annesinin çekmeceğinde kolejdeyken yaz tatilinde gittiği İlo-ransa'dan aldığı bir sürü eski kartpostalın ve ilaç kutusunun altına, arka tarafa saklanmış eski resimler bulmuştu. Bir tanesinde o zamanlar onunla aynı yaşta, yani sekiz ya da dokuz yaşında bir oğlan çocuğu vardı. Ondan bir ya da iki yaş küçük bir kız çocuğunun yanında ayakta duruyordu. Jill bu kız çocuğunun

annesi olduğunu hemen anlamıştı. Resmin arkasını çevirmişti. Son derece düzgün bir el yazısıyla "Tia ve Davey" ve tarih yazılmıştı. Hiç Davey diye birinden söz edildiğini duymamıştı. Ama öğrenmişti. Üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokma huyu ona güzel bir ders vermişti. Anne babalar da sır tutmayı seviyordu.

"Şuraya bak," dedi Yasmin.

Jİ11 çekmeceye baktı. En üstle Bay Novak'm prezervatifleri duruyordu. "Vay, bir sürü."

"Sence lîethTe yatarken de takmış mıdır'."

"Bunu düşünmek islemiyorum."

"O benim babanı. Sence nasıl hissediyorum?" Jİ11 çekmeceyi kapattı ve bir altındakini açtı. Birden fısıltıyla konuşmaya başladı Yasinin.

"Jill?"

"Ne?"

"Şuna bir bak."

Yasmin eski kazakların allına daldırmış! elini. Metal bir kutu, katlanmış çoraplar ve birden durdu. Bir şey çıkartıp gülümsedi. Jill yerinden sıçradı. "Sen ne...?" "Bir silah bu." "Silah olduğunu biliyorum!" "Ve dolu."

"Onu yerine koy. Babanın dolu bir silahı olduğuna inanamıyorum."

"Birçok babanın dolu silahı vardır. Sana emniyet kilidinin nasıl açılacağını göstereyim mi?"

"Hayır."

Ama Yasmin onu dinlemedi. İkisi de korkuyla karışık bir merakla silaha baktılar. Yasmin silahı Jill'e uzattı. Jill önce islemediğini belirtmek için ellerini havaya kaldırdı ama silahın şekli, rengi onu çekmişti. Yavaşça eline aldı. Ağırlığı, soğukluğu ve sadeliği onu büyülemişti.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu Yasmin.

"blbette."

"Ama kimseye söylemeyeceğine yemin et." "Söylemem tabii."

"Onu ilk bulduğumda Bay I.ewiston'a doğrultmayı hayal etmiştim."

Jill yavaşça silahı aşağı İndirdi.

"Nasıl gözümde canlandırıyordum birbilsen... Sınıfa giriyorum. Silahı sırt çantama koymuşum. Bazen dersten sonra, herkes dağılınca... sonra parmak izlerimi temizliyorum silahlan... ya da evine gidiyorum. Wast Orange'da oturduğu evi biliyorum. Onu

orada temizlesem kimse benden şüphelenmez. Sonra fikrimi değiştirip tanı dersin ortasında diğer çocuklar görsün diye... ama sonra birden bunun çok fazla Columbine Lisesi katliamı gibi görüneceği aklıma geliyor. Ben onlar gibi dışlanmış bir serseri değilim sonuçla."

"Yasmin?"

"Beni korkutuyorsun."

Yasmin gülümsedi. "Öylece aklıma geldi. Bilirsin. Zararsız bir hayal. Hiç kimseye bir şey yapacağım yok." Sessizlik.

"Bunu ödeyecek," dedi Jill. "Yani Bay Lewiston'm bunu ödeyeceğini biliyorsun değil mi?" "Biliyorum," dedi Yasmin.

Bir arabanın yanaştığını duydular. Bay Novak eve dön müştü.

Yasmin sakin bir şekilde silahı aldı, çekmecenin dibine yerleştirdi ve geri kalanları üzerine koydu. Ev kapısının açılmasına rağmen hiç telaşa kapılmadı.

"Yasmin? Kızlar?"

Yasmin çekmeceyi kapattı, gülümsedi ve kapıya yöneldi.

"Geliyoruz baba!"

Tia toparlanmak için vakit kaybetmedi.

MikeTa konuşur konuşmaz'lobiye koştu. O mükemmel, rötuşsuz saçları perişan hale gelmiş Brctt'ın gözlerinden uyku akıyordu.

Tia'yı lironx'a kadar götürmeyi o teklif etmişti. Minibüsü bilgisayar ekipmanlarıyla doluydu ve plastik kokuyordu. Ayağını gaz pedalından hiç çekmedi. Tia yanında oturup bazı telefon görüşmeleri yapıyordu.

Guy No- vak'ı uyandırmış ve Mike'm başına gelenleri kısaca anlatıp bir gün daha JIU'e göz kulak olmasını istemişti. Adam i'ia'ya çok sıcak davranmış ve hemen kabul etmişti.

"Jill'e ne diyeyim" diye sormuştu.

"Annenin işi çıkmış deyin. Endişelenmesini islemiyorum."

"Tamamdır." "Teşekkürler Guy."

Tia oturup sanki böyle daha çabuk varacaklarmış gibi. Dikkatle yola baktı. Neler olduğunu kalasında birleştirmeye çalıştı. Mike cep telefonundaki GPS'le iz sürülebileceğini söylemişti. Bronx'taki garip bir bölgeye kadar AdamT takip etmişti. Oraya kadar arabayla gitmiş, DJ IluffT görmüş ve sonrada saldırıya uğramıştı.

Tia oturup sanki böyle daha çabuk varacaklarmış gibi. Dikkatle yola baktı. Neler olduğunu kalasında birleştirmeye çalıştı. Mike cep telefonundaki GPS'le iz sürülebileceğini söylemişti. Bronx'taki garip bir bölgeye kadar AdamT takip etmişti. Oraya kadar arabayla gitmiş, DJ IluffT görmüş ve sonrada saldırıya uğramıştı.

Tia oturup sanki böyle daha çabuk varacaklarmış gibi. Dikkatle yola baktı. Neler olduğunu kalasında birleştirmeye çalıştı. Mike cep telefonundaki GPS'le iz sürülebileceğini söylemişti. Bronx'taki garip bir bölgeye kadar AdamT takip etmişti. Oraya kadar arabayla gitmiş, DJ IluffT görmüş ve sonrada saldırıya uğramıştı.

Tia oturup sanki böyle daha çabuk varacaklarmış gibi. Dikkatle yola baktı. Neler olduğunu kalasında birleştirmeye çalıştı. Mike cep telefonundaki GPS'le iz sürülebileceğini söylemişti. Bronx'taki garip bir bölgeye kadar AdamT takip etmişti. Oraya kadar arabayla gitmiş, DJ IluffT görmüş ve sonrada saldırıya uğramıştı.

Tia oturup sanki böyle daha çabuk varacaklarmış gibi. Dikkatle yola baktı. Neler olduğunu kalasında birleştirmeye çalıştı. Mike cep telefonundaki GPS'le iz sürülebileceğini söylemişti. Bronx'taki garip bir bölgeye kadar AdamT takip etmişti. Oraya kadar arabayla gitmiş, DJ IluffT görmüş ve sonrada saldırıya uğramıştı.

Adam bâlâ kayıptı. Belki geçen sefer olduğu gibi bir iki gün gözlerden uzak olmayı tercih etmişti.

Clark'larm evini aradı. Olivia'yla da konuştu. Hiçbiri AdamT görmemişti. Hufflan da aradı ama evleri cevap vermedi. Bütün gece, hatta o sabah yapacağı görüşmeye hazırlanırken dahi içinde hep bir panik vardı. Ama Mİkc hastaneden aradıktan sonra panik yerini korkuya bırakmıştı. Oturduğu yerde sallanmaya başladı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Brett.

"Gayet iyiyim."

Ama iyi değildi. Spncncr Hill'In kaybolduğu ve İntihar ettiği geceyi düşünüyordu. Betsy'nin telefonunu...

"Adam, Spencer 'ı görmüş mü? "

Betsy'nin sesindeki o panik. Katıksız bir korku. Endişelen işti ve sonunda her saniyesini hak etmişti.

Gözlerini yumdu. Birden nefes alması güçleşti. Göğsü sıkışıyordu sanki. Boğazı düğümlendi.

"Camı açmamı ister misin?" diye sordu Breli.

"Hayn viyim."

Kendini toplayıp hastaneyi aradı. Doktora ulaşmayı başardı amabildiğinden daha fazlasını öğrenemedi. Mike dövülüp soyulmuştu. Anladığı kadarıyla dar bir sokakla bir grup adam gelip üzerine saldırmıştı. Bir beyin sarsıntısı geçirmiş ve saatlerce baygın yatmıştı, ama şimdi dinleniyordu ve iyileşecekti.

Hesler CrimsleinT evinden aradı. Patronu, kocası ve oğluna laf olsun diye biraz ilgi göstermişti ama esas endişelendiği davaydı.

"Oğlun daha önce de kaçmıştı değil mi?" diye sordu Hester.

"Evet, bir kez."

"Büyük ihtimal yine aynı şey olmuştur, değil mi? Sen de öyle düşünmüyor musun?" "Daha önemli bir şey olmalı." "Ne gibi?" diye sordu llester. "Bak, bir sonraki ifade saat kaçta?" "Öğleden sonra üçte."

"Bir erteleme talep edeceğim. Ama kabul ederler mi bilmem. Geri dönmen lazım."

"Şaka yapıyorsunuz değil mi?"

"Anlayabildiğim kadarıyla orada yapabileceğin pek bir şey yok. Her yerden telefonla ulaşabilir, durumu öğrenebilirsin. Sana özel jet ayarlarım. Teterbero'dan dönebilirsin."

"Söz konusu olan ailem."

"Evet ama senden sadece birkaç saatliğine onları bırakmanı istiyorum. Onların daha iyi hissetmelerine bir katkı olmayacak. Sadece kendi için rahat olsun diye gidiyorsun. Bu arada yirmi beş yıl hapis cezasına çarptırılma ihtimali olan masum biri için savaş veriyorum burada."

Tia tam o anda istifasını vermeyi istedi ama İçinden bir ses onu sakinleştirdi. "Bakarını." "Seni yine arayacağım."

Tia telefonu kapattı ve sanki üzerinde yeni bir tür bitki yeşeriyormuş gibi ellerine baktı. Bu gerçekten olmuş muydu?

Mike'm odasına ulaştığında Mo'nun önceden gelmiş olduğunu gördü. Yumruk yaptığı elleri iki yanında bir şimşek gibi odaya girmişti. Gözleri yaş doluydu. "O

çok İyi," dedi Mo girdiğini görünce. "Biraz önce yeniden uykuya daldı."

Tia odanın içinde yürümeye başladı. Diğer İki yalakta başka hastalar vardı, ikisinin de o anda ziyaretçisi yoktu. Tia bakıp Mike'ın yüzünü gördüğünde sanki midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti.

"Aman Tanrım..."

Mo arkasından gelip ellerini omuzlarına koydu. "Gittikçe İyileşiyor." Tia'nın da ümit ettiği buydu. Geldiğinde neyle karşılaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu kadarı fazlaydı. Mike'm sağ gözü tamamen kapanmıştı. Bir yanağı boydan boya jiletle kesilmiş gibiydi. Diğer yanağı İse yara bere doluydu. Dudağı yarılmıştı. Bir kolu battaniyenin altındaydı ama diğer kolunun ali kısmındaki kocaman çürükler açıkça görülebiliyordu.

"Una ne yapmışlar?" diye fısıldadı.

"Onları ölmüş farzel," dedi Mo. "Beni duyuyor musun? Onları bulacağım ama tepelemeyeceğim dövmeyeceğim. Bil ki onları doğrudan öbür dünyaya göndereceğim."

Tia elini kocasının kolunun üzerine koydu. Kocası. Harika, yakışıklı, güçlü kocası. Yatakla yalan bu adamla Darlmouth'da tanışmış, aynı yatağı paylaşmış, ondan çocuk yapmış, hayat arkadaşı olarak onu seçmişti. Böyle şeyler sık sık aklına gelmezdi insanın ama işte btiyle durumlarda. .. hayalınızı paylaşacağınız bir İnsanoğlu seçerdiniz. Aslında düşündüğünüzde bu gerçekten çok korkutucu bir şeydi. Tia nasıl olmuştu da hayatı olduğu gibi akışına

bırakmıştı? Neden hayatlarının her saniyesini daha güzel, hatta daha tutkulu yapmak için özel bir çaba gös-lermemişlerdi?
"Seni o kadar çok seviyorum ki," diye fısıldadı Tia. Mike'm gözleri aralandı. Tia gözlerinde korkuyu görmüştü ve belki de en kötüsü buydu, /İra daha Önce Mi-ke'm korktuğunu görmemişti. Ağladığını dahi görmemişti. Mutlaka ağlamıştı ama Tia'ya göstermeden. Hep sapasağlam ayakta durmak, Tia'ya kol kanat germek İslerdi ve belki çok demode gibi gelebilir ama Tia'da bunu İsterdi. Sanki birinin kendisine saldırdığını görür gibi gözlerini sonuna kadar açıp tavana dikti.

"Mike," dedi Tia. "Ben geldim, yanındayım."

Gözleri Tia'ya doğru döndü. Göz göze geldiler, ama hâlâ korktuğu belliydi. Eğer Tia'yı gördüğünde rahatlamış olsa dahi bunu gösterememişti. Tia ellerini tuttu.

"Gittikçe iyileşiyorsun," dedi.

Gözleri karısına takılı kaldı ve arlık Tia korkusunun nedenini iyice görebiliyordu. Ağzından şu kelimeler dökülmeden hemen önce ne diyeceğini anlamıştı zaten.

"Adanı'dan haber var mı? Nerede o?"

20. BOLUM

D

olly I.ewiston arabanın bîr kez daha evinin önünden geçtiğini gördü. Geçerken yavaşlamıştı. Geçen seferki gibi. Geçen seferkinden de öncesi gibi. "Yİne o," dedi.

Beşinci sınıf öğretmeni kocası Joe I,ewiston kafasını kaldırıp bakmadı bile. Hafif abartılı bir şekilde odaklanmış, sınav kâğıtlarını kontrol ediyordu.

"Joe?"

"Seni duydum Dolly," diyerek tersledi karısını. "Ne yapmam lazım ki?"

"Bunu yapmaya hakkı yok." Dolly arabanın yavaş yavaş gözden kaybolmasına baktı. "Polisi çağırsak iyi olur."

"Ne diyeceğiz?"

"Bizi gözetliyor diyeceğiz tabii ki." "Yolu evimizin önünden geçiyorsa ne yapsın ki? Bu kanuna aykırı değil."

"Ama geçerken yavaşlıyor." ' "

"Bu da kanuna aykırı değil."

"Onlara olanları anlatabilirsin."

Joe homurdandı ve kâğıtlara bakmaya devam etti.

"Eminim polis çok yakın davranacaktır." "Bizim de çocuğumuz var." Tam bunu söylerken kadın üç yaşındaki çocukları Allie'yi izliyordu bilgisayardan. K-Little'm web sayfası anne babalara böyle bir hizmet sunuyordu. Odasındayken, yemek yerken, oyun oynarken, okurken, şarkı söylerken, boş zamanlarında izleyebiliyordunuz çocuğunuzu. Bu yüzden Dolly L-Little'ı seçmişti.

O ve Joc, ikisi de ilkokul öğretmeniydiler. Joc Mo-unt Riker okulunda beşinci sınıfı okutuyordu. Dolly de Paramus'la ikinci sınıfları. Dolly Lewiston işlen çıkmak istiyordu ama paraya ihtiyaçları vardı. Kocasını hâlâ öğretmenliği çok seviyordu ama Dolly artık zamanla bütün arzularını yitirmişti. Allie doğmuştu bir kere ama bütün neden sadece bu değildi. Hâlâ çalışmaya devam ediyor ve şikâyetçi anne babaları savuşturmakla uğraşıyordu ama artık lek istediği evde kalıp K-Little'm web sayfasından bebeğinin emniyette olup olmadığını izlemeyi.

Ama diğer yandan devamlı evlerinin önünden geçip duran Guy Novak'm kızıyla ilgilenmeye, güvende olup olmadığını kontrol elmeye hiç vakli olmamıştı. Dolly öfkесinin neden kaynaklandığını biliyor, hatla bir yere kadar da onu anlayabiliyordu. Ama ailesine zarar vermesine izin veremezdi. Böyle şeyler hayatta herkesin başına gelebilirdi ama ailesi söz konusu olunca akan sular dururdu. Dönüp Joe'ya baktı. Gözleri kapalı, başı dikti. Gidip arkasına geçti ve ellerini omuzuna koydu. Bu dokunuştan birden irkildi adam. İki saniyelik bir şeydi ama tüm bedenine yayılmıştı bu ürperme. Son haftalarda çok gergindi. Dolly ellerini çekmedi. Joc biraz rahatlamıştı. Kadın omuzlarına masaj yapmaya başladı. Joe buna bayılırdı. Birkaç dakika sonra kaslarının yumuşamaya başladığını hissetti.

"Her şey yolunda," dedi Dolly.

"Kontrolümü kaybettim sadece. Her zamanki gibi ve..."

"Biliyorum."

Gerçekten de anlamıştı Dolly. işle bu yüzden kocası iyi bir öğretmendi. İhtiraslıydı. Öğrencilerini dinler, onlarla şakalaşır, ama bazen patavatsız patavatsız konuşmasına rağmen çocuklar bundan

hoşlanırdı. Çocukların daha dikkatli dinlemesini ve daha çok şey öğrenmesini sağlardı. Anne babaların bazıları Joe'nun gaflarından hafif rahatsız olsa da kendisini koruyacak yeterli insan vardı etrafında. Anne babaların büyük bir kısmı çocuklarını Bay Lewiston'un okutmasını arzuluyorlardı. İra çocuklarının okulu sevmesini ve Dolly gibi artık bu işi isteksizce, sadece görevi olduğu için yapan değil, içten gelen bir coşkuyla çocuklara bir şeyler vermek isteyen bir öğretmenlerinin olmasını istiyorlardı. Bay Lewiston gibi.

"Kızı gerçekten de çok incittim," dedi "Ama bunu isteyerek yapmadın. Bütün çocuklar ve aileleri seni hâlâ çok seviyor." Joe hiçbir şey söylemedi.

"Bunu atlatacak. İler şey geçecek Joe. İler şey daha iyi olacak." Joe'nun alt dudağı titremeye başladı. Büyükbir çö-küş yaşıyordu. Evet, Dolly ona aşıktı, çok ama çok iyi bir öğretmendi, çok iyi bir insandı ama ne olursa olsun Dolly kocasının güçlü olmadığını biliyordu. Diğer insanlara göre Öyle değildi ama. Büyük bir aileden gelmiş, beş kardeşin en küçüğü olarak büyümüştü. Ama babası çok fazla otoriterdi. Ailenin en küçük oğlu olarak aşağılanmış ve hor görülmüştü. Bu yüzden huzuru komik ve eğlendiren biri olmakta buldu. Joe Lewiston şimdiye kadar tanıdığı en kibar adamdı ama o kadar da zayıftı.

Dolly için sakıncası yoktu. C) zaman güçlü olma işi Dolly'ye kalmıştı. Kocasını ve ailesini bir arada tutmak onun göreviydi artık.

"Sana birden parladığım için üzgünüm," dedi Joe.

"Tamam, önemli değil."

"Haklısın. Geçecek."

"Kesinlikle." Dolly kocasının ensesini ve kulağının arkasındaki benin üzerini öptü. Vücudunda en sevdiği yer. Dilini üzerinde gezdirdi. İnlmesini bekledi, ama boşuna. Dolly, "Belki biraz şu kâğılları bir kenara bırak -san iyi olur," diye fısıldadı.

Joe hafifçe kendini çekti. "Bunları bitirmem lazım."

Dolly ayağa kalkıp bir adım geri attı. Joe Lewiston ne yaptığını anlayıp telafi etmeye çalıştı.

"Hakkımı başka bir zaman kullanabilir miyim?" diye sordu.

Tıpkı kadınların yaptığı gibi havasında olmadığı zamanlarda hep böyle söylerdi. Aslında ilk adımı atan hep kendisi olurdu, yani bu

konuda hiç de zayii'sayılmazdı ama son bir İki ayda her konuda olduğu gibi seks konusunda da çok değişmişti.

"Elbette," dedi Dolly, ve arkasını döndü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Az sonra gelirim. Markete gidip sonra da Allie'yi alacağım. Sen de kâğıtlara bakmayı bitirirsin bu arada."

Dolly Lewislon yukarı çıktı, interneti açtı, Guy No-vak'nı adresine baktı ve tam yol haritasına göz gezdirdi. Bir de e-maillerine baktı, iler zaman velilerden birinden şikâyet e-maili gelirdi. Ama iki gündür mailleri çalışmıyordu ve hâlâ düzelmemişti.

Arayıp "Mailim hâlâ bozuk," dedi.

Bilgisayarcı çocuk da bir daha bakacağını söyledi.

Dolly, Guy Novak'nı evinin haritasını yazıcıdan çıkarttı. Kâğıtları dörde katlayıp cebine sıkıştırdı. Çıkmadan önce kocasını saçlarından öptü. Joe onu sevdiğini söyledi. Dolly de Joe'ya. Anahtarlarını kaptığı gibi Guy Novak'nı arkasından yola çıktı.

Tia yüzlerinden okuyabiliyordu. Polis Adam'm kayboluş hikâyesine inanmamıştı.

"Bence tüm polis birimlerine haber vermelisiniz." dedi Tia.

iki polis yanyana durduklarında gerçeklen de çok komik duruyorlardı. Biri Latin ırkından polis üniforması giymiş Guttierrezdi. Diğer uzun boylu siyahi olanı ise kendini dedektif Clare Schlich diye tanıtmıştı.

Schlich, Tia'nın sorusuna şöyle cevap verdi: "Oğlunuz kriterlere uymuyor."

"Neden?"

"Zorla kaçırıldığına dair elimizde kanıt olması lazım."

"Ama daha on altı yaşında ve ortalıkta yok." . "Evet."

"O zaman ne tür bir kanıt lazım size?"

Schlich omuzunu silkti. "Mesela bir görgü tanığı."

"Zorla kaçırılma yeterli kanıt değil mi?"

"Doğru Bayan, ama zorla kaçırıldığım gösteren bir iz, fiziksel hasar olmalı. Var mı?"

Tia kaba olduklarını söyleyemezdi. Ukalalık daha doğru bir sözcük olurdu.

Görevlerinin gereği tüm bilgileri almışlardı. Anne babanın endişelerini çok iyi anlıyorlardı ama bütün işlerini bir kenara bakıp sadece bu kaybolma olayına odaklanmaya da sıcak bakmıyorlardı. ("İare Schlich Mike ve Tia'nın kendisine anlattığı her şeyi iyice not edip emin oldu.

"Oğlunuzun bilgisayar yazışmalarını mı takip ettiniz?"

"GPS ile mi takip ettiniz?"

"Onu Bronx'la arayacak kadar endişe mi duyuyordunuz,?"

"Daha öncede mi kaçmıştı?"

Aslında bir yere kadar Tia iki polisi de suçlamıyor-du ama tek bildiği şey Adam'ın kayıp olduğuydu. Guttler daha (inceden Mike'la görüşmüştü zaten. Şöyle ekledi: "Daniel Huff Junior'ı sokakta gördüğünüzü belirttiniz. Oğlunuzun da mı geçen gece onunla olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Evet."

"Daha az önce babasıyla konuştum. Bir polis. Bunu biliyor muydunuz?" "Biliyorum."

"Oğlunun bütün gece evde olduğunu söyledi."

Tia, Mike'a baktı. Mike'ın gözlerinden ateş lişkırı-yordu sanki. Kirpikleri birer diken gibi görünüyordu. Bu bakışı bilirdi Tia. Elini kocasının kolunun üstüne koydu ama sakinleşeceğe benzemiyordu. "Yalan söylüyor," dedi Mike.

Polis omuzlarını sükli. Tia, Mike'ın şişliklerle dolu yüzünün karardığını gördü. Mike önce Tia'ya sonra Mo'ya baktı ve şöyle dedi: "Buradan çıkıyoruz. Hemen şimdi."

Doktor Mike'ın bir gün daha kalmasını istiyordu ama bu olmayacaktı. Tia endişeli eşi oynamak yerine kocasının bu kararına saygı duymak zorundaydı. Mike'ın vücudundaki yara berelerle kendi başına başa çıkabileceğini biliyordu. Çok güçlüydü. Bu onun üçüncü yaralanmasıydı. İlk ikisi hokey oynarken olmuştu. Mike birkaç dişini kaybetmiş, yüzüne bir sürü dikiş atılmıştı. Ayrıca iki kez burnu, bir kez de çenesi kırılmıştı. Ve bir kere ama

2 | 2

bir kere bile hiçbir maça çıkmamıştı. Hatta yaralandığı maçlarda dahi sonuna kadar oynamaya devam etmişti.

Tia ayrıca kocasıyla bu konuda tartışamayacağını biliyordu ve tartışmak da istemiyordu zaten. Bir an önce yalaktan kalkmasını ve gidip oğlunu aramasını istliyordu. Biliyordu ki hiçbir şey yapmazsa daha da fazla üzülecekti.

Mo, Mike'm doğrulmasına yardım etli. Tia da giyinmesine. Kıyafetlerin üzerinde kan lekesi vardı. Mike umursamadı bile. Ayağa kalktı. Tia telefonunun titreştiğini hissettiğinde neredeyse kapıya varmışlardı. Arayanın Adam olması için dua etti. Ama maalesef o değildi.

Hesler Crimselein bir merhaba bile demeden doğruca konuya girdi. "Oğlundan haber var mı?"

"Hiç haber yok. Polise göre kaçmış olabilir."

"Sen kaçlığını düşünüyor musun peki?"

Tia bu soruya içerlemişli.

"Hayır."

"Brelı onu lakip elliğınızı söyledi," dedi Hesler. Brett'in de ağzında bakla ıslanmıyordu. Harika! "Yazışmalarını takip ediyorum."

"Ben ne diyorum, sen ne diyorsun." "Adam bu şekilde kaçmaz."

"Tabii ya, hangi anne baba aksini söyler ki?" "Ben oğlumu tanıyorum."

"Kötü haber: hrteleme talebimiz geri çevrildi." "Hesler-"

"Boston'a geri dönmeyeceğini söylemeden önce beni dinle. Seni alması için bir 1 ,imuzin ayarladım. Şu anda hastanenin dışında bekliyor."

"Gidemem."

"Sadece dinle Tia. Bunu bana borçlusun. Şoför seni Tctcrboro havaalanına götürecekt. Evine çok yakın. Özel uçağım var. Yanında cep telefonun var. O arada bir şey olursa şoför seni İsledığın yere bırakır. Uçakla da telefon var. Eğer havadayken bir şey duyarsan pilotun tam zamanında her şeyi sana bildirir. Belki Adam mesela Philadelp-hia'da bulundu. Oraya da gitmeni sağlarım."

Mike ne olup bittiğini öğrenmek ister gibi baktı T'la'ya. Tia başını salladı ve devam etmelerini söyledi.

"Boston'a vardığında," diye devam elli lleşler, "görüşmeyi yaparsın. Eğer görüşmen sırasında bir şey olursa anında orada kesip özel uçakla evine dönersin. Boston Telerboro havaalanı arası sadece kırk dakika. Dua el ki oğlun evden İçeri gidip sadece arkadaşlarıyla

birkaç kadeh içmek için dışarı çıktığım söylesin. Ne olursa olsun görüşmeyi yapıp eve dönmen üç dört saalini alacak."

Tia burnunun üstünü çimdikledi.

"Söylediklerim mantıklı değil mi?" dedi Hester.

"Evet."

"İyi o zaman." "Fakat yapamam." "Neden?"

"Konsantre olamam."

"Yapına. Çok kolay iş. Ne islediğimi biliyorsun." "Adama biraz cilve yapmamı. Ama kocanı hastanede-"

"Çıkmak üzeresiniz. İler şeyi biliyorum Tia."

"Bakın, kocam saldırıya uğradı, oğlumsa hâlâ kayıp. Sizce adama biraz cilve yapıp ağzından laf alabilecek durumda mıyım?"

"Durum mu? Durumdan kime ne? Sadece yapmak zorundasın.

Burada bir adamın özgürlüğü söz konusu Tia."

"Başka birini bulmak zorundasın." Sessizlik.

"Bu son kararın mı?" dedi Hester.

"Evcil, son kararım, işlen çıkartıldım mı?"

"Bugün değil," dedi Mike [ester, "amayakında. Çünkü arlık sana güvenemeyeceğimi anladım."

"Güveninizi yeniden kazanmak için çok çalışırını."

"Kazanamayacaksın. İnsanlara bir ikinci şans vermem genelde. Bir lane dahi şansa ihtiyacı olmayacak o kadar çok avukat var ki emrimde, işlen çıkana kadar yine önemsiz işlerle uğraştıracığım seni. Çok kötü. Potansiyelin olduğunu düşünüyordum."

İlesler Grimslein lelelbnü kapattı.

Dışarı çıktılar. Mike hâlâ karısına bakıyordu. "Tia?"

"Anlatmak istemiyorum."

Mo onları eve götürdü.

Tia "Ne yapacağız?" diye sordu.

Mike ağrı kesici bir hap yullu. "Belki Jill'i alsan iyi olur."

"amam, nereye gidiyorsun?"

"Başlangıç olarak sayın polis şefi Daniel Hult'l'a neden yalan söylediğiyle ilgili ufak bir görüşme yapaea-

21. BÖLÜM

u oğlanın babası polis değil mi?" dedi Mo. "Aynen öyle." "O zaman kolay kolay gözü korkmaz." Mike'm geçen gece lufTn öfkesine maruz kalmadan önce park elliği yere çektiler. Mo'yu dinlemiyordu. Hışımla arabadan dışarı çıktı. Mo da onu takip etti. Mike kapıya vurup bekledi. Cevap gelmeyince bu sefer zili çaldı ve biraz daha bekledi.

Kimse cevap vermemişti.

Mikc evin arkasına gitti. Arka kapıyı da çaldı. Hâlâ cevap yoktu. Pencereden içeri baktı. Kvdde hareket yoktu. Kapı kolunu ittirdi. Kapı kilitliydi.

"Mike?"

"Yalan söylüyor Mo." İkisi birlikte arabaya döndüler. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Mo. "Bırak arabayı ben kullanayım." "Hayır. Nereye?"

"lufTn çalıştığı Polis Merkezine."

Polis Merkezi eve çok yakındı. Yarım milden az. Mi-

ke Daniel Huffm bu şekilde işine gidip geldiğini düşündü. Evle İşin bu kadar yakın olması ne büyük şanstı. Mike trafikte ve köprüde geçen saatlerini düşündü ve sonra bunları düşünmenin aslında ne kadar anlamsız olduğunu ve kısa kısa nefes aldığını fark etti. Mo göz ucuyla onu İzliyordu.

"Mikc?"

"Ne?"

"Burada sinirlerine hakim olmalısın."

Mike kaşlarını çaUı. "Sana çekmişim."

"Evet, bana çekmişsin. Ya sağduyu çağrısı konusundaki alaycı konuşmamla dalga geçersin, ya da eğer tedbirli olmayı savunuyorsam bunun gerçekten senin yararına olduğunu kavrarsın.

Sen seç. Bir polis merkezine dalıp ağzına geleni söyleyemezsin."

Mike hiçbir şey söylemedi. Polis merkezi tepeye inşa edilmiş eski bir kütüphaneden bozma bir binadaydı ve otoparkı tıklım tıklım doluydu. M o bir yer bulabilmek için birkaç kez tur altı.

"Beni duydun mu?"

"Evet Mo seni duydum."

Anlaşılan park yeri bulamayacaklardı.

"Güney otoparkına gireyim bari."

"Zamanımız yok," dedi Mike. "Ben tek başıma giderim."

"Asla olmaz."

Mike, Mo'ya döndü.

"Şişşş Mike. korkunç görünüyorsun."

"Şoförlük yapmak istiyorsan lamam yap ama sen benim bakıcım değilsin Mo. O yüzden beni burada indir. Zaten I luff la tek başıma konuşacağını. Seni görürse şüphelenir, tki baba olarak karşılıklı konuşacağız."

Mo arabayı kenara çekti. "Demin ne söyledin?"

"Nasıl yani?"

2 IS

"iki baba olarak dedin. O da bir baba." "Yani?"

"Bir düşün bakalım."

Mike ayağa kalktığı anda göğüs kafesinde korkunç bir ağrı hissetti. Fiziksel ağrılar kişiden kişiye değişirdi. Mike'ın ağrı eşiği yüksekti. Bunu biliyordu. Ama bazen bunu rahatlatıcı bulurdu. Uzun uzun spor yaptıktan sonra vücudunda beliren o ağrıdan hoşlanırdı. Kaslarının ağrması hoşuna giderdi. Buz üzerindeyken diğer oyuncular sert darbelerden kaçarken o tam tersine üzerine üzerine giderdi. Esaslı bir darbe aldığı anda içinden "elinden geleni ardına koyma" diyesi gelirdi.

Polis merkezinin sakin olacağını düşünmüştü. Kasaba kurallarına göre sabah saat ikiden sonra sokağa park etmek yasaklı ve o aralar evlerinin park yerine taş döşendiğinden gece arabayı sokakta bırakmak üzere İzin almak için gelmişti buraya bir keresinde. Masasında oturan sadece bir polis vardı ve arka masaların çoğu boslu. Bugün en az on beş polis dışarıdaydı muhtemelen.

"Yardım edebilir miyim?"

Üniformalı polis içeride çalışmak için çok gençti, liu da belki televizyon dizilerinin bizi nasıl yanılttığına iyi bir örnekti. Ama Hill Street Blues dizisinde Myron. oraya buraya "hey dışarıdakiler, dikkatli olun" diye talimat veren genç bir stajyerin kalmasını isterdi ofiste hep. Ama bu polis sanki on iki yaşındaydı. Şaşkınlığını saklamaya gerek duymadan İnceledi MikeT.

"Yaralanmanızla mı ilgiliydi?"

"Hayır," dedi Mike. Diğer polisler daha hızlı harekete etmeye başlamıştı. Birbirlerine evrak uzatıyorlar, bağırıp çağırıyorlardı.

"Memur Huffı görmeye geldim."

"Yüzbaşı Hu İT mi demek islediniz."

"Evet."

"Neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?" "Ona Mike Bay e'in kendisiyle görüşmek istediğini söyleyin."

"Gördüğünüz gibi şu anda çok yoğunuz."

"Görüyorum," dedi Mike. "Önemli bir olay mı var?"

Genç polis Mike'a açıkça seni ilgilendirmez der gibi bakış attı. Mike Ramada otelinin otoparkına park etmiş bir arabayla ilgili konuştuklarını duydu ama hepsi bu kadar.

"Ben Yüzbaşı Huffa ulaşmaya çalışırken siz lütfen burada bekleyin." "Tabii ki."

Mike bir banka oturdu. Yanında bazı evrakları dolduran lakını elbiseli bir adam vardı. Polislerden biri bağırdı: "Bütün personeli sorguya çektik. Kimse kadını görmemiş." Mike biraz da sakinleşebilmek için. ilçe işi olmadığı halde neler olup bitliğini merak etti.

İluff yalan söylemişti.

Mike genç polisten gözlerini ayırmadı. Çocuk konuştuktan sonra telefonu kapattı ve Mike'a baktı. Mike olumlu bir cevap gelmediğini hemen anlamıştı.

"Bay Baye?"

"Doktor Baye," diye düzeltti Mike. Bu sefer biraz ukalalık gibi olmuştu ama bazen insanlar doktor olduğunuzu öğrendiğinde size özel muamele yapabilirlerdi. Sık değil. Bazen.

"Doktor Baye korkarım çok meşgul olduğumuz bir zamanda geldiniz. Yüzbaşı Huff sizi en kısa zamanda arayacağını söyledi."

"Bu böyle olmaz," dedi Mike.

"Pardon? Anlayamadım."

İçerisi genişti. Bir metre yüksekliğinde bir banko vardı. Neden bütün polis merkezlerinde bu vardı ki? isterseniz kim sizi durdurabilirdi ki? Bir omuz darbesiyle derhal içeri girebilirdiniz. Arka kısımda kapısında YÜZBAŞI HUFF yazan oda rahatça görülebiliyordu. Göğüs kafesinden bütün vücuduna yayılan ağrıları göze alarak, hızla kalkıp Ön masanın yanından geçti. "Bayım?"

"Önemli değil, yolu biliyorum." Sürgüyü açıp hızla yüzbaşının odasına doğru yürüdü.

"Orada dur!"

Mikc çocuğun ateş etmeyeceğini bildiğinden yoluna devam etti. Kimse yanma yaklaşımadan önce kapıya varmıştı. Kapı kolunu kavradı. Kilitli olmayan kapıyı sonuna kadar açtı.

Iluff masasında telefonla konuşuyordu.

"Neler oluyor?"

Genç polis hızla Mike'ın yanma gitti, tam açıklama yapmaya hazırlanıyordu ki Hu İT eliyle gitmesini işaret etti.

"Tamam, çık sen."

"Üzgünüm yüzbaşı. Birden yerinden fırladı."

"Tamam, önemli değil. Kapıyı da kapat."

Çocuğun içi rahat etmemişti ama Iluffı dinledi. Duvarlardan birinde pencere vardı. Mike pencerenin kenarına gidip ayakta durdu. Mike Huff a önce hızla bir bakış attı ve sonra bütün dikkatini ona verdi.

"Yalan söyledin," dedi.

"Mike çok meşgulüm."

"Saldırıya uğramadan önce oğlunu gördüm." "Hayır görmedin. Evdeydi çünkü." "Koca bir palavra."

Iluff ayağa kalkmamış, Mike'a oturmasını söylememişti. Ellerini boynunun arkasında kavuşturdu ve arkaya kaykıldı. "Gerçekten bunu konuşmak için zamanım yok."

"Oğlum senin evindeydi. Sonra Bronx'a gitti." "Bunu nasıl bilebilirsin ki Mike?" "Oğlumun cebinde GPS sistemi var." Iluff kaşlarını kaldırdı. "Vay canına!" Kesin daha önceden öğrenmişti. New York'lu meslektaşları onu haberdar etmiş olmalıydı. "Neden yalan söylüyorsun Iluffı?" "Bu GPS'c ne kadar güveniyorsun?" "Ne?" "Belki OJTe değildi. Belki bir komşunun evindeydi. LubctkinTerin oğlu bizim evden iki bina sonra. Ya da ne bileyim, belki ben eve gelmeden önce bizdeydi. Ya da belki evin etrafında takılıyordu ve sonra bize gelmekten vazgeçti."

"Ciddi misin?"

Biri kapıya vurdu. Başka bir polis kafasını içeri uzattı. "Bay Cordova burada."

"Onu-bir odaya yerleştir," dedi Huff. "Bir dakikaya kadar geliyorum."

Polis bağıyla onayladı ve kapıyı kapattı. Huff yerinden kalktı. Üzün boyluydu saçlarını arkaya doğru taramıştı. MikeT evin önünde gördüğü geçen gecede okluğu gibi polislere özgü bir soğukkanlılık vardı üzerinde ama şu anda çalışmak onu biraz yormuştu anlaşılabilir. MikeTa göz göze geldiler. Mike gözlerini kaçırmadı.

"Oğlum bütün gece evdeydi."

"Bu koca bir yalan."

"Şimdi gitmem lazım ve bir daha seninle bu konuyu konuşmak istemiyorum."

Kapıya doğru yürümeye başladı. Mike önüne atlayarak yolunu kesti.

"Oğlunla konuşmam lazım."

"Yolumdan çekil Mike."

"Hayır."

"Yüzün."

"Ne olmuş ona."

"Yeleri kadar darbe almış gibi görünüyor." "Beni tehdit mi ediyorsun?" Huff bir şey söylemedi.

"Yapma Huff. Zaten yeteri kadar darbe aldım. Bir daha mı denemek istiyorsun?" "Bir daha mı?"

"Belki o sırada sen de oradaydın." "Ne?"

"Ama oğlun oradaydı. Bunu biliyorum. O zaman şöyle yapalım. Sadece ikimiz. Bire bir. Kimse arkamdan yaklaşıp tuzağa düşürmesin. Haydi gel. Silahını bir kenara koyup kapıyı kilitle. Dışarıdaki dostlarına bizi rahatsız etmemelerini söyle. Görelim bakalım ne kadar sertmiş-sin."

Huff yarım yamalak güldü. "Bu oğlunu bulmana yardım edecek mi?" Ve işte o anda Mo'nun ne demek istediğini anladı Mike. Bire bir demişti ama aslında Mo'nun söylediği gibi İki baba olarak demeliydi. Mike oğlunu kurtarmaya çalışıyordu ve Huff da öyle. D.I luff, Mike'm umurunda değildi ve Adam da Huff m umurunda değildi, ikisi de çocuklarını koruyorlardı. Huff bunun için savaşırdı. Ycense de yenilse de luff çocuğundan vazgeçemezdi. Diğer anne babalar gibi. Clark, Olivia ve diğerleri gibi. Mike'm hatası buydu. O ve Tia bir seferinde yavrularını korumak için bir el bombasının üzerine atlayan anne babalardan konuşmuşlardı, ikisinin de yapması gereken çocuklarımızı koruyacağız derken soğukkanlılıklarını kaybetmemekti.

"Adam kayıp," dedi Mikc. "Bunu anlayabiliyorum."
"New York polisiyle konuştum. Peki, bana burada kim yardımcı olacak?"

"Cassandra'ya onu özlediğimi söyle," diye fısıldadı Nash.

Ve sonunda uzun uğraşlardan sonra Reha Cordo-va'yı da halletmişti.

Nash Sussex İlçesinin 15 numaralı otoyolunun üzerindeki özel depoya doğru sürdü.

Kamyonu kiraladığı garaja benzeyen depolama ünitesine çekti, iyice karandı. Etrafla onu görebilecek kimse yoktu. Cesedi çok uzun süre bulamayacakları bir şekilde bir çöp bidonuna atmıştı. Depolama üniteleri bu tip şeyler için çok işe yarıyordu. Bir kaçırma olayında kaçırılan kişilerin adamı buralarda sakladığını duymuştu. Kurban kazayla nefes darlığından ölmüştü. Ama Nash başka hikâyeler de biliyordu, insanı tık nefes eden hikâyeler. Bir kayıp ilam görürsünüz. Kayıp ilanmdaki kişiye ne olduğunu merak edersiniz. Hani şu süt kutularında resmi olan çocuklar, hani şu bir gün birden evi terk eden kadınlar. .. Ve bazen çoğunlukla bilmek istemeseniz bile, bu tip yerlerde sıkıca bağlanmış, ağızlarında bir tıkaçla, ölü bulduklarını öğrenirdiniz. Hatta bazen de hayatta kalabilmeyi başarmış olurlardı.

Nash bilirdi, polisler katillerin hep aynı yöntemlerle çalıştıklarını sanırlardı. Doğru olabilirdi zira katillerin çoğu birer morondur. Ama Nash tam tersini yapmıştı. Marianne!' tanınmayacak hale gelene kadar dövülmüştü, ama bu sefer Reha'nın yüzüne dokunmanındı bile. Taklik meselesi. Mariannc'm gerçek kimliğini saklayabileceğini biliyordu. Ama Reha için aynı şey geçerli değildi. Şimdiye kadar kocası çoktan polise gitmişti bile. Yeni bir cesel bulunduğunda polis hemen Reha Cordova olduğunu düşünene çekti.

O zaman cesedin sonsuza kadar bulunmaması gerekiyordu. işle analılar laklik buydu. Nash, Marianne'm cesedini kolayca bulabilecekleri bir yere atmıştı. Ama Reba tam anlamıyla kayıplara karışmıştı. Arabasını otelin otoparkına bırakmıştı. Polis bir kaçamak yapmak islediği için oraya gittiğini düşünenecekti. Bu konuya

odaklanacaklar, oralarda dolaşacaklar ve bir erkek arkadaşının olup olmadığını bulmak için geçmişini araştıracaklardı. Hele hele Reha'nın gerçekten bir sevgilisi olduğu bulunursa bu Nash için piyangodan büyük ikramiyeyi kazanmak gibi bir şey olurdu. Polis ortaya çıkarttığı bu sevgiliyle ilgili bir şey bulamayacaktı elbette. Her iki durumda da ceset kolay kolay bulunamayacağına göre, artık ilerlemek için ellerinde bir şey kalmayacak ve kaçığını varsayacaklar. Reba ve Manan ne arasında bir bağlantı kuramayacaklardı.

O zaman cesedi kesinlikle burada tutacaktı. En azından kısa bir süreliğine.

Pietra'nını gözünün önüne ölümler geldi. Eskiden bir zamanlar Yugoslavya diye anılan ülkede göz kamaştırıcı bir aktristi. Sonra ülkede etnik temizlik başlamıştı. Kocasını ve oğlu gözlerinin önünde hayal edilemeyecek kadar korkunç bir şekilde öldürülmüştü. Pietra onlar kadar şanslı olmadığı için kurtulmuştu. Nash o zamanlar bölgede paralı asker olarak çalışıyordu. Pietra'yı o kurtarmıştı. Ya da Pietra'dan kalanları demek daha doğru olur. C) günden sonra Pietra sadece o barda MarianneT paketledikleri gün yaşadığını hissetmişti. Ondan önce yaşıyor sayılmazdı. Sırp askerleri her şeyini alıp götürmüştü.

"Cassandra'ya söz verdim," dedi Nash kadına. "Bunu anlıyorsun değil mi?"

Pietra boşluğa baktı. Nash profilini inceledi.

"Hu seferki seni kötü hissettirdi değil mi?"

Pietra hiçbir şey söylemedi. Reha'nın cesedini bir saman ve gübre yığınının içine attılar. Nash artık yeni bir plaka çalmaya cesaret edemiyordu. Bir izolasyon bandı aldı ve F harfini E yaptı. Bu yeterli olacaktı. Hangarın köşesinde minibüsün kimliğini saklamak için kullandığı başka malzemeler de vardı. Üzerinde Tremesis Painls yazan bir manyetik levha ve üzerinde Cambridge Institute yazan bir başkası. Ama o geçen Ekim ayında katıldığı II/. ISA SEVGtSt konulu dini bir konferanstan aldığı üzerinde TANRI ATEİSTLERE İNANMAZ yazan araba etiketini tercih etti.

Nash gülümsedi. Evet, böyle dini bir yazı dikkat çekiciydi. Çift taraflı bantla yazıyı minibüsün arkasına yapıştırdı. Bu kocaman yazıyı okuyan insanların bazıları öfkelenecek bazıları da çok

etkileneceklerdi. Ama ne olursa olsun fark edilecekti. Ve bu tip yazıları gördüğünüzde plakaya dikkat bile etmezsiniz.

Minibüse geri döndüler.

Pielra'ya rastlayana kadar Nash gözlerin kalbin aynası olduğu palavrasına inanmazdı. Ama artık lafın doğruluğu gün gibi ortadaydı. Pietra'nın gözleri muhteşem güzellikteydi. Maviydiler ve ortalarında küçük sarı benekler vardı. Ama buna rağmen gözlerindeki tüm parlaklık gitmişti ve artık sonsuza kadar geri dönmeyecekti.

"Yapılması lazımdı Pielra. Bunu anlaman gerekiyor."

Pietra sonunda konuştu: "Bundan zevk aldın."

Bunu yargılamak için söylememişi. NashT ona yalan söylemeyeceğini bilecek kadar uzun zamandır tanıyordu.

"Yani?"

Pielra. Nash'e baktı. "Ne var Pietra?"

"Aileme neler yapıldığını gözlerimle gördüm," dedi Pietra.

Nash hiçbir şey söylemedi.

"Oğluma ve kocama korkunç işkenceler yapıldı. Özellikle de bunları seyretmeye zorlandım. Ölmeden önce gördükleri son şey buydu. Benim de onlarla birlikte acı çektiğim."

"Bunu biliyorum," dedi Nash. "Ve bundan zevk aldığımı söylüyorsun. Ama sen de zevk aldın öyle değil mi?"

Pietra hiç düşünmeden cevap verdi, "İvet."

Çoğu İnsan tersini, yani bu derece korkunç bir katliama tanık olan birinin bir daha kan dökülmesine karşı olduğunu düşünürdü. Ama gerçek farklıydı. Misilleme yapma arzusuyla şiddet şiddeti besliyordu. Tecavüze uğramış bir çocuğun büyüünce tecavüzcü olmaya eğilimi vardı. Annesinin babası tarafından dövüldüğüne tanık olan bir çocuk büyüünce aynı şeyi karısına yapıyordu.

Neden?

Neden biz insanlar ders almamız gereken olayları öğrenmekte bu kadar başarısızdık? Aslında tiksinererek yaklaşmamız gereken şeyleri neden tekrarlıyorduk?

Nash' in onu kurtarmasından sonra Pietra intikam yemini etmişti.

Tedavi gördüğü süre içinde tek düşündüğü buydu. Hastaneden çıktıktan üç hafta sonra Nash'e Pietra ailesine işkence eden bir askeri takibe almışlardı. Onu yalnızken yakalamayı başardıklarında Nash askeri bağlayıp ağzına tıkaç tıkmıştı. Pietra'nın elin bir

bahçıvan makası vermiş ve ikisini yalnız bırakmıştı. Asker ancak üç gün sonra son nefesini vermişti. İlk günün sonunda asker artık onu bir an önce öldürmesi için Pietra'ya yalvarmaya başlamıştı. Ama Pietra onu öldürmedi.

Her anından müthiş zevk almıştı.

Çoğu insan karşısındakine her ne kadar da hak etmiş olsa dahi aynı şeyi yaptıktan sonra kendilerini boşlukta hisseder, eninde sonunda İntikamın boş, gereksiz bir duygu olduğunu görürlerdi. Ama Pietra o insanlardan değildi. O ilk şiddet deneyimi, hevesini daha da arttırmıştı. Ve bu NashTc birlikte hareket etmesinin en önemli nedenlerinden biriydi.

"Peki ne farkı var diğerlerinden şimdi bunun?" diye sordu Nash.

Nash bekledi. Pietra konuşmadan önce bir süre bekledi.

"Bilinmezlik." dedi fısıldar gibi. "Asla bilememek. Fiziksel işkence... lamam... Bunda problem yok ama." Geri dönüp depoya baktı. "Ama bir adama bunu yapmak... Ömrünü karısına ne olduğunu düşünerek geçirecek." Basım salladı. "Bence bu en kötü şey." Nash bir elini kadının omuzuna koydu. "Şimdilik ona yardımcı olamayız. Anladın mı?"

Pietra başını salladı ve lam karşısına baktı. "Ama bir gün?"

"Evet Pietra. Bir gün. İşimiz bilsin, bir gün kocasına gerçeği bildiririz."

22. BOLUM

G

uy Novak arabasını evinin önüne çekti. Elleri ikiye on geç pozisyonunda yapışmıştı direksiyona. O kadar sıkılmıştı ki parmaklarının eklem yerleri bembeyaz kesilmişti.

Ayağı irenin üzerinde öylece olurdu. Şu muazzam etkisizlik ve zayıflık hissi dışında başka hiçbir şey hissetmek istemiyordu.

Dikiz aynasına yansıyan görüntüsüne baktı. Saçları gittikçe seyreliyordu. Uzun olan kısmıyla açık kısımları kapatmaya başlamıştı ama şimdilik kimse bunun farkında değildi. Zaten saç seyrelmeye başlayan herkes aynı şeyi yapmıyor muydu? Seyrek bölge her gün, her hafta biraz daha aşağı doğru genişler, ama siz bunu birilerinin arkanızdan güldüğünü anlayana kadar fark edemezsiniz.

Guy aynadaki adama baktı ve kendisi olduğuna inanamadı. Maalesef saçları dökülmeye devam edecekti. Bunu biliyordu. Bir tutam saç bile pırıl pırıl kel bir kafadan iyiydi.

. Bir elini direksiyondan çekip park yerine yöneldi ve uzaktan kumandayla kapısını açtı. Dikiz aynasındaki adama bir kez daha baktı.

Kendine acıyordu.

Bu yaptığı hiç de erkekçe değildi. Bir evin önünden geçerken yavaşlamak. Ne sıkı adam be. Göster kendini Gıy. Yoksa çocuğunun hayatını mahveden pisliğe zarar vermekten çok mu korkuyorsun?

Sen ne biçim bir babasın. Sen ne biçim bir adamsın.

Açması.

Ah tabii. Guy okul müdürüne gidip ispiyoncu bir velet gibi şikayetle bulunmuştu. Müdür onu anladığını söyleyip gerekenin yapılacağını söylemiş ama hiçbir şey yapmamıştı. Lewiston hâlâ öğretmenlik yapmaya devam ediyordu. Lewiston hâlâ akşam okuldan eve dönüyor, güzel karısını öpüyor ve belki küçük kızım havalara kaldırıp kıkırdamasını dinliyordu. Guy'ın karısı, yani Yasmin'-in annesi Yasmin daha iki yaşma gelmeden evi terk etmişti. Çoğu kişi eski karısını ailesini terk ettiği için suçlamıştı ama kabahat Guy'ındı. Tam bir erkek olamamıştı. Karısı bir süre onunla bununla yatmış ve bir süre sonra da kocası var mı yok mu umursamamaya başlamıştı. Guy karısını elinde tutamamıştı. Aralık iş işlen geçmişti.

Şimdi artık Yasmin'e ilgili bir şey yapmalıydı.

Yasmin. Sevimli kızı. Tüm hayatı boyunca erkekçe yaptığı tek şey baba olmaktı. Çocuğunu büyütmek. Onun tek koruyucusu olmak. Onun tek koruyucusu olmak başlıca görevi değil miydi?

Kolay gelsin Guy.

Ve şimdi onun için savaşacak kadar dahi erkeklikten yoksundu.

Guy'ın babası bu halini görse ne derdi acaba? Dudak büküp Guy'e kendini müthiş değersiz hissettiren o meşhur bakışı atardı mutlaka. Ona muhallebi çocuğu derdi zira erkeklerden oluşan eski grubundakiler-den birine biri zarar verse George Novak yumruğunu tam yüzünün orta yerine indiriverirdi.

Gıy da aynı onun gibi yapmayı ne kadar çok islerdi.

Arabadan atladı vc yürümeye başladı. Bu evde on iki yıldan beri yaşıyordu. Karısının elinden tutup evlerine ilk girdikleri günü, ona gülümsemesini hatırladı. Acaba o zamanlarda da arkasından işler çeviriyor muydu? Büyük ihtimalle. Onu terk edişinden dört yıl sonra Guy birden Yasmiri'in kendi kızı olup olmadığı merak etmeye başlamıştı. Bu düşünceyi kafasından atmaya böyle bir şeyin asla olmayacağına kendisini inandırmaya, içini kemiren bu kuşkuyla baş etmeye çalıştı. Ama işe yaramadı. İki yıl önce gizlice babalık testi yaptırdı. Zar zor geçen üç haftadan sonra sonuç belli oldu.

Yasmin onundu.

Bu da bir zavallılık örneğiydi ama bu gerçeği bilmek onu daha iyi bir baba yapmıştı. Sürekli kızının mutlu olduğundan emin olmak istiyordu. Onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçları üzerinde tutuyordu. Yasmin'i çok seviyor, onu koruyor vc babasının kendisine yaptığı gibi asla onu küçük düşürecek bir şey yapmıyordu.

Ama onu korumayı becerememişti.

Durup evine baktı. Eğer satışa çıkarırsa yeni bir boya isterdi.

Çalıkların da bir an evvel temizlenmesi lazımdı.

Arkasından biri "Hey!" diye bağırdı. Tanıdık gelmeyen bir kadın sesi. Guy arkasını döndü ve güneş yüzünden gözlerini kırptı.

Lewiston'm karısının arabadan indiğini görünce çok şaşırıldı. Ona doğru yürüyen kadının yüzünü öfke bürümüştü.

Guy yerinden kıınıldamadı. . "Habire evimin önünden geçerek ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Hazırcevaplığın h'si yanından geçmeyen Guy, "Burası özgür bir ülke," deyiverdi.

Dolly Lewiston yürümeye devam elli. O kadar hızla geliyordu ki Guy bir yumruk patlatmasından korkmuştu. İdlerini havaya kaldırıp bir adım geriledi. Yine açması haldeydi. Sadece çocuğu için savaştan korktuğu için değil, hayatını mahveden adamın karısından dahi çekindiği için.

Dolly durup bir parmağını adamın yüzüne yapıştırdı. "Ailemden uzak dur tamam mı?"

Guy bir iki saniye kafasını toparlamaya çalıştı. "Kocanın kızına yaptıklarından haberin var mı?"

"O bir halaydı."

"Henüz on bir yaşındaki bir çocukla dalga geçti."

"Ne yaptığını biliyorum. Aptalca davrandığı için çok üzgün. Hiçbir şeyden haberiniz yok sizin."

"Onun yüzünden kızımın hayatı bir cehenneme döndü."

"Peki, ne yani? Aynısını bize mi yapmak isliyorsunuz?"

"Kocan öğretmenliği bırakmalı." "Sadece dili sürçtüğü için mi?"

"Kızımın çocukluğunu elinden aldı." "Abartıyorsunuz. Kendinizi bu kadar açındırmayın."

"Gerçekten de o zamandan beri neler olup bittiğini bilmiyor musunuz? Her gün yüzüne karşı dalga geçilen bir çocuk olmak nasıl bir şey bilir misiniz? Evladım mutlu bir çocuktü. Kesinlikle mükemmel değil ama mutluydu. Ama şimdi..."

"Hakin, üzgünüm, gerçekten de çok üzgünüm. Ama ailemden uzak durmanızı isliyorum."

"Eğer onu taciz etseydi doğrudan işten çıkartılması lazımdı değil mi? Yasmin'e yaptığı şey çok daha kötü aslında."

Dolly Eewiston suratını astı. "Siz ciddi misiniz?"

"Bu olayın peşini bırakmayacağım."

Kadın Guy'a doğru bir adım daha allı. Bu seter Guy geri çekilmemişti. Yüzleri birbirine İyice yaklaşmıştı. Dolly'nin sesi fısıldar gibi çıktı: "Gerçekten de kızınıza bir lakap takılmasının başına gelebilecek en kötü şey mi olduğunu düşünüyorsunuz?"

Guy ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi.

"Ailemin peşindesiniz Bay Novak. Benim ailemin. Sevdiğim insanların. Kocam bir hala yaplı ve özür diledi. Ama hâlâ bize saldırmak İstiyorsanız, eğer buna karar-lıysamz kendimizi savunmayı biliriz."

"Eğer bir dava açmaktan söz elliyorsanız..."

Kadın kıkırdadı. Yine fısıldayarak: "Oh hayır," dedi "Mahkemedен filan söz etmiyorum."

"O zaman nc?"

Dolly Levviston başım sağa doğru eğdi. "Hiç saldırıya uğradınız mı Bay Novak?" "Bu bir tehdit mi?"

"Hayır. Bir soru. Kocamın fiziksel tacizden daha kötü bir şey yaptığını söylediniz. Emin olun Bay Novak, yanılıyorsunuz.

Tanıdıklarım var. Onlara birinin bana zarar vereceğinden

şüphelendiğimi söyledim. Bir gece siz uyurken eve gelebilirler. Kızınız uyurken."

Guy'm dili damağı kurumuştı. Ayakta zor duruyordu.

"Bu kesinlikle bir tehdit Bayan Levviston."

"Hayır, değil. Bir uyarı sadece. Eğer peşimizden gelirsiniz herhalde hiçbir şey yapmadan oturacak değiliz. Elimden ne gelirse ardıma koymayacağım. Anlıyor musunuz?"

Güy cevap vermedi.

"Kendinize bir iyilik yapın Bay Novak. Siz kızınıza bakm. Kocamla uğraşmayın. Bizi hiç kafanıza takmayın."

"Peşinizi, bırakmayacağım."

"O zaman daha yeni acı çekmeye başladınız."

Dolly Lcvviston arkasına döndü ve lek kelime söylemeden arabasına bindi. Guy Novak bacaklarının îir tir ülediğini hissediyordu. Orada öylece kalakaldı. Kadının arabasına binmesini ve uzaklaşmasını seyrelli. Kadın arkasına bakmamıştı ama Guy yüzünde hafif bir gülümseme olduğunu fark etmişti.

Delinin lekİ diye düşündü Guy.

Geri adım atacak mıydı peki? Kahrolası hayatı hep geri adım alarak geçmemiş miydi? lin başından beri problem buydu zaten. Sürekli ezilip geçilen biri olmak.

Giriş kapısını açtı ve başını içeri doğru uzattı.

"Her şey yolunda mı?"

Bu Beth'di. 1in son kız arkadaşı. Guy'm kalbini kazanmak için oldukça çaba sarf ediyordu. Hepsi yapıyordu bunu. O yaş grubunda o kadar az bekar erkek vardı ki, bütün kadınlar kendilerini çaresizliğe kapılmış gibi göstermeden onları memnun etmek için birbirleriyle yarışıyor, ama sonuçta pek umduklarını bulamıyorlardı. İşte umutsuzluk böyle bir şeydi. Bir şeylerin üzerini örtmeye çalıştığınızda kokusu bir süre sonra her yeri kaplardı.

Guy bunların hepsini bir kenara bırakmayı isterdi. Kadınların da yapmacık davranmaktan vazgeçmesini isterdi ama işte dünya böyleydi ve bu yüzden de ilişkiler hep yüzeysel kalıyordu. Kadınlar ondan hep daha fazlasını İstiyorlardı. Ne kadar baskı yapmamaya uğraşsalar da ona baskı alîmdaymış gibi geliyordu. Daha fazla yakınlaşmayı arzu ediyorlardı. O işlemiyordu ama o İlişkiyi bitirene kadar da yanında kalmaya devam ediyorlardı.

"Her şey yolunda," dedi Guy ona. "Uzun sürdüyse özür dilerim."

"Hayır, hiç önemli değil."

"Kızlar nasıl?"

"Gayet iyi. Annesi gelip Jill'i aklı. Yasmin de yukarıda odasında."

"Tamam, süper."

"Aç mısın? Sana bir şeyler hazırlayayım mı?" "Sadece bana eşlik edersen."

Belli tatlı tatlı baktı vc nedense bu Guy'm kendini suçlu hissetmesine neden oldu. Çıktığı kadınlar kendisini hep beş para etmez ama aynı zamanda da çok üstün hissettiriyordu. Yine kendisinden nefret etmeye başlamıştı.

Beth yanına gelip yanağından öptü. "Sen git biraz dinlen ben de yemeği hazırlamaya başlayayım."

"Harika. Ben de gidip çabucak bir maillerime bakayım."

Guy bilgisayarım açtığımda sadece tek bir e-mail geldiğini gördü, isimsiz bir holnail adresinden gelen bu kısa mail Guy'm kanını dondurdu.

Lütfen beni dinle. Silahını daha emin bir yerde saklamaksın.

Tia Hester Crimstein'ın önerisini kabul etmek isterdi aslında. Evde oturmuş tüm hayatında kendisini hiç şu andaki kadar yararsız hissedip hissetmediğini düşünüyordu. Adam'ın arkadaşlarını aramış, hiçbirinin bir şey bilmediğini öğrenmişti. Korkusu gittikçe artıyordu. Jili özellikle de anne babasının hareketlerinden ciddi bir şeyler olduğunu anlamayacak kadar aptal bir kız değildi.

"Adanı nerede anne?"

"Bilmiyoruz tatlım."

"Cebini aradım," dedi Jill. "Ama cevap vermedi." "Biliyorum. Onu bulmaya çalışıyoruz." Kızınınyüzüne baktı. Ne kadarda büyümüşü. İkinci çocuklar birinciye göre hep farklı yetiştirilirlerdi. Birin-

2? 5

ciye hep haddinden fazla korumacılıkla yaklaşırdınız. Her adımını takip ederdimiz. Alıp verdiği her nefesin ilahi planın bir parçası

olduğunu sanırdınız. Yeryüzü, ay, yıldızlar, güneş, hepsi ilk doğan çocuğun etrafında dönerdi sanki.

Tia sırları, insanların dışa vuramadığı düşüncelerini, korkularını ve oğlunun bu sırlarını nasıl öğrenmeye çabaladıklarını düşündü. Bu kayboluş belki de onlara doğru mu ya da yanlış mı yaptıklarını gösterecekti. Herkesin problemleri vardı. Bunu çok iyi biliyordu. Tia'ya anksiyete teşhisi konmuştu. Çocukları ne tür spor yaparlarsa yapsınlar başlarına mutlaka ama mutlaka bir kask takımlıydılar. Eğer gerekiyorsa bir de koruyucu gözlük. Otobüs gelene kadar mutlaka onlarla birlikte beklerdi ve şimdi bile, Adam artık bu tür muameleler için büyümüş olsa ve bundan son derece sıkıntı duyuyor olsa dahi bir yere saklanıp hâlâ onu izlerdi. Kalabalık caddelerde ya da şehir merkezinde bisikletle dolaşmalarından hoşlanmazdı. Tanıdığı komşularının arabasıyla dahi bir yerden bir yere gitmeleri hoşuna gitmezdi. Hiç belli olmaz, arabayı süren başka bir anne kendisi kadar dikkatli bir şoför değildi belki. Araba kazası, havuzda boğulmalar, kaçırılma, uçak kazası gibi başka ailelerin çocuklarının başlarına gelenleri dinledikten sonra eve gelir gelmez hemen internetten olayla ilgili tüm detayları okurdu. Mike onu gördüğünde bunların çok düşük ihtimalle kendi başlarına gelebileceğini söyleyerek sakinleştirmeye çalışır, endişelerinin yersiz, olduğunu ve kendisine zarar vermekten başka bir işe yaramadığını söylerdi.

Düşük ihtimal dediği şeyler şimdi kendi başlarına gelmişti. Bunlar endişeden mi kaynaklanıyordu yoksa Tia bütün bunların olacağını uzun zaman önceden beri mi sezmişti?

2? 6

Telefonu bir kez daha çaldı ve o bir kez daha araya-nın Adam olabileceğini düşünerek yerinden fırladı. Arayan o değildi.

"Alo'."

"Bayan Baye? Ben dedektif Schlich."

İlastanedeki uzun boylu kadın polis. Yine bir korku kapladı içini.

Rahat bir ruh haline girmek için düşlediği taze hayaller, ansızın gelen bıçak gibi darbelerle onu dibe doğru çekiordu, "Kvet?"

"Oğlunuzun telefonu kocanızın saldırıya uğradığı yerin yakınlarındaki bir çöp tenekesinde bulundu."

"O zaman oralarda bir yerde miymiş?"

"Yani olabilir, öyle sanıyoruz."

"Ve biri telefonu çalmış da olabilir."

"O başka bir şey. İliş birinin, büyük ihtimalle de oğlunuzun kocanızı orada görünce nasıl bulunduğunu anlayıp cep telefonunu hemen çöpe attığı ihtimali üzerinde duruyoruz."

"Ama bunu bilemezsiniz."

"Hayır Bayan Baye bilemeyiz."

"Belki bu gelişme kayboluşunu biraz daha ciddiye almanızı sağlar."

"Biz bunu önceden de ciddiye almıştık Bayan Baye."

"Siz ne demek istediğimi gayet iyi anladınız."

"Anladım. Bakın, biz oraya Vampir Sokağı deriz, zira gündüz vakti sokakta kimsecikler olmaz. Tek bir kişi bile. O yüzden bu gece kulüp ve barlar açıldığında oraya gidip soruşturmamızı yapacağız." Gece olmasına saatler vardı.

"Köşer bu arada başka bir şey olursa sizi ararım." "Teşekkürler."

Tia telefonu kapattığı sırada bir arabanın evin önüne park ettiğini gördü. Pencereden dışarı baktı. Arabadan

çıkıp kapıya doğru yürüyen Spencer'm annesi Betsy I1UT-di.

ilene Goldfarb erkenden kalkıp kahve makinesini çalıştırdı. (J/erine sabahlığını geçirdi ve terliklerini giyip gazeteyi almak için kapının önüne çıktı. Kocasını Herschel hâlâ yataktaydı. İ .ise sonda okuyan oğlu İlal yaşitlarının çoğu gibi gece arkadaşlarıyla çıkmış ve eve geç dönmüştü. Şimdiden Princeton'a kabul edilmişti. Bunun için çok çalışmıştı. Artık bu fırtına geçtiğine göre İlene'in içi rahattı. Sabah güneşi mutfağı ısırmıştı, ilene en sevdiği koltuğa oturup bacalarını topladı. Tıp dergilerini bir kenara attı. Nasıl olsa onlardan yüzlercesi vardı evde. Zira ünlü bir organ nakli uzmanı olan sadece kendisi değildi. Rid-gewood'daki Valley Hospital'da çalışan kocası da Kuzey New Jersey'nin en iyi kalp uzmanıydı. ilene kahvesinden bir yudum aldı ve gazeteleri okumaya başladı. Hayatın basit zevklerini ve bunların key-tîni çıkartmak için ne kadar az zamanı olduğunu düşündü. Yukarıda uyuyan kocasını, tıpta okurlarken ne kadar yakışıklı olduğunu, birlikte omuz omuza

vererek zorlu sınavlarla, staj ve sonra İhtisas dönemiyle, deneme ameli-yallarıyla nasıl başa çıktıklarını düşündü. Ona karşı hislerini, zamanla birlikte olgunlaşmalarını, Hal yuvadan uçmak üzereyken llerschel'in yak m geçmişte yanma oturup bir süreliğine ayrılmayı teklif edişini düşündü.

"Ne kaldı ki?" demişti llerschel ellerini açarak, "sadece kâğıt üzerinde karı koca olmamız dışında başka nc kaldı ki ilene?" Mutfakta yalnız başına yirmi dört senelik kocasının ona bu soruyu sorduğu sandalyeden kısa bir mesafe-

2,ıR

de oturmuş düşünüyordu. Kocasının söyledikleri hâlâ kulağında yankılanıyordu.

ilene çok gayret etmiş, çok çalışmış ve sonunda islediklerini elde etmişti. Müthiş bîr kariyer, harika bir aile, büyük bir ev, meslektaşlarının ve arkadaşlarının saygısı. Şimdi kocası ona ne kaldı diye soruyordu. Hakikaten de öyle. Olgunlaşma dönemi o kadar yavaş ilerlemişti ki asla fark edememişti. Ya da fark edip, fark etmemek umurunda olmamıştı. Ya da daha fazlasını istiyordu. Kim bilebilirdi ki?

Merdivenlere doğru baktı. Birden hemen o anda yalağa geri dönüp yıllar tincesindeki gibi llerschelTe saatlerce sevişmeyi ve kocasının kafasındaki şu "Ne kaldı ki?" sorusunu defetmeyi arzu etti. Ama yerinden kalkamadı. Sadece kalkamadı İşle. Gazetesini okumaya, kahvesini içmeye, gözlerini ovuşturmaya devam elti.

"Merhaba anne."

Hal buzdolabını açıp portakal suyu şişesini ağzına götürdü. Bir zamanlar onu bu konuda sürekli uyarmıştı. Yıllarca. Sürekli. Böyle saçma bir şeyle boşa geçen saatler. Hal artık liseyi bitiriyordu. Beraber geçirecekleri çok az zaman kalmıştı. Bu değerli zamanları didişerek boşa harcamak anlamsız olurdu.

"Merhaba canını. Gece geç mi geldin?"

Hal portakal suyundan biraz daha içip omuzunu silkli. Şorl ve gri bir tişörl giymişti. Koltuğunun allında bir basketbol lopu vardı.

"Lisenin salonunda mı oynuyorsunuz?" diye sordu ilene.

"Hayır, Herilage'de." Sonra bir yudum daha aldı. "Sen iyi misin?" diye sordu annesine.

"Ben mi? Elbelli. Neden olmayacakmışım?" "Gözlerin kızarmış sanki." "Gayet iyiyim."

"Şu gelen adamlar."

Hal I BI ajanlarını kastediyordu. Gelip işi, Mike ve hiç tanımadığı İnsanlarla ilgili sorular sormuşlardı. Normalde Herschel'e bunu anlatması lazımdı ama kafası daha çok Ilene'siz geçecek geri kalan hayalıyla ilgili planlar yapmakla meşguldü."

"Gece dışarı çıktığını sanıyordum."

"Ricky'yi almaya gitmişim ve dönüp evin Önünden geçtim. Polise benzer bir halleri vardı."

ilene Goldfarb bir yorum yapmadı.

"Polis İniydiler?"

"Önemli değil. Bunları kafana lakma."

Hal ısrar elmedi. Topuyla birlikte evden dışarı çıktı. Yirmi dakika geçmişti ki telefon çaldı, ilene saate baktı. Sekizdi. Bu saatte ancak acilden araralardı ama bugün çağrı İlsesinde yoktu. Operatörler sürekli böyle yanlışlıklar yapıp yanlış doktorları arıyorlardı. Arayan numaraya baktı. IORTMAN. ilene telefonu açıp alo dedi.

"Ben Susan Lorıman."

"Evet, günaydın."

"Bunu Mike Ta konuşmak İstemedim." Susan Lorıman doğru kelimeyi bulmak istiyormuş gibi durdu. "Yani bu durumu. Lucas'a böbreğini verebilecek kişiyi bulma konusunu."

"Anlıyorum," dedi ilene. "Salı günü hastanedeyim. Eğer İslerseniz"

"Bugün görüşebilir miyiz?"

ilene karşı çıkmak üzereydi. Şu anda en son istediği şey başı belada bir kadını korumak, hatta yardım etmektir. Ama bu Susan Lorıman Ta İlgili değil diye hatırlattı kendi kendine. Söz konusu olan kadının oğlu, hastası LucasTı.

"Sanırım evet."

23. BÖLÜM

T

ia Bctsy Hiü'ııı çalmasına fırsat vermeden hızla kapıyı açtı.

Merhaba bile demeden doğrudan konuya girdi. "Adam'm nerede olduğunu biliyor musun?"

Soru Betsy'yi çok şaşırtmıştı. Gözleri büyüdü ve olduğu yerde kaldı. Tia'ya baktı ve başını salladı. "Hayır," dedi. "Hiçbir tlkrim yok."

"O zaman burada ne işin var?"

Betsy Hill başını salladı. "Adam kayıp mı?"

"Evet."

Betsy'nin yüzü solmuştu. Bu onda o korkunç anıları canlandırmış olmalıydı. Aslında Tia da bütün bu olanların Spencer'm bedeni bulunmadan önce olanlarla aynı olduğunu düşünmüştü.

"Tia?"

"Evet."

"Lisenin çalısına baktınız mı?" Spencer'm bulunduğu yer.

Ne bir yorum, ne bir cevap. Tia, Jill'e seslenip az sonra döneceğini söyledi. Jill yakında kısa süreliğine yalnız başına evde kalabilecek kadar büyümüş olacaktı ve

zaten başka birçaresi de yoku o anda. Sonra ikisi de Bel-sy'nin arabasına alladılar.

Arabayı Betsy kullanıyordu, Tia yanında buz kesmişti. Bir süre sonra "Dün Ada m'la konuşulum," dedi Betsy.

Tia Betsy'nin söylediklerini duydu ama bir anda kavrayamadı. "Ne?"

"İnternette Spencer için hazırladıkları sayfayı biliyor musun?"

Hâlâ Betsy'nin söylediklerini toparlamaya çalışan Tia birden dikkal kesildi. İnternette Spencer için hazırlanan sayfa. Birkaç ay önce böyle bir şeyden söz edildiğini duymuştu.

"Evet."

"Tia'ya yeni bir fotoğraf konmuştu." "Anlamıyorum."

"Spencer'in öldüğü gece çekilmiş." "Öldüğü gece tek başına olduğunu sanıyordum," dedi Tia.

"Ben de öyle." "Hâlâ anlayamadım."

"Sanırım," dedi Betsy Hill, "Adam o gece Spencer'-la berabermiş."

Tia yüzünü ona döndürdü. Betsy Hill gözlerini yoldan ayırmıyordu.

"Bu yüzden mi konuştun Adam'la?"

"Evet."

"Nerede?"

"Okul çıkışında."

Tia Adam'ın OeeJayfi 1 15'le yazışmalarını hatırladı. Ne oldu?

Annesi okuldan sonra yanına geldi.

"Neden dosdoğru bana germedin?" diye sordu Tia.

"Çünkü senin açıklamalarına İhliyaem yoklu," dedi Bctsy ötkcli bir sesle. "Adam'ını nc diyeceğini öğrenmek istedim."

Karşıda görünen Tuğlaları eskimiş, geniş lise binası gözüküyordu. Bclsy daha arabayı park etmeden Tia dışarı fırlayıp binaya doğru hızla yürümeye başladı. Hatırladığı kadarıyla Spncrr'm ölü bedeni çok eskiden beri öğrencilerin gizli gizli sigara içtiği ali katlardan birinin çalısında bulunmuşlu. Çocuklarpeneere kenarındaki bir çıkıntıdan buraya atlayıp iki nefes çekiyorlardı.

"Bekle," diye bağırdı Bclsy.

Ama Tia neredeyse binaya varmıştı bile. dünlerden Cumartesi olmasına rağmen park yeri arabalarla doluydu. Arazi arabaları ve küçük minibüsler. Çocukların beysbol maçları ve futbol antrenmanları vardı. Anne babalar ellerinde Starbucks fincanlarıyla kenarda dizilmişti. Cep telefonlarıyla gevezelik, ediyor, uzak mesafe kameralarımla foloğrallar çekiyor, Blacberry'leriyle oynuyorlardı. Tia, AdamTn maçlarına gitmekten hoşlanmazdı, zira ne kadar çok giderse o kadar çok endişeleneceğini biliyordu. Çocuklarının sporlifbaşarılarıyla yatıp kalkan anne babalardan nefret ediyor, onları açması, zavallı buluyor ve asla onlar gibi olmak İstemiyordu. Kendi oğlunu mücadele ederken görmek onu duygulandırıyor ama başarısız olduğunda mutsuz olduğunu görmek onu endişelendiriyordu.

Gözyaşlarını eliyle silip koşmaya devanı elli. Pencere çıkınlısına ulaşığında yerinde yeller esliğini gördü.

"Spncrrbulunduktan sonra kaldırdılar," dedi arkasından yetişen Bclsy. "Arlık çocukların çalıya çıkamayacağından emin olmak istediler. Üzgünüm. Bunu sana söylemeyi unuttum."

Tia, Bclsy'ye baki ı. "Çocuklar her zaman bir yolunu bulurlar." dedi. "Biliyorum."

Tia ve Bclsy etrafa biraz bakımlılar ama bir şey bulamadılar. öndeki giriş kapışma yöneldiler. Kapı kilitliydi. Tam gürültülü bir şekilde vurmaya başlamışlardı ki, önlüğünde "Kaı" yazan bir hademe küçük bir pencereden dışarı baktı.

"Kapalıyız."

"Çatıya bakmamız lazım." diye bağırdı Tia. "Çatı mı?," diyerek kaşlarını çatı adam. "Orada ne işiniz olabilir ki?"

"Lütfen," dedi Tia. "İçeri girmemiz lazım."

Hademenin bakışı sağı doğru kaydı ve Betsy'yi gördü. Birden sarsılmıştı. Şüphesiz ki tanımişti onu. Tek kelime etmeden anahtarlarını kaptığı gibi koştu ve kapılan açtı.

"Buradan," diye yolu gösterdi, İlçübirden o yöne doğru koşular. Tia'nın kalbi dışarı fırlayacakmış gibi atıyordu. Gözleri hâlâ yaşlarla doluydu. Kari bir kapı açıp köşeyi gösterdi. Gösterdiği yerde duvarın yanında portatif bir merdiven vardı. Sanki bir denizaltının içindeymişsiniz gibi bir his yaralıyordu. Tia hiç tereddüt etmeden merdivene tırmanmaya başladı. Betsy Illl tam arkasındaydı. Çatıya ulaşmışlardı ulaşmasına ama bakmak istedikleri yerin lam tersi yönü ildeydiler. Lise binası yüz yaşından fazlaydı ve yaklaşık iki yüz (iğrenci barındırıyordu. Bütün bu yıllar boyunca okulda bir çok değişiklik yapılmış yeni çalılar eklenmişti. Şu anda buldukları yer seksen yıl önce İnşa edilen esas binaydı. Spencer atmışlarda inşa edilen alt çatı katında bulun-ıu ş t u.

Tia tam arkasındaki Betsy'yi e birlikte çakıllı asfaltın üzerinde koşmaya başladı. Çatı engebeliydi. Hele bir yer vardı ki yuvarlanma pahasına da olsa büyük bir cesaretle hiç tereddüt etmeden atlamayı başardılar.

"Şu köşeden," diye bağırdı Betsy.
Sağı döndüler ve birden durdular.

Ceset filan yoktu.

Adam orada değildi. Ama başka birilerinin geldiği belliydi. Her yerde kırık bira şişeleri, esrarlı sigara İzmaritleri vardı. Ne diyorlardı o izmaritlere? Kakalıklar. Evet kakalıklar.

AmaT'ia'nın olduğu yerde donup kalmasına neden olan bunlar değildi.

Mumlar. Düzinelerce mum. Çoğu erimiş, artıkları kalmıştı. Tia gidip onlara dokundu. Çoğu sertleşmişti ama bir iki tanesi sanki az öncesine kadar yanıyormuş gibi hâlâ yumuşaklığını komyordu. Tia, Betsy'ye doğru döndü. İletsy orada tiylesine durmuş bakıyordu. Kimıldamadı, liağırmadı. Sadece durdu ve mumlara baktı.

"Betsy?"

"İşte Spencerr'm ölüsünü burada buldular." Tia çömclip mumlara baktı. Çok tanıdık gözüküyorlardı.

"Tam mumların olduğu yerde. Tam burada. Spen-cer' m taşınmasından önce buraya geldim. Israr ettim. Ben gelmeden önce kaldırmak istediler ama hayır dedim. Önce onu görmek istiyordum. Oğlumun nerede öldüğünü görmek istiyordum."

Betsy bir adım yaklaştı. Tia kımıldamadı.

"Şimdi kaldırılan pencere pervazına gittim. Polislerden biri beni engellemeye çalıştı. Ona beni rahat bırak diye bağırdım. Hepsi geriye çekildi. Ron çıldırdığını düşünüyordu. Beni ikna etmeye çalıştı. Ama tırmanmaya devam ettim. Ve SpencerT gördüm. Tam şu anda çömel-diğın yerde. Yan yatmıştı. Ana rahmindeki bir bebek gibi kıvrılmıştı bacakları. Hep bu şekilde uyurdu. Ana rahmindeki bebek gibi. On yaşma kadar uyurken başparmağını emmeve devam elli. Hiç uvurlarken çocuklarını sevreder

245

misin Tia?"

Tia başını salladı. "Sanırım bunu bütün anne babalar yapar."

"Neden sence?"

"Çünkü çok masum gözükürler."

"Belki de," deyip gülümsedi Betsy. "Ama bence onlara gözlerimizi dikip hayran hayran bakma fırsatımız olmayışındandır. Düşünsene, bütün gün bu şekilde onlara baksak delirdiğimizi filan düşünürler. Ama uyurlarken..."

Birden kendini toparladı. Etrafa bakmaya başladı vc "Çatı oldukça geniş," dedi.

Tia konunun bu derece hızlı değişimi karşısında afalladı. "Sanırım."

"Çatı." dedi Betsy yine. "Geniş vc her yerde bira şişelen var."

Tia'ya baktı. Ne diyeceğini bilemeyen Tia, "Evet," demekle yetindi.

"Bu mumları kim yaklıysa," diye devam etti Betsy. "Tam Spencer'm ölü bulunduğu noktaya isabet ettirmiş. Bununla ilgili tek bir haber yazılmadı gazetelerde. Peki, nereden bildiler? Eğer Spencer o gece gerçekleşen yalnızsa mumları yakacakları yerin lam Spencer'm öldüğü yer olduğunu nasıl bilebildiler?"

Mike kapıyı çaldı.

Eşikte durup bekledi. Mo arabada bekliyordu. Mike'ın geçen gece saldırıya uğradığı sokağa yakın bir yerdeydiler. O sokağa geri

dönüp neler olduğunu hatırlamak, biraz araştırma yapmak istiyordu. Gerçekten de neler olup bitliği hakkında hiçbir ipucu yoklu elinde. Bu yüzden kendisini oğluna yaklaştıracak ne varsa bulup çıkartmak isti-

yordu.

Burasının büyük ihtimalle en iyi şansı olduğunu düşünüyordu. Tia'yı aramış HulTia yaptığı görüşmeden bir şey çıkmadığını söylemişti. Tia ona lîetsy 11ill'le birlikte lise binasına yaptıkları ziyaretten söz etmişti. Betsy hâlâ onların evindeydi.

"Adam Spencer'm intihar etmesinden sonra her zamankinden daha fazla içine kapandı," dedi Tia. "Biliyorum."

"Belki de o gece başka şeyler de oldu." Sessizlik.

"Betsy'yle benim biraz daha sohbet etmeye ihtiyacımız var," dedi Tia.

"Dikkatli ol lamam mı?" "Ne demek istiyorsun?"

Mîke cevap vermedi. Aslında ikisi de bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı. Gerçek şuydu ki, Hill'lerin menfaatleriyle onların ilgilendiği konu birbirlerini tutmuyordu. İkisi de bunu biliyor ama dile getiremiyorlardı.

"Önce onu bulmalıyız," dedi Tia.

"Zaten bunun için uğraşıyorum. Sen bir yandan ben bir yandan üzerimize düşen her şeyi yapacağız."

"Seni seviyorum Mike."

"Ben de seni seviyorum."

Mîke bir kez daha çaldı kapıyı. Açan olmadı. Tam üçüncü denemeyi yapmak için elini uzatmıştı ki, kapı açıldı. Anthony, yani gece kulübündeki şu güvenlik gö-revlisi bütün eşiği kaplamıştı. Kocaman kollarını göğsünde kavuşturdu. "Berbat görünüyorsun."

"İltifatın için sağ ol."

"Beni nasıl buldun?"

"İnternete girip eski Darmouth futbol takımının fotoğraflarını buldum. Daha geçen yıl mezun olmuşsun."

247

Adresin orada yazılıydı."

"Çok akıllıca," dedi Anthony hafif gülümseyerek. "Şu Darmouth'dan mezun olanlar oldukça akıllı oluyor."

"O sokakta saldırıya uğradım."

"Evel biliyorum. Polisi kim aradı sanıyorsun?"

"Sen mi?"

Omuzlarını silkti. "Gel, biraz yürüyelim."

Anlhony arkasından kapıyı kapattı. Üzerinde antrenman kıyafetleri vardı. Bir şort ve şu aralar Anlhony gibi gençler arasında oldukça moda olan, ama Mike'ın ya-şmdakilerin asla giyemeyeceği dar kolsuz tişörtlerden giymişti.

"Sadece yaz tatilinde çalışıyorum." dedi Anthony. "O gece kulübünde çalışmak hoşuma gidiyor ama. Bu sonbahar Columbia hukuk fakültesine başlayacağım."

"Karını avukat."

"Evet biliyorum. Sen de doktorsun." "Bunları nereden biliyorsun?" Homurdandı. "Kolejden mezun olanları araştıran tek sen değilsin." "İnternette mi buldun?"

"Yok. Şu anda hokey takımını çalıştıran koçu aradım. Ken Kari diye biri. Kari ayrıca bir de beysbol takımının savunma kanadım çalıştırdı. Seni tarif ettim. Baştan aşağı tipik bir Amerikalı deyince anında "Mike Baye" dedi. Şimdiye kadar okulun gelmiş geçmiş en iyi hokey oyuncularından biri olduğunu söyledi. Hâlâ sayı rekorunu elinde tutuyormuşsun."

"Yani bu aramızda işbirliği yapacağız anlamına mı geliyor Anthony?"

Cüsseli adam cevap vermedi.

Sokağın sonuna geldiler. Anthony sağa döndü. Diğer yönden gelen biri ona yaklaşmış, "Hey Anlhony na-ber?" diye bağırdı. İki adam elleriyle karmaşık bir şekilde selamlattıktan sonra arkadaşı yoluna devam etti.

"Bana geçen gece neler olduğunu anlat."

"Üç, belki de dört adam üzerine çullandı. Çıkan gürültü patırtıyı duydum. Oraya vardığımda kaçmaya başlamışlardı. Heriflerden birinin bir bıçağı vardı. Gidici olduğunu sandım."

"Onları sen mi korkuttun?"

Anthony omuzunu silkti.

"Sağol."

Bir kez daha omuzunu silkti. "Onlara bakabildin mi?"

"Yüzlerini göremedim. Ama beyaz olduklarını biliyorum. Her tarafları dövme doluydu. Siyahlar giymişlerdi. Sıska, iğrenç tiplerdi

ve iddiaya girerim uyuşturucudan iyice kafayı bulmuşlardı. Öfke doluydular. Biri burnunu tutmuş küfredip duruyordu." Anthony yine gülümsedi. "Sanırım burnunu sen kırdın."

"Ve polisleri çağırın sendin."

"Evet. Yataktan bu kadar erken çıkacağını ummuyordum. En az bir hafta kendine gelemey diyordum." Yürümeye devam ettiler.

"Geçen gece şu okul ceketıyla gördüğün çocuk, onu daha önce de görmüş muydun?"

Anthony cevap vermedi.

"Oğlumu da tanıdın resminden."

Durdu. Yakasında sallanan güneş gözlüğünü alıp taktı. Gözlerini saklıyordu. Mike cevap vermesini bekledi.

"İşbirlüğimiz buraya kadardı Mike." "Demin bu kadar erken ayaklanacağımı ummadığını söylemiştin."

"Söylediysem ne olmuş?" "Neden olduğunu biliyor musun?" Hayır anlamında omuzunu silkti.

"Oğlum hâlâ kayıp. Adı Adam. Onaltı yaşında ve büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu sanıyorum."

Anthony yürümeye devam etti. "Bunun için üzgünüm."

"Biraz bilgiye ihtiyacım var."

"Sarı Sayfalar'a benzer bir halim mi var? Buradan uzakta oturuyorum. Ne gördüğümü sana anlatamam."

"şu 'sokak kuralları' saçmalığım yutturmaya çalışma bana."

"Sen de bana su 'Dartmouth Mezunları dayanışması' saçmalığını yutturmaya çalışma."

Mike eliyle adamın koluna dokundu. "Yardıma ihtiyacım var."

Anthony geri çekilip adımlarını hızlandırdı. Mike ona yetişti.

"Hiçbir yere gitmiyorum Anthony."

"Gideceğini düşünmedim zaten," dedi ve durdu.

"Orayı sever miydin?"

"Nereyi?"

"Darlmoullı'u."

"Evet," dedi Mike. "Hem de çok." "Bende. Sanki başka bir dünyaydı. Ne demek istediğimi anladın mı?" "Anladım."

"Buralarda kimse o okulu bilmez." "O okulda nasıl okudun?"

Gülümseyip gözlüğünü düzelitti. "Yani zenci bir azmanın beyazlarla dolu o okulda nasıl okuduğunu mu soruyorsun?"

"Evet," dedi Mike. "Aynen bunu soruyorum." "Çok iyi bir oyuncuydum. Hatla süper diyebilirim. IA'ya kadar yükseldim. Hatta 1. lig takımlarından birine dahi girebilirdim." "Ama?"

2 SO

"Ama aynı zamanda haddimi biliyordum. Profesyonel lige yükselecek kadar iyi değildim. 6u durumda ne yapmalıydım? Eğilimsiz, diplomasız. O yüzden Dailmo-ııth'a girdim ve ön lisans aldım. Ama zararı yok. ne olursa olsun Sarmaşık Birliği (http://tr.wikipedia.org/wiki/-lvy_League) mezunu olarak kalacağım.

"Ve şimdi de Columbia Hukuk Faküllesi'ne gideceksin."

"Evel."

"Peki sonra? Yani mezun olduktan sonra?"

"Buralarda olacağım. Bunu bir yerlere gitmek için yapmadım. Sadece kendim için daha iyi bir şeyler yapmak istiyorum."

"Dimdik ayakta durman güzel bir şey."

"Evel, doğru ama ispiyoncu olmak güzel bir şey değil."

"Bundan kaçamazsın Anthony." "Evel biliyorum."

"Başka bir zaman olsa seninle lise günleriyle Ügüi sohbet etmeyi tercih ederdim" dedi Mike.

"Ama kurlarımın gereken bir oğlun var." "Doğru."

"Sanırım onu daha önce gördüm. Yani aslında siyah giysileri, asık surallarıyla hepsi gözüme aynı gözükür. Sanki dünya onlara her şeyi vermiş de üzerlerine işiyor-larmış gibi dolaşırlar, Bir türlü sevemediğim tipler. Bir şeylerden kaçmak için zil zuma sarhoş olurlar. Daha ne istiyorlar ki? Güzel bir ev, onları seven anne babalar..."

"Bu o kadar basit değil," dedi Mike.

"Öyle olmalı."

"Ben de sıfırdan geldim ve bu yüzden çok huzurluyum.' Hiçbir sevin olmadığına başarma isteğin artar. Nc için çabaladığını bilirsin." dedi Mike.

Anlhony bir şey söylemedi.

"Oğlum iyi bir çocuktur. Şu anda başı belada ve doğru yolu bulana kadar onu korumak benim görevim." "Bu beni ilgilendirmiyor. Senin

işin." "Onu dün gece gördün mü Anlhony?" "Belki. Emin değilim. Gerçekten emin değilim." Mike ona baktı.

"Bir gençlik kulübü var. Gençlerin takılması için uygun bir mekân olduğu söyleniyor. İçinde danışmanlar terapistler filan varmış işle. Ama sanırım bu bir aldatmaca. Aslında partiler için kullanılan bir yer."

"Nerede?"

"Benim çalıştığım kulübün üç bina aşağısında." "Sanırım bu bir aldatmaca derken ne demek istedin?"

"Sence ne demek işlemiş olabilirim? Ilyuşlurucu, alkol, bu gibi şeyler. Orada bir şekilde beyinlerin yıkandığı da söyleniyor. Ama buna inanmıyorum. Uzak duranlar emniyetle olur."

"Yani, ne demek isledin?"

"Yani çok tehlikeli oldukları söyleniyor. Başkaları tarafından rahatsız edilmediklerine göre ona buna gözdağı filan veriyorlar belki, bilmiyorum. Bülün bildiğim bu."

"Peki, oğlumun oraya gittiğini mi düşünüyorsun?" "Eğer on allı yaşında bir çocuk o bölgede dolaşıyorsa büyük ihtimalle o kulübe gidiyordur." "Kulübün bir adı var mı?" "Kulüp Jaguar sanırım. Adresi var bende." Anlhony adresi Mıkc'a verdi. Mike ona karlıını uzal-
ti-

"Karlla bütün telefonlarını var." "Tamam."

"İğer oğlumu görürsen..."

"Ben bebek bakıcısı değilim Mike."

"Tamam. Oğlum da bebek değil zaten.

Tia elinde Spcıcer Hill'in fotoğrafım tutuyordu.

"Adam'm da orada olduğundan nasıl emin olabildin anlamıyorum."

"Emin değildim." dedi Belsy İlili. "O yüzden onunla yüzlcşlim."

"Ölmüş arkadaşının resmini gördüğünde heyecanlanmış da olabilir."

"Olabilir." Belsy'nin "kesinlikle hayır" demek İsler gibi bir havası vardı aslında.

"Bu fotoğrafın öldüğü gece çekildiğinden eminsin yani."

"Evcı."

Tia başım salladı. Sessizce oturdular. BaycTcrin evine geri dönmüşlerdi, .(ili yukarıda televizyon seyrediyordu. Ilannah Montana'nanm sesi aşağı kadar geliyordu.

"Peki. sence bütün bunlar ııc anlama geliyor Belsy?" "Herkes o gece Spencer T görmediklerini, yalnız takıldığını söyledi."

"Peki. bu doğru değil mi diyorsun?" "Evel."

Tia biraz üzerine gitti. "Peki, eğer yalnız değilse bu ne anlama geliyor?"

Belsy bu soru üzerine biraz düşündü. "Bilmiyorum."

"Bir intihar notu vardı öyle değil mi?"

"Evcı. Cep telefonuna gönderilmişti. Mesajı herhangi biri yazmış olabilir."

Tia durumu gözden geçirdi. Aslında iki annenin fikirleri birbiriyle çatışıyordu. Eğer Belsy'nin fotoğrafla

2 5?

ilgili söyledikleri doğruysa Adam yalan söylemişti ve eğer Adam yalan söylediye o zaman o gece olanları tam olarak kim biliyordu acaba?

O yüzden Tia. Adam'ın Bctsy'nin Adam'a gitmesiyle ilgili

CeeJay8115 le yaptığı yazışmadan bahsetmeyecekti. Henüz değil.

Daha başka şeyler öğrenmeden değil.

"İiazı belirtileri görmezden geldim," dedi Betsy.

"Mesela neler?"

Betsy Hill gözlerini yumdu.

"Betsy?""

"İiir seferinde onu izlemiştim. İanı izledim denemez ama... Spencer bilgisayarda bir şeyler yapıyordu ve sonra odasından çıktı. Ben de bilgisayarda neler yaptığına bakmak için hemen arkasından odasına girdim. Biliyor musun? Aslında bunu yapmamam lazımdı. Hayalına bu şekilde müdahale etmem çok yanlıştı."

Tia hiçbir şey demedi.

"Neyse. Yukarıdaki Üslenin solundaki 'geri' tuşu var ya ona bastım."

Tia hafifçe başını salladı.

"İntiharla ilgili sayfalara bakıyordu. Kendilerini öldüren çocuklarla

İlgili hikâyeler anlatılıyordu. Bu gibi şeyler. Uzun uzadıya

bakamadım ve bu konuda hiç ama hiçbir şey yapmadım. Basiretim bağlanmıştı sanki."

Tia fotoğrafta Spencer'a baktı. Sanki bu yüz ifadesinden anlaşılacakmış gibi birkaç saat içinde öleceğinin habercisi olabilecek ipuçlarını aradı. Hiçbir şey yoktu ama bu ne anlama geliyordu?

"Bunu Ron'a gösterdin mi?" diye sordu Betsy'ye.

"Evet."

"Peki ne yaptı?"

"Ne olmuş yani, oğlumuz İntihar etti. Daha neyin peşindesin Betsy dedi. İçime kapanmak istediğim için

bunu yaptığımı düşünüyor." "İçine kapanmadın mı?"

"İçe kapanmak." diye tekrar etti Betsy bu sözcükten tiksiniyor gibi.

"Bu neye benzer biliyor musun? Yukarıda bir kapı vardır ve o kapıyı kilitlersem Spencr kapının diğer yanında kalır. Ben bunu istemiyorum Tia. Böyle İğrenç bir şey olabilir mi?"

Yine sustular. Tek ses sadece Jill'in seyrettiği diziden gelen o rahatsız edici kahkaha sesiydi.

"Polis oğlunun kaçtığını düşünüyor," dedi Betsy. "Benimkinin de İntihar ettiğini. Ya ikisinde de yanılıyor-larsa?"

24. BÖLÜM

N

ash minibüste oturup bir sonraki hamlesini düşündü. Çocukluğu problemsiz geçmişti. Şu psikolojiyle uğraşan tipler çocukluğuna inip cinsel tacize maruz kalıp kalmadığını, ailenin aşın muhafazakâr olup olmadığını araştıracaklardı. Hiç bir şey bulamayacaklarını düşündü. Anne babası olsun, kardeşleri olsun ailesindekiler çok iyi insanlardı. Belki de haddinden fazla iyi, zira yaptığı her kötü şeyi örtbas ediyorlardı. Bazıları haklı olarak bunun yanlış olduğunu düşünür ama aileler yanlış davrandıkları gerçeğini maalesef çok geç fark ederler.

Nash zekiydi ve bu yüzden de daha çok önceden kelime yerindeyse "yaralı" olduğunu anlamıştı. Dengesiz biri hastalıklı olduğundan kendini bozguna uğratmamak için dengesiz olduğunu kabul etmezdi. Ama bu yanlıştı. Yaptığınız çılgınlıkların içyüzünü kavrayabilirdiniz. Halta buna mecburdunuz. Nash beynindeki kabloların birbiriyle bağlantılı olmadığını, sistemde bir virüs olduğunu biliyordu. Kendisinin diğerlerinden farklı olduğunun ve

normlara uymadığının farkındaydı. Öyle aşağılık ya da üstünlük kompleksi filan yoktu. Zihninin karanlık yerleri tercih ettiğini ve bundan zevk aldığını biliyordu. Başka-

257

lan gibi hissetmezdi, başkaları sözde üzülürlerken İnsanların çekliği acılar onun için hiçbir şey ifade etmezdi.

Buradaki anahtar sözcük : "sözde" idi.

Pietra, Nash'in yanındaki iskemleye oturdu.

"Neden İnsanoğlu kendisini çok özel hisseder?" diye sordu Nash.

Pietra hiç bir şey söylemedi.

"Bu gezegenin, yok hayır güneş sisteminin beynimizin kavrayamayacağı kadar küçük olduğu gerçeğini unut. Şöyle diyelim. Farz et ki çok geniş bir plajdasın. Eline minicik bir kum tanesi alıyorsun. Sadece bir tane. Sonra baştan sona göz. alabildiğine bütün plaja bakıyorsun. Sence güneş sistemimizin bütün evrende bir kum tanesi kadar küçük mü?

"Bilmiyorum."

"Buseydin yanlış cevap verecektin zaten. Çok çok çok ama çok fazla küçük. Bir de şunu dene: hâlâ o küçük kum tanesinin avucunda olduğunu düşün. Bir de sadece o plajı değil, gezegenimizin her tarafındaki plajları düşün. Hepsini. Califomia'dan Miami'ye, Elorida'ya, Elori-da'dan Hini Okyanusu'na, Hini Okyanus'undan Afrika Sahillerine. Bütün bu plajlardaki kumu düşün ve şimdi hâlâ elinde tuttuğun kum taneciğine bak ve sonra da yine bütün güneş sistemini -gezegenimizi unut düşün. Düşünebiliyor musun? O güneş sistemi evrenin geri kalanıyla karşılaştırıldığında o kadar ama o kadar küçük ki. Aslında ne kadar önemsiz olduğumuzu anlayabiliyor musun böylece?"

Pietra hiçbir şey demedi.

"Şimdi biraz bütün bunları unut," diye devam etti Nash. "Çünkü biz bu yeryüzünde dahi çok önemsiz varlıklarız. Bu tezi sadece yeryüzüne taşıyalım şimdi de tamam mı?"

Pietra başıyla onayladı.

"Dinozorların bu gezegende İnsanlardan daha fazla yürüdüğü nü biliyor musun?" "Ever."

"Ama hepsi bu değil. Bu, biz İnsanların aslında hiç de özel olmadığını gösteren şeylerden biri. Bu çok ama çok küçük

gezegende dahi uzun zaman kral olmamışız. Dinozorların bu gezegende bulunma süresinin bizden ne kadar fazla olduğunu biliyor musun? İki kail mı? Beş karı mı? On katı mı?"

Pietra ona baktı. "Bilmiyorum."

"Kırk dört bin kez daha fazla." Söylediği şeye kendini kaptırılmış elleriyle garip hareketler yapıyordu. Bir düşün. Kırk dört bin kez daha fazla. İlerbir gün için 120 yıl eder. insanın akli almıyor. Sence biz onlar kadar neslimizi sürdürebilir miyiz?"

"Hayır," dedi.

Nash arkasına dayandı. "Biz birer hiçiz. İnsanoğlu bir hiç. Ama nedense kendimizi çok özel hissediyoruz. Kendimizi bir şey zannedip Tanrı'nın gözdesi filan olduğumuzu düşünüyoruz. Çok komik."

Nash kolejdeyken John Locke'm doğa durumu kuramını İncelemişti. Buna göre en iyi devlet dahi en kötü devlettir, çünkü basit bir dille ifade edecek olursak bu, doğanın durumuna, ya da Tanrı'nın tasarladıklarına uygundur. Ama bu durumda biz birer havyan sayılırız. Daha fazlası olduğumuzu düşünmek lam bir saçmalaktır, insanın üstün olduğuna, sevginin ve dostluğun daha zeki, abesle İştigalin yararsızlığını görebilen vc bu yüzden rahatlamak ve bu yararsızlığı bir kenara atıp dikkatini dağılmak için yollar keşfeden bir beynin hezeyanlarından başka bir şey olmadığına İnanmak ne kadar da aptalca bir şey.

Nash'in karanlığı görmesi akla yakın mıydı acaba? Ya da acaba çoğu insan sadece kendini mi kandırıyordu? Lakin...

lakin uzun yıllar Nash normal biri olmayı özlemişti.

Gamsız insanları görmüş ve gıpta etmişti. Zekâsının çok ama çok yüksek seviyede olduğunu fark etmişti. Bütün derslerinden A'yla geçirdi. Sınıfta en yüksek notları hep o alırdı. Williams Koleji'ne kaydolup felsefe okudu. Bütün bu öğrenimi boyunca, başından sonuna kadar kaçıklığını bastırmaya çalıştı.

O zaman neden dışarı çıkmasına izin vermemişti ki?

Herkes gibi anne babasını ve kardeşlerini koruma içgüdüsüyle hareket ediyordu. Ama dünyanın geri kalanı umurunda bile değildi. Onlar sadece dekorun bir parça-sıydılar onun için. Çok evvelden

anladığı gerçek şuydu ki. başkalarına acı vermekten müthiş bir zevk alıyordu. Hep almıştı ve nedenini bilmiyordu. Bazıları hafifbir esintiden, bazıları sıcak bir kucaklaşmadan ya da basketbol maçında takımını zafere taşıyan son atıştan zevk alırdı. Ama Nash'in tek zevk aldığı şey gezegeni bir sakininden daha kurtarmaktı. Bunu kendisi için istemiyordu. Ama zevk aldığı şeyi anlamış, bazen kendisiyle mücadele etmiş, bazen de olurlarına bırakmıştı.

Sonra Cassandra'ya rastlamıştı.

Hani laboratuarda yapılan testler vardır ya. Bir kaba renksiz bir sıvı konulur ve sonra biri içine minik bir damla solüsyon atar ki, buna katalizör denir, o anda her şey birden değişir. Rengi değişir, görünümü değişir, sertlik derecesi değişir. Çok basmakalıp gelebilir ama Cassandra katalizörün la kendisiydi.

Onu gördüğünde, Cassandra ona ilk kez dokunduğunda birden değişime uğramıştı.

İşte birden o anda onu, aşkı elde etmişli. tek kez o anda biriyle aynı yalakta uyanmayı, aynı insanla bir ömür geçirmeyi istemişti. Onunla üniversitenin ikinci sınıfında

2 (. 0

tanışmışlardı. Cassandra muhteşem güzellikte bir kızdı. Ama daha da fazlası vardı onda. Bütün erkekler onu gördüğü anda vurulurdu. Ama gençliğin verdiği cinsel istekle alakası yoktu bunun. O sallapati yürüyüşü ve şeytanca gülümsemesiyle Cassandra doğrudan eve sokup bir daha çıkartmak istemeyeceğiniz türden bir kızdı.

O sizde bir ev alıp, hafta sonu çimlerini biçsem, barbekü yapsak, çocuğumuzu doğururken alınıdaki teri silsem türünden düşünceler yaratan bir kızdı. Güzelliği kadar özündeki iyilik de size "Vay canına!" dedirirdi. Çok özeldi. Kimseye kötülük edemezdi ve bunu içgüdüleriyle anlardınız.

Reba Cordova biraz onu andırıyordu. Bu yüzden onu öldürürken çok ama çok az içi sızlamıştı. Kocasını düşündü, neler yaşayacağım hayal etli, çünkü Nash kocasının neler hissedeceğini biliyordu.

Cassandra.

Beş erkek kardeşi vardı ve hepsi ona hayrandı. Anne babası da ona hayrandı ve yanınızdan geçerken size gülümsediğinde eğer bir

yabancı olsanız dahi baştan aşağı ürperirdiniz. Ailede ona Cassie diyorlardı. Bu Nash'in hoşuna gitmemişti. Onun için o Cassandra'ydı ve ona aşık olmuştu. Evlendikleri gün insanların onun için "yaralı" derken neyi kast ettiklerini anlamıştı.

Mezunlar günü, mezunlar partisi için zaman zaman birlikte Williams Koleji'ne gidiyorlardı. North Adams'indeki öğrenci yurdunda kalıyorlardı. Onu o gri renkli binada karnına yatmış, gözlerini tavana dikmiş şekilde hatırlıyordu. Bu şekilde yatarken saçlarını okşardı. Havadan sudan, akıllarına ne gelirse konuşurlardı. Geçmişini düşündüğünde Cassandra'yla ilgili hep bu sahne geliyordu aklına. Rahatsızlanmadan, kanser olduğunu öğrenmeden, ameliyat olmadan, şu minnacık ve boş gezegendeki değersiz bir organizma gibi ölmeden önce.

2d I

Evcil. Cassandra ölmüştü, işle o zaman kesinlikle her şeyin anlamsız ve birer palavradan ibaret olduğunu öğrenmişti. Ve o öldüğünde Nash kendisinde içindeki kötülüğü bastırmak için mücadele verme cesaretini bulamadı. Hiç amacı yoklu aralık. Buna ihtiyacı da yoklu ve böylece içindeki kötülüğü salıverdi. Kötülük, çoşan bir sel gibi akı ve bir daha da içine geri dönmedi.

Cassandra'nın ailesi onu teselli elmeye çalıştı.

"Kadere" inanan insanlardı ve diğerleri gibi onlar da ona "yaralı" olduğunu hatırlatmışlardı. Cassandra'nın onu Öbür dünyada bekleyeceğini ve bir gün muhteşem güzellikte bir yerde buluşacaklarını ve sonsuza kadar birlikte olacaklarını söylemişti. Buna ihtiyacı olduğunu düşünüyordu Nash. Aile Önceden en büyük erkek kardeşi Curtis'in üç sene önce işlerin yolunda gitmediği bir soygun sırasında öldürülmesiyle bir büyük acı daha yaşamıştı. Ama böyle olacağı belliydi, çünkü bütün hayalî boyunca başı beladan kurtulmamıştı. Cassandra abisinin ölümü karşısında deliye dönmüştü. Günlerce hiç durmadan ağlamıştı. Neredeyse Nash acısını hafifletmeye yarayacak bir yol bulmak amacıyla içindeki "kötülüğü" dışarı çıkartacaktı. Ama sonunda kadere inananlar. Tarrı'nın büyük 'planının bir parçası olduğunu söyleyerek Curtis'in Ölümüne bir kılıf bulmuşlardı.

Ama Cassandra gibi sevecen ve sıcak birinin ölümüne nasıl bir kılıf uydurulabilirdi ki? Bu nasıl açıklanabilirdi?

Açıklanamazdı. O yüzden anne babası ölümden sonraki yaşamdan bahsetmeye başladılar. Hoş, buna kendileri de inanmıyordu. Kimse inanmıyordu aslında. Öbür dünyada huzur içinde ve eksiksiz bir mutlulukla yaşayacaklarına inanıyorlarsa o zaman neden Ölülerinin arkasından ağlıyorlardı ki? Daha iyi bir yerde yaşadıklarına inanıyorlarsa neden arkalarından yas tutuyorlardı ki? Daha güzel bir dünyada yaşayacakken sevdiğiniz birini bu gezegende alıkoymak müthiş bir bencillik olmuyor muydu? Eğer sevdiğinizle cennetle sonsuza kadar birlikte olacağınıza inandıysanız endişelenecek bir şey yoktu ki. Zira öbür dünya bu dünyadan sadece bir nefes uzaklıktaydı.

Nash biliyordu. Ağlayıp yaslıydınız. çünkü aslında la içinizde Öbür dünyanın koca bir palavra olduğuna inanırdınız.

Cassandra şu anda sandıkları gibi Curtis'le birlikte keyif sürmüyordu Öbür dünyada. Kemoterapi ve kanser ilaçlarının etkisi sonrasında ondan arda kalanlar toprağın altında çürümekteydi.

Cenaze töreninde ailesi kaderden, Tanrı'nın büyük planı gibi saçmalıklardan bahsetmişlerdi. İşle en sevdiği insanın kaderinde bunlar yazılıydı demek. Kısacık bir yaşam sürmesi, onu gören herkesi etkilemesi, Nası'ı gökyüzüne çıkartması ve sonra birdenbire hızla yere düşürmesi. Hu aynı zamanda Nash'in de kaderiydi. Onun yalındayken dahi gerçek doğası-hilesiz. daha çok ilahi, doğanın durumunu-zorlukla başlırabildiği zamanlar oluyordu. İçindeki barışçıl duyguları korumayı başarabilecek miydi acaba, ya da Cassandra hayatta olsaydı dahi bir gün İçindeki kötülük ortaya çıkacak mıydı eninde sonunda?

Bunu bilmek İmkânsızdı. Ama her iki durumda da bu onun kaderiydi.

"Onlara hiçbir şey söylemeyecekti," dedi Pietra. Nash Reha'dan bahsettiğini biliyordu. "Bunu bilemeyiz."

Pietra yandaki pencereden dışarı baktı.

"Eninde sonunda polis Mariann'ı gerçek kimliğini tespit edecek." dedi Nash. "Ya da biri kaybolduğunu fark edecek. Polis araştırmaya başlayacak. Arkadaşlarıyla konuşacak. O zaman Reha kesin polise ondan balıscıderdi."

"Birçok hayatı sona erdiriyorsun." "Şimdiye kadar iki."

"Bir de kurtulmayı başaranlar var ama. Yaşadıkları hayat hayat değil artık." "Evet."

"Neden yapıyorsun bunu?" "Nedenini biliyorsun."

"Marianne'm başlattığım mı söyleyeceksin?" "Başlatmak yanlış sözcük. Dinamikleri değiştirdi o."

"O zaman (ilmesi mi lazımdı?" "İnsanların hayatlarını değiştirecek ve büyük ihtimalle de yok edecek bir karar verdi."

"O zaman ölmesi mi lazımdı?" diye tekrarladı Pietra.

"Tüm kararlarımız önem taşır Pietra. Hepimiz her gün Tanrı rolüne bürünürüz. Bir kadın bir çift pahalı ayakkabı satın aldığında bu parayla açlıktan nefesi kokan birine yardım etmeyi düşünmez bile. Bir bakıma o ayakkabılar onabir hayattan daha çok şey ifade eder. Rahat bir hayal süreceğiz diye hepimiz öldürürüz. Bu cümlelerle anlatmak İşimize gelmez ama aynen öyle yaparız."

Pielra ona karşı çıkmadı.

"Neler oluyor Pietra?"

"Hiçbir şey. Unut gitsin."

"Cassandra'ya söz verdim."

"Evet. Daha (inceden de söylediğin gibi."

"Bunu burada tutmamız lazım Pietra."

"Sence tutabilir miyiz?"

"Evet."

"Peki. daha kaç kişiyi öldüreceğiz?" Nash'in bu soru karşısında kafası karışmıştı. "Gerçekten üzülüyor musun? Doydun mu?"

"Hayır, sadece daha kaç kişiyi öldüreceğimizi merak ediyorum." Nash düşündü. Şimdi Marianne'm başta kendisine doğruyu söylediğinin farkına varmıştı. Bu durumda sil baştan yapmalı ve problemi kaynağında çözmeliydi.

"Eğer şansımız yaver giderse," dedi. "Tek bir tane kaldı."

"Vay canına," dedi Eoren Muse. "Daha sıkıcı bir kadın düşünemiyorum."

(Tarence gülümsedi. Reha Cordova'nın kredi kartı ekslreîlerini inceliyorlardı. Hiç de sürpriz olmamıştı onlar için. Bir sürü yiyecek içecek, kırtasiye ve çocuk giysisi almıştı. PC Richard'dan bir mikrodalga fırın, Sears'tan bir elektrik süpürgesi alıp sonra iade etmişti. Her Salı akşamı muntazaman Baumgarts adındaki Çin restoranından yemek ısmarlıyordu.

Mailleri de kredi kartı alışverişleri gibi ruhsuzdu. Diğer anne babalara çocuk partilerini haber veriyordu. Kızının bale öğretmeniyile ve oğlunun beysbol koçuyla yazışiyordu. WUlard School'dan e-mailler aliyordu. Oyun saatlerini ayarlamak için tenis grubundakilerle yazışiyordu. Bazı ev ve evcil hayvan dergilerinin okuyucu lis-lesindeydi. Kız kardeşiyle yazışmış, kızı okuma güçlüğü çektiğinden ona bu konuda bir uzman tanıyıp tanımadığını sormuştu.

"Böyle birinin gerçekten var olabileceğini hiç düşünmemiştim," dedi Muse.

Yanlış. Onları daha önce Starbucks'ta görmüştu. Brittany, Madison, KyleT'a birlikte çocuklarıyla zaman geçirmek için ideal mekân saydıkları kafede. onlar ortalıkta koşuşurken sanki dünyada kendi çocuklarından başka çocuk yokmuş gibi yavruları hakkında hiç durmadan gevezelik eden kolej mezunu, bir zamanlar entelektüel takılmış, rahatsız, duydukları her şeye İnanan kadınlar. Kakalanyla ilgili dakikalarca çene çalarlar. Evet, yanlış duymadınız. Bağırsak hareketlerinden bahsediyorum. Sanki bir uzaylı gelmiş dc beyinlerini çekip almış gibi boş bir gülümsemeyle evlatlarının ilk sözcüklerinden, sosyal becerilerinden, gittikleri okuldan, yaptıkları spordan, Bebe Einstein DVDTerinden bahsederlerdi. Loren Muse onları bir yandan küçümser, onlara bir yandan acır ve bir yandan da kıskançlık duymamak için büyük bir çaba harcardı.

Loren Muse elbette bir gün anne olursa onlar gibi olmayacağına kendi kendine yemin etmişti. Ama kim bilebilirdi ki? Bu tip İddialı demeçler ona yaşlandıkları zaman bir bakım evine gideceklerine ya da çocuklarına muhtaç kalacaklarına ölmeyi, tercih edeceklerini söyleyen İnsanları hatırlatırdı vc bu insanların hiç biri günü gelip yaşlandıkları zaman ölmeyi arzulamazdı.

Dışarıdan bakıldığında böyle kolayca atıp tutmak kolaydı.

"Kaybolduğu gün kocası neredeymiş?" diye sordu Muse.

"Livingston polisi Cordova 'yı sorguya çekmiş. Sağlam tanıkları var gibi."

Musc çncsiyle evrakı işaret etti. "Peki kocası? Kocası da onun gibi sıkıcı bir tip mi?"

"Hâlâ e-maillerini, telefon konuşmalarını ve kredi kartı dökümlerini araştırıyorum. Ama şimdiye kadar bulduklarıma bakılırsa evet."

"Başka?"

"Rcba Cordova'yı kaçıranın ve kimliksiz kadını öldürenin aynı kişi olduğunu farz edersek bir devriye polisi fahişelerin bulunduğu yerlere bakıp başka bir kadını öldürülmüş mü onu araştırıyorlar."

I.oren Muse bundan sonra neler olabileceğini düşünmemişti ama düşünse iyi olurdu. Bu olaydaki muhtemel senaryolardan biri şuydu: bir seri katil, bu işi gönüllü ya da gönülsüz yapan bir kadının yardımıyla dış mahallelerde oturan kadınları kaçırıyor, öldürüyor ve onları bir fahişe gibi gösteriyordu. Şu anda şehir yakınlarında herhangi bir fahişe cesedi bulunmuş mu onu araştırıyorlardı ama şimdiye kadar hiçbir şey bulamamışlardı.

Musc bu dikkate değer teoriye pek inanmıyordu. Psikologlar ve izleri değerlendirip katil hakkında bilgi edinmeye çalışan görevliler katilin şehir dışındaki kadınlara saldırdıktan sonra öldürüp fahişe kılığına soktukları fikrini ortaya alarak orgazma benzer bir haz alıyorlardı sanki. İddia ettikleri katilin çocukluğundaki o çok meşhur fahişe anne hikâyesi bu olayda Musc'a pek inandırıcı gelmiyordu. Kimliği meçhul cesedin aslında bir fahişeye ait olmadığını ispatladığından beri sürekli kafasını kurcalayan ve senaryoya uymayan bir şey vardı. Neden hiç kimse kimliksiz cesedi aramıyordu?

Görebildiği iki ihtimal vardı. Biri kimsenin cesedin kaybolduğunu bümemesiydi. Kimliği meçhul ceset tatilde ya da belki bir iş gezisinde sanılıyordu. Ya da ikincisi, katili, onu tanıyan birisiydi. Ve o kişi de kaybolduğunu haber vermek istemiyordu.

"Kocası nerede şimdi?"

"Cordova mı? Hâlâ Livingston polisiyle beraber, insanlara beyaz bir minibüs görüp görmediklerini sormak için civarda araştırma yapıyorlar. Yani rutin işlerden biri."

Muse eline bir kurşun kalem aldı. Silgili ucunu ağ-zına götürdü ve silgiyi çiğnemeye başladı.

Birisi kapıyı tıklattı. Kapıya doğru baktı. Yakında emekli edilecek Frank Tremonl iri cüssesiyle bu lün kapı girişini kaplamıştı.

Üç gün arka arkaya aynı kahverengi takım elbise diye düşündü Muse. Çok etkileyici.

Frank Muse'a bakıp bekledi. Muse'ın onunla uğraşacak vakti yoktu ama bu konunun da bir an önce halledilip rafa kaldırılması lazımdı.

"Clarence, bizi biraz yalnız bırakabilir misin?"

"Tabii şef. Elbette."

Clarence odadan çıkarken Frank'c belli belirsiz bir selam verdi.

Frank onun selamına karşılık vermedi. Clarence uzaklaştığında

Frank kafasını salladı ve "Seni şef diye mi çağırıyor?" diye sordu.

"Gerçekten hiç ama hiç vaktim yok Frank."

"Dilekçemi aldın mı?"

Emekliliğini isleyen dilekçesinden bahsediyordu. "Aldım."

Sessizlik.

"Sana bir şey getirdim," dedi Trcmont. "Anlayamadım."

"Önümüzdeki ay sonuna kadar görev başında olacağım," dedi. "Bu yüzden çalışmam lazım değil mi?" "Doğru."

"O yüzden sana bir şey getirdim."

Muse bu konuşmanın çabuk bilmesini umuyordu. Arkasına yaslandı.

"Şu beyaz minibüsün İçini İncelemeye başladım. O iki görüntüde birden olan minibüsün."

"İyi."

"Çalındığını sanmıyorum. Bölgede bu tanıma uyan hiçbir araç çalınmamış. O yüzden ben de beyaz bir minibüs kiralandı mı diye kontrol etmek için araba kiralama şirketlerini araştırdım."

"Peki ne buldun?"

"Birkaç tane var. Ama hepsi yasal plaka." "O zaman çıkmaz bir sokaktayız."

Frank Trcmont gülümsedi. "Bir dakika oturmama müsaade var mı?"

Muse eliyle iskemleyi İşaret etti.

"Bir şey daha var," dedi Tremonl. "Biliyor musun bıı herif"oldukça zeki. Sen de söylemiştin zaten. Birinciyi fahişe gibi giydirmiş.

İkincinin arabasını bir otel otoparkına çekmiş. Lisanslı plakaları

değiştirmesi filan. Bunu sıradan yöntemlerle yapmıyor. O yüzden

üzerinde biraz kafa yordum. Araba çalmak ya da kiralamak dışında takibi zorlaştırmamanın en kolay yolu ne diye."

"Seni dinliyorum."

"İnternette yeni bir tanesini almak. O web sayfalarını gördün mü?"

"Yoo görmedim."

"Sürüyle araba satıyorlar. Geçen sene autoused.-com'danbirtane almıştım kendime. Gerçekten çok ucuza araba buluyorsun ve araba sahibiyle salın alacak kişinin arasında aracı olmadığı için resini satış sözleşmesi biraz alengirli. Yani araba satıcılarının kayıtlarına bakıyor olabilirsiniz ama peki internetten salısı kim takip edecek?"

" E e e ? "

"Ben de inlernellen salıy yapan en bilinen iki şirketini aradım. Geçen ay bu bölgede sattıkları bütün beyaz minibüslerin listesini İstedim. Altı tane buldum. Hepsini aradım. Dördü çekle, ikisi nakil ödenmişti."

Muse arkasına dayandı. Kalemin silgisini hâlâ çiğniyordu. "Çok akıllıca. Kullanılmış bir araba alıyorsun, nakil ödüyorsun, uyduruk bir isim veriyorsun ya da hiç vermiyorsun, kullanım hakkını alıyorsun, ama asla ruhsata kaydetmiyorsun, trafik sigortası ödeniyorsun. Benzer bir minibüsten plaka çalıp takıyorsun ve yola çıkıyorsun."

"Evet," dedi Tremonl. "Ama daha bilmedi." "Nc var?"

"Onlara arabayı salan çocuk." "Onlara mı?"

"Evet. Bir erkek vc bir kadın. Otuz beş yaşlarında. Eşkâllerini tespit etmek lazımdı. Çok iyi bir şey oldu. Arabayı onlara salan çocuk, adı Scoll Parsons, Best Buy'da çalışıyor. Son teknoloji güvenlik sistemleri var. Ful dijital. O yüzden her şeyi ama her şeyi kaydediyor. Orada çalışan bir teknisyen şu anda eski kayıtları kontrol ediyor. Tam bir kimlik tespiti için. polis dosyasındaki fotoğraflara bakmak üzere çocuğu buraya getirtiyorum."

"Ressamı çağırınız mı?,"

"Hallettim."

lüle tutulur tek ipucuydu bu. Şimdiye kadar elde ettiklerinin en iyi-si.

"Başka neler var elimizde?" diye sordu Tremont.

Muse ona kredi kartlarından bir şey bulamadıklarından, telefon görüşmelerinden, e-maillerden bahsetti. Tremont arkasına dayanıp ellerini koca göbeğinde birleştirdi.

"Odaya girdiğimde kalemini ısıırıyorduı. Nc geçiyordu aklından?"

"Seri bir katille karşı karşıya olduğumuz varsayımı üzerine düşünüyordum."

"Buna inanmıyorsun yani," dedi Tremont.

"İnanmıyorum."

"Ben de öyle," dedi Tremont. "O zaman bakalım elimizde ne var."

Muse ayağa kalktı ve odayı turlamaya başladı, "iki kurban.

Bildiğimiz kadarıyla tabii, en azından bu bölgede. Araştırına devam ediyor. Şu anda sadece hayatta olduğunu varsaydığımız Reba Cordova ve kimliksiz ceset olduğunu farz edelim."

Tremont "Tamam," dedi.

"Bir adım daha atalım vc bu kurbanları kaçırmayı-

1 70

mn ya da öldürmesinin altında bir sebep olduğunu düşünelim."

"Ne gibi bir sebep mesela?"

"Henüz bilmiyorum. Ama şimdi beni dikkatle dinle. Neyse bir sebep var ya da yok. şimdilik bunu unutalım. Eğer bir sebebi yoksa ve bunun bir seri katil işi olmadığı düşünürsek o zaman bu da demektir ki iki kurban arasında bir bağlantı var."

Tremont başını salladı. Musc'un nereye varmak istediğini anlamıştı.

"Ve aralarında bir bağlantı varsa," dedi, "birbirlerini çok iyi tanıyan iki insan bunlar." Muse donup kaldı."Kesinlikle." "Ve eğer Reba Cordova kimliği meçhul kurbanı tanıyorsa. .." dedi Tremont Muse'a gülümseyerek.

"O zaman bu da demektir ki Neil Cordova da kimliği meçhul kurbanı tanıyordur. Livingston Polis departmanını ara. Cordova'yı

çağrılarını söyle. Belki cesedi tespit edebilir." "Hemen." "Frank?"

Tremont dönüp Muse'a baktı, "iyi İş çıkardın."

"Ben iyi bir polisim," dedi Tremont.

Muse bu konuda yorum yapmadı.

Tremont parmağıyla Muse'u gösterdi. "Sen de iyi bir polissin Muse.

Belki dc en iyisinden. Ama İyi bir lider değilsin. Çünkü iyi bir lider olsan iyi polislerden mümkün olduğunca fazla yararlanmaya çalışırdın. Ama bunu yapmadın. Diğerlerini yönetme hakkında bir şeyler öğren mel isin."

Muse kafasını salladı. "Evet Frank, aynen öyle. İdari becerilerim yüzünden cesedi fahişe zannedip yanıldm ve her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdın. Eşeklik bende."

Tremont gülümsedi. "Davayı ben almıştım."

"Ve karman çorman el Un."

"Başla yanılmış olabilirim ama halâ buradayım. Senin hakkında düşündüklerim Önemli değil. Senin benim hakkımda düşündüklerin Önemli değil. Kurbanım için adalet yerini bulsun yeler bana."

25. BOLUM

M

o'yla birlikte Bronx'a gittiler. Tam Anthony'nin verdiği adresin Önüne park elliler, "İfuna inanamayacaksın," dedi Mo. "Ne?" "Takip ediyoruz."

Mike emin olmak için arkasına dönüp bakarsa fark eniklerini anlayacaklarını bildiğinden sadece oturup bekledi.

"Dörl kapılı mavi bir Chevy sokağın sonunda park etmiş durumda bekliyor, içinde Yarıkk şapkalı ve güneş gözlüklü iki tip oturuyor." Geçen gece aynı sokak insan kaynıyordu. Şimdi ise yok denecek kadar az insan vardı ortalıkla. Onların da kimi bir eşikle uyukluyor, kimiyse uyuşuk uyuşuk kolları pelte gibi kenara sarkmış oldukları yerde sallanıyordu. O anda bir rüzgâr çıksa ve lozun dumanın arasında bir kovboy silahıyla sokağın ortasında birden belirverse hiç şaşırılmazdı Mike.

"Sen içeri gir," dedi Mo. "Bir arkadaşım var. Ona arkadakilerin plakasını verip bakalım kimlermiş bulur öğreniriz."

Mikc başıyla onayladı. Arabadan indi ve göz ucuy-

2 7?

la çaktırmamaya çalışarak arkadaki arabaya baktı. Zar zor görebilmişti ama bir daha bakmayı da göze alamadı. Kapıya yöneldi. Kapı metalik griydi ve üzerinde GRİ JAGUAR yazıyordu. Mikc zile bastı.. Ön kapıdan vızıltıya benzer bir ses çıktı. Mike kapıyı itip açtı. Duvarlar McDonald's, ya da kendini beğendirmek için kırım yırlan hastanelerdeki çocuk koğuşlarını hatırlatan parlak san bir renge boyanmıştı.

Sağda üzeri danışmanlık, müzik dersleri, tartışma grupları, uyuşturucu ve alkol bağımlıları için oluşturulan terapi gruplarının ilanlarıyla dolu bir pano vardı. Dairesini biriyle paylaşmak isteyenler ilgilenenlerin koparıp alması için küçük nol kâğıtlarına telefon

numaralarını yazmışlardı. Biri yüz dolara kanepesini satıyor, bir diğeri gitar amfisini elden çıkartmak istiyordu.

Panoyu geçip danışma masasına doğru yürüdü. Burnu halkalı genç bir kadın ona bakıp "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Mike'm elinde Adam'ın fotoğrafı vardı. "Bu çocuğu gördünüz mü?" Fotoğrafı kadının önüne koydu. "Ben sadece resepsiyon görevlisiyim," dedi kadın.

"Resepsiyon görevlilerinin de gözleri vardır. Onu görüp görmediğinizi sordum."

"Müşterilerle ilgili konuşamam."

"Size konuşun demedim. Onu görüp görmediğinizi sordum."

Kadının dudakları bir çizgi halini aldı. Mike şimdi ayrıca ağzının kenarlarında da piercingler olduğunu gördü. Hiç konuşmadan kadına baktı. Onunla konuşmanın bir işe yaramayacağını anlamıştı.

"Yetkili kimse onunla görüşebilir miyim?"

"Rosemary size yardımcı olabilir belki."

"Harika. Onunla konuşabilir miyim?"

İyi piercinglenmiş resepsiyon görevlisi telefonu eline aldı. Ahizenin alt kısmını eliyle kapatıp bir şeyler mırıldandı. On saniye sonra Mike'a gülümseyerek "Hayan McDevitt sizi bekliyor. Sağdan üçüncü kapı." dedi.

Mike'ın olarak nasıl biriyle karşılaşacağını hiç düşünmemişti ama Rosemary McDevitt tam bir sürpriz olmuştu onun için. Ulak tefek, hani vahşi bedensel zevklere düşkün kadınlar gibi yüzüne baktığınızda aklınıza yırtıcı bir pumanın geldiği genç biriydi. Siyah saçlarından bir tutamını mora boyamıştı. Omuzundan boynuna doğru uzayan bir dövmesi vardı. Kolsuz, siyah deriden bir yelek giymişti. Kolları kaslıydı ve pazularına taklit deriden bant takmıştı. Yerinden kalkıp gülümsedi ve elini uzattı.

"Hoş geldiniz." Mike kızın elini sıktı. "Sizin için ne yapabilirim'."

"Adım Mike Hays." "Selam Mike."

"Ha, selam. Oğlumu arıyorum."

Kıza fotoğrafı göstermek için yaklaştı. Mike'dan kısaydı boyu. Rosemary McDevitt, Adam'ın fotoğrafına baktı. Yüz ifadesi hiçbir ipucu vermemişti.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Mike.

"Buna cevap veremem."

Fotoğrafı Mike'a geri vermek isledi ama Mike onu almadı. Ag resif taktikleri yutmazdı. Derin bir nefes aldı.

"Sizden sırlarım açığa çıkartmanızı islemedim."

"Yo Mike," tatlı tatlı gülümsedi. "Benden bal gibi bunu istedin."

"Oğlum bulmaya çalışıyorum. Hepi bu."

Kollarını iki yanına açtı. "Burasını kayıp bürosu mu sandın?"

"O kayıp."

"Burası bir sığmak Mike. Ne demek istediğimi an-

ladın mı? Çocuklar buraya anne babalarından kaçmaya geliyor."

"Tehlikede olmasından korkuyorum. Kimseye haber vermeden

öylece çıktı gitti. Dün gece dc buraya geldi." "Durorada." "Ne oldu?"

"Dün akşam buraya geldi dedin. Aynen böyle dedin değil mi?"

"Evet."

Gözlerini kıstı. "Bunu nereden biliyorsun Mike?" Ona sürekli ismiyle hitap etmesi çok iticiydi. "Anlamadım."

"Oğlunun dün gece buraya geldiğini nereden biliyorsun diye sordum."

"Bunun o kadar fazla önemi yoktu."

Güldü vc bir adım geri attı. "Tabii ki önemli."

Mike konuyu değiştirmem lazım diye düşündü. Gözlerini odada gezdirdi. "Neyse. Buradan bahsetsenize biraz. Neler yapıyorsunuz?"

"Değişik sosyal çevrelerden gençler gelir buraya." Rosemary bu soruyu sormanın amacı nedir der gibi Mi-ke'a bir bakış attı. "Modern bir gençlik merkezi diyebiliriz."

"Yani?"

"Gece yarısı basketbol programlarını bilir misiniz?"

"Evet. Doksanlarda çok popülerdi. Gençleri sokaktan uzak tutmak için düzenlenirdi."

"Kesinlikle. İşe yaradı mı yaramadı mı o tür detaylara girmeyelim ama bu program yoksullara yönelikti. Şehrin eski. kalabalık fakir bölgelerinin çocuklarına. Bazılarına göre bu programla ırkçılık ima ediliyordu. Yani şehrin ortasında basketbol mu yapılmış?"

"Ve sizler farklısınız öyle mi?"

2 7<;

"Bir kere biz kesinlikle yoksul gençlere hizmet vermiyoruz. Çok muhafazakâr olduğumuzu düşünebilirsiniz ama emin olun böylece zencilere ve fakir mahallelerin gençlerine kıyak yapmış oluyoruz. Kendi cemaatlerinde kalmayı tercih ediyorlar. Ve uzun vadede eminim böylece kötü yola düşmelerine engel oluyoruz. Kurtuluşun silah ya da uyuşturucuda olmadığını görmeye İhtiyaçları var ve bir basketbol maçının bunu yapacağını sanmıyorum."

Gotik siyahlar giymiş, çivili takılar takmış bir grup züppe oğlan ayaklarını sürüye sürüye ofisin önünden geçti. Pantolon paçaları o kadar genişti ki ayakkabılarını görmek imkânsızdı.

"Selam Rosemary."

"Selam çocuklar."

Yürümeye devam ettiler. Rosemary Mike'a döndü. "Nerede oturuyorsunuz?" "New Jersey." "Şehir dışında değil mi?" "Doğru."

"Sizin oradaki gençler. Sıkıntılarım gidermek için ne yapıyorlar?"

"Bilmiyorum. Alkol alıyorlardır, uyuşturucu kullanıyorlardı!'"..."

"Doğru. Eğlenmek İstiyorlar. Sıkıldıklarını düşünüyorlar. Belki de hakikaten sıkılıyorlardı!' kim bilir? Ve dışarı çıkıp kafayı bulmak, kulüplere gitmek, kızlarla çıkmak filan istiyorlar. Basketbol oynamak istemiyorlar. Biz de onlara bu hizmeti sağlıyoruz."

"Kafayı bulmalarım mı sağlıyorsunuz yani?"

"Düşündüğünüz şey değil. Yapmayın. Benimle gelin, size göstereyim."

Parlak sarı renge boyanmış koridora çıktı. Mike yanında yürüyordu. Başu havada, vücudu dikti. Elinde bir anahtar tutuyordu. Anahtarla bir kapıyı açtı ve merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Mike onu lakip elli.

Bir gece kulübü, disko ya da günümüzde ne deniyorsa öyle bir yere geldüer. Üzeri yastık dolu oturma yerleri, alttan aydınlatılmış yuvarlak masalar, alçak tabureler, bir DJ kabini vardı içeride. Yerler parkeydi. Aynalı, ışıklı disko topu yoktu ama onun yerine duvarda değişik şekiller oluşturan renkli ışıklar vardı. Arkadaki duvara graffili şeklinde spreylenmiş CLUB JAGUAR yazılmıştı.

"İşte gençlerin istediği bu," dedi Rosemary McDe-vitt. "Kurtlarını dökebilecekleri bir mekân. Arkadaşlarıyla takılıp eğlenecekleri bir yer. Burada alkol vermiyoruz. Onun yerine görünüşleri alkole benzeyen alkolsüz içkiler veriyoruz. Hoş barmenlerimiz ve garson kızlarımız var. En iyi kulüplerin verdiği hizmeti veriyoruz. Ama tek

amacımız onların güvende olmaları. Anlıyor musunuz.' Sizin oğlunuz gibi çocuklar arabayla şehre inip uyuşlu-rucu ve alkol alabilmek için sahte kimlik kullanır. Biz onları daha sağlıklı bir mekâna, yani buraya yönlendirerek bu tip şeyler yapmalarını engellemeye çalışıyoruz."

"İçinde bulunduğumuz bu yere mi?"

"Kısmen. Gerkiyorsa onlara danışmanlık hizmeti de veriyoruz. Kitap kulübümüz, terapi gruplarımız, bilgisayar oyunu odalarımız, bir gençlik kulübünde bulunması gereken şeylerin hepsi var. Ama bu içinde bulunduğumuz mekân içlerinde en önemlisi. Burası gençlerin deyimiyle çok "cool" bir yer."

"Ama sizin hakkınızda söylenenler..."

"Bizim hakkımızda söylenenlerin hepsi yalan. Çoğunu civardaki kulüpler çıkardı, çünkü iş kaybediyorlar."

Mike hiçbir şey söylemedi.

"Bakm, diyelim ki oğlunuz biraz eğlenmek için şehre geldi. Üçüncü Caddeye inip ara sokaklardan birinden kokain alabilir. Şuradan elli metre uzaklıkta kaldırımda duran çocuk eroin satıcısıdır. İsterse, verirler. Sorgulamadan. Bir gece kulübüne girerse canına okurlar ya da daha kötü şeyler gelir başına, lîiz onları buraya çekerek koruyoruz. Burada hem gevşiyorlar hem de güvende oluyorlar."

"Sokak çocuklarım da alıyor musunuz?" "Tabii geri çeviremiyoruz, ama bunun için daha donanımlı kuruluşlar var. Bu şekilde hayallarını değiştirmek istemiyoruz. Çünkü dürüst olmanı gerekirse işe yarayacağını sanmıyorum. Kötü yola düşmüş ya da bir viranede yaşayan çocukların bizim onlara sunabileceklerimizden çok daha fazlasına ihtiyacı var. Asıl amacımız temeli iyi çocukları kötü yola düşmekten kurtarmak. Sorunları diğer sokak çocuklarımızınkinin lam lersi. Temeli iyi çocukların anne babaları çok fazla üzerlerine düşüyor. Yirmi dört saat tepelerindeler. O kadar sıkboğaz ediyorlar ki isyan etmelerine bile fırsat bırakmıyorlar."

Tia'yla senelerden beri sık sık larlışıyorlardı bu konuda. Hepimiz çocuklarımızın üzerine çok fazla düşüyorduk. Mikc gençken caddelerde tek başına dolaşırdı. Cumartesi bülün gün Branch Brook Parkında maç yapar ve eve çok geç saatlerde dönerdi. Şimdi kendi çocukları Tia ya da Mikc olmadan neredeyse karşıdan karşıya bile geçmeye korkuyorlardı... ya da korku muydu acaba bu? "Ve sonuçta onlara bu odayı veriyorsunuz öyle mi?" "Doğru."

"Burayı kim işletiyor?"

"Ben. Üç yıl önce erkek kardeşim aşırı dozdan ölünce bu işe başladım. Cîreg iyi bir çocuktur. On altı yaşındaydı. Spor yapmazdı, popüler bir çocuk değildi. Annemin, babamın ve aslında genci olarak bütün toplumun hakimiyeti altındaydı. Sanırım ikinci uyuşturucu alıştıydı."

"Üzgünüm."

Kız omuzlarını silkeli ve merdivenlerden çıkmaya başladı. Mike sessizce onu izledi. "Hayan McDevirt?" "Rosemary,"

"Rosemary. Oğlumu bir gün bir yerde ölü bulmak istemiyorum. Geçen gece buralara gelmiş. Şimdi de nerede olduğunu bilmiyorum."

"Size yardım edemem."

"Daha önce görmüş müydün onu?"

Hâlâ arkası Mike'a dönüktü. "Burada daha önemli işlerim var Mike."

"Peki, benim oğlum önemsiz mi yani?"

"Ben öyle söylemedim. Ama biz anne babalarla konuşmayız. Asla. Burada sadece gençler konuşur."

"Kimseye söylemem."

"Bu bizim misyonumuzun bir parçası."

"Peki ya Adam'ın başı dertteyse?"

"O zaman elimden ne gelirse yaparım. Ama konu bu değil."

Mike tam karşılık verecekti ki koridordan geçen bir grup Gotik'i gördü.

Birlikte kızın ofisine girerlerken "Müşterilerin bunlar mı?" diye sordu.

"Hem müşteri, hem yardımcı."

"Yardımcı mı?"

"Hemen hemen her iş geliyor ellerinden. Etrafı temiz tutmaya yardım ediyorlar. Gece eğlencelerini düzenliyorlar ve kulübü bekliyorlar."

"Yani güvenlik görevlileri gibi."

Kız kafasını bir sağa bir soya salladı. "Bu ağır bir terim. Yeni girenlerin uyum sağlamasına yardımcı oluyorlar. Kontrolü sağlamaya yardımcı oluyorlar. Etrafı gözleyip kimsenin tuvaletlerde uyuşturucu almadığından, kaçak alkol sokulup sokulmadığından emin oluyorlar. Bu tip şeyler."

Mikc suratını buruşturdu. "Tutuklular hapishaneyi kontrol ediyorlar yani."

"Onların hepsi çok iyi çocuklar."

Mike çocuklara baktı. Sonra da Roscmmary'ye. Birkaç saniye onu inceledi. Oldukça dikkat çekici bir kızdı. Çıkık elmacık kemikleri vardı. Yüzü bir fotomodelininki-ne benziyordu. Sonra yine dönüp siyah ve gümüşten iba-let puslu dört beş Gotişe,baktı. Aslında sert gözükme isliyorlardı ama bu konuda sıfırdılar.

"Rosemary?"

"Evet?"

"Bu zırvalarla ilgili bir şey beni etkileyeniedi." "Zırva mı?"

"Yani müşteri toplayabilmek için bu kadar dil dökmen. Bir yere kadar hepsi akla yatıyor." "Peki. ne o zaman?"

Döndü ve dosdoğru kızın yüzüne baktı. "Bir şeyler biliyorsun gibime geliyor. Oğlum nerede?"

"Artık buradan gitmelisiniz."

"Eğer onu saklıyorsan, burayı başına yıkarım."

"Sınırları aşıyorsunuz Doktor Bayc." Koridordaki Gotiklere baktı ve kısa bir işaret verdi. Çocuklar Mike'm etrafını sardı. "Lütfen şimdi burayı terk edin."

"Yani gitmezsem yardımcılarını -bunu parmaklarıyla tırnak işare-ti yaparak söylemişti- üzerime mi salacaksın?"

İçlerinde en uzun olanı sırtıp "Görünüşe bakılırsa biri daha önceden birilerini zaten üzerine salmış galiba ihtiyar"

Diğer gotikler kıkır kıkır gülmeye başladı. Siyahın, solgunluğun, maskara vc metalin yumuşak bir karışımından oluşmuşlardı sanki. Sert erkek olmak istiyorlardı ama değildiler ve belki de bu onları daha korkunç yapıyordu. Bu umutsuzluktan ileri gelen dengesizlik. Aslında olmadıkları kişiyi olma istekleri.

Mike bir sonraki hamlesini düşündü. Uzun boylu gotik yirmi yaşında vardı. Leylek gibiydi. Büyük Elma'-nın elması. Mike bir taraftan bıç beklemediği bir anda çocuğu yere devirip bir yumrukla havasını söndürmek ve görev dedikleri şeyin ne olduğunu göstermek, bir taraftan da dirseğiyle o sürekli inip çıkan adem elmasına bir darbe indirerek, ses tellerine zarar vermek istiyordu. Böylece İki hafta boyunca fazla ağzını açamayacaktı. Ama diğerleri hemen üzerine çullamlardı. Belki iki üç tanesiyle, belki de daha azıyla başa çıkabilirdi bu durumdayken.

Hâlâ bir sonraki hamlesini düşünüyordu ki, bir şey ilişti gözüne birden. Ağır metal kapı vızıltıya benzer bir ses çıkarıp açıldı. Bir gotik daha girdi içeriye. Bu sefer MikeTn İlgisini çeken simsiyah giysileri değil, simsiyah gözleriydi.

Bu yeni gelenin ayrıca burnunda bir yara bandı vardı.

Kısa zaman önce kırıldığı burun, diye düşündü Mike.

Gotiklerden bazıları yeni gelen kırık burunlu çocuğun yanına giderek uyuşuk uyuşuk selamlaştılar. Bir şerbetin içinde yüzer gibi hareket ediyorlardı. Sesleri bile cansız ve uyuşuk çıkıyordu. Prozac almışlar gibi. Biri "Merhaba Carson," diye seslenmeyi becerebildi. Bir diğeri "Carson adamım," dedi çatlak bir sesle. Sırlına vurmak için ellerini kaldırdılar yavaşça, sanki bu muazzam bir güç gerektiriyormuş gibi. Carson bütün bu ilgiyi önceden alı-şıkmiş ve sanki hak etmiş gibi memnuniyetle kabul etti.

"Rosemary?" dedi Mike.

"Evet?"

"Sen sadece oğlumu değil beni de tanıyorsun."

"Nasıl oluyor bu?"

"Bana Doktor Baye diye hilap ellin." Bu arada kırık burunlu gotikten gözlerini ayırmıyordu. "Doktor olduğumu nereden bildin?"

Cevabı beklemedi. Hiç anlamı yoktu ki. Uzun Gotiği az önce düşündüğü gibi yere devirdikten sonra koşarak kapıya doğru gitti.

Adı Carson olan kırık burunlu ço" cuk geldiğini görmüştü. Simsiyah gözleri kocaman açıldı Carson dışarı doğru bir adım attı. Mike daha hızlı hareket ederek tamamen kapanmasını önlemek için metal kapıyı eliyle LıUıı ve başını dışarı çıkarttı.

Kırık burunlu Carson'la aralarında üç metre kadar mesafe vardı şimdi.

"Hey" diye bağırdı Mike.

Çocuk döndü. Kömür siyahına boyanmış saçları siyah bir perde gibi bir gözünün üzerine düşmüştü. "Burnuna ne oldu?"

Carson küçümser bir edayla gülümsemeyi denedi. "Peki, senin yüzüne ne oldu?"

Mike ona doğru koştu. Diğer gotikler dışarı çıkmışlardı. Altı kişiye karşı bir kişiydi. Mike yan gözle Mo'nının arabadan çıkıp onlara doğru geldiğini gördü. Altı kişiye karşı iki kişi. Mike diğerlerinin lehine olan bir bahse girebilirdi.

Kırık burunlu Carson'a biraz daha yaklaştı "Bir takım iktidarsız herifler arkamdan üstüme atladı. İşte yüzüme ne olduğunun cevabı."

Carson kuru sıkı almaya çalışıyordu. "Çok ayıp."

"Ya sağol. Ama işte çiftiyi atan hayvan tanı karşımda. Düşünsene, üzerime atlayan ödleklenden biri o kadar zavallıydı ki sonunda burnunu kırdı."

Carson omuzunu silkti. "Şans eseri atılan bir yumrukla bu herkesin başına gelebilir."

"Doğru. O zaman belki aleti kalkmayan o zavallı

şansını bir kez daha denemek ister. Erkek erkeğe, yüz yüze."

Cinliklerin lideri yardımcılarının orada olduğundan emin olmak için etrafına baklı. Diğcr Golikler buradayız anlamında işaret edip hazır okluklarını göstermek için mü!his bir çaba harcayarak melal "aksesuarlarını" ayarlayıp, ellerini yumruk yaptılar.

Mo, kimsenin yerinden kımıldamasına l'ırsal vermeden uzun boylu olana doğru yürüdü ve boğazına yapıştı. Gotik bağırarak istedi ama MoTuın pençesi buna engel oldu.

"Eğerbiri tek bir adım atarsa," dedi Mo ona, "senin canını açılırım.

Öne bir adım alanın, araya girmek isteyen değil. Sadece senin.

Çok ama çok canını acıtırım. Anladın mı?"

Uzun Golik başını onaylar gibi kımıldatmaya çalıştı.

Mikc dönüp Carson'a baktı. "Hazır mısınız?" "İley, seninle dövüşmeye niyetim yok." "Benim var ama."

Mike çocuğu alaycı bir şekilde sanki okul bahçe-sindeymişler gibi illi. Diğer gotikler ne yapacaklarını bilemedikleri için şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Mike. Car-son'ubir kez daha itti.

"Hey!"

"Oğluma ne yaptınız?" "Ne? Kime?"

"Adam Baye. Oğlum. Şu anda nerede?" "Ben biliyorum sanki."

"Geçen gece bana saldırdın Öyle değil mi? Eğer hayatının dayacağını yemek İstemiyorsan konuşsan iyi olur."

Ve sonra bir ses duyuldu. "Eller yukarı. FBI!"

Mike onlara baklı. Az önce kendilerini lakıp eden beyzbol şapkalı adamlar. Bir ellerinde silah diğerinde kimlik karıları vardı."

Polislerden biri M ikc'm yanma gitti. "Michael Baye?"

"livel?"

"Dariyl I.eC'rae, P'BI. Bizimle gelmenizi istiyoruz."

26. BOLUM

i ~*ia, Betsy Hill'i uğurladıktan sonra kapıyı kapattı ve JL yukarı çıktı. Koridorda ağır ağır yürümeye başladı. Jill'in odasını geçti ve Adam'inkine girdi. Çalışma masasının çekmecesini açtı ve karıştırmaya başladı. Bilgisayara casus programı yüklettikten sonra içi rahatlamıştı. Neden odasını da karıştırmamıştı ki? Aslında kendisinden ulanıyordu. Şimdi ona her şey yanlışmış gibi geliyordu. Yani özel hayatın ihlali.

Ama bakmaktan kendini alamadı.

Adam sonuçta bir çocuktur. Çekmecesini çok uzun zamandır yerleştirmedeğinden geçmişin artıklarıyla doluydu içi. Arkeolojik bir kazıda meydana çıkartıyordu sanki oğlunu o anda. Beyzbol kartları, Pokémon kartları, çok uzun zaman önce pilleri bitmiş Yugio. Yamaguchi, Crazybones. Bir aralar çok 'In' olan ve bütün çocukların elinden düşürmediği ama bir zaman sonra bir kenara arlıkları ıvır zıvırlar. Adam bu "olmazsa olmazlar" konusunda diğer çocuklara göre daha uysaldı. Daha fazlası için tutturmaz ya da çok çabuk sıkılıp bir kenara atardı.

Tia başını salladı. Hâlâ çekmecedeydiler.

Kurşun kalemler, tükenmez kalemler, eskiden lak-

Tığı damaklı diş Teli (Tia kimbilir kaç kez Takmadığı için onu azarlamıştı), dört sene Önce Disney World'den aldıkları rozetler, onlarca Rangcrs maçı biletleri. Biletleri eline aldı. Hokey maçlarını seyrederken yüzünün aldığı o zevkle karışık konsantrasyon İfadesini hatırladı. Ran-gers puan yaptığında babasıyla beraber ayağa kalkıp sevinçten deli olmuş bir şekilde birbirlerinin eline vurmalarını ve ardından o salak gol sonrası şarkısını söylemelerini hatırladı. "Oh oh oh" vc arkasından el çırpma.

Ağlamaya başladı.

Kendini Topla Tia.

Bilgisayara doğru döndü, Adam'm bütün dünyası oydu şimdi.

Sadece bilgisayardan İbaret bir çocuk odası. O ekranda online

olarak Ilalo'nun son sürümünü oynardı Adam. Sohbet odalarında bazen yabancılarla, bazen de arkadaşlarıyla konuşurdu. Facebook ya da Myspace'te gerçek ya da sanal arkadaşlarıyla sohbet ederdi. Bazen biraz poker oynar ama bundan çok çabuk sıkılırdı. Bu da MikTa Tia'nın hoşuna gidiyordu Tabii. YouTube'daki kısa komik videolar, müzik videoları ve eveT elbeTie açık saçık siteler. Tia nasıl bir kitabı okurken kendinden geçiyorsa Adam'da diğer çocuklar gibi macera oyunlarını ya da gerçek simülasyonlarla -ya da işte onlara ne diyorlarsa-oynarken kentlinden geçerdi ve bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar vermek çok zordu.

Son zamanlardaki kontrolsüz seks siteleri Tia'yı deli etliyordu. Çocukları doğru bilgilendirmek için elinizden geleni yapıyordunuz ama kontrolü elde tutmak imkânsızdı. Sabah radyoyu açtığınızda koca memelerle, eşlerin birbirlerini aldatmalarıyla ve orgazm ile ilgili bir sürü saçma sapan şakalar yapıyorlardı. Bir dergiye bakışınızda ya da bir Televizyon şovunu seyrederken açtığınızda gördüğünüz hiç durmadan sergilenen çıplak kızlara ne demeli? O zaman nasıl çıkacaklık işin içinden? Ço-

2 S S

cıklarımıza bunların yanlış olduğunu nasıl açıklayacaklık? Ve asıl yanlış olan neydi?

İnsanlar bu yüzden çocukların sordukları sorulara kaçak cevaplar veriyor ve onları seksten uzak tutmaya çalışıyorlardı ama bu işe yaramazdı, zira seksin yanlış, şeytani ve yasaklanmış bir şey olduğu mesajını vermek elbette ki çok ama çok yanlıştı hem aynı zamanda bunu yapmak da istemezsiniz, 'lanı aksine onlara bunun güzel ve sağlıklı bir şey olduğunu nasıl anlatacağıız? O zaman bir anne baba aradaki dengeyi nasıl sağlayacaktı? Tuhafama çocuklarımızın hep kendimiz gibi olmasını isteriz. Oysa biz de kendi anne babalarımızın dayatmalarıyla bugüne gelmedik mi? Onların bizi en mükemmel şekilde büyüttüğünü düşünürüz. Neden ki? Gerçekten de bu kadar iyi mi yetiştirildik, yoksa daha sonraları kendi kendimize mi dengemizi bulduk? Çocuklarımızda öyle mi yapacak?

"An ne?"

Jill kapıda belirdi. Tia'ya soran bakışlarla baktı. Adam'm odasında beni gördüğü için diye düşündü Tia. Sadece iki saniye süren derin bir sessizlik. Tia buz gibi bir esinti hissetti göğsünde.

"Merhaba tatlım."

Jill'in elinde Tia'nın BlackBerry'si vardı. "Brickb-reaker" oynayabilir miyim?"

Bütün çocuklar gibi annesinin BlackBerry'sindeki oyunlarla oynamaya bayılıyordu. Kendi bilgisayarını o kadar gelişmiş olmadığı için BlackBerry'yi, Tia'nın iPod'unu, ya da yatak odalarındaki bilgisayarını kullanıyordu ve Tia'nın telefonunu çoğunlukla odasında unutuyordu. Normal koşullarda Tia'nın izin almadan BlackBerry'sini aldığı için Jill'i azarlaması lazımdı. Ama şimdi standart sorumluluk dersinin sırası değildi.

"Tabii ki, ama bir arama geldiğinde derhal bana ge-

2.S9

tireceksin. "

"Tamam." Jill gözleriyle odayı inceledi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Etrafa bakıyorum." "Neden?"

"Bilmiyorum. Ağabeyinin nerede olabileceğiyle ilgili bir ipucu bulabilirim belki diye düşündüm." "Bir şeyi yoktur değil mi?"

"Tabii ki. sakın üzülme." Sonra hâlâ hayatın devam ettiğini hatırladı birden. Eski normal hayatlarına büyük bir özlem duyuyordu. "Ödev verdi mi öğretmen?"

"Hepsini bitirdim."

"Çok iyi. Başka her şey yolunda mı?"

Jill omuzunu silkti.

"Benimle konuşmak istediğin bir şey var mı?" "Yok hayır. İyiyim.

Sadece Adam için endişeleniyorum."

"Biliyorum tatlım. Okul nasıl gidiyor?"

Bir daha omuz silkti Jill. Ne salakça bir soru. Tia aynı soruyu gerek Adam'a gerek Jill'e seneler boyunca belki bin kez sormuştu ve her seferinde aldığı cevap "İyi", "fena değil," "Okul İşte" den öteye geçmiyordu.

Tia oğlunun odasından çıktı. Bir şey yoktu orada. Yazıcıdan aldığı E-Spyright raporu onu bekliyordu. Yatak odasının kapısını kapatıp sayfaları çevirmeye başladı. Sabah arkadaşları Clarke ve Olivia Adam'a e-mail göndermişlerdi. Mesajlar şifreli gibiydi ve çok net

anlaşılmıyordu. İki de nerede olduğunu sormuş, anne babasının onu sormak için kendilerini aradığını yazmışlardı. DJ Huff-tan gelen bir şey yoktu. Aslında normalde o kadar çok yazıştırlardı ki. Birden yazışmaları kesildiğine göre bir şey vardı. Ya da belki de Adam ortalıkta görünmediği için cevap vermeyeceğini biliyordu.

Kapı hafifçe vuruldu. "Anne?"

"Girebilirsin."

.lili kapı kolunu çevirdi. "Sana söylemeyi unuttum. Doktor Forte'un ofisinden aramışlardı. Salı günü dışçıye gitmemiz lazım."

"Tamam, teşekkürler."

"Hem niye gitmem lazım dışçıye? Daha yeni temizlettirdim dişlerimi."

Her zamanki sorular işte. Yine başlıyoruz. "Yakında tel takman gerekebilir."

"Şimdiden mi?"

"Evet. Adam senin..." dedi ve devam edemedi lia. "Benim ne?"

Dönüp yatağın üzerindeki E-SpyRight raporuna baktı. Bugüne ait olana. Ama onun aradığı bu değildi. Ona llufflarm evindeki partiyle ilgili yazışmanın olduğu rapor lazımdı ona.

"Anne? Ne oldu?"

Tia'yla Mike işlerine yaramayan kâğıtları derhal yok ederlerdi. Ama özellikle o e-maili Mike'a göstermek için sakladığından emindi fia. Neredeydi? Yatağın kenarına baktı. Bir sürü kâğıt. Hızlı hızlı karıştırmaya başladı.

"Yardım edeyim mi?" diye sordu Jill.

"Hayır hayalim, bir şey yok."

Bulamamıştı, /ararı yok.

Tia hızla intérnele bağlandı. E-SpyRighl'ı sık kul-, lanılanlara eklemişti. Giriş yaptı ve arşive girdi. Tarihi buldu ve raporu getirmesini istedi.

Tüm raporu yeniden yazdırmaya gerek yoklu. Hufflardaki partiyle ilgili e-maili bulana kadar aşağı indi, llufflarm evde olmayacağını, parti vereceklerinin, uçacaklarının yazıldığı mesajın kendisi çok umurunda değildi. Ama şimdi düşününce ne olduğunu merak etmişti. Mike çıkıp gitmişti. l lufflarda parti filan yapılmamıştı, hem o gece baba Daniel Huffevindeydi.

Hufflar çıkmaktan vaz mı geçmişlerdi o zaman?

Ama Şimdi bunun ¼zerine kata yormanın sırası değildi. Tia aslında ¼nemsiz gibi g¼r¼nen ama bir ipucu olabilecek bir Şey bulmak amacıyla kurs¼r¼ ekranda dolaŐtırdı.

/laman ve larih s¼tunları.

E-SpyRight size sadece e-mailin g¼nderildięi tarih ve saati g¼stermekle kalmayıp aynı zamanda Adam'ın e-maile baktığı tarih ve saati de g¼steriyordu.

"Anne, neler oluyor?"

"Bana birkaç dakika ver tatlım."

Tia telefonu kapıp Doktor Forte'u hışladı. G¼nlerden cumartesiydi ama Tia biliyordu ki, sabahki b¼t¼n ¼ocuk aktivilelerinden sonra anne babalar ¼ęleden sonraları ¼ocuklarını doktora filan g¼t¼rd¼kleri i¼in muayenehane yarım g¼n ¼alıŐıyordu. Saatine baktı. D¼rd¼nc¼ zilde kalbi duracak gibi oldu. Telefon beşinci zilden sonra a¼ıldı.

"Doktor Forle'un muayenehanesi?"

"Selam, ben Tia lıaye. AdamTa .lill'in annesi."

"Evet, Bayan Baye. Sizin i¼in ne yapabilirim?"

Tia telefonu a¼an kızın, yardımcısının adını hatırlamaya ¼alıŐtı. Kız senelerden beri orada ¼alıŐıyordu. 1 ler hastayı tanıyor, ofisi ¼ok iyi ¼ekip ¼eviriyordu. Birden aklına geldi. "Caroline sen misin?"

"Evet."

"Merhaba Caroline. Dinle. Belki sana garip gelebilir ama senden bir ricada bulunacağım. Bana bir iyilik yapmanı isleyeceğim."

"Tamam peki, ¼alıŐırım. Ama ¼n¼m¼zdeki hafta ger¼ekten dc hi¼ boş saatimiz yok."

"Yok. Randevu almak i¼in değil. Sana bir Şey soracağım. Adam'm ayın on sekizinde saat 3:45'te bir randevusu vardı."

Karşıdan tepki gelmedi.

"Randevuya geldi mi onu merak ellim."

"Ah evet. Aslında size haber vermem lazımdı. Adam kesinlikle buradaydı."

"Zamanında mı yoksa ge¼ mi geldi?"

"İŞinize yarayacaksa zamanını tam olarak ¼yleyebilirim. Binaya giriş kayıtlarında yazar."

"Evet, bu harika olur."

Biraz daha bekledi Tia. Kızın klavyeden gelen tuŐlama seslerini duyabiliyordu. Kâğit hıŐırtısını da.

"Adam erken gelmiş Bayan Baye. Saat 3:20 de giriş yapmış."
Normal diye düşündü Tia. Okuldan çıkar çıkmaz doğrudan dışçıye gitmiş olmalıydı.

"Ve lam 3:45 de de buraya gelmiş. Bilmek islediğiniz bu muydu tanı olarak?"

Telefonu neredeyse elinden düşürecekti Tia. Bir yerlerde çok ama çok büyük bir hata vardı." Tia yeniden ekrana baktı. Saat ve tarih kolonlarına.

Hufflardaki partiyle ilgili c-niaü saat 3:32 de atılmış, 3:37 de okunmuştu. Adam'ııı evde olmadığı, dışçide olduğu saatle. Bu İmkânsızdı ancak vc ancak...

"Teşekkürler Caroline." Derhal bilgisayar uzmanı Brett'İ aradı. Telefonu, "Evet?" diye açtı Brett.

Tia hemen üsle çıkmaya karar verdi. "Gidip her şeyi Hester'a yetiştirdiğin için sağol."

"Tia sen misin? Bak gerçekten üzgünüm."

"Tabii tabii kesin üzgünsiindür."

"Gerçekten bak, ciddiyim. Hester'm etrafta olan her şeyden haberi var. Çalışanların ekranlarını odasından takip ettiğinden haberin var mı? Bazen eğlenmek için özel e-mailleri bile okuyor. Her şeyden haberdar olmak İstiyor."

"Bu onu ilgilendiren bir konu değildi."

"Biliyorum, üzgünüm."

Harekete geçme zamanı gelmişti. "E-SpyRight raporuna göre oğlum bir e-maili saat 3:37 de açıp okumuş." "Eece?"

"Ama o saatte evde değildi. Başka yerden açmış olabilir mi?"

" E-SpyRighf tan öğrendiğine emin misin saati?" "EveL."

"O zaman cevabım hayır. E-SpyRight sadece kendi bilgisayarında yaptıklarıyla ilgili rapor verir. Eğer başka bir bilgisayarda açıp okuduysa mailini o zaman raporda görünmesi imkânsız."

"Peki, bu nasıl oluyor?"

"Bir kere o sırada evde olmadığından emin misin?" "Kesinlikle."

"O zaman evde başka biri varmış. Ve kim varsa o açmış bilgisayarım."

Tia bir daha baktı ekrana. "Bir de saat 3:38 de mesajın silindiği yazıyor."

"O zaman biri oğlunun bilgisayarını açmış, e-maili okumuş ve hemen silmiş."

"Yani Adam bu maili hiç okumadı demek oluyor bu."

"Büyük ihtimal öyle."

Tia hemen o güne dönüp neler olduğunu hatırlamaya çalıştı: O gün Mike Ta ikisi çalışıyordu ve J11 dc oynamak için YasminTe birlikte onlara gitmişti.

Hiçbiri evde değildi.

Kim hiç iz bırakmadan evc girip Adam'm bilgisayarını açabilirdi ki?

Yedek ev anahtarını düşündü. İler zaman bahçedeki posta kutusunun yanındaki taşın altına bıraktığı anahtarı.

İkinci arama işaret veriyordu. Mo'nun numarası.

"Brett, seni daha sonra ararım." deyip telefonu kapattı, "Mo?"

"Buna inanmayacaksın. Az önce FBI Mike'ı götürdü."

Şimdilik geçici olarak sorgu odası olarak kullanılan odada oturmuş Neil Cordova'yi inceliyordu Muse. Kısa boylu, masum suratlı, yakışıklı sayılabilecek bir adamdı. Yan yana koyduğunuzda karı koca az biraz birbirlerine benziyordu. Muse bunu biliyordu zira kocası birlikte çektiydikleri sürüyle resim göstermişti polise. Gemi yolculuklarında, plajda, resmi ve gayri resmi partilerde, evin arka bahçesinde çekilmiş bir sürü resim. Neil ve Reba Cordova'mn ikisi de fotoğraflarda güzel ve sağlıklı çıkmışlardı ve yanak yanağa poz vermekten hoşlanıyorlardı. Mutlu görünmedikleri tek bir fotoğraf bile yoktu.

"Lütfen bulun onu," dedi Neil Cordova odaya girdiğinden beri üçüncü kez.

Muse daha önceden iki kere "Elimizden geleni yapıyoruz," demişti ve yine aynı cevabı tekrarlardı.

Cordova, "Ne islerseniz yaparım. Elimden ne geliyorsa yaparım" diye ekledi.

Ncü Cordova saçlarını yeni kestirmişti ve tam kendisinden bekleneceği gibi kravatlı bir takım elbise giymişti. Sanki kıyafeti bedeninin ayakla kalmasına yarıyordu ve o olmasa yere düşüvcrccckti. Ayakkabılarının boyası pırıl pırıldı. Onları görünce Muse'un aklınabuna müthiş önem veren babası geldi. Genç bir

kızken ona "Bir erkeğin nasıl biri olduğunu ayakkabılarının boyasından anlayabilirsin" demişti. Bunu bilmek güzel. İ .ören Muse on dör l yaşındayken babasının ölüsünü garajda bulduğunda-babası garaja gidip kafasına bir kurşun sıkmişti- ayağında yine her zamanki gibi pırıl pırıl boyanmış ayakkabıları vardı.

İyi Öğüt baba. İnlahanndaki lularhğm içinde teşekkürler.

"Bilirim." diye devam etti Cordova. "Hep kocadan şüphelenilir değil mi?"

Musc cevap vermedi.

"Sanıyorsunuz ki Reha'nın başka biriyle bir İlişkisi vardı ve otele gitmişlerdi. Ama size yemin ederim bu asla doğru olamaz. Bana inanmalısınız."

Muse buz gibi bir sesle "Kimseyi yargıladığımız yok." dedi.

"İsterseniz yalan makinesi getirin. Avukat da tutmam. Ne isterseniz yaparım. Sadece yanlış yerde aramakla vakit kaybetmenizi isleminyorum. Reha kaçmış olamaz. Bundan eminim. Ama yapabileceğim hiçbir şey yok."

Kimseye inanmayacaktın. Kural buydu. Şüphelileri sorguya çekiyordu, her biri filmlerde rol almaya kalkışsa, De Niro'yu işsiz bırakabilecek yeteneğe sahiplerdi. Ama içinden bir ses Neil Cordova'nın doğru söylediğini söylüyordu. Bunun dışında geri kalan hiçbir şeyin önemi yoktu.

Muse Cordova'yı kimliği meçhul cesede bakması için getirtmişti. Onu tanımıyordu. Dost muydu, düşman mıydı bilmiyordu ama ne yazık ki çaresizdi vc ona çok ihtiyacı vardı. Bu yüzden de C'ordova'ya dönüp "Bay Cordova, karınıza zarar verdiğinizi düşünmüyorum," dedi.

Adam bir anda rahatlamış ama bu uzun sürmemişti. Aslında kendisi için değil, sadece o güzel foloğraHardaki muhteşem kadın için üzü lüyor diye düşündü Tia.

"Hiç şimdiye kadar karınızı rahatsız eden biri oldu mu?" diye sordu Tia.

"Yo hayır. Gerçekten de öyle biri hiç olmadı. Sarah, sekiz yaşındaki kızımız" diye söylendi kendi kendine konuşur gibi. Parmağım kıvrıp ağzına götürdü, gözlerini yumdu ve parmağını dişledi. "Sarah'da

okuma güçlüğü var. Levingston polisine aynı şeyi söyledim. Rcba bu yüz-

191

den çok endişeleniyordu."

Söyledikleri pek işe yarayan şeyler değildi ama olsun, en azından bir şeyler anlatıyordu.

"Bana çok garip gelen bir şey söylemek isliyorum size," dedi Muse. Söyleyin der gibi başını salladı, öne eğildi. Yardım edebilmek için ümitsizce çırpındığı her halinden belliydi.

"Reha hiç size herhangi bir arkadaşının başının belada olduğunu söylemiş miydi?"

"Belada derken ne demek isliyorsunuz?"

"Şöyle diyelim. Tanıdığınız kişilerden hiç birinin kayıp olmadığını farz ediyorum."

"Yani karım gibi mi?"

"İlerhangi bir şey de olabilir. Bir adım daha atalım. Hiç bir süredir etrafla görünmeyen arkadaşınız var mı? Yani buna tatilde olanlar da dahil."

"EriedmanTar bir haftalığına Buenos Aires'e gittiler. Reha'nın çok yakın arkadaşları."

"Tamam." Clarence'm her şeyi nol aldığım biliyordu. Araştırıp gerçekten de Bayan Fİredman Buenos Aires'te miydi kontrol edecekti. "Başka?"

Neil dudaklarını ısırarak düşünmeye başladı.

"Düşünüyorum," dedi.

"Tamam, rahat olun. Bir düşünün bakalım arkadaşlarınızla ilgili tuhaf bir şey aklınıza gelecek mi. Bir tartışma olur, bir sıkıntı olur. Aklınıza ne gelirse."

"Reba Colder'ların evliliklerinde sorunlar olduğunu söylemişti."

"Güzel. Başka?"

"Tonya EaslmanTn mamogramı kölü çıkmış ama henüz kocasına bildirmemiş. Onu terk etmesinden korku-yormuş. Bu Reha'nın söylediği tabii. Bu tip şeyleri mi anlatmamı isliyorsunuz benden?"

"Evet. Devanı edin."

Birkaç önemsiz şey daha söyledi. Clarenee not alıyordu. Müse Neil C'ordova'nın biraz rahatlamaya başladığını arıladığında esas konuya geldi.

"Bay Cordova?"

Gözlerine dikip ona baktı Musc.

"Bana bir iyilik yapmanızı istiyorum. Niye nasıl ne anlama geliyor diye sormayın. Uzun uzun anlatamam şimdilik..."

Bay Cordova Muse'un sözünü kesti. "Dedektif Muse?"

"Fvet?"

"Bana ne diyecekseniz hemen söyleyin. Benden İstedığınız nedir?"

"Burada bir ceset var. Kesinlikle ama kesinlikle karınıza ait değil. Anladınız mı? Karınız değil. Bu kadın geçen gece ölü bulundu ve kim olduğunu bilmiyoruz."

"Benim bilebileceğimi mi düşünüyorsunuz yani?"

"Gelip bir bakmanızı istiyorum"

İdlerini yumruk yapıp dizlerinin üzerine koymuştu ve aniden dimdik yerinden kalktı. "Tamam." dedi. "Gidelim."

Unu korkutabileceğim düşünerek Musc aslında cesedin kendisini göslermek yerine fotoğrafını göslermek İsterdi ama yüz sanki üzerinden birçok kez çim biçme makinesi geçmiş gibi olduğu için bu işe yaramazdı. Fotoğrafta görünen sadece birkaç kemik parçası ve zedelenmiş sinirlerdi. Muse ayrıca boy ve ağırlık ölçülerini vererek cesedin bedeninin de fotoğraflarını gösterebilirdi ama deneyimlerine göre İnsanlar bundan pek bir sonuç çıkartmıyorlardı. Neil Cordova buraya neden getirildiğini anlamamıştı İlk başla ama şimdi taşlar yerine oturmuştu. Ne-vvark'taki Norfolk Caddesinin üzerindeki yerel yönelim bölgesi morgundaydılar. Muse yolda vakit kaybetme-

meleri için adamı doğrudan buraya getirtmişti. Kapıyı açtı. Cordova başını dik tutmaya çalışıyordu. Yürüyüşü dengeliydi ama kambur omuzlan daha çok şey söylüyordu.

Cesedi hazırlamışlardı. Tıp uzmanı 'I'ara O'Neill yüzünü çepeçevre saran gazlı bezi sıyırdı. Neil Cordova'-nın ilk dikkatini çeken şey bir mumya filminden fırlamış gibi yüzünün bandajlandığı olmuştu.

Neden bandajlandı-ğım sordu.

"Yüzü korkunç derecede hırpalanmış." diye cevap verdi Muse.

"Pckı, onu nasıl tanıyacağım?"

"Vücut şekli, kilosu size birini anımsatır d İye düşünmüştük."

"Sanırım yüzünü görsem daha iyi olur."

"Bunu yapamam Bay Cordova."

Derin bir nefes alıp cesede yeniden baktı.

"Ne olmuş ona?"

"Acımasızca dövülmüş."

Musc'a döndü. "Sizce kanma da aynısını yapmışlar mıdır?"

"Bilmiyorum."

Cordova bir iki saniyeliğine gözlerini kapattı ve kendini toplamaya çalıştıktan sonra yeniden açtı. Başını sallayarak "İmam, tamam," dedi. "Anlıyorum."

"Biliyorum, bu kolay değil."

"Ben İyiyim." Gözlerinin dolduğunu görebiliyordu Muse. Adam bir kolunu boşluğa savurdu. Bu hareketiyle o an küçücük bir çocuğa benzemişti. Neredeyse sarılıp Öpecekti onu Muse. Dönüp cesede baktığı görüldü.

"Onu tanıyor musunuz?"

"Sanmıyorum."

"Hiç acele etmeyin."

"Mesele çıplak olmasında." Tevazu göstermeye ça-

:>>)

lışıyormuş gibi hâlâ bandajlı yüze bakıyordu. "Yani eğer tanıdığım biri bile olsa onu hiç bu şekilde çıplak görme -mişimdir. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?"

"Evet anlıyorum. Peki onu bir şekilde giydirsek?"

"Yo yo hayır, ilic gerek yok. Sadece..." Kaşlarını çatı.

"Ne?"

Neil Cordova'nın gözleri boynuna bakıyordu. Sonra daha aşağılara bacaklarının alt kısmına kaydı. "Onu döndürebilir misiniz?"

"Kanımın üzerine mi yani?"

"Evet. özellikle bacaklarının arkasını görmek istiyorum."

Musc, Tara O'Ncü'c baktı. O ve yardımcısı yavaşça cesedi döndürdüler. Cordova bir adım geriledi. Muse adamın konsantrasyonunu bozmamak için yerinden kıvıldamadı. Tara O'Neill ve yardımcısı cesetten uzaklaştı. Neil Cordova bacaklarının alt kısmına bakmaya devam etti. Gözleri sağ bileğin arkasına gelince durdu. Tam o noktada bir doğum lekesi vardı.

Saniyeler geçti. "Hay Cordova?"

"Kim olduğunu biliyorum."

Musc bekledi. Adam titremeye başladı. Titreyen ellerini ağzına götürdü. Gözlerini kapattı. "Bay Cordova?"

"Marianne." dedi. "Aman Tanrım, o Marianne."

27. BOLUM

D

oktor ilene Goldfarb, Susan Loriman'ın çaprazına olurdu.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Susan. Şehir dışında bir yerlerde mi buluşsak acaba diye konuşmuşlardı ama sonunda ilene bu fikre pek sıcak bakmamıştı. Baş başa yemek yinen iki bayan. Hastanede uzun saatler boyunca çalıştığı için Ilcnc'In bunu yapmaya zaman bulamadığı ve aslında hiç de arzulamadığı bir aktivite.

Çocuklar çok küçükken dahi klasik anne tiplmesi ona pek uymuyordu. Şimdiye kadar bir kez dahi tıp kariyerini bırakıp çocuklarına bakmak için bir ev kadını olmayı geç irmemiş ti aklından. Tam tersi. Büyük bir sabırsızlıkla annelik izninin bitmesini ve bir an önce hastaneye dönmeyi dört gözle beklemişti. Çocuklar bundan hiç şikâyetçi olmamışa benziyorlardı. Evet. her zaman yanlarında değildi ama böylece çocuklarının bağımsız yetişeceğini ayaklarını yere daha sağlam basacaklarını düşünüyordu.

Bu onun düşüncesiydi tabii.

Hastanede geçen sene onun onuruna bir parti düzenlenmişti.

Birçok hastane çalışanı ve staj yapan tıp öğ

rencisi en sevdikleri hocaya saygılarını sunmak için gelmişlerdi partiye, ilene daha sonradan en İyi öğrencilerinden birinin partide Kelci'nin yanına yaklaşmış ve Ilene'in müthiş verici bir hoca olduğunu ve onun gibi bir anneye sahip olduğu için çok şanslı olduğunu söylediğini duymuştu. Bir iki kadeh içmiş Kelci öğrenciye dönerek şöyle demişti: "Burada o kadar fazla zaman harcıyor ki, daha annelik namında hiçbir şey görmüş değilim."

Evet, kariyer, annelik, mutlu bir evlilik. Üç topu da büyük bir rahatlıkla birbirine karıştırıp birbirinin içinden geçirerek havada tutmayı becerebilmişti öyle değil mi?'

Ama Őimdi loplar gürültü çıkartarak bir bir yere dűŐmeye baŐlamıŐtı. Dedektiflerin dedikleri doğru ise kariyeri de artık tehlike altındaydı.

- "Donör bankasından yeni bİR haber var mı?" diye sordu Susan Loriman.

"Dante ve ben bir Őey üzerinde çalıŐıyoruz. Kampanya dűzenledik. Iucas'm okuluna gittim. MikeTn kızı da orada okuyor. Birkaç öğretmenle gürűŐtüm. Fikri tuttular. Önümüzdeki Cumartesiye kadar herkes gidip adını donör bankasına yazdıracak."

ilene başıyla onayladı. "Bu işe yarayabilir."

"Ve hâlâ arıyorsunuz değil mi? Yani hâlâ ümidimiz var."

ilene o gün gerçekten de pek havasında değildi. "Durum fazla parlak da değil ama."

Susan Loriman ali dudağını ısırđı. Nefes kesici güzelliğine hayran olmamak elde değildi. Erkeklerin kadının etrafında pervane olduklarından emindi ilene. Mike'-ın bile Susan Loriman odadayken sesi bir tuhaf çıkıyordu. Garson kız elinde bir kahve demliğiyle geldi, ilene başıyla doldurması için işaret etti ama Susan kıza hangi bitki çaylarından olduğunu sordu. Kız Susan'm Őuralına sanki Susan kızdan bir lavman yapmasını İstemiş gibi garip garip haklı. Kız bir Iipton poşeti ve sıcak suyla geri geldi.

Susan Loriman fincanına sanki kutsal bir eŐyaya bakıyormuŐ gibi bakmaya başladı.

"Iucas'ın doğumu çok zor oldu. Doğumundan bir önceki hafta zalürre olmuŐtum. O kadar kölü öksürüyor-dum ki. kaburga kemiğimin biri çatladı. Hastaneye kaldırıldım. İnanılmaz sancı çekiyordum. Dante hep yanımdaydı."

Susan yaralı bir kuŐu yerinden kaldırır gibi iki eliyle fincanı kaldırıp dudaklarına götürdü.

"Lueas'm hastalığını (iğrendiğimizde aile İçinde bir toplantı yaptık. Dante cesaretli ve ateşli bir Şekilde Lu-cas'm hastalığı kesinlikle yeneceğini, bunu ailece el ele verip çok kısa zamanda atlatacağımızı söyledi. Sürekli "BİZ LorimanTarız ve baŐaracađız," diyordu. Aynı gece geç saatlerde dışarı çıktı ve o kadar çok ağladı ki, kendine bir zarar vereceğinden korktum.

"Hayan Konman?" "Lütfen bana Susan deyin."

"Susan, bu anlaŐılıyor o evladına çok dűŐkün bir baba. Küçükken küvete girip onu yıkamıŐ. Hezini deđiŐ-lirmiŐ, birlikte futbol

oynamışlar. Ve elbette ki gerçek babasının başkası olduğunu öğrendiğinde yıkılacak. Bugünkü buluşma nedenimizi biraz özetliyor bu değil mi?"

Susan Loriman çayından bir yudum daha aldı. Başka ne kaldı diye soran Ilerschel aklına geldi Ilene'in. Acaba başka biriyle bir ilişkisi mi vardı? Belki de şu her şakasına kahkahalarla gülen daha yeni kocasından ayrılan resepsiyonist kızla birlikteydi. 1-vct evet. Onunla birlikte olması muhtemeldi.

"deriye ne kaldı ilene...Y"

• Bir adam bunu soruyorsa uzun zaman Önce karısından vazgeçmiş demektir, ilene kocasının kendisinden çoktan uzaklaştığını daha yeni fark edebilmişti.

Susan Loriman "Anlamıyorsunuz," dedi.

"Anlamam gerekiyor mu pek emin değilim. Öğrenmesini istemiyorsunuz. Bunu anladım. Dante'nin harap olacağım anladım. Ailenizin acı çekeceğini anladım. Lütfen kusuruma bakmayın ama gerçekten size ayıracak daha fazla zamanım yok. Lucas doğmadan dokuz ay önce bunları düşünmeniz gerektiği konusunda size uzun uzun nutuklar çekebilirdim ama hafta sonundayız, kendime ayırdığım zamanı sizin yanınızda geçiriyorum ve benim de kendime ait bir sürü problemim var. Ve dürüstçe söylemek gerekirse özel hayatınızda yaptığınız hatalar beni hiç ilgilendirmiyor Bayan Loriman. Benim için tek önemli olan oğlunuzun sağlığına kavuşması. Bütün söyleyeceklerim bu kadar. Eğer evliliğinizin zarar görmesi oğlunuzu iyileştirecekse boşanma kâğıtlarınızı kendi ellerimle imzalarım. Bilmem anlatabildim mi?"

"Evet."

Susan yavaşça gözlerini aşağı indirdi. Uslu uslu, bir kuzu gibi, levazuyla. Tevazu, ilene bu kelimeyi pek fazla kullanmazdı. Ama şimdi ona baktığında aklına gelmişti. Kim bilir kaç erkeğin direnci azalmıştı -ya da azaltılmıştı -o bu ifadeyi takınırken karşılarında. Ama kişiselleştirmek yanlıştı, ilene derin bir nefes aldı. Kendi durumunu düşündü. Arlık seksten nasıl öğrendiğini, ölene kadar yanında olmasını istediği adamı kaybetme korkusunu, mesleğiyle ilgili kaygılarım, federal ajanların sorduğu soruları.

"Neden öğrenmek zorunda olduğunu anlamıyorum," dedi ilene.

Susan kafasını kaldırıp Ilene'e baktı. Umuda benzer bir şey oluştu suratında.

"Gerçek babasını gizlice bulup getirtiriz," dedi ilene. "Ondan bir kan leşti yaptırmasını isteyin."

Yüzündeki o umuda benzer şey birden kayboldu.

"Bunu yapamayız." "Neden ama?" "Sadece yapamayız işte."

"Susan. bak. Bu senin İçin büyük bir şans." Ses tonunu

sertleştirmişti. "Sana yardımcı olmaya çalışıyorum ama kocanın boynuzlandığını anladığında nasıl da şaşıracağını dinlemek İçin gelmedim buraya. Alıc problemlerinizi beni ilgilendirmiyor değil ama bir yere kadar. Ben oğlunun doktoruyum. Psikiyatrisi ya da kilisenin papazı değil. Eğer anlayış ya da günahlarından kurtulmak İstiyorsan yanlış adrestesin. Babası kim?"

Susan gözlerini yumdu. "Anlamıyorsunuz."

"Eğer bana bir ad vermezsen gidip kocana her şeyi anlatacağım." İlene bunu istemeden söylemişti, zira sinirleri İyice tepesine çıkmış ve kontrolünü kaybetmişti.

"Sonunu düşünmeden yaptığın bir şey çocuğunun hayatından daha önemliyse sana söyleyeceğim tek bir şey var. Bu resmen berbat bir şey. Vc buna izin vermeyeceğim."

"Lütfen."

"Babası kim Susan?"

Susan Loriman etrafa baktı, alt dudağını kemirdi. "Babası kim?"

Ve ilene sonunda sorusuna bir cevap alabildi. "Bilmiyorum."

ilene gözlerini kırıştırdı. Cevap açıktı. Aralarında kocaman bir uçurum vardı ve ilene öbür tarafa nasıl geçeceğini emin değildi.

"Anlıyorum."

"Hayır anlamıyorsunuz."

"Birden fazla adamla aldattın onu. Biliyorum işler şimdi daha da karıştı ama ne yapalım onları teker teker içeri alırız."

"Birden fazla adam filan yoktu. Aslında bir kişiyle bile aldatmadım kocamı."

ilciic bunun nereye varacağını bilemeden bekledi. "Tecavüze uğradım."

28. BOLUM

M

İke sorgu odasında olurmuş sakin olmaya çalışıyordu. Önünde lek larafı ayna cam vardı. Diğer duvarlar okul tuvaleti yeşiline boyanmıştı. Yer döşemesi gri muşambaydı.

Odada ondan başka iki adam daha vardı, Biri cezalı bir çocuk gibi köşede oturuyordu. İüinde bir kalem ve 1101 defleri vardı vc başı sürekli öne çgikli. Diğer, yani Club JaguarTn önünde silahını doğrultup bir yandan da kimliğini gösleren zencinin sol kulağında elmas bir küpe vardı. Elinde yakılmamış bir sigarayla odanın içinde lur-luyordu.

"Ben özel ajan Darryl LcCruc" dedi volta alan. Şuradaki Narkotik Bürosu ve başsavcılık bağlantımız Scott Duncan. Size haklarınız okundu mu?"

"Evcı."

l.cCruc başını salladı. "Peki, bizimle konuşmaya niyetli misiniz?"

"Evet."

"Lütfen masadaki feragat belgesini İmzalayın." Mike adamın dediğini yaptı. Normal koşullarda yapmazdı bunu aslında. Ciayel iyi biliyordu. Mo, Tia'yı arar.

Tia buraya gelir vc ya kendisi avukatı olur ya da başka birini bulurdu. Mike'da avukatı gelmeden tek kelime etmezdi. Ama şu anda hle ama hiçbir şey umurunda değildi.

EeCrue odada gezinmeye devam etti. "Nedenbura-da olduğunuz hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır," dedi Mike.

"Hiçbir fikriniz yok mu?"

"Hayır."

"Bugün Club Jaguar'da ne işiniz vardı?" "Beni niye takip ediyordunuz beyler?" "Doktor Baye?"

"Ben sigara içen biriyim. Bunu biliyor musunuz?" Soru Mike'ın kafasını karıştırmıştı. "Elinizdeki sigarayı görüyorum."

"Yakmış mıyım?" "Hayır."

"Bu hoşuma mı gidiyor sanıyorsunuz?" "Bilemem."

"Demek istediğim şu. Eskiden lam bu odada sigara İçerdim.

Şüphelilerin yüzlerine dumanını üfleyip sinir etmek için değil. Ama bunu hiç yapmadım dersem yalan söylemiş olurum. Hayır. Sigara içmemin nedeni sevdiğim için, beni rahatlattığı İçin. Ama artık yeni

kanunlarla yasaklandığına göre sigaramı yakamıyorum. Ne dediğimi duydunuz mu?"

"Evet, sanırım."

"Başka bir şekilde ifade etmem gerekirse, Kanunlar rahatlamamıza izin vermiyor. Bu benim canımı çok sıkıyor. Dumanlarıma ihtiyacım var. O yüzden buraya girdiğimde aksi bir herif olup çıkıyorum. Elimde yanmamış bu sigarayla dolaşırken onu yakacağını anın hasretiyle yanıp tutuşuyorum. Ama şu anda yakamıyorum. Bir alı su kenarına getirip su içmesine izin vermemek gibi bir şey. Şimdi sizden bana şefkat göstermenizi istemiyorum ama bunun nasıl bir şey olduğunu anlamanızı rica ediyorum, çünkü daha şimdiden sinirlerimi tepeme çıkarmaya başladınız." Elini masaya vurdu ve ses tonunu değiştirmeden "Sizin sorularınıza cevap vermeyeceğim. Siz benimkilere cevap vereceksiniz. Anlaştık mı?"

Mike. "Belki avukatımı beklemem lazım."

"Çok iyi ya." Köşedeki Duncan'a döndü. "Scoll, onu tutuklamak için yeteri kadar kanıtımız var mı?"

"Evet."

"Mükemmel. O zaman tutuklayalım. Kefalet miktarı ne zaman belli olur?"

Duncan omuzunu silkti. "Saatler sonra. Belki yarın sabaha kadar bile bekleyebilir."

Mike panik olduğunu belli etmemeye çalıştı. "Ne yapmam lazım?"

EeCrue omuzunu silkti. "Anlaşırız, C) kolay iş. Değil mi Scott?"

"Elbette."

"Size bağlı bir şey Doktor Bayc. Bir an önce buradan çıkmak istiyorsunuz belli. Yeniden başlayalım bakalım. "Club .laguar'da ne işiniz vardı?"

Adamla biraz daha tartışabilirdi ama bu yanlış bir hareket olurdu. Artık böyle davranmayı kesnieliydi. Adam'ı bulmaya ihtiyacı vardı.

"Oğlumu arıyordum."

LeCrue, Mike'm beklediği gibi hiç de şaşırılmıyordu. Sadece başını sallayıp "Bir kavgaya karışmak üzereydiniz öyle değil mi?" dedi.

"Bu kavgayla oğlunuzu bulabileceğinizi mi düşünmüştünüz?"

"Belki bulabilirdim, evet."

"Açıklar mısınız?"

"Geçen gece oradaydım," diye başladı Mike. "Evet, biliyoruz."

Mike durakladı, "Beni o gece de mi Takip ediyordunuz?"

LeCruc gülümsedi, bir kaşını kaldırdı ve daha önce söylediklerini hatırlatmak ister gibi sigarayı gösterdi.

"Oğlunuzdan bahsedin bize," dedi LeCruc.

Uyarı bayrakları görünmüştü ufukta. Mike bundan hoşlanmamıştı. Takip edilmekten hoşlanmamıştı. Ama özellikle de LeCrue'nun oğlunu sorma şeklinden hoşlanmamıştı. Ama hoşlansa da hoşlanmasa da fazla bir seçeneği yoktu.

"Oğlum kayboldu. Club Jaguar'da olabileceğini düşündüm."

"Ve bu yüzden dc geçen gece oraya gittiniz." "Evet."

"Orada olabileceğini tahmin cTTİniz." "Evet."

Mike onlara her şeyi anlattı. Anlatmaması için bir sebep yoktu, zira hastanedeki polislere de aynı hikâyeyi anlatmıştı.

"Neden bu kadar çok merak eltiniz onu?" "Geçen gece Rangers maçına gidecektik." "Hokey takımının maçına mı?" "Evet."

"Maçı kaybettiler biliyor musunuz?" "Bilmiyordum."

"Ama kavga dövüş iyi oyun çıkardılar." LeCrue yeniden gülümsedi.

"Hokeyi sıkı takip eden az sayıda kişiden biriyim. Eskiden basketbolü severdim ama aralık NBA beni sıkıyor. Çok fazla faul yapıyorlar. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Mike bunun dikkal dağılmak için bir taklik olduğunu tahmin ediyordu.

"Hi in."

"O zaman siz de ortalıkla görünmediği için onu Bronx'ta aramaya başladınız." "Pvet."

"Vc sonra da saldırıya uğradınız."

"liveT," dedi ve ekledi. "Peki, madem beni izliyordunuz, neden gelip beni kurtarmadınız?"

LeCrue omuzunu silkti. "Sizi gördüğümüzü kim söyledi?"

Sessizlik.

"Daha önce oraya gitmiş miydiniz?" "Club Jaguar'a mı? Hayır." "Hiç mi?" "Hiç."

"Bir şey açıklığa kavuşsun. Bana geçen geceden önce kesinlikle Club Jaguar'a gitmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Geçen gece de gitmedim ki."

"Anlamadım."

"Geçen gece oraya ulaşamadan saldırıya uğradım." "Neyse. Peki, o sokağa girmek nereden aklınıza geldi?"

"Birini takip ediyordum." "Kimi?"

"Adı DJ Hu İT. Oğlumun sınıf arkadaşı."

"Yani Club Jaguar'a bugün hariç hiç gitmediniz."

Mike ölçmesini belli etmemeye çalışarak, "Doğru. Bakın ajan LeCruie. Bu işi biraz hızlandıramaz mıyız? Oğlum kayıp. Çok endişeliyim."

"Doğrudur. O zaman devam edelim. Peki ya Club Jaguar'ın kurucusu ve yöneticisi Rosemary McDevill?"

"Ne olmuş ona?"

"İlk kez ne zaman karşılaştınız onunla?" "Bugün."

LeCruie, Duncan'a döndü. "Sen buna inandın mı Scott?"

Scott Duncan eliyle yumruk yapıp başpanıağıyla yeri işaret etti.

"Hu da bana pek inandırıcı gelmedi."

Yalvarn* gibi çıkan ses loıııııı ayarlamaya çalışarak, "Lütfen beni dinleyin," dedi Mike. "Buradan çıkıp oğlumu bulmam lazım."

"Kanunlara saygınız yok mu?"

"Var ama oğluma öncelik tanıdıklarım düşünmüyorum."

"Dürüslüç bir cevap. Size bir şey soracağımı. Pharı Partilerinin ne olduğunu biliyor musunuz?"

Mike bu soru üzerine biraz düşündü. "Yabancı değil ama hatırlayamıyorum."

"Belki size yardımcı olabilirim Doklor Baye. Tıp doktorunuz değil mi?"

"Evet."

"O zaman doklor unvanı size lamı lamına uygun. Elinde doktora diploması olan salaklara doklor demekten nefret ederim.

Mühendislik doktorası, diplomalı me-dikal masörler, Pearle ExpressTe lenslerimi aldığım çocuk. Ne demek islediğimi anladınız mı?"

Mike bir an önce esas konuya gelmesi için "Pharı Partileriyle ilgili bir şey sormuştunuz," dedi.

"Evet, doğru. Biliyorum aceleniz var. Ben de saçma sapan konuşuyorum işte. Devanı ediyorum. Bir tıp doktoru olarak ilaç maliyetlerinden haberiniz vardır değil mi?"

"Evet."

"Sıze Pharı Partinin ne olduğunu söyleyeyim. Kısacası, gençler ecza dolabını karıştırıp anne babalarına ait ilaçları alıyorlar.

Bugünlerde hemen hemen her evde Vicodin. Addcral. Ritalin, Xanax, Prozac. OxyCoııııı, Percosct, Demerol, Valium gibi bir sürü

ilaç var. Ne ilacı olduklarını biliyorsunuz. Gençlerin bunlarla neyaplığına

gelince, ecza dolabın dan çaldıkları bu ilaçları bir kâsenin içine koyup karışlırlıyorlar ve raslgclc içip uçuyorlar. Bir sürü rengârenk şeker.

I.eCrue durdu. Sorgunun başından beri ilk kez bir sandalye kaplı arkaya doğru döndürdü ve lerslen olurdu. Mike'a kötü kötü baktı. Mike gözünü bile kırpmadı.

Bİraz zaman geçtikten sonra, "Tamam, arlık Phairn Banisinin ne olduğunu öğrenmiş bulunuyorum," dedi.

"Evet. Neyse. Parti böyle başlıyor. Bir grup genç toplanıyor ve hey, dikkat. Bı ilaçlar tamamen yasal. Eroin, kokain filan değil. Evin küçük oğluna liiperaklifolduğu için doktor bir Ritalini yazmıştır. Baba diz ameliyatından sonra çektiği ağrılar dinsic diye OxyContin yutuyordur. İliç fark elmez. Hepsi yeşil reçeleli ilaç sonuçla."

"Anladım."

"Anladınız mı gerçeklen?" "Evet."

"Görüyor musunuz ne kadar da kolay. Sizin evde de orada burada dolaşan yeşil reçeteli ilaçlardan var mı acaba?"

Mike'm aklına dizi gelmişti. Evel, o da OxyConlin almış ama fazla güçlü olduğu için bırakmıştı. Aslında bütün ilaçları ecza dolabında tutuyorlardı. Birkaç tanesi çalınsa bunu fark edebilecek miydi sanki? Peki ya sakinleştiricilerle ilgili hiçbir fikri olmayan anne babalar? Onlar ne kadar ihtiyatlı davranıyorlardı ki?

"Söylediğiniz gibi bütün evlerde bir ecza dolabı bulunur."

"Doğru. Bir dakika beni dikkatle dinleyin. İlaçları değerini biliyorsunuz. Bu partilerden dc haberiniz var. Diyelim ki siz bir girişimcisiniz. Ne yaparsınız? Bir sonraki aşamaya bakarsınız. Bundan bir kar etmeyi a maçla r-smız. Diyelim ki partiler sizin evde düzenleniyor ve çocukları evlerindeki ecza dolabından daha fazla ilaç çalmaya Teşvik ediyorsunuz. Hatta hapları başkalarıyla değiştirebilirsiniz bile."

"Değiştirmek mi?"

"İübette. Diyelim yeşil reçete!i haplar beyaz. Onu alıp yerine normal bir aspirin koyabilirsiniz. Kim farkına varacak? Ya da renkli bir sakinleştirici hapın yerine hapa benzeyen şekerlerden koyarsınız.

Görüyor musunuz? Kim laik eder, kim? Karaborsada satılan yeşil reçeleli ilaçları miktarını tahmin bile edemezsiniz. O yüzden bu işten İ>ii servet yapabilirsiniz. Mir girişimci gibi düşünün ama. öyle sekiz çocuklu boktan bir partiye ne yapacaksınız? I "aha büyüğünü istersiniz. Belki bin değil ama en azından yüz çocuğu partiye çekmek istersiniz. Mesela bir gece kulübünde."

Mike şimdi anlamaya başlamıştı. "Sizce Club Jaguar böyle bir yer mi?"

Mike birden Spencer Hill'in evdeki ilaçlarla intihar ettiğini hatırladı. Her ne kadar bir dedikodudan ileri gilmese de anne babasının ecza dolabından fazla miktarda ilaç çaldığı söylenmişti."

LeCrue başını sallayıp devam elti: "Eğer esaslı bir girişimciyseniz biraz daha yükseltirsiniz potayı. Her ilacı karaborsada belli bir değeri vardır. Mu bir türlü bitiremediğiniz artık son kullanma tarihi geçmiş yarım kulu Amoxicillin olabilir. Belki büyükbabanızın yedekte birkaç Viagrası vardır. Kimse bunları takip etmiyor değil mi doktor?"

"Takip eden çok az kişi vardır."

"Doğru. Ve ilaçların eksik olduğunu gördüğünüzde ya eczanenin sizi kazıkladığım düşünürsün ya tarihleri ka-ı ırlırmışsındır ya da fazladan bir tane yulayışundur. Evdeki gencin onu çalabileceği aklınızın ucundan bile geçene/ İN e kadar akıllıca değil mi?"

Mike bunun onunla ya da Adamda ne alakası ol-

ırı

dışını sormayı düşündü ama çok iyi anlamıştı aslında.

LeCrue, Mike'a doğru eğilerek "Hey doktor?" dedi.

Mike bir şey söylemeden bekledi.

"Peki, esaslı bir girişimcinin bir sonraki adımı ne olur biliyor musunuz?"

"I.eCrue?" Hu Ducan'dı.

I.eCrue arkasına dönüp baktı. "Ne var Scott?" "Bu sözcüğü sevdin. Girişimci yani." "Hem de nasıl." Sonra dönüp Mike'a baktı. "Siz de sevdiniz mi doktor?" "Harika."

LeCrue sanki eski bir dostuyla sohbet ediyormuş gibi kıkırdadı.

"Neyse, akıllı bir girişimci çocuk evden daha fazla ilaç toplamanın yollarını aramaya başlar. Nasıl mı? Belki yedekteki hapları önceden toplar. Eğer anne babanın ikisi de çalışıyorsa okul servisi bıraktığı

için büyük ihtimalle onlardan erken gelir eve. Anne ya da baba yedek kutuyu açıp eksik olduğunu fark ettiklerinde ise demin söylediğim gibi bir yanlışlık olduğunu ya da önceden yanlış saydıklarını düşünebilirler. Görüyor musunuz, bir kere bu yola girmeye görün, bu İştten fıstık gibi para kazanmanın o kadar değişik yolu vardır ki. Cebi doldurmamak neredeyse imkânsız gibidir." Mike'm aklına doğal olarak hemen şu soru gelmişti: Adam böyle bir şey yapabilir miydi acaba?

"Onları nasıl durdurabiliriz? Bir düşünün. Zengin ailelerin bir sürü henüz reşit olmamış çocukları. Hepsine en iyi avukatlar tutulur. Kim Lam olarak ne yapmış ki? Yaşadıkları evlerden rcçcteli ilaç çalmışlar. Kimin umurunda? Görüyor musunuz? Para kazanmak ne kadarda kolay."

"Sanırım."

"Sanırım mı Doktor Baye? Yapmayın. Burada oyun oynamıyoruz. Sanmıyorsunuz. Eminsiniz. Bu neredeyse mükemmel bir plan. Şimdi nasıl çalıştığımızı aşağı yukarı öğrenmişsinizdir. Uçuşa geçmiş bir grup salak çocuğun peşinde değiliz. Biz büyük balıkla ilgileniyoruz. Bu büyük dişi balık yereri kadar zekiye, bu arada dişi derken cinsiyet ayrımcılığıyla suçlanmak işlemem tamam mı? Henüz reşit olmayan çocuklardan evlerinden ilaç çalmalarını isteyecektir. İlayatta başarmak için gerekli zekâ ve azimden yoksun zavallı gotik çocuklar da bir yüksek mevkiye terfi etmek İsteyeceklerdir. Kendilerini önemli biri sanacaklar ve bu dişi balık bir de üstüne üstlük on numara bir fıslıksa ne isterse istesin yapacaklardır. Ne demek İstediğimi anladınız mı?"

"Elbette," dedi Mİkc. "Rosemarry McDewitt'in kulübünde yaptıklarından bahsediyorsunuz. Bir gece kulübü var ve bülün reşil olmayan çocuklar oraya serbestçe girebiliyor. Bir yere kadar anlayabiliyorum."

"Peki, anlamadığınız şey ne?"

"Kendi erkek kardeşi fazla dozda uyuşturucudan ölmüş biri bunu nasıl yapabilir?"

LcCruc, MikeTn bu söylediklerinden sonra gülümsedi. "Size şu acıklı masallardan, birini anlattı değil mi? Güya erkek kardeşi çıkış yolu bulamamış da fazla doz alıp ölmüş."

"Doğru değil mi bu yani?"

"Tamamen uydurma. Bundan emin olabilirsiniz. Breman Indiana'dan olduğunu söyledi bize. Kayıtları araştırdık. Ne orada ne de civarda anlattığı gibi bir doz aşımı olayı olmamış."

Mike hiçbir şey söylemedi.

Scott Duncan kafasını not defterinden kaldırarak, "I latta sıkı bir bağımlı," dedi.

"Ah şüphesiz," diye onayladı LeCrue. "Katıksız birinci sınıf uyuşturucu alıyordur o."

"Böyle bir kadını görünce her erkek aptallaşır."

"Herhalde Scott. Onun çalışma şekli böyle. Cinsel-

ligini kullanarak bir erkeği kendine bağlamak. Bir süreliğine o adam gibi davranmaktan çekinmem Ne demek İsledığimi anladınız mı doktor?"

"Üzgünüm anlamadım. "

"Siz eşcinsel misiniz doktor?"

Mike'm gözleri yerinden fırlayacaktı neredeyse. "Evet, tamam, farz edin ki eşcinselim. Bundan ne sonuca varacaksınız?"

"Doktor, anlamıyor musunuz? Erkekleri kullanıyor. Sadece sümük-lü çocukları değil. Daha zeki erkekleri. Daha yaşlı erkekleri."

Durdu ve bekledi. Önce Duncan'a sonra da LeC-ruc'ya döndü.

"Filmin tam burasında nefes nefese kalmam ve birden benden bahsettiğinizi mi anlamam gerekiyordu?"

"Neden böyle bir şey düşünelim ki?"

"Bence aslında tam da bunu söylemek üzereydiniz."

"Bir kere her şeyden önce buna yemin edebilirim." LeCrue birinci sınıftıyatro öğrencileri gibi ellerini açtı. "Daha az önce bugüne kadar onu hiç görmediğinizi söy-lemediniz mi?"

"Söyledim."

'Ve biz de size kesinlikle inanıyoruz. Size başka bir şey soracağım. İşler nasıl? Yani hastanedeki işler."

Mike derin bir iç çekti. "Farz edin ki konuları böyle aniden değiştirme taktiğinizi yuttum. Bakın, ne yaptığımı sanıyorsunuz bilmiyorum. Bunun Club Jaguar'la ilgili bir şey olduğunu farz ediyorum. Bunu bir suçum olduğu için söylediğimi sanmayın ama gerçekleri görmemeniz için moron olmanız lazım. Normalde bir avukat ya da en azından avukat olan karım gelmeden size asla bir

şey anlatmazdım ama size defalarca söylediğim gibi oğlum kayıp. O yüzden lütfen bu saçma sapan anlamsız konuşmalara bir son verelim. Bana ne bilmek istediğinizi söyleyin ki bir an önce buradan çıkıp onu aramaya devam edeyim."

I.eCrue bir kaşını kaldırdı. "Bir şüpheli böyle konuştuğunda aklım başımdan gidiyor. Ya sen Scolli?"

"Meme uçlarım," dedi Scolli başıyla onaylayarak, "Konuştukça sertleşiyor."

"Şimdi, fazla laubali olmadan size birkaç soru daha soracağım ve sonra bitireceğiz. William Brannum adında bir hastanız var mı?"

Mike yine ne yapacağını düşünüp sonunda onlarla işbirliği yapmanın kendi yararına olduğuna karar verdi.

"Hatırlamıyorum."

"Bütün hastalarınızın ismini bilmiyor musunuz yanı?"

"Bu isim banabir şey ifade etmiyor. Belki bir meslektaşına gönden niş imdir."

"ilene Goldfarb olabilir mi mesela?"

Hastane personelini tanıyorlardı. Mike biraz düşündükten sonra, "livet, doğru," dedi.

"Ona sorduk. Hatırlamıyor."

Ne onunla konuştunuz tnu? diye sormak yerine sessiz kalmayı tercih etti. Bundan Önce IleneTe konuşmuşlardı demek. Burada neler oluyordu böyle?

O sırtış I.eC.'rue'nun yüzüne yeniden geri dönmüştü. "Yine şu girişimcilik konusuna geri dönelim mi Doktor Bayc?"

"Tabii."

"Güzel. Siz bir şey göstereceğim.

Duncan'a döndü. Duncan ona san bir zarf uzattı. LcCruc tütünün sararttığı parmaklarıyla yakılmamış sigarayı ağzına koydu.

Dosyanın içinden bir kâğıt çıkartıp masanın üzerine koydu ve MikeTn önüne doğru kaydırıldı.

"Bunu bir yerden hatırlıyor musunuz?"

Mike kâğıda haklı. Bir reçetenin fotokopisi. Üst larafında Mike ve Ilene'in adları, New York Presbyterian hastanesinin adresi, diploma numaraları yazılıydı. William Brannum İçin bir OxyContin reçetesi.

Doktor Michael Baye tarafından imzalanmıştı.

"Hatırlıyor musunuz?"

Mike özellikle sessiz kalmayı tercih etti.

"Doktor Goldfarb reçeteyi kendisinin yazmadığını ve hastayı da tanımadığını söyledi."

LeCrue bir kâğıt daha çıkarttı. Başka bir reçele. Bu seferki Xanax. Yine Michael Baye tarafından imzalanmış. Sonra bir tane daha.

"Bu isimlerden herhangi birini hatırlıyor musunuz?"

Mike konuşmadı.

"Oh, bu seferki çok ilginç. Neden olduğunu biliyor musunuz?"

Mike kafasını kaldırıp ona baktı.

" ünkü Garson Bledsoe adına yazılmış. O kim biliyor musunuz?"

Mike belki bilebileceğini düşündü, ama yine de "Bilmem gerekiyor mu?" diye sordu.

"Sizl  tutuklamaya geldiğimizde kavgaya tutuşmak üzere olduğunuz kırık burunlu  ocuk."

Bir sonraki girişimci adım diye düşündü Mike. Bir doktorun oğluna kancayı takmak. Reçeteleri  alıp imza taklit etmek.

"şİmd . En iyi koşullarda, yani demek İstiyorum ki her şey lehinize işerse ve Tanrı size merhamet ederse, sadece doktorluk lisansınızı kaybedersiniz ve bir daha asla doktorluk yapamazsınız. Bu en iyi senaryo tabii."

Mike nerede konuşacağını nerede susacağını çok iyi biliyordu ve sustu.

"Bakın, uzun zamandır bu işin peşindeyiz. Club Ja-guar'ı takibe almıştık. Ortada dönen dolapların hepsini biliyoruz. Bir grup zengin çocuğunu tutuklamamız bir işe

yaramaz. Yine söylüyorum, eğer yılanın başını ezmezseniz bütün bu çabaların anlamı kalmaz. Geçen gece büyük bir toplantı yapılacağı hakkında bir l yo aldık. Bu  zel girişim safhasında içeri bir aracı sokmak gerekir. Organize suçlar bu pazarda çok sayıda operasyon yaptı. Neyse, onları gözlemeye devam ederken geçen gece orada işler birden ters gitmeye başladı, ili  hesapta yokken birden siz  ıkıverdiniz ortaya doktor. Saldırıya uğradınız. Ve yine bugün birden ortaya çıkıp herşeyi berbat ettiniz. O yüzden Narkotik Bürosu ve başsavcılık olarak Club Ja-guar'm kepenkleri kapatıp çekip gitmesinden ve operasyonun suya düşmesinden korkuyoruz. O yüzden şimdi artık müsamaha etmekten vazgeçip sert davranmak zorundayız.

"Sizc söyleyecek hiçbir şeyim yok." "Elbette ki var." "Avukatımı bekliyorum."

"Bu şekilde hareket etmeniz yanlış, çünkü o reçeteleri sizin yazdığınızı düşünmüyoruz zaten. Elimizde kendi elinizle yazdığınız reçeteler de var. Kİ yazılarını karşılaştırdık. Sizin değil. Yani o zaman ya başkalarına boş reçete teinin ediyorsunuz ya da biri onları sizden alıyor."

"Size söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Onu koruyamazsınız doktor. Hep koruyabileceğinizi sanırsınız. Anne babalar hep böyledir. Ama bu şekli yanlış. Tanıdığım bütün doktorlar ihtiyaç halinde lazım olabilir düşüncesiyle evde boş reçete tular. Ecza dolabından ilaç çalmak çok kolay iş. Hatta belki boş reçete çalmaktan da kolay."

Mike ayağa kalktı. "Şu an burayı terk ediyorum."

"Berbat birisiniz. Oğlunuz da demin konuştuğumuz o zengin çocuklarından biri ama yaptığı iş sayesinde rütbesini yükseltmişler. Eesat maksadı ile gizli anlaşma yapmadan ve uyuşturucuya yeni başlayanlara ma! teinin etmekten suçlu bulunabilir. Bu uzun süreli hapis cezası demektir. Federal bir hapishanede en fazla yirmi sene. Ama oğlunuzla işimiz yok. Onu değil, Rosemaly McDe-vitt'i istiyoruz. Bir anlaşma yapabiliriz."

"Avukatımı bekleyeceğim," dedi Mike.

"Mükemmel. Çünkü hoş bayan avukatınız az önce gelmiş."

29. BOLUM

T

;cavüze uğradım." Susan Loriman bunu söylediği anda sanki birden korkunç bir gürültü kopmuş, yemek masası sanki hızla düşmeye başlamış, kabin basıncı kaybolmuş gibi kulaklarında korkunç bir basınç hissetmeye başlamıştı ilene. "Tecavüze uğradım."

ilene Goldtarb ne söyleyeceğini bilemedi. Şimdiye kadar bir doktor olarak sürüyle kötü haber paylaşmış, bizzat hastalara ve aile yakınlarına sürüyle kötü haber vermişti ama bu cevap o kadar beklenmedik bir anda gelmişti ki. Sonunda çok amaçlı, yarı kaçamak klişe bir laf etti.

"Üzgünüm."

Susan Loriman bir çocuk gibi gözlerim sıkarak yummuştu. Hâlâ elleriyle çay fincanını tutuyordu. Koruyor-ıııuş gibi... ilene ellerini

uzatmak istedi ama sonra bun-dan vazgeçti. Kadın garson başka bir şey isteyip islemediklerini sormak için yanlarına geldi ama İlene başıyla işaret ederek onu uzaklaştırdı. Susan gözlerini hâlâ kapalı tutuyordu.

"Dante'ye hiç bahsetmedim."

Bir garson içinde bir dolu tabak bulunan bir tepsiyle yanlarından geçti. Biri garsondan su istedi. Yan masadaki kadın belli ki kulak misafiri olmaya çabalıyordu, ilene öyle bir bakış allı ki kadın bundan vazgeçti.

"Kimseye söylemedim. Hamile olduğumu öğrendiğimde büyük ihtimal Dante'dendir diye düşünmüştüm. Ya da öyle ümit ediyordum. Sonra Lııeas dünyaya gelince Dante'den olmadığını anlar gibi oldum. Ama konuyu kafamda bitirdim. Hayatıma hiçbir şey olmamış gibi devam ellim. Çok uzun zaman oldu."

"Polise gitmediniz mi?"

Başını salladı. "Lütfen yapmayın. Durumumu kimseye söyleyemezdim öyle değil mi?" "Tamam. Anlıyorum." İkisi de bir şey söylemeden öylece oturdular. "Susan?" Susan kafasını kaldırdı.

"Uzun zaman oldu biliyorum-." diye başladı söze İlene.

"On bir yıl."

"Evet. Ama şimdi belki şikâyetçi olmayı düşünebilirsiniz."

"Ne?"

"Eğer yakalanırsa ona lesli yaparız. Belki polis kayıtlarında bile vardır ismi. Normalde tecavüzcüler bir taneyle yetinmez."

Susan olmaz anlamında başım salladı. "Okulda bir kampanya başlattık. Bir şey çıkmasını umuyoruz."

"Hiç ne kadar küçük bir ihtimal olduğunu biliyor musunuz?"

"İşe yaraması lazım."

"Susan, polise gitmen lazım."

Ve birden ilene bir şeyi merak elli. "Sana tecavüz edeni tanıyor musun?"

"Ne? Hayır."

"Söylediğim şeyi ciddi şekilde düşünmen lazım." "Yakalanmasını istemiyorum tamam mı!.' Gitmem lazım."

Susan yerinden kalkıp lam Ilene'in karşısında durdu. "Eğer oğlumun kurtulması için tek bir şans bile olduğunu düşünseydim bu şans kullanırdım emin olun. Ama böyle bir şans yok. Lütfen Doktor Goldfarb. Bana şu kampanyada yardımcı olun. Başka bir yol bulmamda yardımcı olun. Artık gerçeği biliyorsunuz. Lütfen kimseye söylemeyin."

Joe Lewiston yeşil tahtayı bir süngerle sildi. Uzun yıllar öğretmenlik yaptıktan sonra birçok şeyin değiştiğinin farkına varıyordu insan. Mesela yeşil tahta ve tebeşirin yerini artık daha modermeni almıştı. Ama o bir önceki kuşakları kalma bu eski yeşil lahlada ısrar elmişli. Tebeşir tozunda, yazı yazarken tebeşirin çıkardığı o seste, yazılanları bir süngerle silmekte onu geçmişe götüren ve kim olduğunu, neler yaptığını hatırlatan bir büyü vardı sanki. Joe'nun elinde büyük ve biraz fazla ıslanmış bir sünger vardı. Silerken tahtadan su süzülüyordu. Akan suları yine süngerle sildi, tahtayı aşağıdan yukarıya bir güzel temizledi ve bu çok basit işte kendini kaybetmeye koyuldu.

İşe yaramıştı.

Sınıfa "Lewiston'in Ülkesi" adını takmıştı. Çocuklar bu adı sevmişlerdi ama gerçeği söylemek gerekirse onun kadar değil. Farklı olmayı islerdi. Burada ayakta durup kim bilir kaç kez yaptığı gibi önceden hazırlanmış metinleri çocuklara okumak, müfredat derslerini öğretmek ve bir gün tamamen unutulup gitmek yerine çok daha fazla şeyler yapmayı arzulardı çocuklar için. Bu sınıf onlarındı. Çocuklarla birlikte kendisi de bir günlük tutardı. Çocuklar günlüklerinde ne yazdıklarını onlara okur, o da onların kendi günlüğünü okumalarına izin verirdi. Şimdiye kadar hiçbir çocuğa bağırılmamıştı. Bir çocuk İyi ya da kayda değer bir şey yaptığında isminin yanına bir çarpı işareti koyardı. Yaramazlık ellğinde de işareti silerdi. Bu kadar basitti işte. Çocuğu sınıftan dışarı atmanın ya da arkadaşlarının yanında mahcup etmenin doğru bir yol olduğuna inanmıyordu.

Onunla birlikte senelerdir aynı okulda ders okutan diğer öğretmenlere baktığında her dönem heveslerinin biraz daha söndüğünü fark etmişti. O farklıydı. O hep aynı şevkle öğretmenliğe

devam ediyordu. Tarih dersinde sanki anlattığı anı yaşıyordu. Matematik problemlerinde bir sonraki ipucunu göstermek için alışılmadık yöntemler kullanırdı. Bu sınıfta "LcwistonTn ülkesinde" o kadar güzel şeyler yaşanmıştı ki. Ama sonra bir gün, mide ağrısı, klimadan dolayı bel tutulması, şiddetli ateş gibi nedenler uydurarak bir süre okula gelmemesini istemişlerdi ondan.

Nasıl söylerdi böyle bir şeyi? Tanrım, bunu bir çocuğa yapmak ne kadar korkunçtu.

Bilgisayarı açtı. Elleri titriyordu. Karısının çalıştığı okulun web sayfasını tuşladı. Yeni şifresi 'joedollyiscvi-yor' du.

Karısının c-mailindc yanlış bir şey yoktu.

Dolly bilgisayardan ya da internetten pek fazla anlamazdı. Joe o yüzden onun haberi olmadan karısının şifresini değiştirmişti. Bu yüzden dc karısı e-mailinc bir şeyler olduğunu ve "çalışmadığını" söylüyordu. Eski şifreyi kullandığı için, yeni şifreyi bilmediğinden giriş yapamıyordu.

Joc Lcwiston şimdi, bu kendini güven içinde hissettiği sevgili sınıfında karışma gelen maillere bakıyordu.

Aynı adresten yeni bir mail gelmemiş olmasını diledi. Ama dileği gerçekleşmemişti.

Bağırarak için dudağını ısırıldı. Dolly e-mailiyle ilgili sabırsızlanmaya başlamıştı bile. Sorunu çözmek için her an harekele geçebilirdi. Onu daha ne kadar oyalayabilirdi ki? Belki bir gün, daha fazla değil. Ve bir günün yeterli olmayacağını düşündü Joe Lewiston.

Tia, .lill'i Yasinin Tere bıraktı yeniden. İteli i ki Guy Novak onun o telaşlı halini görünce şaşırıp neler olduğunu merak etmiş, ama bunu göstermemeye çalışmıştı. Ama zaten Tia'nm da izahat verecek zamanı da yoktu. Arabayı hızla FBI'm bölge ofisinin bulunduğu 26 Federal Pla-za'ya doğru sürdü. Ffester CrımstcInTa birlikte hemen hemen aynı zamanda orada olmuşlardı. Bekleme odasında buluşlular.

"Senaryoyu gözden geçirelim islersen," dedi Ffester. "Çok sevilen eş rolünü oynamalısın. Ben de kocam kurtarmaya gelmiş en yakın aile dostunuz aynı zamanda da oldukça kıdemli avukat rolündeyim."

"Tamam."

"İçeride tek bir laf etme. Bana bırak." "O yüzden sizi aradım."

Hesler Crimslein kapıya doğru yürümeye başladı. Tia onu takip etti. Ffester kapıyı açıp arkasından kapattı. Mike masada oturuyordu. İki adam daha vardı odada. Biri köşede oturuyordu. Diğeri de Mike'm etrafında dolaşıp duruyordu. LcCrue avukatın girdiğini gördüğünde dikleşip yanma yaklaştı.

"Merhaba, ben özel ajan Darryl LcCrue."

"Umurumdaydı sanki" dedi Hesler.

"Özür dilerim, anlayamadım."

"Özrünüzü kabul edeceğimi sanmıyorum. Müvekkilimi tutukladınız mı?" "Bir kere deliller..."

"Kısa kesin. Evet, mi? Hayır mı? Müvekkilimi tutukladınız mı?"

"Umarım..."

"Bir daha söylüyorum, kısa kesin." İlester, Mike'a baktı. "Doktor Baye lütfen kalkıp bu odayı derhal terk edin. Karınız lobiye kadar sizinle gelecek. Lütfen orada beni bekleyin."

"Bir saniye bekleyin Bayan Crimslein," dedi LeC-

ruic.

"Adımı biliyor musunuz?"

LeCrue omu/unu silkli. "Evet."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Sizi televizyonda görmüştüm."

"İmzalı fotoğrafımı da vereyim mi?"

"Hayır."

"Neden ki? Neyse. Vermezdim zaten. Müvekkilimin burada yapacak bir şeyi kalmamıştır artık. Eğer onu tutuklamak isteseydiniz şimdiye kadar çoktan tutuklardınız. O yüzden şimdi bu odadan çıktıktan sonra siz ve ben bir güzel sohbet edeceğiz. Eğer gerek görürsem onu geri çağırırım. Anlaştık mı?"

EeCrue köşedeki ortağına baktı.

Hcstcr. "Doğru cevap, 'Hemen Bayan Crimstcin' olacaktı" dedikten sonra Mike'a bir bakış attı.

"Gidin."

Mike ayağa kalktı. Tia'yla birlikte odadan dışarı çıktı. Arkalarından kapıyı kapattılar.

Mike'm ilk sorusu Jill'in nerede olduğuydu.

"NovakTara bıraktım. Bana ne olup bitliğini anlatmak ister misin?"

Mike ona her şeyi anlattı. Club Jaguar'a yaptığı ziyareti, Rosemarry McDevittTe görüşmesini, tam kavgaya luluşacakken federallerin gelip onu almasını, sorgulanmasını ve Pharm Partilerini.

"(Tub Jaguar," dedi Mike anlatması bittiğinde. "Şu mesajla şmaları..."

"Evet, CeeJaySi 1 rVten gelen mesajlar," dedi 'l'ia.

"Bu bir kişiye ait bir nick değil. Club JaguarT simgeliyor."

"Peki 8115?"

"Bilmiyorum. Belki CeeJay diye bir sürü nick alındığı için bu rakamı uydurmuşlardır."

"Yani Rosemarry bilmem neye ait olduğunu düşünüyorsun öyle mi?"

"Evet."

'l'ia, MikeTn anlattıklarını toparlamaya çalıştı. "Bazı şeyler birbirini tutuyor. Spencer Hill babasının ecza dolabından ilaç çalmış ve onları yutarak intihar etmiş. Belki şu Pharm Partilerinden birinde aldı hapları. Belki bu partilerden birini de okulun çalisında düzenlediler.

"AdamTı da o partide olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Akla yakın. İlaçları karıştırıyorsun, bir şey olmaz diyorsun ve..." İkisi de durdu.

"O zaman belki de Spencer intihar etmedi."

"Ama gönderdiği telefon mesajları var."

Üzerlerine bir sessizlik çöktü. Diğer ihtimali akıllarından bile geçirmek islemiyorlardı.

"Şimdi tek yapacağımız iş AdamT bulmak," dedi Mike. "Sadece buna konsantre olalım lamam mı?"

Tia başını sallayarak onayladı. Sorgu odasının kapısı açıldı ve llester odadan çıktı. Onlara doğru yürüyüp "Burada olmaz, dışarı çıkıp konuşalım," dedi.

Yürümeye devam etti, Tia ve Mike da arkasından gitmek için hızla oturdukları yerden kalktı. Asansöre bindiler. llester hâlâ bir şey söylememişti. Asansörün kanısı açıldı, Hester çıkış kapısına yöneldi ve dışarı çıktı. Mike ve Tia onu takip ettiler.

"Alabama girelim," dedi Hester.

İçinde bir televizyon, kristal bardaklar ve içi boş bir içki sürahesi olan bir limuzine bindiler. Hester onları şoför yönüne bakan kolluklara oturttu. O da lam karşılına oturdu.

"Arılık federallerin olduğu binalara güvenmiyorum. Her yerde kamera ve dinleme sistemi var," dedi. Mike'a döndü. "Sanırım olanları karma anlattın."

"Evet, anlattım."

"O zaman sanırım ortada dönenleri anladın. Üzerlerinde adın yazılı onlarca sahte reçete var ellerinde. Şu Club Jaguar çok kurnazca hareket etmiş, zira ellerinde sürüyle, her çeşit ilacın yazıldığı reçete var. Bazılarını eyaletten, bazılarını eyalet dışından, bazılarını İnternette temin etmişler. Artı, yedekleri. Federaller hikâye anlatmıyor yani. Elleri yeteri kadar kanıt var."

"Adam'm çaldığını düşünüyorlar," dedi Mike.

"Evet. Ve ellerinde bunun için oldukça fazla kanıt var."

"Ne gibi mesela?"

"Mesela oğlunuzun Pharm Partilerine katıldığını biliyorlar. En azından İddia ettikleri bu. Geçen gece Club Jaguar'm önündelermiş. Adam içeri girdikten az sonra senin geldiğini görmüşler."

"Saldırırken beni mi izlemişler yani?"

"Bir sokağa girdiğini ve sonra orada neler olduğunu bilmediklerini söylediler. Kulübü izliyorlarmış."

"Ve Adanı da oradaymış öyle mi?"

"Bu onların söyledikleri. Ama bana başka bir şey söylemediler. Yani çıktığını gördüklerini filan. Sakın bu

konuda bir hata yapma. Oğlunu bulmak istiyorlar. Club Jaguar aleyhine tanıklık yapmasını istiyorlar. Daha çocuk olduğunu vc eğer işbirliğine yanaşırsa cn yüksek cezanın kışına hafifbir tekme olacağını söylediler."

"Siz ne dediniz? "diye sordu Tia.

"Önce biraz kıvırdım. Oğlunuzun bu tip partilerle ya da sahte reçetelerle ilgisinin olamayacağını söyledim. Sonra da tekliflerinin mahkûmiyet vc mükellefiyet açısından ne anlama geldiğini sordum. Henüz spesifik bir şey söylemeye hazır değiller."

"Adam, Mike'm reçetelerini çalmadı. O daha iyi biliyor bunun olmadığını," diye atıldı Tia.

Hcstcr sadece gözlerini kısıp bakmakla yetindi. Tia itirazlarının ne kadar da safça olduğum düşündü.

"Değerlendirmeler sizin düşüncelerinize göre yapılmıyor," dedi Tia. "Benim ya da sizin ne düşündüğünüzün bir önemi yok. Ben sadece size teorilerini anlattım. Ve bir de ellerinde bir kaldıraç var. O da sizsiniz Doktor liaye."

"Nasıl yani?"

"Bu işe karışmadığınızdan pek emin olmadıklarını söylediler. Mesela geçen gece Club Jaguar'a gitmenizden, saldırıya uğramanızdan yola çıkararak eğer hakikaten işin içinde değilseniz orayı nereden bulduğunuzu merak ediyorlar. Neden gittiniz oraya?"

"Oğlumu arıyordum."

"Oğlunuzun orada olduğunuzu nereden biliyordunuz peki? Buna cevap vermeyin. Her şeyi biliyoruz. Ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi? Rcsemary McDevittTe bir işbirliği içinde olduğunuzu düşünebilirler. Bir yetişkinsiniz. Üstüne üstlük bir doktorsunuz. Komisyona vereceğiniz ifadelerle uzun süreli hapis cezasından kurtulurdunuz. Oğlunuz yerine kendinizi ateşe atmayı düşünecek kadar aptal olmadığınızı düşünüyomm. zira o /aman ikinizin de bu işin İçinde olduğunuzu söylerler. Adam bir kere bu işin içine girmiş. Pharm Partilerine katılmış. Club Jaguar'ın sahibi bayanla birlikte bir doktor vasıtasıyla bu İşten ekstra kazanç sağlayacaklarını düşünmüşler. Size yanaşmışlar." "Bu çok anlamsız."

"Hayır. İliç de anlamsız değil. Kilerinde reçeteleriniz var. Onların bakış açısına göre çok sağlam kanıtlar. Rakamı biliyor musunuz? OxyContin başlı başına bir servet. Bu salgın bir hastalık gibi yayılıyor. Ve siz Doktor Bay e, siz mükemmel bir örnek oluşturuyorsunuz. Reçetelerinizi bu kadar kurnazca ve ustalıkla kullanma beceriniz karşılığında bir madalya takabilirler size. Sizi bu İşten kurtarırım elbette ve büyük ihtimalle de kurtaracağım. Ama karşılığı ne olacak?"

"Siz ne öneriyorsunuz?"

"Yardımlaşma olayından tiksinneme rağmen, sanırım sonunda en iyi yol bu olacak. Ama bunları konuşmak için daha erken. İlk Önce

Adam'ı bulmamız lazım. Onu karşımıza alıp orada neler oluyor anlatmasını isteyeceğiz. Sonra kararımızı veririz."

Lorcı Musc fotoğrafı Neil Cordova'ya uzattı. "Bu Reha."

"Kvet, biliyorum. Dün alışveriş için gittiği Targel'm kamerasından çekilmiş."

Cordova kafasını kaldırıp ona baktı. "Peki. bu nc işimize yarayacak?"

"Şuradaki kadını görüyor musunuz?"

"Kvet."

"Onu tanıyor musunuz?"

"Hayır, sanmam. Başka açıdan çekilmiş başka lb-

loğrallar var mı?"

Mıise ona İkinci fotoğrafı uzattı. Neil Cordova işlerine yarar bir şey bulabileceğini ümit ederek İyice konsantre oldu. Ama sadece başını iki yana salladı ve "O kim?" diye sordu.

"Karınızı minibüse sokulurken görmüş bir tanık var. Hu tanık aynı zamanda fotoğrafta gördüğünüz diğer kadının Reha'nın Acura'sma bindiğini söyledi. Tanığa güvenlik kamerası kayıtlarını gösterdik. Kadını teşhis etti."

Neil yeniden Muse'a baktı. "Onu tanımıyorum." "Tamam. Bay Cordova, sağ olun. Az sonra geleceğim."

"Resim bende kalabilir mi? Belki bir şey hatırlarım."

"İübetle."

Boş boş baktı Cordova. Cesedi teşhis ettiğinden beri afallamış durumdaydı. Muse koridora çıkıp ilerledi. Resepsiyondaki kız onu eliyle selamladı. Gidip Paul Co-peland'in kapısını çaldı, içeriden bir ses girmesini söyledi.

Cope üzerinde bir video monitörü olan bir masaya oturmuştu. Eyalet polisinin sorgu odalarında tek tarafı ayna camlardan bulunmazdı. Onun yerine bir televizyon kamerası kullanırlardı. Cope ekranda Neil Cordova'nın görüntüsünü İzliyordu.

"Az önce bir bilgi aldık," dedi Cope.

"Ya! Nedir?"

"Marianne Gillespie Livingston'daki Travelodge'-da kalıyormuş. Bu sabah çıkış yapması gerekiyormuş. Bir de otele personelinden biri Marianne'm bir adamı odasına alırken gördüğünü söylemiş."

"Ne zaman?"

"Emin değilmiş ama dört ya da beş gün önce demiş.

Otele giriş yaptığı zamanlarda." "Çok iyi."

Copç gözlerini ekrandan ayırmamış 11. "Belki bir basın toplantısı düzenlememiz lazım. Şu güvenlik kame-rasmdaki kadının fotoğrafını bir büyüt bakalım. Belki onu tanıyan birilerini bulabiliriz."

"Belki. Mecbur olmadıkça halka gösterme fikrinden nefret ediyorum."

Copç ekrandaki kocanın görüntüsünü İncelemeyi sürdürdü. Muse aklından geçenleri merak etmişti. Cope ilk karısının Ölümü dahil o kadar büyük acılar çekmişti ki. Musc odaya bir göz gezdirdi.

Masanın üzerinde paketi açılmamış beş yeni İPOD vardı. "Bunlar ne?" diye sordu.

"İPOD."

"Biliyorum herhalde. Bunların burada ne işi var demek İstemiştim."

Copç Cordova'dan gözünü ayırmıyordu. "Onun yaptığını düşünmeme ramak kalmıştı."

"Cordova mı? Hayır, o yapmadı."

"Biliyorum. Acı çektiği her halinden belli zaten."

Sessizlik.

"İPODTar gelinin nedimeleri İçin," dedi Cope. "Çok şekersin."

"İielki onunla konuşmam lazım." "Cordova'yla mı?"

Cope evet anlamında başını salladıktan sonra,

"Lucy acıklı şarkılara bayılıyor," dedi. "Bunu biliyorsun değil mi?"

Nedimesi olmasına rağmen Muse, Lucy'yi fazla iyi tanımıyordu ama yine de evet anlamında başını salladı. Cope onu görmedi, zira hâlâ ekranı inceliyordu.

"Her ay ona yeni bir CD hazırlıyorum. Çok sıradan biliyorum ama çok seviyor ne yapayım? O yüzden her ay nerede süper acıklı bir CD varsa araştırıyorum. Tanı

damar olanları. Mesela bu ay Hlue OcTober'm Congratu-lalions'ını ve Angie Aparo'nun Seed'ini indirdim." "Hiç duymadım."

Gülümsedi. "Ah, duyacaksın. İPODTara yüklendi

bile."

"Süper bir fikir," dedi Muse. Bir an içi burkuldu. Cope sevdiği kadın için CD yapıyordu. Ne şanslı bir kadındı şu Lucy.

"Lucy nin neden bu acıklı şarkıları sevdiğini merak ediyordum. Karanlıkta müzik dinleyip ağlıyor. Hiç anlayamamıştım. Mesela geçen ay. Missy Higgins'in bir şarkısını indirmiştim. Biliyor musun onu?"

"Harika! Şarkıları mahvediyor insanı. Bir şarkısında eski aşkı bahsedip bunu yapması gerektiğini bildiği halde başka bir elin eline değmesine dayanamayacağını söylüyor."

"Üzücü."

"Kesinlikle. Lucy arlık mutludur değil mi? Yani aramız gayet iyi. Sonunda birbirimizi bulduk ve evleniyoruz. Peki, o zaman neden hâlâ böyle ayrılıklarla ilgili şarkılar dinliyor?"

"Bana mı soruyorsun?"

"Hayır Muse. Sana bir şey açıklamaya çalışıyorum. Uzun bir zaman anlamamıştım. Ama artık anladım. Acıklı şarkılar acıtmadan acı verir insana. Dikkati kontrollü bir şekilde başka yöne çeker. Belki insana gerçek acının da böyle bir şey olduğunu hayal ettirir. Ama bu doğru değildir. Lucy elbette ki bunu biliyor. Gerçek acı için bir hazırlık yapamazsın. Sadece seni parçalara bölmesine izin verirsin."

Cope'un telefonu çaldı. Sonunda başını ekrandan kaldırıp telefona cevap verdi. Sonra Muse'a dönüp, "Ma-rienne Gillepsie'nin en yakın akrabasıyla ilgili bir şey bulmuşlar. Gitsen iyi olur."

30. BÖLÜM

-S-kisî birlikte odaya girer girmez ağlamaya başladı Yas-B m in.

"Neyin var?" diye sordu Jill. Yasmin bilgisayarını göstererek

"insanlar çok korkunç," dedi. "Ne oldu?"

"Sana göslereceğim. Çok acımasızca." Jİ11 bir sandalye çekip arkadaşının yanına oturdu. Tırnaklarını yemeye başladı. "Yasmin?"

"Nc?"

"Adam için endişeleniyorum. Babamın da başına kötü bir şey geldi. O yüzden annem beni size bıraktı." "Annene sordun mu?" "Bana söylemezdi ki."

Yasmin bir yandan bilgisayar klavyesindeki tuşlara basarken bir yandan da gözyaşlarını siliyordu. "Bizi hep korumak İstiyorlar değil mi?"

Jİ11, Yasmin'İN bunu ciddi mi yoksa alay ederek mi söylediğini merak etti. Ya da belki yarı ciddi yan alaya alarak. Yasmin ekrana bakıp arkadaşına işaret elti.

"Bekle. İşte buldum. Birbaksana."

"Erkek mi, kadın mı? - XY'nin hikayesi" başlıklı

bir my-space sayfasını gösteriyordu. Gereğinden fazla goril ve maymun resmiyle doldurulmuştu sayfa. Favori filmler kısmında "Maymunlar Cehennemi" ve "Saç " yazıyordu. Arka fonda Peler Gabriel'in "Mayınım şok ver" şarkı-sı çalıyordu. You-tubc'dan "Dans Eden Goril" filmiyle, National Geographic'in hepsi maymunlarla ilgili olan bir sürü videosu eklenmişti. Ama en kötüsü arka plana konulmuştu. Yüzünü kaplayan bir sakalla Yasmin'-in photoshoplanmış bir resmi.

Jill, "inanamıyorum," diye fısıldadı.

Yasmin yine ağlamaya başladı.

"Bunu nasıl buldun?"

"Şu pislik Marie Alexandra almış. Sınıfın yarısına da yollamış."

"Kim hazırlamış peki?"

"Bilmiyorum. İddiaya girerim odur. Güya çoküzül-müş, çok ilgiliymiş havalarında ama eminim allıklan sonra kıs kıs gülmüştür."

"Ve sınıftaki başkalarına da yollamış öyle mi?"

"Fvel. 11 e id i'ye Annie'ye..."

Jill başını salladı. "Üzgünüm."

"Üzgün mü?"

Jill bir şey söylemedi.

Yasmin kıpkırmızı kesilmişti. "Biri yaptıklarını ödemek zorunda."

Jill arkadaşına baktı. Yasmin her zaman çok zarif bir kız olmuştu.

Piyano çalmaya, dans etmeye ve komik filmlere bayılırdı. Ama artık

Jİll'İN arkadaşında gördüğü tek şey büyük bir öfkeydi. Bu onu

korkutuyordu. Son birkaç gündür çok kötü şeyler yaşamıştı. Erkek

kardeşi evden kaçmıştı. Babasının başı beladaydı ve bir de şimdi

Yasmin öfkeden kuduruyordu. Şimdiye kadar arkadaşını hiç böyle

görmemişti.

"Kızlar?"

Bay Novak'tı. Alt kattaki merdivenin başına gelmiş onlara sesleniyordu. Yasmin gözyaşlarını sildi. Kapıyı açıp "Evet baba? Buradayız" diye bağırdı.

"Sizin için mısır patlattım gelin."

"Bir dakika sonra geliyoruz."

"Beth'le ben hep beraber çarşıya gideriz belki diye düşündük. Sinemaya gideriz, oyun filan oynarız dedik." "Hemen aşağı iniyoruz." Yasmin kapıyı kapattı.

"Babam kendini evden dışarı atmak istiyor. Eli ayağı birbirine dolandı." "Neden?"

"Çok garip bir şey oldu. Bay Levvicton'm karısı buraya geldi."

"Buraya mı? Bu eve. İnanmıyorum!"

Yasmin başım salladı. Gözlerini kocaman açmıştı. "Yani ben o olduğunu tahmin ediyorum. Onu hiç görmemiştim ama kullandığı o boktan arabasını biliyordum."

"Peki, ne olmuş?"

"Tartıştılar."

"Aman Tanrım!"

"Onları duyamadım. Ama kadının siniri tepesin-deydi belli."

"Popcorn'lar hazır!" diye seslendi Yasmin'in babası.

Kızlar aşağı indi. Guy Novak onları bekliyordu. Yüzünde zoraki bir gülücük vardı. "HVIAX'la Örümcek Adam'ın sonuncusu oynuyormuş," dedi.

Zil çaldı.

Guy Novak dönüp kapıya doğru baktı. Gergin olduğu her halinden belli oluyordu. "Baba?" "Ben açarım."

Kapıya doğru yürüdü. Kızlar uzaktan uzaktan onu takip ettiler. Beth de oradaydı. Bay Novak küçük pencereden dışarı baktı, kaşlarını çattı ve kapıyı açtı. Eşikte bir kadın bekliyordu. Jill, Yasmin'e baktı. Yasminin kadının Bay LewistonTn karısı olmadığını belirtmek için başım salladı.

"Buyrurı? Ne istemiştiniz?" diye sordu Bay Novak. Kadın Bay Novak'nt omuzlarının arkasından içeri baktı ve kızları gördü.

"Siz Guy Novak mısınız?" diye sordu kadın. "Evet."

"Adım Loren Muse. Yalnız görüşebilir miyiz?"

Loren Muse kapıda durmaya devam elti.

İçerideki kızlardan biri muhtemelen adamın kızıydı, öbürü de kızların arkasında ayakta duran kadının kızı olabilir. Şöyle bir baktığında kadının Reha Gordova olmadığından emin oldu. Kadın gayet iyi görünüyordu, son derece rahattı ama hiç belli de olmazdı tabii. Muse baskı altında olup olmadığını anlamak için gözlerini ondan ayırmadı.

Evde hiç bir problem olmadığı belliydi. Kızlar biraz çekingen davranıyorlardı ama bu gayet normaldi. Zile basmadan önce kulağım kapıya dayayıp içerisini biraz dinlemişti Muse. Her şey gayet normal görünüyordu. Guy Novak popçumla ve sinemayla ilgili bir şeyler söylemişti.

"Neyle İlgili?" diye sordu Bay Novak.

"Yalnız konuşsak ilaha iyi olur."

Adamın tepkisini görmek için 'yalnız' sözcüğünü özellikle üzerine basa basa söylemişti. Ama adamın bir tepki vermediğini lark etti.

"Kimsini/?" diye sordu Guy Novak.

Muse mesleğini kızların duyup korkmasını islemediği için hatifçe ön eğildi, kızlara bir ha kış attı ve Guy Novak'm sözlerinin ta içine bakarak, "Başbaşa konuşsak daha iyi olur Bay Novak," dedi. Adam en sonunda ne demek istediğini anlayabilmişti. İçerideki kadına döndü ve "Beth, kızları mutfağa gölürsene popcorn yesinler."

"Tabii."

Muse onları mutfağa girerken seyretti. Guy No-vak'm yüz ifadesinden bir şeyler anlamaya çalışıyordu.

Hatif gergin ve endişeli gözüküyordu. Ama aslında bunun tanımadığı bir İnsanın ziyaretinin verdiği şaşkınlıktan ileri geldiğini anlamıştı Muse.

Clarence Morrow, 1-Yank Tremont ve birkaç yerel polis küçük bir ihtimalde olsa Guy Novak'm Reba Cordova' yı kaçırdığım ve evde tuttuğunu düşünerek yakında hlr yerlerde sotaya yatmış gizlice onları ve etrafı gözlüyordu. Ama zaman geçtikte bu ihtimalin zayıfladığını düşünmeye başladılar.

Guy Novak kadını içeri almadı.

"Nedir?"

Muse kimliğini gösterdi.

"Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz? Sizi Lewis-toil Tar mı aradı?"

Muse'un Lewiston Tarin kim olduklarına dair hiçbir fikri yoktu ama itiraz etmemeye karar verdi. Başını bir aşağı bir yukarı sallayarak ne evet ne hayır anlamında bir hareket yaptı.

"Buna İnanamıyorum. Tek yaptığım evlerinin önünden geçmekti. Hepsi bu kadar. Ne yani? Bu kanunlara aykırı mı?"

"Değişir," dedi Muse.

"Neye göre değişir?"

.MI

"Maksadınıza göre."

Cıuy Novak burnunun üzerine düşen gözlüğünü eliyle yukarı doğru itti. "O adamın kızına ne yaptığını biliyor musunuz?"

Muse'un bu konuda hiçbir fikri yoktu tabii. Ama belli ki başlarına ne geldiyse Guy Novak bundan son derece rahatsız olmuştu. Bu Muse'un hoşuna gitti. Gayet güzel kullanabilirdi.

"Sizi dinliyorum," dedi.

Guy Novak sövüp sayarak öğretmenin kızı için neler söylediğini, onunla sınıfın önünde nasıl alay ettiğini anlatmaya başladı. Muse adamı dinlerken Neil Cordova'-yla olduğu gibi bu adamın da kötü bir şey yapamayacağını ve ondan bir şey çıkmayacağını anladı. Kızı Yasmin'e yapılanın çok büyük bir haksızlık olduğunu düşünüyor ve neden hâlâ öğretmenin kışına bir tekme atılmadığını anlayamadığını söylüyordu.

Sonunda biraz durup nefes aldığı anda Muse, "Peki karınız ne düşünüyor bu konuda?" diye sordu.

"Ben-cvli değilim."

Muse bunu zaten önceden biliyordu. "Alı, içerideki kadının..."

"O İfeth. Sadece bir arkadaş."

Muse bakalım daha neler söyleyecek diye onu bekledi.

Cıuy Novak birkaç kısa ve derin nefes aldıktan sonra ekledi,

"Tamam, mesajı aldım." "Mesajı mı?"

"Anlaşılan Lewiston'lar dava açmak niyetinde. Mesaj alınmıştır.

Avukatımla görüşüp neler yapabilirim bir bakacağımı."

Bu konuşmanın Musc'u hiçbir yere götürmeyeceği belli olmuştu.

Vites değiştirmenin zamanı gelmişti. "Size başka bir şey sorabilir miyim?"

"Huyrun."

"Bütün bu olanlara Yasmin'in annesinin tepkisi ne oldu?"

Guy Novak gözlerini kıstı. "Neden böyle bir şey sordunuz?"

"Bir sebebi var merak etmeyin."

"Yasmin'in annesi kızıyla pek fazla ilgilenmez."

"Böyle önemli bir konuda da mı?"

"Marianne, Yasinin çok küçükken terk etti bizi. Flo-rida'da oturuyor ve kızını senede dört ya da beş kez görüyor."

"En son ne zaman görüştüler?"

Guy Novak kaşlarını çattı. "Bunun ne alakası var anlamıyorum. Kimliğinizi bir daha gösterir misiniz?"

Musc kimliğini çıkartıp gösterdi. Bu sefer adam kimliği dikkatle inceledi. "Eyalet Yerel Yönetim Bölge-" si'ne mi kayıtlısınız?"

"Evet."

"Ofisinizi arayıp kimliğinizi doğrulatmamda bir sakınca var mı acaba?"

"Belki bu işinize yarayabilir. "Musc elini cebine attı ve bir kart çıkartıp Guy Novak'a uzattı. haren Muse, Baş Dedektif."

"Evet."

"Baş Dedektif, Kimsiniz siz? Lewiston'larm arkadaşı filan mı?"

Muse bunun zekice bir manevra mı yoksa Guy No-vak'm gerçekten bunu merak mı ettiğini sordu kendi kenti ine ?

"Bana karınızı en son ne zaman gördüğünüzü söyleyin."

Çenesini kaşdı. "Konumuz LewistonTardi sanırım."

"İlütfen sadece sorduğum somya cevap verin. Karınızı en son ne zaman gördünüz?" 343

"Üç hafta önce." "Neden geldi buraya?" "Yasniin'i görmeye."

"Onunla konuşlunuz mu?"

"Konuşlum sayılmaz. Gelip Yasmin'i aldı. Çok kısa bir zaman sonra geri getireceğini söyledi. Mariamic genelde sözünü tutar. Kızıyla öyle fazla zaman geçirmez."

"O zamandan beri hiç konuşlunuz mu onunla?"

"Hayır."

"Peki. Buraya geldiğinde nerede kalır genelde?" "Alışveriş Merkezi'nin yanındaki Travelodge'tla." "Son dört gündür orada kaldığını biliyor muydunuz?"

Adam şaşırmişti. "Los Angeles'a gideceğini söylemişti."

"Bunu size ne zaman söyledi?" "Bana bir mail gönderdi. Km in olamıyorum. Sanının iki gün önce."

"O maili görebilir miyim?" "Mail'i silmiştim."

"Eski karınızın bir erkek arkadaşı olduğunu biliyor muydunuz?"

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Kminim takip edemeyeceğini kadar çok arkadaşı vardır."

"Buralarda oturan biri var mıydı peki hayalinde?"

"Ülkenin her yerinde bir erkek arkadaşı vardır onun."

"Bir ad verebilir misiniz bize?"

Guy Novak başını salladı. "Bilmiyorum ve de ilgilenmiyorum."

"Neden bu kadar sertsiniz Bay Novak?"

"Sert mi? Bunun doğru bir sözcük olduğunu sanmıyorum."

Gözlüklerini çıkarttı ve camında ki küçük bir lekeye sinirli sinirli bakarak tişörtüyle temizlemeye girişli. "MarianneT sevmiştim, ama o bu sevgime layık olamadı.

Kendi kendini heba eden hiriydi. Hu kasaba onu sıktı. Ben onu sıktım. Hayat onu sıktı. Arka arkaya aklattı beni. Kızını terk etli ve sonraki hayatında da hayal kırıklığından başka bir şey yaşamadı, iki sene önce Yasmin'i Dis-neyland'a götürmek için söz vermişti. Yolculuktan bir gün öncebeni aradı ve gelmeyeceğini söyledi. Bukadar. Hiçbir sebep göstermeden."

"Nafaka ya da çocuk destek parası ödüyor musunuz?"

"Hiçbir şey ödemiyorum. Mahkeme velayeti bana vermişti."

"Kski karınızın buradan görüştüğü birileri var mı? Kski bir dost mesela?"

"Gerçekten bilmiyorum, ama sanmam." "Peki, Rcba Gordova?"

Guy Novak biraz düşündü. "Marlanne burada otururken iyi arkadaşlıklar. Hem de çok iyi. Nedenini hiç anlayamamıştım. Bu kadar birbirine zıt karakterde iki kadın olamazdı. Ama evet, yani eğer Marlanne buralarda birileriyle görüşüyorsa hâlâ bu Reha'dan başka biri olamaz."

"Reha Gordova'yı en son ne zaman gördünüz?"

Başını kaldırıp sağ taralına baktı. "Bir ara görüşmüştük. Sanırını okulların açıldığı hafta, veliler içü düzenlenen gecede."

Eğer karısının öldürüldüğünü biliyorsa, hiç üzülmemiş görünüyor diye düşündü Muse.

"Rcba Gordova kayıp."

Guy Novak ağzını açıp kapattı. "Ve Marianne'm bununla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?" "Siz?"

"Dedim ya, o ne yapıyorsa kendisine yapar. Kendi ailesi dışında haşka kimseye zarar vereceğini sanmıyorum."

"Bay Novak. Kızınızla konuşmak isterim."

"Neden?"

Muse lafı lazla dolandırmadan

"Çünkü, eski karınızın öldürüldüğünü düşünüyoruz," deyip karşıdan gelecek tepkiyi bekledi.

Tepki yavaş yavaş gelmişti. Sanki sözcükler etrafında teker teker havada uçuşmuş, sonra teker teker üzerine konmuş ve duymasıyla idrak edebilmesi uzun zaman almış gibiydi. Birkaç saniye hiçbir şey yapmadan öylece durup boş boş baktı. Sonra yanlış mı duydum acaba diye sorar gibi bir hareket yaptı.

"Ben, ben a n l a y a m i y o r u m. Düşünüyoruz, de rke n, nasıl yani?"

"Muse arkasına bakıp bir işaret yaptı. Clarence kapıya doğru yürümeye başladı.

"BİR sokakla fahişe gibi giydirilmiş bir ceset bulduk. Cordova onun eski karınız Marianne Gillespie olduğunu düşünüyor. Sizden meslektaşım dedektif Morrow'la birlikte morga gidip cesedi teşhis etmenizi İsteyeceğim. Anladınız mı?"

Uyuşmuş gibiydi Guy Novak. "Marianne öldü mü?"

"Evet, öyle sanıyoruz. Emin olamadığımız İçin dc kesin bir tespit için size ihtiyacımız var. Morrow size cesedi gösterip birkaç soru soracak. Arkadaşınız Beth kızlarla kalabilir. Ben dc burada olacağım. Kızınıza annesiyle ilgili sormak istediklerim,var. Ama tabii bu sizin için uygunsa."

"İmam," dedi Guy Novak. Eğer tereddül ederek konuşsaydı ya da başının belada olduğuna dair bir rahatsızlık hissetseydi eski kocası olarak çok iyi bir katil adayı olabilirdi. Elbette ki olayla ilgisi olmadığından yüzde yüz dc emin değildi Muse. Bclki Dc Nİro ya da Cordova gibi muhteşem bir aktör de olabilirdi. Ama rol yaptığını pek sanmıyordu. Neyse, nasıl olsa Clarence sorguya çekecekti adamı.

"Bay Novak, hazır mısınız?" diye sordu Clarenc. "Kızıma çıktığımı söylemem lazım." "Söylemeseniz iyi olur," dedi Mıise. "Anlamadım, neden?"

"Dediğimiz gibi, emin değiliz. Onunla konuşurken annesinin ölmüş olabileceğinden bahsetmeyeceğim. Bu sizin işiniz, labii ki doğrusa."

Ouy Novak şaşkın şaşkın başını salladı. "Tamam."

(Tarence adamın kolundan tuttu, en kibar ve yumuşak sesiyle

"Gidelim Bay Novak, buradan lütfen," dedi.

Mıise arkalarından bakmadan doğrudan kapıya yöneldi, içeri girip mutfağa gitti. Gözlen lal taşı gibi açılmış İki kız masaya oturmuş sözde popeorn yer gibi yapıyorlardı.

Bir tanesi "Siz kimsiniz?" diye sordu. Mıise gergindi. Gülümsemeye çalıştı. "Adım Loren Mıise. İlyalet için çalışıyorum." "Babam nerede?" "Sen Yasinin misin?" "Evet."

"Baban memurlarımdan birine yardım etmeye gitti. İşi biter bitmez dönecek. Ama şimdi benim sana birkaç soru sormam lazım. Tamam mı?"

31. BÖLÜM

B

ctsy Hül oğlunu odasında yere oturmuştu. Elinde Speneer'm eski cep telefonu vardı. Şarjı uzun zaman önce bilmişti. Ne yapacağını lam olarak bilemiyordu. Öylece, uzun uzun baktı telefona.

Oğlunun ölü bulunmasından bir gün sonra Kon gelip bu odayı boşaltmaya koyulmuştu. Mutfakla Spencer'-ın oturduğu sandalyeyi dışarı atması gibi. Bctsy kesin bir dille onu durdurmuştu, iler şeyi biranda, bu kadar çabuk silip atamazdınız. Önce büker, sonra kırardınız. Hâlbuki Ron da bunu çok iyi biliyordu.

Betsy oğlunun intiharından sonra günlerce bu odada, yerde cenin pozisyonunda yatıp hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Sürekli midesi ağrıyordu. Ölmekten başka hiçbir şey düşünmüyor, sadece ve sadece ölmek, acıya teslim olmak ve bu acıyla kemirilip yok edilmek isliyordu. Ama olmadı. Ellerinin oğlunu yatağına koyup örtüyü okşamaya başladı. Yüzünü yastığına gömdü, ama oğlunun kokusu zamanla kaybolmuştu.

Böyle bir şey nasıl olabilirdi?

i'ia Baye T e konuştuklarının ne anlama geldiğini ve

sonunda bu konuşmalardan ne çıkabileceğini düşündü. Ne çıkacaktı ki? Spencer ölmüştü işte. Kon söylediklerinde haklıydı aslında. Gerçeği bilmek bunu değiştirmeyeceği gibi yaraların kapanmasına da yardımcı olmayacaktı. Gerçeği bilmek her şeyin üstünü kapatmayacaktı ve zaten lîetsy de bunu istemiyordu. Hiçbir anne, özellikle de çocuğunu yetiştirirken birçok hatalar yapmış bir anne hayatına hiçbir şey olmamış gibi devam edemezdi. "Hey." Betsy kafasını kaldırdı. Ron eşikte durmuş ona bakıyor, karışma gülümsemeye çalışıyordu. Betsy Telefonu arka cebine atlı.

"Sen iyi misin?"

"Ron?"

Ron bekledi.

"O gece tam olarak neler olduğunu bulmak zorundayım."

"Bunu biliyorum."

"Biliyorum, bu onu geri getiremez," dedi Betsy. "Ayrıca içimizi de rahatlatmayacak. Ama yine de bunu yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

Ron başım salladı. Odaya girdi ve karısına doğru eğildi. Betsy bir an için ona sarılacağı düşünmüştü ve bu düşünceyle vücudu kaskatı kesildi. Bunu fark eden Ron durdu ve vazgeçip doğruldu.

"Gitsem iyi olacak galiba," dedi.

Ron dönüp odadan çıktı. Betsy cebinden telefonu çıkarttı. Şarja koyup telefonu açtı. İndeki telefonu sıkıca tutarak yine yere yattı, cenin pozisyonunu aldı ve yine ağlamaya başladı. Oğlunu o soğuk kiremitlerin üzerinde bu şekilde yatarken düşündü. Bu da irsi olabilir m İvdi acaba?

Spencer'm aradığı vc onu arayan numaralara baktı. Daha önce bir kez daha bakmıştı kayıtlara. Haftalar önce. Spencer o gece tam üç kez aramıştı Adam'ı. İln son görüşmeleri İntihar mesajı atmasından bir saat önce olmuştu. Hu son arama bir dakika sürmüştü. Adam, Spencer'm kendisine anlaşılması zor, saçma sapan bir mesaj attığını söylemişti. Betsy şimdi bunun bir yalan olup olmadığını merak ediyordu.

Spencer'm çalıda bulunduğu o gün ölü bedeninin yanında bu telefon vardı.

Telefonu sıkıca tutmuş gözlerini kapatmıştı. Yarı uyur yarı uyanık uyuşmuş bir vaziyetle yatarken bir telefon sesi duydu. Bir an Spencer'm cep telefonu sandı ama çalan ev telefonuydu. Betsy bir an boş verip tclcsckrelcrc düşün dedi kendi kendine ama belki de arayan Tia Baye'di. /ar zor yanığı yerden kalktı. Spencer'm odasında bir paralel vardı. Arayanın numarasına baktı ama tanıyamadı.

"Alo?"

Sessizlik.

"Alo?"

İ lıçkırır hıçkırır ağlayan bir erkek çocuğı "Annemle sizi çatıda gördüm." dedi.

Betsy oturduğu yerde dikleşti. "Adam?"

"Üzgünüm Bayan Hill." "Nereden arıyorsun?" "Bir telefon kulübesinden." "Neredesin?"

Çocuk daha çok ağlamaya başladı. "Adam?"

"Spencer'la ben hep korulukta buluşurduk. Hani şu salıncakların olduğu yeri biliyor musunuz?" "İvet."

"Orada bnlşabi 1 iriz." "Tamam. Ne zaman?"

"Biz oraya hiç kimse gelip gitmediğı için severdik. Eğer birine söylerse siz geldiğini görürüm. Kimseye söylemeyeceğimize, yalnız geleceğimize söz verin."

"Söz veriyorum."

"Ne zaman?"

"Bir saat sonra."

"Tamam."

"Bayan Hill?"

"Evet?"

"Spencer'a olanlar," dedi Adam. "Benim hatam."

Mike ve Tia evlerinin önüne geldiklerinde uzun saçlı ve tırnakları pislik içinde olan adamı çimlerin üzerinde volta atarken gördüler.

Mike, "Bu sizin ofisteki lîrett değil mi?"

"Evet. Ondan HuffTardaki partiyle ilgili maili incelemesini işlemiştim."

Evin önüne park ettiler. Susan ve Dante Eoriman da dışarıdaydı. Dantc, MikeTa Tia'ya el salladı. Mike ona el sallayarak karşılık

verdi. Dönüp Sıısan'a baktı. Susan zorla elini kaldırıp selam verdikten sonra evinin kapısına doğru yöneldi. Mike arkasını döndü. Onlarla konuşmak için zamanı yoklu şu anda.

Telefonu çaldı. Mike arayanın numarasını görünce kaşlarını çattı.

"Kim?" diye sordu Tia.

"ilene. Federaller ona da bazı sorular sormuşlar. Arabada kalıp onunla konuşacağını."

"Tamam," dedi Tia. "Ben de BrellTe konuşmaya gidiyoru m."

Tia arabadan dışarı çıktı, Brctt kendi kendine konuşu konuşa bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Tia seslenince durdu.

"İiri kafanızı karıştırmaya çalışıyor Tia," dedi İirett. "Nasıl?"

"İçeri girip emin olmak için Adam'm bilgisayarına bakmam lazım."

Tia hemen ayrıntıları öğrenmek istiyordu ama bu zaman kaybından başka bir şey olmazdı şu anda.

Kapıyı açtı ve beraberce içeri girdiler. Brctt daha önceden yolu biliyordu.

"Kimseye bilgisayara kurduğum yazılımdan söz etliniz mi?"

"Cusus programı mı? Yo hayır. Yani tabii ki dün akşam polise filan anlattık."

"Peki, ondan önce? Kimseye söylediniz mi?"

"Yok hayır. Bir marifet olmadığı için... Dur, dur, Mo diye bir arkadaşımız var. ona söyledik."

"Kim?"

"Adam'm vaftiz babası gibidir neredeyse. Mo ona zarar verebilecek hiçbir şey yapmaz. Çok sever onu."

İirett omuzunu silkti. Adam'm odasına gelmişlerdi. Bilgisayar açıldı.

Breli karşısına oturup tuşlara basmaya başladı. Adam'm e-mail Üerinc girip bir program İndirdi. Tia'nm şimdiye kadar hiç görmediği işaretler belirdi ekranda.

"Ne bulmaya çalışıyorsun?"

İncecik telli saçlarını iki kulağının arkasına atıp dikkatle ekranı incelemeye başladı Brctt. "Dur bir dakika. Hani sorduğun şu e-mail silinmişti değil mi? Hatırladın mı? Bakalım zamanlayıcı fonksiyonu var mı ve sonra da..." Birden durdu. "Bekle... Tamamdır. Evvvet!"

"Evet ne?"

"Garip, sadece garip. E-mail geldiğinde Adam'm dışarıda olduğunu söylemiştin ama mailin bu bilgisayarda okunduğundan eminiz değil mi?" "Doğru."

"Maili okuyabilecek bir aday var mı?"

"Olacağım sanmam. Evde kimse yoktu."

"Garip olan ne biliyor musun? Mail bu bilgisayardan okunmuş, tamam ama aynı zamanda bu bilgisayardan gönderilmiş."

Tia suratını ekşitti. "Yani biri Adam'ın bilgisayarına girmiş, Huff-kırdaki partiyle ilgili Adam'a bir mail atmış, sonra bu maili açmış ve sonra da silmiş öyle mi?"

"Evet, demek istediğim bu."

"Neden böyle bir şey yapmışlardır sence?"

Brelt omuzunu silkti. "Aklıma tek bir şey geliyor. Kafanızı karıştırmak için."

"Ama Mike'la Mo'nun dışında kimsenin E-Spy-Right'ın haberi yoktu," dedi Tia Brelt'e bakarak. Ama Brelt gözlerini kaçırdı. "Ve sen..."

"Hey, bana bakma."

"Sen gidip Hesler Crimslein'a yetiştirdin."

"Çok üzgünüm biliyorsun. Ama sana yemin ederim başka kimseye söylemedim."

Tia pek emin olamadı. Sonra çocuğun kirli tırnaklarına, tıraşsız suratına, pis tişörtüne bakarak nasıl olup da böyle bir işte hiç tanımadığı bir insana güvendiğine şaşıtı. Resmen delilikti bu yaptıkları."

Ona nasıl olmuştu da güvenmişti. Nasıl olmuştu da söylediği her şeyin gerçek olduğundan emin olmuştu bu kadar?

Boslon'dalarken oradan nasıl rapora girip bakabileceğini göstermemiş miydi? Raporlara bakabilmek için kendisine de bir kullanıcı adı ve şifre almadığını nereden bilebilirdi ki? Ondan başka kimse Adam'ın bilgisayarına girmemişti. Söylediklerinin doğru olup olmadığından nasıl emin olabilirdi ki? Şirketlerde çalışanların iş saatlerinde internete girip girmediklerini kontrol etmek, nerelere baktıklarını görmek üzere casus programlar konulurdu bilgisayarlara. Mağazalar ne aldığınızı takip edebilmek için şu indirim kartlarından dağıtıyorlardı müşterilere. Kim bilir bilgisayar şirketleri ne programlar yüklüyorlardı bilgisayarların işletim sistemlerine. Arama motorları ne aradığınızı takip ediyor, son günlerde yüksek hafızalı bilgisayarlar sayesinde hiçbir şeyi silmek zorunda kalmıyordunuz.

Yani bu durumda Hrett'in söylediklerinden çok daha fazla şey bildiğini düşünmek gayet doğaldı.

"Alo?" "Mikc?"

Mike, Tia ve Brett'in birlikte eve girmelerini izledi. Telefonunu sıkıca kulağına dayadı. "Ne oldu?"

"Lucas'm öz babasıyla ilgili Susan EorimanTa konuştum."

Mike şaşırmişti. "Ne zaman?"

"Sabah beni aradı. Gidip dışarıda bir şeyler içtik."

"Ve?"

"Ve çıkmaz bir sokaktayız." "Öz babasıyla mı ilgili?" "Evet." "Ne oldu?"

"Sır olarak kalmasını İstedi." "Babasının adının mı? Çok kötü."

"Babasının adının değil." "Peki, o zaman ne?"

"Öz babanın neden bir donör olamayacağını anlattı."

"Gerçeklen seni takip edemiyorum," dedi Mike. "Bana güven.

Kesinlikle çıkmaz bir sokaktayız. Durumun İmkânsızlığını anladım ben." "Hâlâ anlayamıyorum."

"Susan açıklamadan önce ben de anlamamıştım." "Ve sebebini bir su olarak mı saklamayı isliyor." "Doğru."

"O zaman bana değil de sana anlattığına göre utanç verici bir şey yapmış."

"Utanç verici diyemem." "Ne dersin peki?"

"Anlamıyorum. Galiba vardığım kaniya pek güvenmiyorsun."

Mike telefonu öbür kulağına geçirdi.

"ilene. Biliyorsun sana her zaman güvenmiştir ama..."

"Ama ne?"

"Az önce Narkotik Bürosu ve başsavcılık beni içeri alıp sorguya çekti." Sessizlik oldu.

"Seninle de konuştular değil mi?" diye sordu Mike. "Evet, konuştular." "Neden bana söylemedin?"

"Çok kesin ve net konuştular. Eğer seninle konuşursam son derece önemli bir federal soruşturmayı tehlikeye alacağımı bildirdiler. Eğer sana bir şey söylersem aleyhime adli kovuşturma açmakla ve doktorluk lisansımı elimden almakla tehdit ettiler beni."

Mike bir şey söylemedi. . "Unutma," diye devam etti ilene sinirli bir ses Tonuyla, "o reçelelerde benim de adım yazılıydı."

"Biliyorum."

"Neler oluyor Mike?"

"Uzun hikâye." "Söylediklerini yaptın mı?"

"Lütfen bana bunu sorarken ciddi olmadığını söyle."

"Bana reçetelerimizi gösterdiler. Hana reçetelerimize yazılan ilaçların ve hastaların isim üstesini verdiler. Hiçbiri bizim hastamız değil. Kahretsin. Orada yazılan ilaçların yarısını hastalara yazmayız biz. "

"Biliyorum."

"Ben de doktorum Mike. Mesleğimin benim için her şeyin üstünde olduğunu biliyorsun."

Ilene'in sesinden Mike'm tahmin ettiğinin çok çilesinde yaralandığı belli oluyordu. "Üzgünüm ilene. Ben de bu işin içinden nasıl çıkacağımı bilemiyorum."

"Uzun hikâye diye kestirip attın ya. Sanırım bana bundan biraz daha fazlasını borçlusun."

"Aslında gerçeği söylemek gerekirse, ben de çok fazla bir şey bilmiyorum. Adam kayıp. Onu bulmam lazım."

"Ne demek kayıp?"

Mike özelle ne olupbillyse anlattı. Bitirdiğinde ilene "Ne soracağımı biliyorsun ama bunu sormaktan nefret ediyorum."

"O zaman sonna."

"İşimi, mesleğimi kaybetmek istemiyorum Mike." "Bizim mesleğimiz ilene. Benim de mesleğim." "Doğru. O zaman eğer Adam'ı bulmak için bir yardımım dokunacaksa-"

"Seni haberdar ederim."

Nash minibüsü Pİetra'nın Havvthornc'daki dairesinin bulunduğu binanın önünde durdurdu.

Nash'in görebildiği kadarıyla biraz ayrı kalmaya ihtiyaçları vardı. Şu anda çatırdamaya başlayan ilişkileri her zaman bir şekilde devam edecekti. Cassandra'yla Nash'in arasındaki ilişki gibi değildi tabii. Halta o özel İlişkinin yanından bile geçemezdi. Ama aralarındaki ilişki öyle bir şeydi ki bir şekilde bir zaman sonra birbirlerine ihtiyaç duyup yeniden bir araya geliyorlardı. Her şey aslında bir borcun geri ödenmesiyle başlamıştı. Pİetra o korkunç yerden kendisini

kurtardığı için Nash'e minnettardı ama belki de kurtarılmayı asla istememiş de olabilirdi. Belki onu kurtardıktan sonra Pietra kendini lanetlenmiş gibi hissetmişti ve aslında bu yüzden Pietra ona borçlu olacağı yerde Nash, Pietra'yı kurtarmak gibi kölü bir şey yaptığı için o Pietra'ya borçlanmıştı.

Pietra minibüsün camından dışarı baktı. "Nash?" "Evet?"

Pietra elini boğazına götürdü. "Şu ailemi doğrayan askerker. Şu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar kölü şeyler. Bence..."

Durdu.

"Dinliyorum," dedi Nash.

"Sence bütün bu askerler katil, tecavüzcü ve işkenceci iniydiler?"

Peki ya savaş olmasaydı yine de bunları yaparlardı mıydı o insanlara?"

Nash hiçbir şey söylemedi.

"Hani yakaladığımız işkenceci askerlerden biri var ya," diye devam etti Pietra. "Bir pastanesi vardı. Ailece hep oraya giderdik. Bize gülümser ve lolipop verirdi."

"Nereye gelmek istiyorsun?"

"Savaş olmasaydı herkes kendi hayalini yaşamaya devam edecekti o kadar. Pastacılar, nalbantlar, marangozlar. .. ilic biribirerkat.il olmayacaktı."

"Bunun senin için de geçerli olduğunu düşünüyor musun? Sen de bir artist olarak hayatını sürdürmeye devam edecektin."

"Kendimi sormuyorum. O askerleri soruyorum."

"Tamam, anladım. Eğer senin mantığından gidersek demek istiyorsun ki onlar savaşın baskısı altında bunları yaptılar."

"Sen de benim gibi düşünmüyor musun?" " İlayır düşün müyorum."

Pietra başını yavaşça Nash'e doğru çevirdi. "Neden?" "Savaşın onları aslında yaradılışlarına uymayan bir şekilde davranmaya ittiğini iddia ediyorsun." "Evet."

"Ama belki de Lam tersidir Pietra. Belki savaş sayesinde kendilerini buldular. Belki savaş sayesinde İçlerindeki kötülük ortaya çıktı. Belki insanları kendi doğalarına uymayan şekilde hareket etmeye zorlayan savaş değil de toplumun ta kendisidir."

Pietra minibüsün kapısını açıp dışarı çıktı. Nash binaya girip gözden kaybolana kadar arkasından baktı. Bir sonraki gideceği yere doğru yola çıktı. Yarım saat sonra bir yan sokağa girip içi boş gibi duran iki evin arasında bir yere park etti. Minibüsün park

yerinde görülmesini istemiyordu. Takma bıyığını çizenle yapıştırdı ve bir beysbol şapkası taktı. Üç blok ötedeki büyük tuğla binaya doğru yürüdü. Bina terkedilmiş gibiydi. Nash ön kapının kilitli olduğundan emindi. Ama yan kapının içine bir kibrit kartonu sıkıştırılmıştı. Nash kartonu ilip içeri girdi ve merdivenlerden çıkmaya başladı.

Koridor duvarları çocuk çizimleri ve çoğunlukla da resimlerle doluydu, lîir panoya çocukların kompozisyonları raptiyelenmişti. Nash durup birkaç tanesini okudu. Üçüncü sınıftakilerin yazdıkları bu kompozisyonlarda hayatlarından kesitler vardı. İşte son günlerde çocuklara öğretilenlerin güzel bir örneği. Hep "ben", hep "ben", hep "ben". Sen büyüleyici bir kızsın yavrum. Sen bir Tanesin ve çok özelsin, hıçkimse ama hiç kimse sıradan değildir, eğer biraz düşünürsen böyle olduğunu göreceksin.

Alçakla kalan sınıfa doğru yürüdü. Joe Lewislon yerde bağdaş kurmuş oturuyordu. İdinde kâğıtlar, gözlerinde yaşlar vardı. Nash girdiğinde ona doğru baktı.

"İşe yaramıyor," dedi Joe Lewislon. "Kadın hâlâ mail gönderiyor."

32. BOLUM

M

usc Tedbirli bir şekilde Mariannc GillespicTiin kızına sorular sordu ama Yasmîn hiçbir şey bilmiyordu. Annesini görmemiş,li. Halta kasabaya geri döndüğünden bile haberi yoktu.

"Los AngclcsTa sanıyordum onu," dedi Yasinin. "Kendisi mi söyledi bos Angeles'ta olduğunu sana?" "Evet. Yani pek söylemiş sayılma/. Bir e-ınallı." Musc. Guy Novak'nı da aynı şeyi söylediğini hatırladı. "Bu c-ınail hâlâ duruyor mu?"

"Bakabilirim. Marianne iyi inî?" "Annene Mariannc mı diyorsun?"

Yasinin omu/unu silkti. "İliç benim annem olmak islemedi ki. Yani ben Öyle sanıyorum. G yüzden de sürekli bunu ona hatırlatmak islemedim. O yüzden de adıyla çağırıyorum."

Şimdiki çocuklar ne kadar da çabuk olgunlaşıyor-lar diye düşündü Musc ve tekrar sordu: "Mail hâlâ duruyor mu?" "Sanırım.

Bilgisayarında olması lazım." "Senden bana onu yazdırmanı istiyorum." Yasmîn kaşlarını çallı.

'fil

"Ama siz bana neler olup bittiğini söylemiyorsunuz."

"Henüz endişelenecek bir şey yok."

"Anlıyorum. Küçük bir çocuk olduğum için beni korkutmak istemiyorsunuz. Eğer o sizin anneniz olsaydı ve siz de benim yaşımda bir çocuk olsaydınız bilmek ister miydiniz?"

"Çok güzel söyledin ve haklısın. Ama yine söylüyorum şu anda henüz bir şey bilmiyoruz. Baban birkaç saal sonra eve döner. Şu e-maili çok görmek istiyorum ama."

Yasminin odasına çıktı. Arkadaşı aşağıda kalmıştı. Aslında Yasmin T e tek basmayken konuşmak istiyordu ama arkadaşını onu sakinleştirme işini üstlenmişti sanki.

"Adın neydi senin?" diye sordu Muse.

"Jill Baye."

"JÜT. Yasmin'in annesini gördün mü hiç?"

"Evet, birkaç kere."

"Biraz korkmuş gözüküyorsun."

JİÜ somurttu. "Arkadaşımla annesi hakkında sorular soran bir polisten korkarım tabii. Korkmamam mı gerekiyor?"

Çocuk işte.

Yasmin elinde bir kâğıtla koştu ra koştura merdivenlerden aşağı İndi. "İşte burada." Muse okumaya başladı:

Selam! Birkaç haftalığına Los Angeles'a gidiyorum. Döndüğümde sana yazarım.

İşte bu her şeyi açıklıyordu. Muse neden kimsenin kimliksiz ceset her kimse, yokluğunu fark edip polise gitmediğini merak edip durmuştu. Gayet basitti. Marianne Florida'da yalnız yaşıyordu. Yaşam tarzı da belliydi zaten. Aylar da geçse kimse onun ortadan kaybolduğunu fark etmez, hele hele bir cinayete kurban gitmiş olabileceğini aklından bile geçirmezdi.

"İlû size yardımcı olur mu?" diye sordu Yasmin.

"Evet, teşekkür ederim."

Yasmin'in gözleri yaşlarla doldu. "Biliyorsunuz o ne olursa olsun benim annem." "Biliyorum."

"O beni seviyor." Yasmin ağlamaya başladı. Musc ona yaklaşmak istediğinde eliyle durdurdu. "Sadece bir anne nasıl olmalı bilmiyor. Gayret ediyor. Sadece bilmiyor."

"Tamam. Üzülme. Onu eleştirmiyorum ben." "O zaman bana ne oldu söyleyin. Lütfen!" Muse, "Söyleyemem," dedi.

"Kötü bir şey değil mi? Onun için bana söylemiyorsunuz. Kötü bir şey mi?"

Muse çocuğa karşı dürüst olmayı tercih ederdi ama bunun ne yeri ne de zamanıydı.

"Baban dönünceye kadar bekle. Benim işe dönmem lazım."

"Sakinleş biraz," dedi Nash.

Joe Eewiston bir hamlede bağdaş kurduğu pozisyondan ayağa kalktı, öğretmenler bu harekete çok alışkın olmalı, diye düşündü Nash.

"Seni de bu işin içine karıştırdığım için üzgünüm." dedi Joe Lewiston.

"Beni aramakla iyi eltin."

Nash eski kayınbiraderine baktı. Sevgili karısının, Cassandra Lewiston'm beş erkek kardeşi vardı. Cassan-dra İçlerinde en çok en küçükleri olan Joe Lcwiston'i severdi. En büyük erkek kardeşi Curtis'in on yıl önceki ölümünden sonra Cassandra bunu kaldıramamıştı. Günlerce yalaktan hiç çıkmadan sürekli hüngür hüngür ağlamış ve hatta bir ara Nash çok mantıksız olduğunu bildiği halde onun ciddi bir hastalığa yakalandığını düşünmeye başlamıştı. Erkek kardeşinin ölümü ona o kadar muazzam bir acı vermişti ki, belki bu yüzden bağışıklık sistemi zayıflamıştı. Kanser, yani şu yaşam tüketen hücreler hepimizin içinde öylece durup bekliyorlar ve savunma gücümüz azalır azalmaz saldırıya geçiyorlardı.

"Sana söz veriyorum, Curtis'i kimin öldürdüğünü bulacağım," demişti Nash sevdiği kadına.

Ama Cassandra için ne kadar önemli olduğunu bildiği halde bu sözünü tutmamıştı. Cassandra intikam peşinde değildi. Sadece erkek kardeşini özliyordu. Nash ona bir daha böyle bir acı yaşamasına izin vermeyeceğine dair yemin etmişti. Cassandra'nın sevdiklerini koruyacaktı. Onları daima koruyacaktı.

Cassandra ölüm döşeğindeyken bu yeminini tekrarlamıştı ona. Cassandra bunu duyunca rahatlamıştı.

"Yanlarında olacak mısm?" diye sormuştu.

"Evet."

"Onlar da ihtiyacın olduğunda senin yanında olacaklar."

Nash bunun üzerine hiçbir şey söylememişti.

Joe ona doğru yürüdü. Nash sınıfa bir göz allı. Bütün İlkokul sınıfları hep aynıydı. Öğrencilik yıllarından beri fazla değişmemişti. Yine o el yazısı talimatları. Yine o hem büyük hem de küçük harflerle yazılmış alfabe. Yine bütün duvarlara serpiştirilmiş rengârenk çocuk resimleri.

"Bir şey daha oldu," dedi Joe. "Anlat."

"Guy Novak sürekli benim evin önünden geçiyor.

Evin önüne gelince yavaşlayıp, sonra hızla uzaklaşıyor. Bunun Dolly'yle Allie'yi korkuluğunu düşünüyorum."

"Ne zamandan beri?"

"İam bir haftadır."

"Neden bunu bana daha önce söylemedin?"

"Önemli olabileceğini düşünmemiştim. Bir iki kere yaptıktan sonra vazgeçeceğini düşünmüştüm."

Nash gözlerini yumdu. "Peki, neden şimdi önemli olabileceğini düşünüyorsun?"

"Çünkü bu sabah aynı şey olunca Dolly çok üzüldü."

"Bu sabah da mı geçti evin önünden?"

"Evet."

"Ve sen de seni taciz ettiğini düşünüyorsun." "Başka ne düşünebilirim ki?" Nash kafasını salladı. "Başından beri yanlış yaptık." "Ne demek istiyorsun?"

Bunu Jöe'ya açıklayamazdı. Dolly Eewiston'a hâlâ aynı kişiden mailler gelmeye devam ediyordu. Bunun tek bir anlamı vardı.

Nash'in işkenceleri sonucu çektiği acılardan sonra mailleri kendisinin gönderdiğini söylese bile onları gönderen Marianne değildi.

Guy Novak göndermişti.

Cassandra'yı ve ona elliği yemini hatırladı. Artık ne yapacağından kesin emindi. "Ben aptalın tekiyim." "Beni dinle Joe."

Joe çok korkmuş gözükmüyordu. Nash, C'assandra'-nm küçük erkek kardeşini bu durumda görmediği için memnundu. Hastalığın iyice

ilerlediği son günlerini düşündü, iliç saç kalmamıştı başında. Teni sarnıklı gibiydi. Kafa derisinde ve yüzünde kapanmamış yaralar vardı. Kakasını tutamıyordu. Bazen acıları dayanılmaz hale geldiğinde müdahale etmemesi için Nash'ten yemin etmesini istemişti. Acı çekerken dudakları büzülüyor, gözleri yerlerinden fırlayacakmış gibi oluyordu. Demir bir pençe içini oyuyordu sanki. Sonlara doğru artık ağzının içindeki iltihaplan konuşamaz duruma gelmişti. Nash yanında oturup ona bakarken İçindeki kırıp geçirme arzusunun gitgide arttığını hissediyordu.

"Her şey yoluna girecek Joc."

"Ne yapacaksın?"

"Sen hiç kafana takma, tamam mı? Her şey çok iyi olacak. Sana söz veriyorum."

Betsy 11ili evlerinin arkasındaki seyrek korulukta durmuş AdamT bekliyordu.

Bu yabani bitkilerle kaplanmış yer onlara aitti ama temizletmekle uğraşacak zamanları olmamıştı. O ve Ron birkaç sene önce her yeri dümdüz edip bir havuz yaptırmayı düşünmüşler ama çok pahalıya mal olacağı için vazgeçmişlerdi. Hem ikizler de daha çok küçüklü ve paraya ihtiyaçları vardı. Spencrr dokuz yaşındayken Ron buraya çocukların içinde oynaması için bir çadır kurmuştu. Bir de Sears'taki hazır salıncaklardan almışlardı, ikisi de senelerden beri kullanılmıyordu. Betsy salıncağın yanına gidip yakından baktı. Boyalan kalkmış, boruları pas içinde kalmıştı.

Yıllar sonra Spencer arkadaşlarıyla birlikte burada takılmaya başlamıştı. Bir seferinde Betsy bira şişeleri bulmuştu yerlerde. Bu yüzden SpencerTa aralarında şiddetli bir tartışma yaşanmıştı. O günden sonra Betsy ne zaman konuyu açsa Spencer biraz daha fazla geri çekiyordu kendini. 11er genç gibi o da arada bir bira içiyordu sonuçta. Betsy neden bu kadar büyütmüşü ki olayı?

"Bayan 11 ili?"

Betsy döndüğünde tam karşısında AdamT gördü.

Öbür taraftarı, KadisonTarm arka bahçesinden gelmişti Adam.

"Aman Tanrım," dedi Betsy. "Ne oldu sana böyle?" Kir pas içindeki yüzü yer yer şişmişti. Kolu kaim bir bantla sarılmış, gömleği liğnc liğmc olmuştu. " İfen iyiyim."

Betsy, Adam'a telefonda verdiği sözü tutmuş, annesiyle babasını aramamıştı. Onunla konuşma fırsatını elinden kaçırmaktan korkmuştu. Belki yaptığı yanlış bir şeydi ama geçen aylar boyunca o kadar çok yanlışlar yapmıştı ki, bu onların yanında hiç kalırdı. Ama yine de Adam'a anne babasının çok ama çok endişeli olduğunu söylemekten alamadı kendini.

"Biliyorum," dedi Adam.

"Ne oldu Adam? Neredeydin?"

Adam başını salladı. Aynı babası gibi başını sallıyor diye düşündü Betsy. Çocuklar büyüdükçe hem fiziksel olarak anne babalarına benziyor, hem de onların tavır ve ifade tarzlarını yakalıyorlardı bilinçsizce. Adam iyice iri-lesmiş, boyu babasınınkini geçmişti. Neredeyse çocukluktan çıkmış, bir adam olmuştu.

"Sanırım o resim uzun zamandır Spencer için hazırlanan sayfada," dedi Adam. "Hiç o sayfaya girmedim."

"Girmedin mi?"

"Hayır."

"Neden diye sorabilir miyim?"

"Benim için bir şey ifade etmiyor. Benim için Spencer daha farklı bir şey. Mesela o sayfayı yapan kızları tanımıyorum bile. Bana SpencereT hatırlatacak yeleri kadar anım var. O yüzden hiç bakmadım."

"fotoğrafı kimin çektiğini biliyor musun?"

"DJ Huff sanırım. Yani peki emin değilim çünkü arka plandaydım. Başka bir tarafa bakıyordum. Ama DJ o sayfaya bir sürü resim koydu. Büyük ihtimal o geceye

ait o resmi yanlışlıkla İçlerine karıştırmıştır." "Ne oldu Adam?"

Adam ağlamaya başladı. Betsy daha bir dakika önce neredeyse bir adam olduğunu düşünmüştü onun. Oysa şimdi o adam gitmiş, yerine yine küçücük bir çocuk gel-mişli.

"Kavga ettik."

Betsy ayakta durmuş onu İzliyordu. Çok yakın olmamalarına rağmen kalp atışlarını duyabiliyordu.

"Yüzündeki çürüğün nedeni buydu," dedi Adam.

"Yani ona sen mi vurdun?"

Adam evet anlamında başını salladı.

"Sen onun en yakın arkadaşlarından biriydin. Neden dövüştünüz ki?"

"İçki içiyorduk. Sarhoş olmuştuk. Bir kız yüzünden tartışıyorduk. İkimiz de kontrolden çıkmıştık. İtiştik. Suratıma içki döktü, ben de yüzüne vurdum."

"BİR kız yüzünden mi?"

Adam gözlerini aşağı İndirdi.

"Başka kimler vardı?"

"Önemi yok."

"Benim için var ama."

"Olmamalı. Onunla kavga eden bendim."

lietsy gözünün önünde sahneyi canlandırdı. Yakışıklı oğlunun hayatının son günü vc bu hayattaki en İyi arkadaşı yüzüne bir yumruk indiriyor. Ses tonunu değiştirmemeye çalıştı ama başaramadı. "Hiçbir şey anlamıyorum. Neredeydiniz o sırada?"

"Aslında Bronx'a gidecektik. Orada bir yer var. Bizim yaşımızdaki çocukların parti yapmasına izin verilen bir yer."

"Bronx'ta mı?"

"Ama oraya gitmeden önce kavga etmiştik. Ona vurdum ve ağza alınmayacak şeyler söyledim. Deliye

dönmüştüm. Sonra o koşup uzaklaştı. Onun peşinden gitmeliydim. Ama yapmadım. Gitmesine izin verdim. Ne yapacağını tahmin etmeliydim."

Bctsy Hill uyuşmuş gibi hissediyordu kendini. Ron'-un dediklerini hatırladı. Kimse oğlumuzu evden votka ve hap çalsın diye zorlamadı.

"Oğlumu kim öldürdü?" diye sordu Bctsy.

Ama biliyordu.

Başından beri biliyordu. Açıklanması zor bir şeye bir açıklama bulmaya çalışmıştı ve belki de bir tane bulmuştu ama insanların davranışları genelde çok fazla karmaşıktı. Aynı şekilde ve koşullarda yetiştirilen iki çocuktan biri iyi bir insan, diğeri bir katil oluyordu. Bazıları bunu "beynin işletim sistemi" ya da, insanın doğasına karşı çevrenin etkileri olarak açıklarken, bazen iki

açıklama da yeterli olmuyordu. Bazen öylesine rastgele bir şey oluyordu ki hayalın yönü aniden değişiyordu.

Sanki havadaki bir şey, ne olduğu önemli değil, herhangi bir şey, beyin kimyamızla karışırıyordu ve sonra, bize çok üzüntü veren bir olay sonrasında bir sebep, bir açıklama arıyorduk. Aslında tek yaptığımız, en başında gerçek olduğundan emin olduğumuz şeyi bir kenara alıp teoriler yürütmek oluyordu.

"Bana ne olduğunu anlalAdam."

"Bana sonra telefonla ulaşmaya çalıştı. İşte o gördüğünüz aramalar onlardı. Ekranda onun aradığını görüyordum ama cevap vermedim. Bütün aramalarım lelesek-retere yönlendirdim. Zaten zil zurna sarhoştı. Morali bozuktı, keyifsizdi ve ben bunu göremedim.

Görmem gerekiyordu. Onu affetmem gerekiyordu. Ama yapmadım. Bir mesaj bırakmış bana. Son bir mesaj. Üzgün olduğunu ve çıkış yolununne olduğunu bildiğim söylemiş telesekretere. İntiharını daha önceden düşünmüştü. Hepimiz intihar konusunda konuşuruz. Ama onun yaklaşımı farklıydı. İnimarı oldukça fazla ciddiye alıyordu. Ve ben onunla dövüştüm. Ağzıma geleni söyledim, seni affetmeyeceğim diye bağırdım."

Belsy Hill başını salladı.

"O iyi bir çocuktu Bayan Hill."

"Ecza dolabından hapları çalan da oydu..."

Sanki Adanı Ta değil dc kendi kendisiyle konuşuyordu.

"Biliyorum. Hepimiz çaldık."

Ada m'm söyledikleri aklını karıştırmıştı. Kafası yerinde değildi. "Kız dedin demin. Bir kız için mi kavga ettiniz?"

"Benim halamdı." dedi Adanı.

"Kontrolümü kaybettim. Onu aramaya çıkmadım bile. Tclesckrctrc bıraktığı mesajları dinlediğimde çok geç olmuştu. Son sürat çalıya gittim. Ama o çoktan ölmüştü."

"Onu buldun mu yani?"

Başını salladı Adam.

"Ve kimseye bir şey söylemedin öyle mi?" "Yüreksizin tekiydim ben. Ama artık değilim. Artık bitiyor."

"Ne biliyor?"

"Üzgünüm Bayan Hill. Onu kurtaramadım." "Ben dc Adam, ben de kurtaramadım onu." Belsy ona doğru bir adını allı ama Adam sadece başını salladı.

"Artık bitiyor," dedi yeniden.

Sonra iki geri adım atıp döndü ve hızla koşmaya başladı.

33. BÖLÜM

P

aul Copclarıd televizyon istasyonlarının mikrofonları önünde durmuş şöyle diyordu: "Rcba Cordova adında kayıp bir kadını bulmak için hepinizin yardımım bekliyoruz."

Mııse kenardan onu seyrediyordu. Sonra monitörlerde Reha ("ordova'nın güzel bir fotoğrafı görüldü. Fotoğrafa baktıkça insanın yüreği parçalanıyordu. Karşısındakini de gülümseleek cinsten bir gülümsemesi vardı ya da diğer taraftan şu anda olduğu gibi kalbinize bir hançer saplıyordu sanki. Ekranın alt kısmında bir telefon numarası vardı.

"Kendisinin görenlerin ya da yerini bilenlerin derhal polise bildirmelerini istiyoruz."

Ekranı Target mağazasının güvenlik kameralarından çekilen görüntüler geldi.

"Ekranı gözükten kadın şüphelilerden biri. Onu tanıyorsanız ya da hakkında bir şeyler biliyorsanız lütfen aşağıdaki telefon numarasını arayınız."

* Tamam artık, bütün kaçıklar aramaya başlardı ama bunun olumlu yanları olumsuz yanlarından her zaman daha ağırbasardı Muse'a göre. Reha Cordova konusunda

pek emin olamıyordu ama kamera görüntüsündeki kadını tanıyan birilerinin çıkacağından emindi.

Ncil Cordova. Copc'uuı yanında ayakla duruyordu. Önünde çocukları duruyordu. Başını dik Tutmasına rağmen halâ lilrediğini görebiliyordunuz.. İki harika güzel kızı gözlerini lal lası gibi açmış, haberlerde cayır cayır yanan bir binadan yalpalaya yalpalaya kaçan insanlara bakar gibi hayrele düşmüş bir şekilde olup bileni seyrediyordu. Televizyon istasyonları buna bayılmıştı tabii. Kederli fotojenik bir aile. Copc Cordova'ya onunla birlikte gelmesinin şarlı olmadığını söylemiş, ya da tek başına çocuksuz ona eşlik edebileceğini belirtmişti. Ncil Cordova iki teklifi de kabul etmemiş,

"Onu kurtarmak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız, yoksa kızlarım ileride geriye baklıklarında benim yanımda olmadıkları için pişmanlık duyabilirler," demişli.

"Ama bu onları olumsuz yönde etkileyebilir," demişti Copc.

"Mühim değil. Tğer anneleri öldüyse nasıl olsa çok üzülecekler.

Ama ileride elimizden ne geldiyse yaptığımızı bilmelerini istiyorum."

Musc'un telefonu titreşti. Şu anda morgda olan Cla-rence

Morrow'dı arayan. Ne zamanlama ama!

"Ceset Marianne Gillespie'ye ait," dedi Clarence. "Eski kocası doğruladı."

Muse, Cope'a görünmek için bir adım ileri allı. Copc onu fark

elliğinde kısa bir işaret yaptı. Copc mikrofona eğilerek "Bayan

Cordova'nın ortadan kaybolmasıyla bağlantısı olduğunu

düşündüğümüz bir de ceset var. Adı Marianne Gillespie..."

"Novak sorguladın mı?" diye sordu Muse Clarence'a

ce'a

"Evet, sorguladık. İlgisi olduğunu düşünmüyorum ya siz?"

"Kayır."

İlgisi olması için de bir neden yoktu. Kız arkadaşının güvenlik kamerasındaki kız olmadığı biliniyordu ve kendisi de minibusleki adamın eşkaline hiç uymuyordu.

"Onu eve götürün. Hırakın gidip kızıyla rahat rahat konuşsun."

"Yola çıkıyorduk zaten. Novak o gelene kadar kızlar levlizyondan uzak dursunlar diye kız arkadaşını önceden uyardı."

Ekranda bu sefer Marianne Gillespie'nin bir fotoğrafı belirdi.

Çok tuhaf bir şekilde Novak'ın elinde karısına ait lek bir eski fotoğraf bile yoktu.

Reba Cordova, Marianne'ın geçen baharda Florida'ya ziyarete

gittiğinde birlikte birkaç fotoğraf çektiler. Ekrandaki fotoğraf bir

havuzun kenarında çekilmişti. Marianne'ın üzerinde bir bikini vardı.

Kameralar bikiininin bir kısmını kırparak ekrana yansıtılmışlardı.

Marianne tanı bir bombaydı. Hayalî zorluklarla geçmeye

başlamadan önce büyük ihtimal daha güzel bir kadındı ama buna

rağmen hayatının son yıllarında bile çok güzeldi. Zorluklarla geçen

o eski günleri unutmuş bir hali vardı ama yine de yüzünde hâlâ o

günlüklerin izleri kalmış gibiydi.

Neil Cordova bir adını öne geçip konuşmaya başladı. Patlayan

Haşlar ilk kez kameraların karşısına geçen birini ilk anda şok

ederdi. Cordova gözlerini kırptırdı. Yüzünde bu işi yapmaktan hoşlanmadığını belli eden nahoş bir ifade vardı ama eskisine göre biraz sakinleşmiş gibiydi. Karısını sevdiğini, mükemmel bir anne olduğunu söyledi ve eğer onu gören olursa mutlaka haber vermelerini rica etti.

"Sşt,"

Muse dönüp baktı. Frank Tremont arka taraflarda bir yerden seslenmişti. Eliyle Muse'a gelmesini işaret etti, "İir şey bulduk" dedi.

"Bu kadar çabuk mu?"

"Önceden Hawthorne'lu bir polisle evli olan bir kadın arayıp kameradaki kadının bir kat aşağısında yalnız yaşadığını söyledi. Kadın Avrupa'da bir yerden gelmiş ve adı 'etra'yırış."

Okuldan çıkıp eve dönmeden önce Joe Lewiston odasına gidip e-maillerini kontrol etti.

Loriman ailesinin çocuklarına bir donör bulmak için haşlattıkları kampanya um devam ettiğini bildiren bir e-mail ve ailenin bir notu vardı. Joe Loriman'ların çocuğunu okutmamıştı ama annesini etrafta görmüştü. Erkek öğretmenler her ne kadar ilgilenmediklerini söyleseler de hepsi çekici anneleri hemen fark ederdi. Susan Loriman da o çekici annelerden biriydi.

E-mailde bir sonraki Cuma günü okula bir "tıp uzmanının" geleceğini ve test için kan alacağını yazıyordu
Lucas 'in hayalini kurtarmak için yüreğinizi dinleyin.

Joe kendini çok kötü hissetti. Loriman'lar çocuklarının hayatını kurtarmak için deliler gibi çırpınıyorlardı. Bayan Loriman ona özel bir mail gönderip acil yardım etmesini istemişti. "Biliyorum, çocuklarımın hiç hocası olamadınız ama okuldaki herkes sizi sevip sayıyor ve tam bir lider olduğunuzu söylüyor." Joe her insan gibi- evet, insanoğlu bencil belki yardımcı olursa şu XY-Yasmin

Mi

olayından sonra kaybettiği itibarı geri alabileceğini ya da en azından suçluluk duygusundan kurtulabileceğini düşünmüştü.

Kendi kızı Allie'yi bir an bir hastanede, kollarında serumlar, hasta ve acı çekerken düşündü. Hu düşüncenin normalde kendi problemlerini derinlemesine inceleme fırsatı vermesi gerekiyordu. Beterin de beteri vardı ama maalesef hu Jue'yu rahatlatamıyordu. Kve giderken yolda Nash'i düşünmeye başladı. Joe'nun kendisinden büyük Uç kardeşi daha vardı ama Nash'e onlardan çok güvenirdi. Nash ve Cassie birbirlerinden farklı gözükseler de yan yana geldiklerinde sanki bir büt ünmuş gibi dururlardı. Bazen böyle çiftlerden bahsedildiğini duyardı ama Nash'le Cassie'den sonra onlar gibisini ne görmüş ne de duymuştu. Hatta o kadar iyi anlaşmalarına rağmen onunla Dolly bile Nash ve Cassie gibi olamamıştı.

Çok basmakalıptı ama hakikaten Nash ve Cassie şarkılarda dediği gibi "birleşip bütün olmuşlardı."

Cassie öldüğünde tanı anlamıyla yıkılmışlardı. Böyle bir şeyin olabileceğini akıllarından bile geçirmemişlerdi. Kanser teşhisi konduktan sonra dahi. Hastalığın ilk korkunç etkileri görülmeye başladığında dahi. Bir şekilde Cassie'nin bu hastalığı yeneceğini düşünmüşlerdi. Aslında hastalığa tamamen teslim olmasına şaşırılmamaları gerekirken şaşırmışlardı.

Joc, Nash'in herkese nazaran çok daha fazla değişliğini gözlemlemişti. Ama belki de "birleşip bütün olduklarına" göre birisinden birinin fedakârlık etmesi gerekiyordu. Nash'in rahatlayıp soğukkanlı biri olup çıkması Joe'ya çok garip gelmişti. Sıcakkanlı gibi gözükken insanlar herkesin yardımına koşacaklarını, ihtiyaçları olduğunda her zaman yanlarında olacaklarını iddia ederler. Şimdiki gibi gerçekten zor durumda olduğunda insan tüm kalbiyle sadece sevdiğinin çıkarlarını kollayan, doğru ya da yanlış olduğunu düşünmeden hemen yardımcı olan, sadece ve sadece özen gösterdiği kişinin güvende olduğundan emin olmak isteyen gerçek bir doslu arama ihtiyacı duyar.

İşte o gerçek dost Nash'ti.

Cenaze töreninden sonra Nash, Joe'ya gidip şöyle demişti.

"Cassandra'ya seni koruyacağıma dair söz verdim."

Başka biri olsa bu sözün çok abartılı ve garip okluğunu düşünebilirdi ama Nash farklıydı. Onun bunu söylerken içten olduğunu ve sözünü tutmak için gerekirse canını vereceğini biliyordu Joe. Evet. Nash'in verdiği söz İnsanı korkutuyor ama bir

yandan da mutlu ediyordu. Ama oysa hiç kimseyi hiçbir şeyi kolay kolay beğenmeyen müşkülpesent babasının ilgisini görememiş, hiçbir zaman güçlü, atletik biri olamamış Joe gibi bir evlat için çok ama çok şey ifade ediyordu.

Joe evden içeri girdiğinde Dolly'yi bilgisayarın başında oturuyor buldu. Yüzünde garip bir ifade vardı. Joe o an midesinde bir bulantı hissetti.

"Neredeydin?" diye sordu Dolly.

"Okulda."

"Neden?"

"Birlikmiş birkaç işim vardı."

"E-mailim hâlâ çalışmıyor."

"Bir daha bakarım."

Dolly ayağa kalktı. "Çay ister misin?"

"Evet, iyi olur, teşekkür ederim."

Dolly kocasının yanağından öptü. Joe bilgisayarın basma geçti.

Karısının odasından çıkmasını bekledikten sonra kendi özel e-mail hesabına girdi. Tam maillerine bakacaktı ki, ana sayfadaki bir şey gözüne çarptı. Ön sayfadaki haberler kısmından bazı fotoğraflar geçiyordu. Web sayfasında dünyadan haberler, yerel haberler, spor

haberleri ve magazin haberleri vardı. Gördüğü şey bir anda yok olmuş, yerini New York Knicks basketbol takımıyla ilgili bir haber almıştı.

"Geri" okuna tıkladı ve resmi buldu.

Fotoğrafta bir adam ve iki çocuk vardı. Çocuklardan birini tanıdı, öğrencilerinden biri değildi ama çalıştığı okulda okuyordu. Ya da belki tanıdığı o çocuğa çok benziyordu. Fotoğrafın üzerine tıkladı. Başlık şöyleydi:

KASABAMIZDAN BİR KADIN KAYBOLDU.

Adı Reha Cordova'ydı. Tanıyordu onu. Okulun kütüphane komitesinde görev almıştı. Aynı zamanda okul aile birliği başkanlığı da yapmıştı. Arka kapıdan çıkan öğrencileri beklerken sürekli gülümserdi.

Kaybolmuştu ha?

Daha sonra haber detaylarını okumaya başladı. Bu kaybolma olayının NewarkTa bulunan bir cesetle bağlantılı olabileceğini düşünüyordu polis. Öldürülmüş olarak bulunan kadının kimliğini okuduğunda nefesinin kesildiğini hissetti.

Aman Tanrım Nash ne yapmıştı böyle?

Joe Lewiston banyoya gidip kustu. Sonra telefonu kapıp Nash'in numarasını tuşladı.

34. BOLUM

B

elsy ve ikizlerin evde olmadığından emin olduktan sonra ölen oğlunun banyosuna doğru yürümeye başladı. Yapacağı şeyi kimsenin bilmesini istemiyordu.

Aralık kapıyı itti. Sırtüstü uzanmış, yaşlı gözlerini tavana dikmiş sessiz sedasız yatan oğlunun o görüntüsünü bir büyüyle geri gelirebilecekmiş gibi uzun uzun yatağına baktı.

Neden önemsememişlerdi bu görüntüyü?' Geriye bakar, aslında çocuğunuzun her zaman biraz huysuz, hep hüzünlü, fazla düzenli biri olduğunu iş işten çoktan geçtikten sonra hatırladınız. Manik depresif gibi sıfatlarla anılmasını islemezsiniz. Sonuçla bir çocuk ve eninde sonunda bu bunalımı atlatacak diye düşünürdünüz. Ama şimdi yeni kafasına dank etmişti Ron'un. Sık sık odasının önünden geçer, kapı kapalıysa kendi evim istediğimi yaparım düşüncesiyle hiç vurmada İçeri girerdi. - lanet olsun! Kendi evinde de olsan kapıya vurmaya zorundaydım Ron!-gözlerinde yaşlarla öylece yatağında sırtüstü yatan oğluna ters ters bakar, "Her şey yolunda mı?" diye sorardı. "Tabii baba, her şey yolunda," diye cevap verirdi Spencer. Ron daha sonra kapıyı kapa-

Tir ve odayı terk ederdi. Sorur böyle mi bitecekti? Ne baba ama. Kendini suçluyordu. Oğlunun davranışlarını es geçtiği için kendini suçluyordu. Hapları ve votkayı oğlunun kolayca erişebileceği bir yere koyduğu için kendini suçluyordu. Ama en çok aklından geçen düşünceler için kendini suçluyordu.

Acaba oita yaş krizi geçiriyor olabilir miydi? Hayır hayır. Ron Öyle olduğunu sanmıyordu. Orla yaş krizi diyerek kesip almak çok kolay bir çıkış yolu olurdu. Gerçek şuydu ki, yaşadığı hayattan nefret ediyordu. İşinden nel'rel ediyordu. İşlen eve dönmekten, onu

dinlemeyen çocuklarından, bu işyerinden farkı olmayan evin hiç bitmeyen gürültüsünden, yeni ampullerini temin etmekten, gaz faturalarını nasıl Ödeyeceklerini düşünmekten, Spen-cer'm kolej masrafları için para biriktirmek ten nefret ediyordu. Tanrım, artık kaçıp gitmek istiyordu. Böyle bir tuzağa nasıl düşmüştü? Diğer bir sürü adam nasıl dayanıyordu? Cep telefonunu yanına almadan, kimsenin ona ulaşamayacağı bir yerde, ormanın derinliklerinde bir kulübeye çekilmek, yalnız kalmak ve İki ağacın arasına uzanıp yüzünü güneşe vermek ve sıcaklığım hissetmek istiyordu. Bu hayattan kurtulmak, kaçıp her şeyi bitirebilmek için Tanrıya dua etmişti. Vc Tanrı oğlunu öldürerek dualarına cevap vermişti. ' Kendini tabuttaymış gibi hissettiği için bu evde olmaktan korkuyordu. Betsy asla bir yere gitmeyecekti. Kon'un ikizlerle hiçbir İlellşini kalmamıştı. Bir adam yükümlülüklerinden kurtulamaz. Ama neden? Bunda amaç ne? Gelecek kuşağın o da ufak bir ihtimalle daha mutlu bir hayal sürmesini sağlamak için kendini kurban etmek. Bunun garantisi yoktu ki. Ben mutsuz olayım ama çocuklarım mükemmel olsun. Saçmalığın daniskası. Spcııcer'-

da işe yaramıştı sanki.

Ölümünü takip eden günleri düşündü. Eşyalarını paketlemekten ziyade neyi varmış neyi yokmuş gözden geçirmek için gelmişti bu odaya. Nedenini bilmiyordu ama iyi de olmuştu. Sanki arlık bir şey değiştirecekmiş gibi bütün eşyalarına teker leker bakıp incelemişti. İfelsy onu gördüğünde sinirli sinirli çıkmıştı. Sadece durup dinlemiş vc bulduğu şeyler hakkında lek kelime etmemişti. Ne kadar Belsy'ye ulaşmaya çalışsa da, e t rafında pervane gibi dönse de o çok sevdiği kadını kaybetmişti artık. Betsy uzun zaman önce Ron'u terk etmiş olmalıydı. Artık hiçbir şeyden emin değildi Kon. Ama geride ne kaldıysa Spencer'la birlikte bu kahrolası kutunun içine gömülüydü.

Arka kapıdan gelen sesle irkildi. Arabanın geldiğini duymamıştı. Hızla merdivenin başına gitti. Gelen Belsy'ydi. Yüzündeki berbat ifadeyi gördüğünde "Ne oldu?" diye sordu.

"Spencer intihar etmiş," dedi Betsy.

Ron bunun üzerine ne söylemesi gerektiğini bilemeden Öylece durdu.

"(irada daha fazla kalmak istedim," dedi Betsy.

Ron başını salladı. "Biliyorum."

"Onu kurtarmak için ne yapmamız gerektiğini merak edip duracağız hep. Bilmiyorum, ama belki de, belki de hiçbir sebebi yoklu. Belki görevlerimizi ihmal ettik ama nedeni bu değildi. Ve bunu düşünüp durmaktan nefret ediyorum, çünkü sonunda bizi delirtmesini istemiyorum. Ve arlık suçluluk duymak da istemiyorum. Hiçbir şey istemiyorum. Ve biliyor musun? Sadece ve sadece yeni bir başlangıç yapmak istiyorum. Sadece bir şeyi utâ-cık bir şeyi değiştirmek istiyorum. Otobanda sağdan gitmek yerine bundan sonra soldan "ilmek gibi. Evi sarıya değil de maviye boyamak gibi. Ne olursa. Yeter ki değimi şık bir şey yapalım."

Ron devam edeceğini düşünerek bekledi. Betsy devanı etmeyince, "Ne oldu Betsy?" diye sordu. "Az önce Adam Baye'i gördüm."

"Nerede?"

"Arkadaki korulukta. Hani eskiden oyun oynadıkları yerde."

"Sana ne dedi?"

Betsy kavgalarından, Spencer'm AdamT telefonla aramasından, Adam'm kendisini suçlu hissetmesinden bahselli. Ron anlamaya çalışıyordu.

"Bir kız için mi kavga etmişler?"

"Evet."

Ama Ron kavgalarının sebebinin bundan daha çetrefilli olduğunu biliyordu.

Betsy arkasına dönüp yürümeye başladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Tia'ya söylemem lazım."

Tia'yla Mikc iş bölümü yapmaya karar verdiler.

Mo'yla evde buluştular. Tia bilgisayarla ilgilenirken MikeTa ikisi yeniden Bronx'a gideceklerdi. Mike yolda olan biteni anlattı Mo'ya. Mo detay sormadan sürmeye devam etti ve Mikc'm konuşmasının bitmesini bekledi.

" CccJay8115'tcn gelen şu mesaj," dedi Mo.

"Ne olmuş ona?"

Mo sürmeye devam etti.

"Bilemiyorum. Şu 8114 internette CecJay takma adının fazla kullanıldığını sanmıyorum." "Yani?"

"Yani öylesine eklenmiş bir numara olamaz." dedi

Mo. "Mutlaka bir şey ifade ediyor olmalı. Ne olduğunu bulmamız lazım."

Tabii ya, sayılar söz konusu olduğunda Mo lam bir uzman kesilirdi. Dartmouth'a öyle girmemiş miydi zaten. Matematikten yüz üzerinden yüz alırdı hep.

"Peki, ne ifade edebileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Henüz değil. Sırada ne var?" "Birini aramam lazım."

Mike, Club Jaguar'm telefonunu tuşladı. Telefona doğrudan Roscmarry McDcivitt'in çıkmasına şaşırılmıştı. "Ben Mike Baye."

"Evet, tahmin ettim. Bugün kapalıyız ama telefonunuzu bekliyordum doğrusu." "Konuşmamız lazım."

"Kesinlikle. Nerede olduğumu biliyorsunuz. Mümkün olduğu kadar çabuk buraya gelin."

Tia. Adanı'm maillerine baktı ama yine kayda değer bir şey bulamadı. Arkadaşları Clarke ve Olivia hepsi birbirinden acil mesajlar atmaya devam etmişlerdi ama hâlâ DJ Hufftan bir şey yoktu. Bu Tia'yı endişelendirmişti.

Kalktı ve dışarıya çıktı. Yedek anahtarın hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol etti. Analıları en son Mo kullanmış ve sonra yerine koyduğunu söylemişti. Mo anahtarın nerede olduğunu biliyordu ve doğal olarak bunun onu şüpheli durumuna düşürmesi gerekiyordu. Tia Mo'y-la iyi geçinemiyor olabilirdi ama güven konusunda biliyordu ki Mo asla ailesine zarar verecek bir şey yapmazdı. Sizin için kendini feda edecek birini çok az bulurdunuz. Belki Tia için değil ama Mo, Mike ve Adanı için hiç düşünmeden göğsünü siper edebilecek biriydi.

Telefon çaldığında hâlâ dışarıdaydı. Koşa koşa eve "irdi ve üçüncü /ilde telefonu açtı. Aceleden arayan numaraya bakamamıştı bile.

"Alo?"

"Tia? Ben Guy Novak."

Yüksek bir binadan yere düşüp çakılacakmış gibi konuşuyordu.

"Ne oldu?"

"Kızlar gayet iyi, endişelenme, iliş haberlere baktın mı?"

"Hayır, neden?"

İlişkırır gibi çıktı sesi. "Hski karım Öldürölmüş. Az önce cesedi teşhis ettim."

Tia'nın aklına her şeyi duyacağı gelirdi de bu gelmezdi. "Aman Tanrım! Çok üzgünüm Guy."

"Kızları düşünme. Arkadaşım Beth onlarla İlgileniyor. Daha az önce aradı. Gayet iyilermiş."

"Nasıl olmuş?"

"Ölesiye dövölmüş."

"Olamaz..."

Tia birkaç kez görmüştü MarlannT. YasminTc Jill'in ilkokula başladıkları zamanda Terk etmişti evi. Kasabada lam bir skandal olmuştu. Herkes anneliğın yükünü kaldırmayı beccrememiş, arkasına bile bakmadan evi Terk eden, sorumsuz, kafayı yemiş bu kadım konuşuyordu. Annelerin çoğu Marianne'dan o kadar İğrenerek bahsediyorlardı ki, Tia acaba kendi İçlerinde de yıkıcı bir şekilde ve bencilce de olsa zincirlerini kırma arzusu, hevesi olup olmadığını merak etmekten kendini alamamıştı o zamanlar.

"Katili yakalamışlar mı?"

"Hayır. Hatta hâlâ kim olduğunu bilmiyorlar."

"Üzgünüm Guy."

'Yola çıkıyorum. Yasmin henüz bir şey bilmiyor.

Ona söylemek zorundayım." "Kİbetle."

"Onunla konuşurken Jill'in yanımızda olması iyi olmaz sanırım."

"Kesinlikle haklısın. Hemen onu almaya geliyorum. Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Yo, yo, sakın gelme. Yani demek islediğim ben Yasininle konuştuktan sonra Jill'in yanımıza gelmesi iyi olur. Biliyorum senden çok şey İstiyorum ama Yasmin'in o anda bir dosta ihtiyacı olacak."

"Elbette. Sen ve Yasmin için en iyisi ne olacaksa."

"Sağol Tia."

Guy telefonu kapattıktan sonra Tia afallamış bir şekilde kendini koltuğa altı. Demek ölesiye dövölmüştü. Hiçbir yere olurtamıyordu kafasında. Bu kadarı da artık fazlaydı. Şimdiye kadar hiç bu kadar çok problemle aynı anda uğraştığını hatırlamıyordu. Son birkaç günden olanlar yüzünden kendini denetleyemiyordu arlık.

Gözlerini yumdu. MikeT arasam mı diye düşündü ama sonra vazgeçti. O şimdi bütün dikkatini AdanıT bulmaya vermişti. Dikkatini

böyle bir haberle dağıtmak istemiyordu. Dışarı çıktı. Gtikeyüzü türkuaz mavişiydi. Yolun kenarındaki sessiz sakin evlere baktı. Baba Graham ve oğlu dışarıdaydı. Adam altı yaşındaki oğluna iki tekerlekli bisiklete binmeyi öğretilirken çocuk seledede oturuyor, babası da düşmesin diye arkasından tutuyordu. Çocukluktan ergenliğe geçiş döneminden önceki ilk sathalar. Hani arkanızda sizi tulacağından emin okluğunuz birisinin olduğunu bilir ve kendinizi emin bir şekilde arkaya atarsınız ya onun gibi bir güven testi aynı zamanda. Çocuk çaresiz bir şekilde dengesini sağlamaya çalışıyor ama başaramıyordu. Annesi bahçeden ellerini güneşe siper etmiş onu izliyordu. Tia kendi kendine gülümsedi. Dante I.orlman BMW 5 50i'siyle gelip evlerinin Önüne park elli.

"Selam Tia," "Selam Dante." "Nasılsın?" "iyi, ya sen?" "iyi." ikisi de yalan söylüyordu labii. Caddeye yukarıdan aşağıya baktı Tia. Evlerin mimarileri birbirlerinden o kadar farklıydı ki. Aklına içlerindeki çok fazla kırılan lıa-yalları korumaya çalışan o iki sağlam yapı geldi. Lori-man'ların oğlu çok hastaydı. Onların oğlu ise kayıptı ve büyük ihtimalle kanunsuz bir işe karışmıştı. Bisikletin tekerleklerini takip ederken cep telefonu çaldı. Betsy Hill'di çaldıran. En iyisi telefonu hiç açmamaktı. Betsy ve Tia'nın peşinde olduğu şeyler oldukça farklıydı. Ona henüz Pharm Partilerinden, polis şüphelerinden bahsetmek islemiyordu. Telefon yeniden çaldı. Parmağı CEVAP VER tuşunun etrafında dolaştı tereddütle. Artık tek önceliği AdamT bulmaktı. Diğer şeylerin önemi yoktu onun için. Bekleyebilirdi. Peki ya Bet-sy'nin aklına İpucu olabilecek önemli bir şey geldiyse? CEVAP VER tuşuna bastı. "Alo?" "Az önce AdamT gördüm."

Carson'm kırılan burnu ağrımaya başlamıştı. Ro-semarry McDcivitt'in telefonu kapatmasını izledi.

Club Jaguar çok sessizdi. Rosemary, MikeTa koruyucusu Carson'm kavgaya tutuşacakları gün hemen kepenkleri kapatmış, herkesi eve göndermişti. Sadece ikisi kalmıştı kulüpte.

Kesinlikle çok hoş bir kızdı. Ama o sağlam görünümlü kız gitmiş, yerini süngüsü düşmüş gibi bir lip almıştı. Kollarını göğsünde birleştirdi.

Carson tam çaprazında oturuyordu. Dudağını bükmeye çalıştı, ama burnunun ağrısından yapamadı.

"Adanı'm ki mi aradı?"

"Evet."

"İkisinden de kurtulmamız lazım." Rosemary hayır anlamında başını salladı. "Neden ki?" "Sadece bana bırak."

"Tek başına altından çıkamazsın, yoksa çıkar mısın?" Rosemary hiçbir şey söylemedi. "Beraber iş yaptığımız insan..." "Biz kimse için çalışmıyoruz," diye kesti Carson'm lafını Rosemary.

"Tamam kızma. Yani ortaklarımız, distribütörler işte neyse onları kasletmişim."

Rosemary gözlerini yumdu.

"Onlar kötü insanlar."

"Hiç kimse hiçbir şeyi ispat edemez."

"Nasıl edemez?"

"Bana bırak, lamam mı? Ben halledeceğim." "Buraya mı geliyor?"

"Evet. Benimle konuşmaya. Ne yaptığımı biliyorum. Gitmen lazım."

"Yani tek başına kalabilir misin onunla?" "Senin yöntemlerini kullanmayacağım ki?" "Ne yapacaksın peki?"

"Bu işin altından kalkacağım. Ona sebebini açıklayacağım. Sen sadece bana bırak."

Tepelik alanda yalnızdı Adam. Hâlâ Spencer'ni sesini dinliyordu.

"Çok üzgünüm... "

Gözlerini yumdu. Telesekretere bıraktığı o mesajlar. Telefondan silmemiş, Ölümünden sonra tekrar tekrar dinlemiş, her dinleyişinde acısı kallana katlana büyümüştü.

"Adam lütfen aç şu..."

"Beni affet. Tamam mı? Sadece beni affettiğini söyle..."

Her gece o mesajlar yankılanıyordu kulaklarında. Özellikle de sonuncu mesaj.

Sözcükleri artık ağzında gevelemeye başladığı o son mesaj. Onu hızla intihara fırlatıp atan o sözler.

"Tamam Adam, tamam, sebebi sen değilsin. Tamam dostum. Sadece anlamaya çalış beni. Kimsenin suçu değil. Çok zor büyüyor musun? Her zaman çok zordu zaten..."

Adam ortaokul binasının yakınındaki ıssız tepelik alanda D.I IIııftT bekliyordu. Polis şefi olan ve bu kasabada büyümüş DJ'ın babası eskiden okuldan çıkan çocukların burada kafayı çektiklerini söylemişti. Sıkı çocuklar burada Takılırmış. Diğerleriyse korkularından buradan geçmemek için daha fazla yol yürümeye razı olurlarını ş.

İT rafına baktı. Uzaktaki beysbol sahasını görebiliyordu. Adam sc-kiz yaşındayken biraz o sahada beysbol oynamış, ama sonra beysbolün kendisine uygun bir spor olmadığını fark etmişti. Buzun üzerinde çarpışmayı seviyordu o Soğuğu ve paten üzerinde kaymayı seviyordu. Dizlikler, dirseklikler ve maske Takmayı ve sayı yapmaya odaklanmayı seviyordu. İşle o zaman gerçek bir erkek olduğunu hissediyordun. Eğer yeleri kadar İyiysen, eğer mükemmelsen takımın asla kaybetmezdi. Çoğu çocuk kendilerini bu şekilde baskı altında hissetmekten nefret ederdi. Adam ise bununla beslenip geliştirdi.

"Beni affet. Tamam mı?... "

Hayır Spcııccr. hayır, esas sen beni affet, diye düşündü Adam. Speneer'm hep patlamaya hazır bir kişiliği vardı. Aniden eser gürler, sonra aniden susku ulaşırdı. Buralardan kaçıp gitmeyi, sonra da bir işe girip çalışmayı istediğini söylerdi. Ama en çok ölümden ve acıları sona erdirmekten bahsederdi. Aslında bu konulan konuşmayan hemen hemen hiç çocuk yok gibiydi ama bir yere kadar. Adanı geçen sene Spcııccr'la İntihar konusunu bir daha açmayacağına dair bir anlaşma metni hazırlamaya başlamıştı ama Speneer'm umurunda bile değildi bu.

Speneer'm İntihar edeceğini anlaması gerekiyordu. "Beni affet.... " Bir şey değişecek miydi sanki onu affet şeydi? O gece evet. Bir şeyleri değiştirebilirdi Adam. Arkadaşı bir gün daha fazla yaşardı, belki iki gün ve belki... Kim bilebilir ki?

"Adanı?"

Sesin yönüne doğru çevirdi kafasını. DJ Huff lı gelen.

"Sen İyi misin?" diye sordu DJ. "Sayende hayır."

"Ne olacağım bilmiyordum. Babanın beni takip ettiğini görünce Carsoı'a haber verdim." "Ve sonra da oradan tüydün." "Babana saldıracaklarım düşünmemiştim." "Peki, ne düşünmüştün D J" DJ omu/unu silkti. Adam ona bakıyordu. DJ'in gözleri kızarmıştı. Üzerinde uzun kollu incecik bir tişört vardı. Her an düşecek gibi olduğu yerde sallanıyordu.

"Sen uçuyorsun," dedi Adam.

-"Ne olmuş? Seni anlayamıyorum dostum. Babana nasıl gidip yetiştirirsin?"

"Ona hiçbir şey söylemedim."

.İR1)

Adam o gece için her şeyi planlamıştı. Hatta elektronik aletler satan bir dükkâna girip televizyonda gördüğü bir aleti sormuştu. Aradığı aletten dükkânda yoktu. Ona içinde ses kaydedicisi olan basit bir dolma kalemle etraftaki görüntüleri kaydeden bir kemer tokası vermişleri. Partiye onlarla girip kayıt yaptıktan sonra başına ne gelirse gelsin polise gidecekti. DJ'in babası orada çalıştığı için kasaba polisine değil ama. Bu riski almak zorundaydı, zira başka seçeneği yoktu.

Artık boğuluyordu.

Batmaya başlamıştı, bunu hissediyordu ve biliyordu ki eğer kendini kurtaramazsa onun da sonu Spncer gibi olacaktı. O yüzden planını yaptı ve gece için hazırlandı.

Sonra babası çıkıp beraber Rangers maçına gitmek için zorlamıştı onu.

Maça gidemeyeceğini biliyordu. Belki planını bir başka zaman uygulayabilirdi ama o gece oraya gitmezse Rosemarry ve Garson hemen şüphelenmeye başlardı. AdamT artık kafese soktuklarını biliyorlardı. Önceden birkaç kez şantaj yapmışlardı Adam'a. Bu yüzden o gün evden tüyüp Club Jaguar'a gitmişti.

Sonra babasının ortaya çıkmasıyla birlikte bütün planları suya düşmüşlü.

Kolundaki bıçak yarası canım acıtıyordu. Oİkiş alıl-ması lazımdı.

Mikrop kapmaması için temizlemeye çalışmıştı yarayı. Neredeyse

bayılacak gibi oldu acıdan. Ama azıcık daha bekleyebilirdi. Her şeyi yoluna koyana kadar.

"Carson ve diğer çocuklar bizi ele vermeye çalıştığını düşünüyorlar." dedi DJ.

"Hayır, yok öyle bir şey," diye yalan söyledi Adam. "Baban bizim eve de gelmiş." "Ne zaman?"

3) o

"Bilmiyorum. Bronx'a gitmeden bir saat kadar önce galiba. Babam onu sokakta arabanın içinde otururken görmüş."

Adam bunun üzerinde düşünmek istedi ama zamanı yoktu bunun için.

"Arılık buna bir son vermeliyiz DJ."

"Bak, benimkiyle konuştum. Bu konuda bir şeyler yapmaya uğraşılıyor. C) bir polis. Bu işlerden anlar."

"Spencer öldü."

"Bizimle ilgisi yoktu."

"Evet, DJ bal gibi de ilgisi vardı."

"Spencer'm kafası karıştı, intihar etli işle."

"Ölmesine izin verdik." Adam sağ tarafını baktı. Yumruğunu sıktı. Spencer'm bir başkasından yediği son yumruktu bu. Hem de en yakın arkadaşından. "Ona vurdu m."

"Neyse be dostum. Eğer suçluluk duyuyorsan senin problemin. Bu yüzden hepimizi tehlikeye atamazsın."

"Suçluluk duygusuyla ilgisi yok. Babamı öldürmeye çalıştılar. Beni öldürmeye çalıştılar."

DJ kafasını salladı. "Hiç anlamıyorsun."

"Neyi?"

"Eğer teslim olursak yandığımızın resmidir. Büyük İhlimal kodesi boylarız. Koleji de unut. Hem CarsonTa Rosemarry'nin hapları kime sattığını sanıyorsun? Kurtuluş Ordu'suna mı? Bu işin içinde bir sürü pislik herif var. Anlamıyor musun? Carson her türlü kötülüğü yapacak kadar korkmuş durumda."

Adam hiçbir şey söylemedi.

"Benimki eğer çenemizi kaparsak bir şey olmayacağım söyledi."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Orayaben soktum seni. Benden istedikleri bir şey kalmadı.

Babanın reçetelerini de aldılar. Gidip arılık bu

iyi

İşlerde yoku/, deriz."

"Peki ya bi/.i bırakmazlarsa?"

"Babam baskı yapar. Her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Hadi diyelim en kötüsü oldu ve tutuklandık, bir avukal lular lek kelime el meyi/."

Adam, D.l'e bakarak bilirmesini bekledi.

"Bu kararın hepimizi etkiliyor. Sadece kendininki-niı değil benim geleceğimin de İçine ediyorsun. Glark'm da Olivia'nm da."

"Bu tartışma burada bitmiştir. Bir daha bu konuda larlıışmak islemiyorum."

"Gerçeği değıştiremezsin Adam. Belki bizim kadar doğrudan işin içinde değiller ama onların da ipi çekilecek."

"Hayır."

"1 [ayır ne?"

Adam dönüp arkadaşına baktı, "işte sen hep beyleydin 1X1."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Başım belaya sokarsın, baban gelip kurtarır."

"Sen ne saçmalıyorsun?"

"Bunu hasıraltı edemeyiz."

"Spencer kendini öldürdü. Biz ona hiçbir şey yapmadık."

Adam ağaçların ardından aşağı larafa haklı. Beysbol sahası boslu ama oyuncular saha etrafında antrenman koşusu yapıyorlardı.

Başını biraz sola doğru döndürdü. Spencer'm ölü bulunduğu çalıyı aradı. P'akal Ön laralina isabel cdcıı kule görüntüyü kapatmıştı. DJ, AdanıTıı yanma gelip ayakta durmaya devam etti.

"Babam öğrenciyken hep buraya gelirlermiş. Lisedeyken hani o kÖlü çocuklardan biriymiş, anlarsın ya. Hs-rar içermiş, bira içermiş. Kavga çıkarlırmış."

"Neden anlatıyorsun bunları?"

"Neden anlattığımı söyleyeyim. O günlerde çocuklar çok kolay paçayı sıyırılmış. İnsanların bakış açısı farklıymış, çünkü. Delikanlı işle durduğu yerde duramıyor, normaldir der geçerlermiş. Babam benim yaşımdayken araba çalmış. Yakalanmış da. Ama karşılıklı anlaşip olayı kapatmışlar. Biliyorsun benimki şimdi bu kasabanın yasalara saygı gösteren nadir insanlarından biri. Ama eğer bugün genç olsaydı lam anlamıyla oyarlardı onu. Komedi ya. Kız okuluna doğru ıslık çalarsan hapse girebilirsin. Koridorda birine bir dirsek

atsan onun da bir cezası var. lür hala yapmaya gör, anında kıcına bir lekme. Babama göre bunlar zırva!ık. Onu yapma bunu yapma. Hayatla yolumuzu nasıl bulacağız peki?"

"Anlattıkların her şeyi yapacağız anlamına gelmez."

"Adam, birkaç yıl sonra kolejdeyiz. Hepsini allatmış olacağız. Biz suçlu değiliz. Bunların hayalimizi mahvetmesine izin veremeyiz."

"Spencer'm hayalini mahvetti ama."

"Bizim halamız değildi."

"Babamı neredeyse öldürüyorlardı. Resmen hastanelik ettiler."

"Biliyorum. Benim de babamın başına aynı şey gelseydi ben de senin gibi hissederdim emin ol. Ama sürekli suçluluk duygusuyla nereye kadar? Biraz sakinleş ve düşün. Garsonla konuştum. Gidip onunla konuşmamızı isliyor."

Adam kaşlarını çattı. "Hadi ya?"

"Bak gerçekten yemin ederim."

"O kaçığın lekı D.I. Sen de biliyorsun. Sen kendin söyledin. Onu ele vereceğimi düşünüyor."

Adanı karar vermeden önce uzun uzadıya düşünmek istiyordu ama kahrolsun, o kadar yorgundu ki. Bütün geceyi ayakla geçirmiş i. Sancısı vardı, tükenmişti ve katisi karışmıştı. Bütün gece düşünmüştü ama hâlâ ne yapacağını bilemiyordu.

Aıınc babasına gerçeği söylemiş olmalıydı şimdiye kadar.

Ama yapamamıştı. Kafası karışıkı o günlerde. Uyuşturucu da alıyordu.

Ne kadar pisliğe bulaşmış olursa olsun onu bu dünyada karşılıksız seven ve sonsuza kadar sevecek insanlar nasıl olup da birden düşman kesilmişler, onu bir düşman-larıymış gibi gizli gizli gözetlemişlerdi?

Ona güve nme mislerdi. Bu Adanı T çok öfkelenmişti. Ama düşündüğü zaman acaba güvenlerini hak etmiş miydi acaba? Sonra, o geceden sonra paniğe kapılmış, koşup saklanmıştı. Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyaç duymuştu.

"Annemlerle konuşmam lazım," dedi Adanı. "Bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum." Adam, DJ'e baktı. "Telefonunu ver bana." DJ başını salladı. Adam ona doğru bir adım atıp yumruğunu gösterdi.

"Vermezsen zorla alırım."

DJ'in gözleri dolu doluydu. Telefonunu çıkartıp Adam'a uzattı. Adanı evi aradı. Cevap vermedi ev. Babasının cebini aradı. Yine cevap yok. Annesininkini denedi bu sefer. Aynı şey. Cevap yok. "Adam?"

Aramak konusunda kararsızdı, düşünüyordu. Onu daha önce de aramıştı zaten, uzun bir konuşmayla güvende olduğunu ve herşeyin yolunda gittiğini anlattı ve ailesine söylememesi için kıza yemin ettirmişti.

Jill'in telefonunu denedi.

"Alo?"

"Benim."

"Adanı? Ne olur eve gel. Çok korkuyorum."

"Annemle babam nerede biliyor musun?" "Annem yolda. Beni Yasmin Terden almaya geliyor. Babam seni aramaya çıktı."

"Nerede?"

"Bronx'a gitti galiba. Annemden duydum. Bronx filan diyorlardı. (Tub Jaguar diye bir yerden bahsediyorlardı.)"

Adam gözlerini yumdu. Kahretsin. Öğrenmişlerdi. "Dinle beni. (ütmem lazım." "Nereye gidiyorsun?"

"iler şey yoluna girecek, ilic merak etme. Annemi gördüğünde aradığımı söyle, iyi olduğumu ve yakında eve döneceğimi söyle. Babamı arasın vc eve dönmesini sağlasın. Tamam mı?"

"Adam?"

"Sen benim dediğimi yap. Annemle konuş." "Gerçekten çok korkuyorum."

"Merak elme Jill. Tamam mı? Dediğimi yap. Çok önemli."

Telefonu kapatıp DJ'e baktı. "Araba var mı yanında?"

"Evet."

"Acele etmemiz lazım."

Nash sivil polis arabasının evin önüne yanaştığını gördü.

Guy Novak arabadan dışarı çıktı. Sivil giyimli bir polis ona eşlik etmek istedi ama Guy Novak eliyle gerek yok anlamında bir işaret yaptı. Arabanın içinde oturan polisin elini sıktı ve sersem sersem evin ön kapısına doğru baktı.

Nash cep telefonun titreştiğini hissetti. Artık kimin

aradığına bakmasına gerek yoktu. Yine Joc Lcwiston'di. Birkaç dakika tince telesekretere çaresizlikten deliye dönmüş bir şekilde mesaj bırakmıştı.

"Tanrını Naslı sen neler yapıyorsun öyle? Ben bunu istememiştim. Lütfen artık kimseye zarar verme, tamam mı? Ben senden sadece onunla konuşup videoyu almanı istemiştim. Öbür kadınla de ilgin varsa ne olur onu incitme. Tanrım, tamam..."

Cıuy Novak eve girdi. Nash eve yaklaştı. Üç dakika sonra kapı yeniden açılmıştı. Bir kadın dışarı çıktı. Guy Novak'm kız arkadaşı. Guy onu yanaklarından öptü ve ardından kapıyı kapattı. Kadın yola doğru yürümeye başladı. Bahçeden çıkarken arkasına dönüp hatifçe başını salladı. Ağlıyor olabilirdi ama Nash bulunduğu yerden pek seçemiyordu.

Otuz saniye sonra gözden uzaklaşmıştı artık.

Çok zamanı yoklu Nash'in. Kafası allak bullak olmuştu. Haberlere bakılırsa Mariannc'm kimliğini belirlemişlerdi. Kocası polis tarafından sorgulanmıştı. İnsanlar polislerin hep salak olduğunu düşünürdü ama lam tersiydi. Her türlü donanıma, İmkâna sahiptiler. Nash bunu biliyor ve saygı duyuyordu, liu yüzden o kadar çok uğraşmıştı ki Marianne'm kimliğini gizleyebilmek için.

Aslında kendini korumak için kaçıp saklanması, sonra da ülkeden tüymesi gerekiyordu ama yapmayacaktı. Joe kendi kendine yardım edemiyorsa Nash ona yardım edecekti. Onu daha sonra arayıp sakinleştirir, ikna ederdi. Ya da belki bir mucize olur, Joe kendine gelir ve ona hak verirdi. Joe şu anda panik halindeydi ama herşe-ye rağmen önce belki ona bir yardımı dokunur diye Nash'İ aramıştı. O şiddetli arzu geri gelmişti. Nash buna "çılgınlık" elemeyi tercih ediyordu. Evde çocuk olduğunu biliyordu. Onları İncitmek gibi bir niyeti yoktu. Ya da bu konuda

acaba kendi kendine yalan söylüyor olabilir miydi? İfa-zcn kendinden emin olamıyordu. İnsanoğlu sürekli kendini kandırıp dururdu. Ama Nash öyle değildi, insanlara zaman zaman da olsa aşırı müsamaha gösterip kendini riske atmak istemiyordu. Arlık kesinlikle bekleyecek zamanı yoklu. Hemen harekete geçmeliydi. İçindeki çılgınlık ortaya çıksın ya da çıkmasın, çocukların İkincil olarak zarar görmesi muhtemeldi.

Cebinde birbıçak vardı. Dışarı çıkartıp elinde tuttu. Nash evin arka kapısına doğru yöneldi ve kilidi açmaya koyuldu.

35. BOLUM

oscnıarry McDcvitt'in Club Jaguar'daki odasmday-.TJVdılar. Kız bu sefer üzerinde bedenine çok ama çok büyük gelen, salaş ve dövmelerini kapatan gri uzun kollu bir tişört giymişti. Adeta tişörtün içinde yüzüyordu. Elleri kolların uzunluğundan hiç görünmüyordu. Bu onu olduğundan daha minyon, daha az korkutucu ve daha güçsüz gösteriyordu. Mike onu bu şekilde görünce acaba kendini masum göstermek için bile bile mi böyle giyindi diye düşündü.

nnde bir kahve fincanı vardı. Bir tane de Mi-ke'a koydu.

"Polisler zerine bir alıcı filan yerleştirdiler mi?" diye sordu.

"Hayır,"

"Bana cep telefonunu verir misin? Emin olmam lazım."

Mıkc telefonu kıza doğru uzattı. Rosemarry telefonu kapatıp ikisinin arasına masanın üzerine koydu. Dizlerini kıvrıp sandalyenin üzerine tnemişti. Uzun ve bol tişörtü bacaklarını da kapatıyordu.

Mo dışarıda arabanın içinde bekliyordu. Bir tuzak

kurulabileceğinden korktuğu için Mike'm içeri girmesini istememişti ama maalesef başka seçenekleri yoklu. Onları Adam'a glreeek lek yoldu bu.

"Burada olup bitenler gerçekten beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Ama İşin içinde Adam olunca farklı. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Onu en son ne zaman gördün?"

Rosemarry kahverengi gözlerini kaldırıp baktı. Mı-ke ondan bir şey öğrenip ğrenemeyeceğinden emin değildi ama denemeklen zarar gelmezdi. Sorularına cevap arıyordu. Eğer İşe yarayacaksa oyunu kurallarına göre oynayacaktı.

"Geçen gece."

"Nerede?"

"Kulübün bodrumunda." "Eğlenmeye mi gelmişti?" Rosemarry

gülümsedi. "Sanmam." Mike üzerinde durmadı. "Onunla

mesajlaşıyordu-nuz öyle değil mi? C"ee.layS115 sendin." Kız cevap vermedi.

"Adam'daıı sessiz kalmasını, olanları kimseye söylememesini istedin. Sana Spencer Illill'in annesinin onu okul çıkışında yakalayıp konuştuğunu yazdı. Doğru değil mi?"

Kız bâlâ dizlerini bükmüş oturuyordu. Kollarını göğsünde kavuşlurdu.

"Nasıl oluyor da bütün bu özel yazışmalarından haberin var Doktor Baye?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Geçen gece nasıl takip ettin onu Club Jaguar'a kadar?"

Mike hiçbir şey söylemedi.

"Gerçekten bunun işe yarayacağından emin misin?" "Başka çarem yok."

Kız, Mike'm omu/unun üstünden kapıya doğru baktı. Mike arkasına döndüğünde kapının yanındaki camın ardından kırık burnuyla Carson'un içeriye baktığını gördü. Mike çocuğun gözlerinin içine bakıp bekledi. Birkaç saniye sonra Carson gözlerini kaçırarak hızlı hızlı uzaklaştı.

"Çoluk çocuk." dedi Mike.

"Hayır değil."

Mike polemiğe girmek islemedi. "Anlat bana."

Rosemerry bacaklarını aşağı indirdi. "Varsayımlardan yola çıkalım, tamam mı?"

"Eğer istediğin buysa tamam."

"Evet, istediğim bu. Diyelim küçük bir kasabada yetişmiş bîr kız var. Erkek kardeşi aşırı dozdan ölüyor."

"Ama polis böyle söylemiyor. Böyle bir şeyin olduğuna dair hiçbir kanıt bulamamışlar."

Kız yapmacık yapmacık sırttı. "Federaller sana böyle mi söyledi?"

"Bu iddianı destekleyen hiçbir şey bulamadıklarını söylediler."

"Bazı bilgileri değiştirdim de ondan."

"Hangi bilgileri?"

"Kasabanın adı, eyaletin adı."

"Neden?"

"En önemli nedenini mi merak ediyorsun? Kardeşimin öldüğü gece uyuşturucu bulandırmaktan tutuklandım." Mike'm gözlerinin içine baktı. "Evet, bu doğru. Kardeşime uyuşturucuyu veren bendim. Uyuşturucu salı-cısıydım. İsteyen İsledığı gibi değerlendirebilir. Hayalimin o kısmını hikâyenin dışında tutuyorum."

"Devam el."

"Ve buraya gelip Club Jaguar'ı kurdum. Daha önce sana felsefemi anlatmıştım. Çocukların gelip diledikleri gibi eğlenecekleri, rahatlayabilecekleri güvenli bir mekan

4ü t

yaratmak İstiyordum." "Sonra?"

"İşte böyle başladı. Eşek gibi çalıştım ve işimi kurmak için yeterli parayı kazandım. Burayı kurmamız bir yılımızı aldı. Ne kadar zor olduğunu tahmin edemezsin."

"Tahmin edebilirim, ama gerçekten ben bu detayları dinlemek istemiyorum. Şu pharm partilerini, sahte reçeteleri anlat biraz. Ne zaman başladın bu işe? nasıl bu kadar çabuk bir sıçrayış yaptın?" Gülümsedi ve başını salladı. "Düşündüğün gibi değil."

"Aha. Kesin öyledir."

"Bugün kasaba kilisesinde gönüllü olarak çalışan dul bir kadınla ilgili gazetede bir şey okudum. Beş yıldan beri bağış sepetinden tam yirmi sekiz bin dolar para çalmış. Sen de okudun mu?"

"Hayır."

"Ama buna benzer olaylar duymuşsundur. Hem de onlarcasını. Hayır kurumunda çalışan bir adamın kendine Eexus almak için para horlumlaması mesela. Sence bir sabah uyandığında mı geldi aklına böyle bir fikir?"

"Gerçekten bilemiyorum."

"Şu kilisede çalışan kadın. Bence kesin ne oldu biliyor musun? Bağış sepetindeki paraları saydığı bir gün işi uzun sürdü ve geç saatlere kadar kilisede kalmak zorunda kaldı. Arabaya bindi ve çalışmadığını fark etti. İyice karanlık basmıştı. Bir taksi çağırayım, bu kadar hizmetime karşılık herhalde kilise buna bir şey demez diye düşündü. Bunu kilise yetkililerine sorma gereği bile duymadı. Sepetten beş dolar aldı ve sonra devamı geldi. Evet, bence bu işler böyle başlıyor. Gittikçe daha da çoğalarak. Okul, kilise ya da hayır kurumlarının paralarını zimmetlerine geçirme suçundan tutuklanan bir sürü terbiyeli, nazik, namuslu insan var. Azar azar tırtıklayarak başlarlar.

Gözünü saatten ayırmadığında zaman hiç ilerlememiş gibi gelir ya. onun gibi. yavaş yavaş. Bunun farkına varamazlar bile. Yanlış bir şey yaptıklarının farkına varmazlar."

"Club Jaguar'da da mı böyle oldu?"

"Gençlerin daha çok kaynaşabilecekleri bir ortamda eğlenmek İstediklerini düşündüm. Bu, Gece Basketbolü programına benziyordu. Evet, eğlenmek istiyorlardı ama içki ve uyuşturucuyla. Ben isyan edebilecekleri bir yer yaratmak istemiştim, ama bunu meyve sularıyla yapmak imkânsızdı. O zaman amacıma ulaşamayacaktım."

"Yani hayallerin suya düştü."

"Kimse kulübe gelmedi. Gelenlerse fazla kalmadan çekip gittiler. Bizi "bayıcı" olarak nitelendiriyorlardı orada burada. Bekâret yemini ettiren evanjelist gruplarına benzetiyorlardı bizi."

"Sonra ne olduğunu tahmin edemiyorum. Yanlarında getirdikleri uyuşturucuları içeri sokmalarına izin mi verdiniz?"

"Hayır, izin vermedim ama sokmuşlar. Başta bundan hiç haberim olmamıştı, ama sonra mantıklı olduğunu düşünmeye başladım. Dedim ya demin sen farkında olmadan çoğal a çoğal a. Birkaç çocuk evden yeşil reçete! i haplardan getiriyorlardı. Zor bir iş değildi onlar için birkaç hap çalmak. Yalnız burada kokain ya da eroinden söz etmiyoruz tabii. Hepsi sağlık bakanlığından onaylı ilaçlardı."

"Saçmalığın daniskası," dedi Mikc. "Ne?"

"Bunlar resmen uyuşturucu. Oldukça sert etkili ilaçlar. Bu yüzden yeşil reçeteyle satılıyor zaten."

Rosemerry alaycı bir ıslık çaldı. "Doktorsun tabii. Ancak bir doktor bunu söyleyebilir. Kimin hangi ilacı alacağı konusunda karar verecek olan siz olmasaydınız kepenkleri kapatır giderdiniz. Zaten devletin sağladığı sağlık sigortası ve ilaç yardımları yüzünden Tonla para kaybetmiyor musunuz? Özel sigorta şirketlerinin baskısı da cabası."

"Saçmalık."

"Belki senin için öyle. Ama her doktor senin kadar dürüst ve insan-cü değil."

"Kendini temize çıkartmaya çalışıyorsun bu durumda."

Rosemerry omuzunu silkti. "Olabilir. Ama işte her şey böyle başladı. Evden hap getiren bir kaç çocuk. Sen ne dersen de basbayağı ilaç işle. Reçeleli ve tamamen yasal. Bunu ilk duyduğumda çok

üzülmüştüm ama sonra bu şekilde çocuklar için cazip bir yer olacağımızı düşünmeye başladım. Nasıl olsa bir şekilde kullanacaklardı o haplardan, ben de hiç olmazsa burada daha emniyette olurlar diye düşündüm. Hatta olurda çocuklardan birinin basma bir şey gelirse diye bir pratisyen hekim bile tuttum. Görmüyor musun? Onları sokağa bırakmadım. Ne yapacaklarsa burada yapsınlar istedim. Kendilerini burada her yerdekinden çok daha rahat hissediyorlardı. Problemlerini rahatça paylaşabilsinler diye özel toplantılar düzenledim. Girişteki panoda asılı danışmanlık hizmeti duyurularını gördün. Çocuklardan bazıları bunlara kaydoldu. Kötülükten çok iyilik yaptık onlara."

"Farkında olmadan çoğala çoğala," dedi Mike
"Kesinlikle."

"Ve doğal olarak daha fazla para kazanmak istedin. Bu hapların sokaklarda kaçta satıldığını araştırdın ve sen de piyasaya dâhil oldun."

"Binanın kirası, masrafları, doktorun maaşı..."

"Gazetede ki kadının taksi parasına ihtiyaç duyması gibi."

Rosemarıy gülümsedi. Ama keyitli bir gülümseme değildi bu. "İlveî."

"Ve Adam çıkageldi. Doktorun oğlu."

Aynen polislerin Mike'a söyledikleri gibi. Girişimci kişilik. Açıkçası kızın hangi mantıkla hareket ettiği umurunda değildi Mike'm. Ortaya yem atıyor olsa da önemi yoktu bunun Mike için. İnsanların başlarını nasıl farkında olmadan belaya soktuklarını açıklamaya çalışıyordu. Gazetede ki kadın elbette ki işin kaymağını yemek için gönüllü olmamıştı kilisede çalışmaya. Tesadüf eseri başlıyordu bu işler. Buna benzer bir şey birkaç yıl önce kasaba liginde yaşanmıştı. Ayrıca okul aile birliğinde ve belediyede de duyduğunuzda bir türlü inanamadığımız. nasıl olur da olur dediğiniz bu tip hırsızlıklar yapılmıştı. O insanları tanırdınız. Kötü olmadıklarını bilirdiniz. Ya da hakikaten kötüler miydi acaba? Onları bu yola iten şartlar mıydı yoksa Rosemarry'nin tanımladığı gibi kendilerine hâkim olamamalarından mı çalışıyorlardı?

"Spncocr Hül'e ne oldu?" diye sordu Mike, "İntihar etti." Mike başını salladı. "Sana ne biliyorsam onu söyledim." "Peki, neden ha bire mesajlaştığım Adam'a susması gerektiğini söyledin?"

"Spencer 11ili kendini öldürdü." "Hayır, burada çok miktarda hap içti." "Hayır."

"İnsanın akim a başka bir şey gelmiyor. Adam ve arkadaşları bu yüzden susmak zorundaydı. Korkmuşlardı. Onlara ne şekilde baskı yaptığını bilmiyorum. Belki onları tutuklanabilecekleri konusunda uyardın. Hepsi o yüzden kendilerini suçlu hissediyor. O yüzden Adam artık kendine bile tahammül edemiyor. O gece Spencer'la birlikteydi ve cesedinin çatıya taşınmasına da o yardım elli."

Rosemarry hafifçe gülümsedi. "Gerçekten de en ulak bir fikriniz yok Doklor Baye."

Mike kızın konuşma tarzından hoşlanmamıştı. "O zaman anlat bana."

Rosemarry yine bacaklarını uzun tişörtüyle kapatarak kıvrımıştı. Tam bir ergen hareketiydi. Ona genç ve bu sıfatı hak etmediği halde masum bir hava veriyordu. "Oğlunuzun nasıl biri olduğunu bilmiyorsunuz bence."

"Bir zamanlar bilirdim."

"Hayır. Hiçbir zaman bilmediniz. Bildiğinizi sandınız. Ama siz bir babasınız sonuçta. Her şeyini bilmek zorunda değilsiniz. Ayrılmaya niyetliler. Size onu tanıımıyorsunuz derken olumlu anlamda söylemişim."

"Takip edemiyorum."

"Onu Lelefonundaki GPS sayesinde buldunuz. Bilgisayarına girdiniz, bütün yazışmalarını okudunuz. İşe yaradığını düşünürsünüz ama bu aradaki ilişkileri daha da tıkar. Anne babalar çocuklarının her yaptığını bilmek zorunda değildir."

"Yani onlara isyan edebilmeleri için olanak tanıyalım öyle mi?"

"Bir bakıma evet."

Mike oturduğu yerde dikleşti. "Eğer bütün bunları önceden bilseydim ona mani olabilirdim."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?" Mike'ın bu tepkisi karşısında içten bir merakla başını eğdi. Mike cevap vermeyince devam etli. "Gelecek için planlarınız bu mu? Yani çocuğunuzun her hareketini takip etmek?"

"Bana bir iyilik yap Rosemarry. Çocuk yetiştirme planım hakkında bu kadar endişelenme. Tamam mı?"

Marianne büyük bir dikkatle Mike'm yüzüne baktı. Alnındaki yarayı gösterdi. "Bunun için üzgünüm."

"O Gotikleri sen mi üzerime saldın?"

"Hayır. Bu sabaha kadar saldırıdan haberim yoktu." "Peki, sana kim söyledi?"

"Önemli değil. Geçen gece oğlun buradaydı ve hassas bir durum vardı. Vc birden sen ortaya çıktın pat diye. DJ Huffseni onu takip ederken görmüş. Cebinden burayı aradı. Garson çıkmış telefona."

"Vc sonra o vc arkadaşları beni öldürmeye çalıştılar."

"Belki dc öldüreceklerdi. Hâlâ çoluk çocuk olduklarını düşünmüyorsun herhalde."

"Bir güvenlik görevlisi kurlardı beni." "Hayır, bir güvenlik görevlisi buldu seni." "Ne demek istedin?"

Başını salladı. "Sana saldırdıklarını ve sonra polisin geldiğini öğrendiğimde kafamda alarm zilleri çalmaya başladı. Şimdi bunu bitirmek için bir yol arıyorum."

"Ne gibi bir yol?"

"Emin değilim. Bu yüzden seninle konuşmak istedim. Birlikte bir plan yaparız diye."

Şimdi anlamıştı Mike. Rosemarry bu yüzden bu kadar dil dökmüş, bu kadar açıklama yapmıştı deminden beri. federallerin her an gelip onu tutuklayabileceklerini anladığı için tası tarağı toplayıp kaçacaktı bir an önce. Yardıma ihtiyacı vardı vc korkmuş bir babayı kendi safli-na çekebileceğini düşünmüştü.

"Bir planım var," dedi Mike "Federallere gidip bütün gerçekleri anlatalım."

Başını salladı. "Oğlun için iyi olmaz."

"O reşit değil ki."

"Fark etmez. Hepimiz aynı pisliğin içine girdik bir kere ve bu pislikten kurtulmak için bir plan yapmalıyız."

"Daha çocuk yaştakilere uyuşturucu tedarik ediyordun."

"Sana demin açıkladım, bu doğru değil. Reçeteyle satılan ilaçları değil tokuş edebilmek için benim yerimi kullanıyorlardı belki. Belki hiç haberim yoktu bundan. Kanıtlayamazsm ki."

"Peki ya çalınan boş reçete defterlerine ne diyeceksin?"

Rosemarry kaşlarını çattı. "Onları ben mi çaldım sence?"

Sessizlik.

Göz göze geldiler. "Evinize ya da hastanedeki odanıza gelmem imkânsız değil mi Doktor Baye?"

"Federaller seni yakından takip ediyor. Aleyhinde dava açılacak. O senin küçük sevgili Gotiklerin hapis süresini duyduklarında yanında olmaya devam ederler mi sanıyorsun?"

"Onlar burayı çok seviyor. Bu mekânı korumak için seni neredeyse öldüreceklerdi unuttun mu?"

"Yapma. Sorgu odasına girer girmez yelkenleri suya indirirler merak etme."

"Göz önüne alınması gereken başka şeyler de var."

"Ne mesela?"

"Sokak satıcılarına o hapları kim sattı sanıyorsun? "Oğlunun onlar aleyhine tanıklık yapmasını ister miydin?"

Mike o anda masanın üzerinden atlayıp kızın boğazına yapışmak isledi. "Sen benim oğlumu ne tür pisliklere bulaştırdın Rosemarry!"

"Dedim ya. İşte bu yüzden bu pislikten bir an önce kurtulmalıyız. Bütün dikkatini buna vermen lazım. Benim, ama daha çok da oğlunun çıkan için birplan yapmalıyız."

Mike masada kapalı duran cep telefonuna uzandı. "Konuşacak bir şeyimiz kalmadığım sanıyorum." "Avukatın var değil mi?" "Evet."

"Müsaade edersen onunla konuşacağım. Öncesinde hiç bir şey yapma lamam mı? Daha bir sürü lehlile var. Endişelenmen gereken başka çocuklar da var. Oğlunun arkadaşları."

"Başkasının çocukları umurumda bile değil. Sadece kendiminkiyle ilgileniyorum."

Tam. telefonu açmıştı ki çalmaya başladı. Mike arayanın kim olduğuna baktı. IIUEE yazıyordu. Telefonu kulağına götürdü.

"Baba?"

Mike'm kalbi duracak gibi olmuştu. "Adam? iyi misin? Neredesin?"

"Club Jaguar'da mısın?" "Evet."

"Çık oradan. Sokaktayım. Oraya doğru geliyorum. Lütfen derhal ama derhal çık oradan."

36. BOLUM

A

Anthony "Elit Zevkler" adında "beyefendilerin Takıldığı" adi bir gece kulübünde haftada üç gün güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu.

İğrenç İsimli, içi leş gibi nem kokan bir yer. Ondandır çalıştığı yer

ise adı "Aile Yıkan Kadınlar" olan bir striptiz kulübüydü. Burayı daha çok sevmiştii. En azından doğruya doğru dedirten ve böylece kulübe kişilik kazandıran bir adı vardı.

Genelde öğle saatlerinde çalışıyordu. Bu tip yerlerin öğlen saatlerinde sinek avlayacağını, gece geç saatlerden önce içende pek fazla müşterinin olmayacağını düşünen çok fena yanılırdı. Bilmeyen biri öğle saatinde kulübe girdiğinde içeride Birleşmiş Milletlerin düzenlediği bir yarışma yapıyor sanabilirdi. Her ırktan, her dinden, her renkten, her sosyal seviyeden bir sürü adanı, lakım elbise ve Gucci ayakkabılı. Anlhony'ye avcılarını çağrıştıran kırmızı kareli yün gömlek ve Timberland marka bot giymiş adamlar. Yumuşaklar, oğlancılar, varoşlar, dar kafalı ırkçı beyazlar. Bu tip bir yerde hepsini bir arada bulabilirdiniz.

Adi ve ucuz cinsellik-En meşhur birleştirici unsur. "Hadi iyisin Anihony. Öğlen molası."

Anihony kapıya yöneldi. Hava hatif bulutlu olmasına rağmen gözlerini kırpıştırdı. Bir striptiz kulübünden çıktığınızda, gece bile olsa gözlerinizi kırpıştırma İhtiyacı hissederdiniz. Striptiz kulüplerinin ışıklandırması diğer mekânlara göre çok farklıydı.İçerideyken gözleriniz Dra-kula'nın gözleri gibi parlardı. İdi sigara paketine gitti ve aynı anda bırakmaya çalıştığım hatırladı. Aslında bırakmak istemiyordu ama karısı hamileydi ve bebeği etkiler diye içmemek için her zamanki gibi bir söz vermişti ona. Mike Baye ve çocuklarla olan sorunlar geldi aklına. Mike'dan hoşlanmıştı. Darthnioulh'ta okumasına rağmen mertliğinden ödün vermemiş bir adam. Bazı herifleri alkol, bazılarını da kız tavlama cesaretlendirirdi. Bazılarıysa silme salak olurlardı. Ama Mike farklıydı. Neyse oydu. Sağlam biriydi. Cîaripti ama, onunla tanıştıktan sonra Anthony ayaklarının yere daha sağlam basmasını ister olmuştu.

Saatine baktı. Öğlen molasının bilmesine iki dakika kalmıştı. Kahretsin. Nasıl sigara isliyordu canı. Gece İşi kadar kazanmıyordu striptiz kulübünden ama oyalanıyordu İşte. Balıl inançları olmasa da hakikaten de ayın insanlar üzerinde etki yaptığına inanıyordu. 1in çok geceleri dövüşülürdü. Hele bir de dolunay varsa, yumruklar bayram yapardı o gece. Erkekler daha bir hoşgörölü olurdu öğlen

saallerinde. Yerlerinde uslu uslu oturup, karşılarından sırayla geçen erkek milletinin tadım çok iyi bildiği yemeklerden tadarlardı.

"Anthony? Mola saati bitti."

Tam giriş kapısına yöneliyordu ki telefonunu kulağına yapıştırmış bir çocuğun hızlı adımlarla yanından geçtiğini gördü. Hepsi bir saniyede olup bilmişti. Çocuğun yüzünü net bir şekilde görememişti. Yanında hafif sendeleye sendeleye yürüyen başka bir ocuk vardı. Çocuğun üzerinde o ceketten vardı.

Br okul lakımı eeke. "Anthony?"

"Hemen döneceğim. Çok önemli br işim ıktı.'1

Guy Novak evinin önünde Bet tri uğurlarken yanağına bir öpücük kondurdu.

"Kızlarla ilgilendiğin için çok teşekkür ederim."

"İliç önemli değil. Yardım edebilirdiysem ne mutlu bana. Eski karın için gerçeklen çok zgnm."

Ufak bir flört, diye düşündü Cuy.

Çok önemli değildi ama Beth'in bir daha gelip gelmeyeceğini merak etmişti. Bugün olanlardan sonra haklı olarak arkasına bakmadan koşa koşa kaçacaktı herhalde.

Br kez daha teşekkür etti Guy.

Kapıyı kapatıp içkilerin bulunduğu dolaba yöneldi. Öyle çok içen biri olmasa da şu an kesin bir bardak ikiye ihtiyaı vardı.Kızlar yukarıda DVD seyrediyorlardı. Onlar biraz sakinleşip filmi bitirene kadar Ta gelip Ji'i alırdı. Bu arada o da Yasmin'c annesinin ölüm haberini nasıl söyleyeceğini düşünecek vakit bulurdu.

Neredeyse üç senedir dokunulmamış bir viski şişesinden biraz doldurdu bardağına. Br dikişte iti, boğazının yandığını hissettikten sonra biraz daha doldurdu.

Mariaıı ne.

İlişkilerinin nasıl başladığını düşünmeye başladı. Turistik bir bölgede aynı restoranda çalışan iki kişinin yaz aşkı. Cüce yarısı restoranın lemizliği bittikten sonra sahile İner. kumlara bir battaniye serer ve yıldızları seyrederdilerdi. Dalgalar kıyıya vurduğunda tuzlu

suyun o muhteşem kokusu çıplak bedenlerinin yorgunluğunu alırdı. Yaz bilip Guy Syracusc, Marianne de Delaware'e okumaya gittiğinde her gün telefonla görüşerek ilişkilerini

4 1 .1

devam ettirdiler. Birbirlerine mektup yazdılar. Sırf Mari-anne için çok eski model bir Oldsmobile Ciera alınıştı ve her hafta sonu dört saatten fazla araba kullanıp onu görmeye gidiyordu. Yol bilmek bilmiyordu Guy için. Bir an önce arabadan inip ona sarılmak istiyordu, /aman bir ileri bir geri Guy'la istediği gibi dalga geçerken ileride yaşayacağı acılar aklının ucundan bile geçmiyordu.

Viskiden kocaman bir yudum daha aldı. İçini ısıtın ıştı.

Tanrım, evet, onu çok sevmiş ama Marianne her şeyin içine etmişti. Neden? Nasıl bir sondu bu? Deniz kenarında öpücöklere boğduğu o yumuşacık yüzü bir yumurta kabuğu gibi ezilip parçalanmıştı. O mükemmel vücudu bir süprüntü gibi bir sokağa atılmıştı.

Böyle bir şey nasıl heba edilirdi? Birine bu kadar âşıkken, her anını yaptığı her şeyden etkilendiğin ve bü-yülediğin biriyle geçirmek isterken nasıl defolup giderdi?

Guy arlık suçluluk duymuyordu. Bardağında kalan viskiyi de bitirdi, tökczleyc tökezleye gidip biraz daha viski doldurdu bardağına.

Marianne kendi labulunu kendi hazırlamıştı.

Seni aptal sürtük.'

Nc istemiştiniz? Burada bir adet Marianne var. sizinki olabilir mi?

Puslu barlarda takılmaları, o yataktan bu yalağa geçirdiği geceler.

Ne oldu bunları yaptın da lek gerçek aşkım? Tatmin mi oldun? Zevk mi aldın? Bir boşluğa sürüklenmek dışında ne elde ettin? Harika bir kızın, sana lapan bir kocan, bir evin, arkadaşların, bir çevren, bir hayatın vardı. Neden bütün bunlar yetmedi sana?

Seni aplal sürlük.

Başım koltuğun arkasına sarkıttı. O güzel yüzünden arta kalan et parçaları... Asla unutmayacaktı o görüntüyü. Hep ama hep canlı bir şekilde hafızasında kalacaktı. Tamamen ortadan kaldırsa, ya da beyninin bir köşesine

saklasa dahi gece rüyalarına girip onu rahatsız edecekti. Haksızlıktı bu. O iyi bir adamdı. Marianne hayatını mahvetmeye kendisi karar

vermişti. Sadece kendi hayatını değil, başkalarının hayatlarını da. Zira ardında birçok kurban bırakmıştı.

Karanlıkla oturup Yasmin'e söyleyeceklerini prova etmeye başla-dı. Lafı hiç dolandırmamanı lazım diye düşündü. Annesi ölmüştü, hepsi bu. Neden, niçin, nasıla gerek yoktu. Ama Yasmin meraklı bir çocuk olduğu için mutlaka detay isteyecekti. Mutlaka İnternete girip ne olup bittiğini araştırarak, ya da okuldaki arkadaşlarından eninde sonunda bir şeyler duyacaktı. Anne babaların bir ikilemi daha. Çocuklarına gerçekleri mi söylemeleri lazımdı? Yoksa bazı şeylerin saklanması daha mı iyi olurdu? Ama bu olayda gerçekleri saklamak işe yaramazdı. İnternet her zaman sırların ortadan kalkmasını sağlıyordu. O yüzden bütün gerçeği stiylemeliydi ona.

Ama yavaş yavaş. Bir anda değil.

Ciuy gözlerini yumdu. Sessizdi el rai've birden önceden haber vermeden yaklaşan bir el ağzını kapattı ve keskin bir bıçak cildini yarıp geçerek boğazına dayandı.

"Şist," dedi bir ses kulağına: "sesini çıkartma, yoksa kızları öldürürüm."

Susan Loriman arka bahçelerinde tek başına oluru-yord u. Bir sene önce düzenlemişlerdi burayı. O ve Danle bahçeyi adam etmek için çok çalışmış ama bu türlü tadını çıkaramamışlardı doğru dürüst. Susan Loriman biraz dinlenebilmek için oturmuştu bu yemyeşil, bitkilerle dolu bahçeye ama gözleri sürekli yeniden budanması gereken meyve ağacına, geçen seneki kadar çiçek vermeyen bit-

4r i

kiyc takılıp duruyordu. Karar vermişti, Bugün hiçbir şey düşünmeyecek sadece ve sadece doğanın ladım çıkartacaktı.

"Tatlım?"

Bahçeye bakmaya devam ctd. Dante arkadan gelip ellerini omuzlarının üstüne koydu. "Sen İyİ misin?" diye sordu. "Evet."

"Donörü bulacağız merak etme." "Evet."

"Peşini bırakmayacağız. Tanıdığımız herkesten kan vermesini isteyeceğiz. Eğer gerekiyorsa yalvaracağız. Biliyorum, ailenden pek

kimse kalmadı ama benimkilerin hepsinden kan testi yaptırmalarını isteyeceğiz., sana söz veriyorum."

Susan başıyla onayladı.

Kan tcsli diye düşündü. Kan testi İşe yaramayacaktı zira Dante EucasTu babası değildi.

Boynundaki allın haçla oynamaya başladı. Ona gerçeği söylemeliydi. Ama aradan çok uzun zaman geçmişti. 'Tecavüz olayından sonra mümkün olduğu kadar çok yal-mışlı Dante'ylc. Neden acaba? İçine mi doğmuştu yoksa? Eucas doğduğunda Danîe'den olduğuna emindi. On-dan olma İhtimali fazlaydı çünkü. 'Tecavüzün gerçekleşliği ay İçinde kocasıyla birçok kez birlikte olmuşlardı. Lucas doğduğunda o malum adama benzemiyordu ve bu yüzden olayı unutmayı tercih elti Susan.

Ama elbetle unutamamıştı. Geçti gillİ diyememiş, annesinin öğütlerini tutamamıştı.

"Sadece ileriye bakmalısın. En iyisi bu. Aileni koru malısın..."

ilene CîoldfarbTn sırrını saklayacağını umuyordu. Başka kimse gerçeği bilmiyordu. Bir de annesi babası vardı tabii. Ama ikisi de ölmüştü. Babası kalp krizinden, annesi kanserden. Hayatla oldukları sürece asla bu konuyu ağmadılar. Bir kez dahi.

Olaydan sonra ona şefkat göstermemişler, bir telefon açıp nasıl olduğunu, nasıl baş ettiğini sormamışlardı. Hatla Danle'nin arayıp büyükbaba ve büyükanne olacaklarını müjdelemesinden sonra bile özel olarak telefon açıp Susan T tebrik etmemişlerdi.

ilene Goldfarb tecavüzcüyü bulup yardım edebilir mi ona bakmayı teklif etmişti.

Ama bu imkânsızdı.

Dante birkaç arkadaşıyla birlikte l,as Vegas'a günüsü. Bundan hoşlanmamıştı Susan. İlişkileri zorlu bir dönem geçiriyordu o zamanlar. Tam da Susan kendine acaba çok genç yaşta evlendikleri için mi böyle sorunlar oluyor diye sorarken kocası diğer çocuklarla birlikte kumar oynamak ve büyük ihtimalle birkaç striptiz kulübüne gitmek İçin Las Vegas'a kaçıyordu.

O geceye kadar d İnle alakası olmamıştı SusanTn. Arlık çocukluktan çıkıp büyümeye başladığında annesiyle babası her Pazar kiliseye götürmeye başlamışlardı onu ama bu asla onda bir alışkanlık haline gelmemişti büyüdüğünde. Yaşı büyüüp serp ildiğinde, herkes onun güzelliğinden konuşurken anne babası

korkunç bir baskı uygulamaya başlamıştı üzerinde. Neticede doğal olarak Susan İsyân etmiş, ama o korkunç geceden sonra halasını kabul edip geri çekilmişti.

Üç kız arkadaşıyla birlikte West Orange'da bir bara gitmişti. Diğer kızlar bekârdı ama o Las Vegas'a kaçmış bir kocayla evli bir kadın olarak kocasına misilleme yapmak istemişti. Elbette ki bekâr bir kadın gibi istediğini yapma Özgürlüğünü tanımıyordu kendine. Sorunlar olsa da mutluydu ama küçük bir ilörtten ne çıkardı ki? Böylece diğer kızlar gibi içip, onlar gibi davrandı. Ama içkinin dozunu kaçırmıştı. Dans ederken başı fıldır fıldır dönu-

yor, müziğin sesi kulaklarını deliyordu sanki.

Gece ilerlemiş kalayı bulan diğer arkadaşları birer adam bulup mekânı lerk etmişlerdi.

Bu tip yerlerde içkilere tecavüz hâpi denilen haplardan atıldığını okumuştı. Acaba onunda mı başına böyle bir şey gelmişti? Çok çok az hatırlıyordu. Birden kendini bir adamın arabasında bulmuştu. Bir yandan ağlarken bir yandan da kaçmaya çalışıyordu ama adam onun gitmesine izin vermedi. Bir ara bir bıçak çıkartıp zorla onu bir motel odasına götürdü. Korkunç hakaretler edip ona tecavüz etti. Karşı koymaya çalıştığında vurdu.

Susan korkusunu uzun bir süre üzerinden atamadı. Her şey bitliğinde onu öldürmesini arzuladı. tşle bu kadar kötü bir histi bu. Kaçıp kurtulmayı değil, ölmeyi İstiyordu.

Daha sonrasını da hayal meyal hatırlıyordu. Bir yerlerde tecavüzcünün kazandığım düşünmesini sanmasına izin vererek rahatlamak ve mücadele etmeyi bırakmakla ilgili bir yazı okumuştı. Susan da bunu yaptı. Adamın gardı düştüğünde serbest kalan eliyle teslislerini sıkmişti var gücüyle. Böylece bir süre tutmuş, sonra yine var gücüyle burmuştu. Adam çığlık atıp uzaklaşmıştı. Susan yuvarlanarak yere düşürmüştü ve adamın bıçağını bulmuştu. Tecavüzcü yerde kıvranıp duruyordu. Arlık Susan'-la mücadele edecek gücü kalmamıştı ve bu yüzden Susan filmlerdeki gibi kapıya doğru koşup dışarı çıkabilir ve yardım isteyebilirdi, ama bunu yapmadı.

Onun yerine hızla bıçağı göğsüne sapladı. Ta derinlere.

Vücudu kaskatı kesilmişti adamın. Bıçak kalbi delip geçtiğinden yerde çırpınmaya başladı.

Vc sonra tecavüzcüsü son nefesini verdi. Aradan on bir yıl geçmişti. "Gergin görünüyorsun," dedi Danle.

Dante omuzlarına masaj yapmaya başladı. Susan kendisini rahatlat masa da devam etmesine izin verdi.

Göğsüne saplanmış bir bıçakla öylece bıraktı onu otel odasında. Dışarı çıkıp koşmaya başladı.

Uzun bir süre koştu. Biraz kendine gelmeye başlamıştı. Bir telefon kulübesi bulup annesiyle babasını aradı. Telefonu babası açmıştı.

Konuşlular. Babası otelin oradan geçti arabasıyla. Polis arabaları çoktan gelmişti. Ve babası anlaştıkları yerde onunla buluşup evlerine götürdü Susan'ı.

"Sana kim inanır?" demişti annesi.

Evet, kim inanır bana diye düşünmüştü Susan.

"Danle ne derbuna?"

liir güzel soru daha.

"Bir anne ailesini korumak zorundadır. Kadının başlıca görevidir bu. Bu anlamda biz erkeklerden daha güçlüyüz. Bir fırtına sonrasında toparlanıp yolumuza devam ederiz. Eğer kocana söylersen sana asla eskisi gibi bakmaz. Bütün erkekler böyledir. Senin huylarını beğenmesi hoşuna gidiyor biliyorum. Ama kendi kendine neden o gece bara gittiğini sorup duracak. O otel odasında ne işin olduğunu merak edecek. Bir ihtimal sana inandı diyelim, ama asla eskisi gibi olmayacak. Anlıyor musun?"

Sonraki günlerde hep polisin kapısına geleceğini sandı. Ama hiç öyle bir şey olmadı. Gazetelerde küçük bir haber olarak geçti tecavüzcüsünün ölümü. Adım da öğrenmişti bu sayede. Birkaç gün sonra da hemen unutuluverdi geçti. Polis bu önceden sabıkalı adamın bir uyuşturucu pazarlığı sonrası öldürülmüş olabileceği ihtimali üzerinde duruyordu.

Böylece Susan aynen annesinin öğütlerine uyarak hiçbir şey olmamış gibi yoluna devanı etti. Dante eve döndü, onunla sevişti ama zevk almadı. Hâlâ zevk alamıyordu. Ama onu seviyor ve mutlu olmasını İstiyordu.

Dante güzeller güzeli karısının neden birden içine kapandığını merak ediyordu. Ama sormak yerine ileride bir gün söyler nasıl olsa diye boş verdi.

Susan yeniden kiliseye gitmeye başlamıştı. Annesi her söylediğinde haklıydı. Gerçeği söyleseydi ailesi paramparça olabilirdi. Böylece sırrını kimselere söylemeyip kendini Dante ve çocukları korumaya adanmıştı. Hakikaten de /aman her şeyin ilacı olmuştu. Ba/ı günler tecavüz olayı aklına gelmiyordu bile. Kğer Dante Susan'ın artık seksten zevk almadığını anlamış olsa bile, bunu onun yüzüne vurmazdı. Kskiden ona doğru fırlatılan hayranlık dolu bakışlardan hoşlanırken artık midesi bulanıyordu.

işte bütün bunlar yüzünden her şeyi anlatamamıştı Ilene Goldfarb'a. Tecavüzcüsünü yardıma çağırması imkânsızdı.

Ölmüştü çünkü.

"Üşümüşsün sen. Buz gibisin."

"Hayır iyiyim."

"Dur sana bir battaniye getireyim." "Yo hayır, iyiyim."

Dante karısının yalnız kalmak İslediğini görebiliyordu. O geceden önce hiç böyle şeyler yapmazdı. Susan'a hiçbir şey sormamış, üzerine gitmemiş, kendine gelmesi için zaman tanımıştı.

"Onu kurtaracağız," dedi Dante.

Döndü ve yürüyerek eve girdi. Susan bardağmdaki içkiyi yudumlayarak dışarıda oturmaya devam etti. Hâlâ alim hacıyla oynuyordu.

Hac annesine aitti. Ölüm döşeğindeyken vermişti tek evladına.

"Günahlarının bedelini ödüyor musun?" demişti annesi ona.

Susan günahlarının bedelini seve seve ödemeye hazırdı. Ama Tanrı'dan tek isteği artık oğlunu rahat bırakma-sıydı.

37. BOLUM

P

ictra arabaların geldiğini duydu. Camdan dışarı baktığında kısa boylu bir kadının gayet kararlı ve maksatlı bir şekilde ön kapıya doğru yürüdüğünü gördü.

Hiç tereddüt etmeden telefonu kaptı. Hızlı aramada sadece tek bir kişinin numarası vardı. Tuşa bastı ve karşı taraf iki kez çaldıktan sonra telefonu açtı. "Ne oklu?" diye sordu Nash. "Kapıda polisler var."

Joe Lewiston aşağı indiğinde Dolly kocasına baktı ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi Joe. Dudakları uyuşmuştu.

"Yüzün kıpkırmızı."

"Merak etme gayet iyiyim."

Ama Dolly kocasını tanırdı. Yutturamazdı ona. Yerinden kalkıp kocasına doğru yürüdü. Bunu gören Joe hemen geri adım atıp karısından uzaklaşmaya çalıştı.

"Neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Yemin ederim."

Dolly, Joe'nun Tam karşısında durdu.

"Guy Novak mı? Ne halt karıştırdı yine? Çünkü eğer bir daha..."

Joe ellerini karısının omuzlarına koydu. Dolly 'nin gözleri JocTıun yüzünü taramaya başladı. Ne düşündüğünü hemen anlardı. Zaten sorun da buydu. Kocasını o kadar iyi tanıyordu ki. Aralarında neredeyse hiç sır yok gibiydi. Ve eğer birkaç tane varsa, bu da onlardan biriydi.

Marianne Gillespie.

Güya çok ilgili bir anneymiş gibi kocasıyla telefonda bir nevi veli toplantısı yapmak istemişti. Marianne, JoeTıun kızı Yasmin'c söylediği korkunç şeylerden haberdardı ama sesinden anlayış gösterdiği seziliyordu. İnsanlar hiç söylemek islemedikleri şeyleri maalesef bir anda söyley İ veriyorlar işte demişti Joc'ya telefonda. Ayrıca her insanın hata yapabileceğini de belirtmişti, f.vet, kocası öf1 keden küplere binmiş olabilirdi ama Marianne ondan daha sakindi. Onunla buluşup bir de JocTıun ağzından dinlemek istiyordu olup biteni.

Belki çıkar bir yol bulabilirlerdi birlikte bu şekilde. Joe o kadar rahatlamıştı ki.

Oturup konuştular. Marianne kızının öğretmeninden hoşlanmıştı. Koluna dokunmuş, çocukları eğilene yöntemini beğendiğini söylemişti. İstekli bir şekilde gözlerinin içine bakmıştı Joe'nun. Üzerinde düşük belli bir pantolon ve vücuduna yapışan bir tişört vardı. Toplantı bilince cl sıkışıp öpüşmüşlerdi. O birkaç saniye o kadar uzun gelmişti ki Joe'ya. Kadın boynuna yakın bir yerden öpmüştü onu. Tuhaf nefes alıp veriyordu. Joe da öyle.

Nasıl bu kadar aptal olabilmıştı?

"Joe?" Dolly bir adım geri çekildi. "Neyin var?"

Marianne onu baştan çıkartarak intikam almayı ön-ceden kafasına koymuştu. Nasıl olmuştu da bunu anlayamamış 11? Ve Mariannc'm kaldığı otel odasından çıktıktan birkaç saat sonra aramalar başlamıştı:

"Senipiçoğlupıç. Her şeyi kaydet Hm..."

Marianne otel odasına yerleştirdiği kameranın çektiği görüntüleri önce Dolly'yc. sonra okulun yönetim kurulu üyelerine ve okul rehberinde bulabildiği herkese göndermekle tehdit ediyordu Joe'yu. Hu tehditler üç gün boyunca devanı etti. Joc ne yemek yiyebiliyor ne de uyku uyuyabiliyordu. Zayıflamıştı. Ona bunu yapmaması için yalvardı, lîir ara bu intikam alma olayından vazgeçer gibi oldu ve Joe'yu arayarak gönderip göndermeme konusunda emin olamadığını söyledi.

Ona işkence çektirmek istemişti ve başarmıştı. Bel-ki bu ona yeterdi.

Marianne bı konuşmanın ertesi gününde karısının okul adresine bir mail altı.

Yalancı sürtük.

Allahlan ki Dolly'nin bilgisayarla arası pekiyi değildi ve Joc karısının maillerine girip bakabiliyordu. Kamera görüntülerinin de eklendiği maili okuyunca kendini tamamen kaybetti. Maili sildi ve girip okumasına engel olmak için Dolly'nin şifresini değiştirdi.

Ama bu şekilde ne kadar İdare edebilirdi ki?

Çaresizdi. Ne yapacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Açılabileceği kimsesi yoktu. Kimse onu anlamazdı. Kimse kayıtsız şartsız yanında olmazdı.

Ve sonra aklına birden Nash geldi.

"Oh Tanrını Dolly..."

"Ne?"

Artık buna bir son vermeliydi. Nash bir cinayet işlemişti. Marianne Gillespie'yi öldürmüştü, Cordova'nın karısı da kayıptı. Joe hepsini birleştirmeye çalıştı kafasında. Belki Marianne kayıttın bir kopyasını da Reba Cor-dova'ya vermiş olabilirdi. Bu olmayacak bir şey değildi.

"Joe, konuş benimle."

Joe'nım yaptığı iyi bir şey değildi elbette ama bu işin İçine Nash'i sokması suçunu bine katlıyordu. Dolly'ye bütün olan biteni anlatmak istedi. Tek çarenin bu olduğunu biliyordu.

Dolly gözlerinin içine baktı ve basını salladı, "İamam, sakin ol. Sadece anlat bana."

Joe Lewiston birden kendine geldi. Paçayı sıyırma içgüdüğü faaliyete geçmişti. Evet, Nash'in yaptığı şey korkunçtu ama neden bunu evliliğine taşıımdı ki? Bu bir intihar olurdu. Neden Dolly'yi ve belki bütün ailesini yok ederek her şeyi iyice berbat e isindi ki? Sonuçla bütün suç Nash'indi. Joe bu kadar ileri gitmesini istememişti ondan. Hele hele bir cinayet işlemesini hiç! Marianne'den kaseli alabileceğini, onunla anlaşabileceğini, enkölüsü onu korkutabileceğim düşünmüştü. Joe Nash'in sınırlarda dolaşan bir adam olduğunu biliyordu ama bin yıl düşünse böyle bir şey yapabileceğini aklının ucundan bile geçirmezdi. Şimdi bunu Dolly'ye söylemenin ne manası vardı ki?

Nash ona yardım etmek İsterken hapsi boylayacaktı. Ama bunun yanı sıra bir de onu bu cinayete azmettiren kişinin Joe olduğunu sanacaklardı.

Polis Nash'in yaptıklarının Joe'yla bir alakası olmadığına inanacak mıydı? Nash'i bir kiralık katil olarak göreceklardı. Ama polis kiralık katilden çok onu cinayete azmettiren kişinin daha çok canını yakardı.

Ve bu yine Joe olacaktı.

Çok az olsa da yine de çıkış yolu için bir şans vardı. Nash henüz yakayı ele vermemiştir. Gizli kayıt kaseli hâlâ ortalarda yoktu. Evet, Marianne ölmüştü ve bunun için bir şey yapılamazdı. Aslında biraz kaçınmıştı. Şantaj yapacak kadar ileri götürmüştü işi. Joe çok dikkatsiz ve salakça davranmıştı ama Marianne da hemen arkasından saldırarak ailesini yok etmeye çalışmamış mıydı? Garip bir şey olmuştu ama.

Bugün bir e-mail gelmişti. Marianne'm artık hayatla olmamasına rağmen... Bu da gösteriyordu ki Nash bütün çatlakları kapatıamıştı.

Gııy Novak.

O üzeri kapatılacak son çatlaktı. Sıra ondaydı. Nash şimdi ona gidecekti. Telefonunu açmamasının ve Joe'nun gönderdiği sesli

mesajlara karşılık vermemesinin nedeni İşini tamamlamak için görevde olmasıydı.

Ve şimdi Joc anlamıştı her şeyi.

Evde oturup işlerin lehine dönmesini bekleyebilirdi. Ama böyle yaparsa sonunda Gıy Novak da ölür ve böylece bütün sorunlar kökünden halledilmiş olurdu.

"Joe," dedi Dolly. "Joe, konuş benimle."

Ne yapacağını bilmiyordu ama bildiği lek şey, Dol-ly'yle konuşmayacaktı. Küçük bir kızları ve tomurcuklanan bir ailesi vardı. Bu aileyi yıkmanın gereği yoktu.

Ama bir yandan da yuvası bozulur diye bir adamın öldürülmesine müsaade edemezdi.

"Gitmem lazım," dedi ve kapıya doğru koştu.

Nash, Guy'm kulağına eğilip fısıldadı. "Kızlara bodruma ineceğini ve rahatsız edilmek istemediğini söyleyeceksin. Anladın mı?"

Gıy tamam anlamında başını salladı. Merdivenlerin alıma doğru yürüdü. Nash bıçağın ucunu arkasına, böbreğinin yakınına bastırdı. Şimdiye kadar öğrendiği en iyi teknikti bu. Gide gide baskıyı arttırmak. Karşınızdakine yeleri kadar acı çektirerek söylediğinizi yapacağınızı bilmesini sağlamak.

"Kızlar! Biraz bodruma İniyorum. Orada kalın tamam mı? Ve yanıma gelmeyin. Rahatsız edilmek istemiyorum."

Yukarıdan zayıf bir ses aşağı doğru seslendi: "Tama m."

Guy yüzünü Nash'e doğru çevirdi. Nash bıçağın ucunu arkasından GuyTn karın bölgesine doğru kaydırıldı. Guy geri çekilmedi. "Sen mi öldürdün karımı?"

Nash gülümsedi. "Eski karın olduğunu sanıyordum."

"Ne istiyorsun?"

"Bilgisayarların nerede?"

"Dizüslü sandalyenin yanındaki çantamda. Öbürü mutfakta."

"Başka bilgisayar var mı evde?"

"Hayır. Onları al ve defol buradan."

"Önce konuşmamız lazım Guy."

"Sana ne bilmek isliyorsan söyleyeceğim. Param davar. Hepsini al. Sadece kızlara zarar verme."

Nash adama baktı. Büyük ihtimal bugün öleceğini bilmesi gerekiyordu. Şimdiye kadar hayatında hiçbir şeyi kahraman olmak için yapmamıştı ve şu an itibarıyla artık çok yorulduğunu hissettiği için jübile yapma niyetindeydi.

"Eğer dediklerimi yaparsan çocuklara dokunmam," dedi Nash.

Guy yalan söyleyip söylemediğini anlamak ister gibi gözlerinin içine baktı Nash'in. Bodrumun kapısını açtı. Arkasından kapatıp ışığı yaktı. Bakımsız kalmıştı. Yere beton dökülmüş, öylece bırakılmıştı. Borulardan su sızıyordu. Bir sandığın üzeri türkuaz rengi bir çadır beziyle kapatılmıştı. Eski şapkalar, posterler, karton koliler oraya buraya atılmıştı. Tüm gerekli aletler sırt çantasının içindeydi. Koli bandına uzandığı sırada Guy Novak çok büyük bir yanlış yaptı. Avazı çıktığı kadar "Kızlar, kaçın," diye bağırdı.

Nash dirseğiyle Guy'ın boğazına kuvvetli bir darbe indirerek devanı etmesini engelledi. Ardından avucunun içiyle alınına vurdu. Guy boğazını tutarak yere yuvarlandı.

"Eğer bundan sonra tek bir laf edersen kızını buraya getirir, seni seyrettirim. Anlıyor musun?"

Guy kaskatı kesildi. Baba olmak yüreksiz bir solucanı bir cengâvere dönüştürebiliyordu demek. Acaba Gassandra yaşasaydı bir çocukları olur muydu şimdiye kadar diye düşündü Nash. Kesinlikle. Cassandra büyük bir aileden geliyor ve bir sürü çocuğu olsun istiyordu. Hayata bakış açısı Gassandra'nın bakış açısı daha karamsar olduğu için Nash pek emin olamıyordu ama karısı isteseydi asla hayır diyemezdi.

Nash, Guy'a baktı. Bacağına bir bıçak saplayıp bir parmağını doğrasa mıydı acaba? Ama sonra hiç gereği olmadığına karar verdi. Guy bir kahramanlık yapmaya kalkışmış ve dersini alıp kışının üzerine oturmuştu. Bir daha böyle bir şey yapmayacağına emindi.

"Yan yatıp kıvrıl ve ellerini arkaya at."

Guy hiç itiraz etmeden dediğini yaptı. Nash bileklerinin etrafına ve dirsekle bilek etrafındaki kısma koli bandı sardı. Daha sonra aynı şeyi bacaklarına da yaptı. Klasik domuz bağı. En sonunda da ağzının etrafına beş kez doladı koli bandını, tışı bittiğinde kapıya yöneldi.

Guy çırpınmaya başladı ama bu çırpınmaları boşu-naydı. Nash kızların Guy'ın çığlığını duyup duymadıklarından emin olmak

istiyordu. Kapıyı açtı. Elzaktan hâlâ televizyonun sesi geliyordu. Kızlar ortalıkta gözük mü-yordu. Kapıyı kapatıp tekrar içeri girdi. "Eski karnı gizli bir çekim yapmış. Bana kasetin nerede olduğunu söyle." Yüz ifadesinden ağzım bu şekilde banlanmışken nasıl cevap verebilirim diye sorduğu anlaşılıyordu. Nash sırtarak bıçağı gösterdi.

"Bir iki dakika sonra söylersin lamam mı?"

Nash'in telefonu yeniden titreşti. Joe'dur diye düşündü ama arayanın numarasını gördüğünde işlerin yolunda gitmediğini anlamıştı.

"Kapıda polisler var," dedi Pietra.

Nash buna hiç şaşırılmıyordu. Polis bir İpucu yakaladığında gerisi iplik söküğü gibi gelirdi, /aman damlıyordu. Burada oluyup Guy'a işkence yaparak oyalanama-yacaktı. Hızlı hareket etmek zorundaydı.

Peki, GuyTn bir an önce bildiklerini söylemesini nasıl sağlayabilirdi?

Nash başını salladı. Cesarellenmemizi sağlayan, uğruna ölümü bile göze aldığımız insanlar aynı zamanda en zayıf olan noktamızdır.

"Kızma kısa bir ziyaretle bulunacağım," dedi Guy'a. "Sonra konuşursun herhalde, değil mi?"

GuyTn gözleri fal taşı gibi açıldı. Nash'in tahmin ettiği gibi konuşacağını bildirmek için yerinde kımıldandı. Evet. Konuşacaktı. Öğrenmek istediği her şeyi anlatacaktı ona, Nash yeter ki kızına dokunmasın. Ama eğer kızı gözünün önünde olursa daha kolay laf alacağını biliyordu ağzından. Bu kadar gözdağmm yeniğini düşünenler haklı olabilirdi.

Ama Yasmin'i aşağı getirmek islemesinin başka bir nedeni vardı. Derin bir nefes aldı. Sona yaklaşıyordu artık. Bunu görebiliyordu, hvet, hemen şimdi buradan çıkıp ülke dışına kaçmayı o da islerdi ama kötülüğün tekrar içine sızıp onu etkisi altına almasına engel olamıyordu. Bütün damarlarına yayılıyor, kanım karıncalandırıyor, kendisini canlı hissettiriyordu.

Bodrumun merdivenlerinden çıkmaya başladı. Kulaklarına hâlâ GuyTn yerde çırpınırken çıkarttığı sesler geliyordu. Bir an için içindeki kötülük geri çekilir gibi oldu ve geri dönmeyi düşündü. Ama

o zaman Gııy asla ağzını açıp kayda değer bir şey söylemezdi ama belki de söylerdi. Bundan emin olamıyordu. Yo hayır, bu İşi bir an önce bitirmesi şarttı. Üst kaim merdivenlerine baktı. TV hâlâ açık. Bir adım daha attı. /il sesini duyduğunda durdu.

Tia arabasını Novak'm evinin önüne çekti. Telefonunu ve çantasını yan koltukta bırakıp hızlı adımlarla kapıya yöneldi. Belsy Hill'in söylediklerini düşündü. Oğlu iyiydi ya başka bir şey istemiyordu. Birkaç küçük yarası olmasına rağmen hayattaydı, ayakta durabiliyor hatta hızla koşabiliyordu. Speneer'm intiharından dolayı suçluluk duygusu hissediyordu. Bunlar somu sayılmazdı. İlk öncelikleri onu kurtarıp eve getirmek olmalıydı. Ondan sonrası sırayla halledilirdi. Aklında bu düşünceler, NovakTarm ziline başlı.

Yutkundu. Ailenin çok büyük bir acı yaşadığını düşündü. Bununla basa çıkmak çok zor olmalıydı. Ama bunlara kala yoracak ne zamanı ne de enerjisi vardı. Bir an önce kızını buradan alıp oğluya kocasını bulmak, eve götürmek, ve evin kapısını sonsuza kadar kapalı tutmak isliyordu.

Kimse açmadı kapıyı.

Küçük pencereden içeri bakmaya çalıştı. Fakat ışığın yansımından hiçbir şey göremedi. Ellerini siper yapıp bir daha denedi. Sanki biri kendini birden kenara atmış gibi geldi Tia'ya. Herhalde sadece bir göz yanığı, bir ışık oyunu diye düşündü içinden. Yeniden basil zile, liu sefer birden bir şamata koptu içeride. Kızlar merdivenlerden İniyorlardı.

Yasmin açtı kapıyı. .lill arkasında duruyordu. "Merhaba Bayan Baye." "Merhaba Yasmin."

Kızın yüzünden henüz acı haberi almadığı belli oluyordu. Ama şaşırmadı buna Tia. Babası YasminTe yalnız kalabilmek için Jill'ın gitme sini beklemişti.

"Baban nerede?"

Yasmin omuzunu silkli. "Bodruma iniyorum gibi bir şey söyledi." Bir müddet üçü de sessizce ayakta durdular. Evde çıt çıkmıyordu, Bir iki saniye daha beklediler. Yine sessizlik.

Büyük ihtimalle bodruma kapanmış ağıtyordur diye düşündü Tia. Jill'i kapıp hemen eve gitmeliydi. Evde bir yaprak bile

kımıldamıyordu. Bunda bir anormallik vardı. Aslında her zaman kızını almaya geldiğinde Guy T mutlaka görür, Yasmin'in evde tek başına kalmadığından emin olmak islerdi.

Ev o kadar sessizdi ki sanki Yasmin tek başına kalacak gibi gelmişli i'ia'ya.

"Guy?" diye seslendi.

"Önemli değil Bayan Baye. Evde tek başıma kalacak yaşa geldim ben."

Bu tartışılırdı. Evet, belli bir yaşa gelmişlerdi ve tek başlarına İdare edebilirlerdi. Sonuçta bir şey olsa mutlaka cep telefonundan birilerine ulaşabilirlerdi. .lill de artık daha fazla özgür olmak isliyordu. Ona bakılırsa sorumluluk sahibi bir çocuk olduğu konusunda kendini İspat etmişti. Tia'yla M ike'm çok içine sinmese de Adam onun yaşındayken gayet rahat lek başına evde kalabiliyordu.

Tia Yasmin'i böyle bırakıp bırakmama konusunda karar verememişti. Babasının arabası evin önündeydi. Buralarda olmalıydı. Annesinin ölümünü bildirecekti Yas-min'e çünkü.

"duy?"

Yine cevap gelmedi.

Kızlar anlamlı anlamlı bakıştı.

"Nereye gidiyorum demişti?" diye sordu T'ia.

"Bodruma,"

"Bodrumda ne var?"

"Pek bir şey yok. Eski kutular filan. Karmakarışık bir yer."

Peki, o zaman ne işi vardı GııyTn orada?

Aklına sadece biraz tek başına kalmak için gitmiş olabileceği geldi Tia'nm. Yasmin eski kutulardan bahsetmişti. Belki o kutularda Marianne'dcn kalan eşyalar, fotoğraflar vardı ve birlikte geçirdikleri günleri yad etmek için inmişti oraya. Belki kapıyı kapattığı için Tia'yı duyamamıştı.

lin mantıklı olanı buydu.

Tia pencereden baktığında içeride gördüğü gölgeyi hatırladı. O Gııy olabilir miydi? Acaba Tia'dan mı saklanıyordu? Olabilir. Onunla yüz yüze gelmeye hazır hissetmiyor olabilirdi kendini.

Ne olursa olsun içi rahat değildi Tia'nm. Jill'i alıp Yasmin'i bu şekilde bırakamazdı.

"Guy?"

Bu sefer biraz daha yükseltmişti ses tonunu. Yınc cevap gelmedi. Bodrum kapısına yöneldi. Kendini bu kadar çekmesi de ayıptı yani. Abartıyordu aralık. "Buradayım." diye seslenmesi yeterli okudu. Kapıya vurdu. Cevap alamadı. Kapı tokmağını tutup çevirdi. Hatif araladı kapıyı.

Bodrumun ışığı sönüktü.

Dönüp kızlara baktı. "Buraya geldiğinden emin misiniz kızlar?"
"Bize öyle dedi."

Tia, Jill'e kısa bir bakış allı. JÜT doğru anlamında başın! salladı.

Korkmaya başlamıştı biraz Tia. Telefonda sesi o kadar kötü çıkıyordu ki bir an Tia'nın aklına karanlık bir bodrumda...

Yo yo hayır, böyle bir şey yapması imkânsızdı bir kızı varken.

Sonra o sesi duydu Tia. Boğuk bir ses. Bir gıcirtı. Bir debelenme sesi sanki. Bir fare tıkırtısı gibi.

Aynı ses bir daha duyuldu. Hayır, bu bir fare olamazdı. Daha büyük bir şeyden çıkıyordu ses.

Kızlara baktı sinirli sinirli. "Burada kalmanızı İstiyorum. Beni duyuyor musunuz? Sizi çağırana kadar bir adım almayacaksınız, anlaşıldı mı?"

Tia el yordamıyla prizi aradı, bulduğunda düğmeye basil. Ayakları şimdiden geri geri gitmeye başlamıştı. Odaya baktı. Köşede GuyT elleri ve ayakları bağlanmış, ağzı bantla yapıştırılmış halde gördüğü anda hiç tereddüt etmeden bağirmaya başladı. "Koşun kızlar. Çıkın..."

Cümlesini bitiremedi. Önündeki bodrum kapısı kapanmaya başlamıştı bile.

Bir adam hızla yukarı çıkarak odaya girdi ve sağ eliyle korkudan ne yapacağını şaşırılmış Yasininin boğazına sarıldı. Sol eliyle de Jill'inkine yapışmıştı.

38. BOLUM

C

arson burnundan soluyordu. Kovulmuştu. Onun için yaptıklarından sonra Rosemary onu bir çocuk gibi odadan dışarı atmıştı. Şimdi de orada oturmuş, onu arkadaşlarının yanında rezil eden yaşlı adamla sohbet ediyordu.

Hiç anlam verememişti.

Onu tanırdı. Başı belaya girdiğinde hep güzelliğini ve çenesini kullanırdı. Ama bu sefer işe yaramayacağını düşünüyordu Carson. Sadece kendi kılıcını kurtarmak için bir yol arayacaktı, hepsi bu. Carson düşündükçe, herşeyin daha kötüye gittiğini farkediyordu. Kurban o olacaktı. Polis gelecek ve onlar Carson'u önlerine atacaktı, zira bunun için en iyi aday Carson'du. Belki de şu anda bunu konuşuyorlardı. Kesinlikle mantıklı. Carson artık yirmi iki yaşındaydı, yani bir yetişkin gibi yargılanabilir ve mahkûm edilebilirdi. Rosemary elini ateşe sokmayacak kadar akıllı olduğu için oraya gelen gençlerle en çok o muhatap olurdu. Carson aynı zamanda dağıtıcılara aracılık yapıyordu. Kahretsin. Böyle bir şeyin olacağını başından beri bilmesi gerekiyordu. Spncer veledi öbür dünyayı boyla

ılığında işlen biraz çekilip ortalığın sakinleşmesini beklemeleri gerekirdi. Ama ortadaki para o kadar büyük bir miktardı ki ve ayrıca dağıtıcılar da büyük baskı yapıyorlardı bir yandan. Carson'un bağlantıda olduğu kişi sürekli Armani takımlarla dolaşan Barry Watkins adında bir adamdı. Carson'u klâs striptiz kulüplerine götürüyor, eşek yüküyle para harcıyor, etrafından kızları ve hizmeti eksik etmiyordu. Ona çok iyi davranıyordu Barry Watkins. Ama geçen gece Garson gönderiyi yapmadığında Watkins'in ses tonu birden değişmişti. Bağırılmıyordu ama buz gibi bir ses tonuyla: "Hemen halletmen lazım," dedi Carson'a. "Sanırım bir problemimiz var." "Ne demek istiyorsun?" "Doktorun oğlu eskisi gibi değil. Tuhaf bir hal var üzerinde. Babası yine buraya geldi bugün." Sessizlik. "Alo?" "C.'arson?" "Ne?" "Emrimde çalışan insanlar polisin bana kadar iz sünnesini engellemekle yükümlüler. Anlatabiliyor muyum? İzimi bulmamaları için ne gerekiyorsa yapacaksın." Ve telefonu kapatmıştı. Mesaj alınmıştı. Ve Garson elinde silah beklemeye başlamıştı. Ön kapıda bir ses duydu. Biri içeri girmeye çalışıyordu. Kapı iki taraftan da kilitliydi. İçeri girmek ya da çıkmak için kodu bilmek gerekiyordu. Artık kimse kapıyı yumruklamaya başlamıştı. Garson camdan aşağı baktı.

Adam Baye'di bu. Yanında da Huff veledi vardı.

"Kapıyı aç!" diye bağırdı Adam yumruklamaya devam ederek.

"Haydi, aç şu kapıyı!"

Carson alaycı alaycı gülümsedi. Baba ve oğul aynı zamanda, aynı mekânda. İşi kökünden halletmek için harika bir ortam.

"Bekle biraz," dedi Garson.

Silahı arkasına sıkıştırdı ve kodu girdi. Kırmızı ışık yeşile döndü, kapı açılmıştı.

Adam kapıyı iterek içeri girdi. DJ de onu takip etti.

"Babam burada mı?" diye sordu Adam.

"Rosemary'nin odasmdalar."

Adam odaya doğru yürümeye başladı. DJ Huffda peşinden.

Garson yeniden kapıyı kapatıp kilitleti. Adam'a yetişip arkasında durdu ve silahını çıkarttı.

Anthony, Adam Baye'i takip etmeye başladı.

Aralarında biraz mesafe bırakmıştı ama ne yapacağını bilemiyordu.

Çocuk Anthony'yi tanımadığı için gidip onunla konuşamazdı, hem nasıl bir tepki vereceğini, ruh halinin nasıl olduğunu kestiremiyordu.

Eğer Anthony gidip babasının bir arkadaşı olduğunu söylese bu sefer çocuk son sürat kaçabilir ve yine ortadan yok olabilirdi.

Oyunu rahat oyna dedi Anthony kendi kendine.

Adam, Anthony'nin tam önünde bağıra bağıra cep telefonuyla konuşuyordu. GPS. Fena fikir değil. Anthony cep telefonunu aldı ve Mike'nı numarasını aradı. Sesli mesaja düşmüştü.

"Mike, oğlunu gördüm. Sana bahsettiğim kulübe doğru gidiyor. Onu takip ediyorum."

Telefonu kapattı ve arka cebine attı. Bu arada Adam telefon konuşmasını bitirmiş, adımlarını hızlandırmıştı. Anthony aradaki mesafeyi korumak için hızını ayarladı. Adam koşar adım kapıya gidip açmayı denedi.

Kapı kilitliydi.

Anthony alarm kutusuna bakarken gördü onu. Adam dönüp arkadaşına baktı. Arkadaşı omuzu nu sükti. Kapıyı yumruklamaya başladı.

"Açın kapıyı!" diye bağırıyordu.

Ses Umu, diye düşündü Anlhony, ses (onunda sabırsızlıktan çok çaresizlik vardı. Hatta ve hatta korku. Ant-hony biraz daha yaklaştı. "Haydi, açın kapıyı!"

Hızla yumruklamaya devam etti kapıyı, lîir dakika kadar sonra kapı açıldı. Kapıda şu gotiklerden biri duruyordu. Anthony onu görmüştü daha önceden buralarda. Diğerlerinden yaşça büyüktü ve tam anlamıyla zavallı ve kapasitesiz çocukların lideriydi. Burnunun üzerinde bir yara bandı vardı. Anthony, Mİkc'a saldıran çocuklardan biri olduğunu tahmin etti. İlattabelki emri veren de oydu.

Ne yapacaktı şimdi?

Adam'ın içeri girmesini engellemeli miydi? İşe yarayabilir ama olumsuz sonuç da verebilirdi. Çocuk ondan kaçıp kurtulmaya çalışırdı muhtemelen.

Anthony yavaşça kapıya doğru ilerledi. Adam hızlı adımlarla içeri girdi. Sanki koca bina onu bir anda yutmuş gibiydi. Okul takımını ceketini giymiş çocuk da hemen arkasından içeri girmişti. Bulunduğu yerden gotik çocuğun kapıyı kapattığını görebiliyordu. Kapı yavaş yavaş kapanırken gotik arkasına döndü.

Ve o anda Anthony bir şey gördü.

Arka beline sıkıştırılmış bir silah.

Tam artık kapı kapanıyordu ki sanki elini silahı almak için arkaya attığını gördü.

Mo arabanın içinde olurmuş şu kahrolası CeeJay-8115*i çözümlenmeye çalışıyordu.

Önce klasik metotla başladı. Cee'nin C olduğunu

düşünürsek bu alfabenin üçüncü harfi oluyor. .1 ise onuncu.

Hepsini birleştirecek ne çıkar? 310X115. Rakamları topladı, böldü, çarptı değişik şekillerde düzenlemeye çalıştı. AdamTn nikine baktı. I lockey Adam 1117. Mike daha önce ona 11 'in hokey oyuncusu Mark Messier'nin sır! numarası olduğunu söylemişti. 17 ise Dartmouth'ta oynadığı günlerdeki forma numarasıydı. 8115 ve 310X115 i bu numarayla birleştirdi. HockeyAdamT şifreledi, bir sürü

denklem üzerinde çalıştı ve numaraların ne anlama gelebileceğini bulmaya koyuldu.

Hiçbir şey elde edememişti.

Hu numaralar rastgele alınmış olamazdı. Bundan emindi. Hatla

AdamTn nickindeki numara bile rastgele alınmamıştı. Bu

numaraların bir sırrı vardı. Mo bu sırrı bulmak zorundaydı.

Mo bütün bu matematik hesaplarını kafasında yapmıştı. Torpido gözünden boş bir kağıt aldı ve formülleri yazmaya başladı. Tam o sırada lamdık bir ses duydu. "Kapıyı açın!"

Yan aynadan arkaya baleti.

Kulüp kapısı açılmış, Adam içeri girip gözden kaybolmuştu. Mo

arabada oturmuş şaşkın şaşkın ne yapacağını düşünüyordu ki,

garip bir şey daha gördü yan aynada n.

Mike'm daha önce ziyaretine gidip konuştuğu zenci güvenlik

görevlisi Anthony, (Tuh .laguar'm kapışma doğru ilerliyordu. Mo

derhal arabadan çıktı ve ona doğru yürümeye başladı. Anthony

kapıya vardığında tokmağı çevirdi. Tokmak yerinden oynamadı.

"Neler oluyor?" diye sordu Mo.

"İçeri girmemiz lazım," dedi Anthony.

Mo elini kapının üzerine koydu. "Kapı çelik. Tekmeleyip açmamız imkânsız."

"Olsun. Denemekte yarar var."

4 !7

"Neden? Nc oldu ki?"

"Adam'a kapıyı açan adam var ya," dedi Anthony. "Silahını çıkartmak üzereydi."

Carson silahı eline alıp arkasına sakladı. "Babam nerede?" diye sordu Adam. "RosemaryTc beraber."

Adam Carson T yana çekip hızla yürümeye başladı. Koridordan ani bir hareketlenme sesi duyuldu. "Ada m?"

Ses Mike Baye'e ailli. "Baba?"

Adam sese doğru giderken Bayc de koridorun köşesinden döndü.

Babayla oğul birbirlerini gördükleri anda sıkı sıkı kucaklaştılar.

Aman ne acıklı bir manzara, oturup ağlayabilirim diye düşündü

Carson.

Silahlı sıkıca kavrayıp onlara doğrulttu, ilic önceden haber vermeden, hiç uyarmadan. Ne gerek vardı ki? Başka bir seçeneği mi vardı sanki? Anlaşma yoluna gitmek, bir şeyler talep etmek için konuşmaya zaman yoktu. Artık buna bir son vermesi gerekiyordu. "Carson, yapma!" diye haykırdı Rosemayı. Ama artık hiçbir şekilde bu sürtüğü dinlemeyecekti. Carson silahı Adam'a döndürdü ve tetiğe basmaya hazırlandı.

Oğlunu hasretle kucaklaması ve o muhteşem kokusunu içine çekerken iyi durumda olduğunu hissetmesi MikeT kendinden geçirmemiş, etrafta olup bitenleri gayet net gözlemleyebilmişti. Gözünün ucuyla Carson'm bir silahı olduğunu fark etmişti. Carson'm bir sonraki harekelinin ne olacağını anında anlamıştı. Silahlı Adam'a doğru doğrulttuğu anda hiç düşünmeden, tamamen içgüdüsel olarak oğlunu havaya fırlattı. Hem de çok sert bir şekilde. Adam'm ayaklan yerden kesildi, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış bir şekilde havada uçarak yere düştü. Silah ateş aklı. Kurşun Adam'm bir saniye önce durduğu yerin arkasındaki cama isabet edip tuzla buz etti. Canı kırıkları Mike'nı üzerine yağmaya başladı. Mike'm bu hamlesi sadece AdamT değil, Carson T da şaşkına çevirmişti. Onu fark edip böyle ani bir tepki vereceklerini asla aklının ucundan bile geçirme misli. Onun bildiği üzerlerine silah doğrultulan insanlar oldukları yerde kalıp ellerini havaya kaldırırlardı. Carson çabucak topladı kendini. Silahını Adam'm düştüğü yere çevirdi bu sefer. Mike, AdamT bile bile o kadar sert bir şekilde fırlatmıştı. Sadece çıkan kurşunun isabet etmesini önlemek için değil, aynı zamanda mümkün olduğu kadar uzak bir yere düşsün diye. Ve düşündüğü şeyi başarmıştı da. Adam koridorun sonundaki kısa duvarın arka tarafına düşmüştü. Carson Adam'a ateş etmek için davrandı ama açığı lam olarak yakalayamamıştı. Başka alternatifi yoktu bu durumda. Önce babasına ateş edecekti. Mike'ın içinde garip bir rahatlama hissi vardı. Ne yapılması gerektiğini biliyordu. Başka seçeneği yoktu. ' Oğlunu korumak

zorundaydı. Carson'm silahı yavaş yavaş kendisine doğru dönerken Mike bunun ne anlama geldiğini anlamıştı bile.

fedakârlık yapması gerektiğini biliyordu.

Hiç düşünmedi bile. Öyle olması doğaldı. Bir baba oğlunu ne şekilde olursa olsun kurtarmak zorundaydı. Carson bu durumda İkisine birden ateş edemezdi.

Mikc hedefin artık kendisi olduğundan emindi.

Carson'a saldırmaya hazırlandı. Tamamen içgüdü-İcriylc hareket ediyordu.

Hokey topunun peşinden gider gibi... Eğer Carson onu vursa da daha fazla hasar vermesini engellemek için onun üzerine gitmeye devam edecekti.

Oğlunu kurtaracaktı.

Fakat Mike yaklaştıkça kalbinden geçen şeyle gerçeklerin bir olmadığını farkına vardı. Düşündüğünü uygulayabilmesi için aradaki mesafenin çok fazla olduğunu fark etli. Carson silahını ona doğrultmuştu bile. Bir ya da iki kurşun yerdı ona ulaşana kadar. Kurtulma, hatta daha sonra yapacaklarını engelleme şansı çok azdı.

Ama başka da hiçbir çaresi yoktu. Gözlerini kapattı, başını eğdi ve bacaklarını hafifçe kırdı.

Aralarındaki mesafe hâlâ rahat beş metre vardı. Carson biraz daha yaklaşırsa sektirmeyeceğinden emindi.

Silahı biraz daha aşağı indirdi ve MikeTn başını isabet alıp hedefin gittikçe daha da büyümesini seyretti.

Anthony omzuyla kapıya yüklendi ama yerinden kımıldamadı amamıştı bile.

"Karmakarışık denklemlerden sonra bu muydu yani?" dedi Mo kendi kendine.

"Sen ne geveliyorsun ağzında?"

"Sekiz-bir-bir-beş."

"Ne? Anlamadım. Bir daha söyle."

Anthony'ye açıklama yapacak zamanı yoklu Mo'-nun. 8115'i tuşladı. Kırmızı ışık yeşile döndü. Kapıyı açabilirlerdi artık. Anthony kapıyı itti ve ikisi birden içeri daldılar.

Mikc artık tamamen görüş alanına girmişti Car-son'un. Silahı MikeTn lambasına doğrultmuştu. Bu kadar rahat olabildiği-ne kendisi de şaşırıyordu. Paniğe kapılacağını sanmıştı ama tetiğin üzerinde duran parmağında en ufak bir titreme yoktu. Demin ilk ateş ettiğinde kendini çok iyi hissetmişti. Ama şimdi herhalde çok daha iyi hissedecekti. Arada hiçbir engel yoktu artık. Iskalaması imkânsızdı. İmkânsız.

Carson tetiğe basmak üzereydi.

Ama birden silah havaya uçtu.

Kocaman bir el silahı elinden kapıvernmişti. Nasıl olduğunu anlayamamıştı bile. Arkasına döndü. Caddenin aşağısından tanıdığı zenci güvenlik görevlisi elinde silah sırtıyordu.

Ama daha şoku atlatamamıştı ki. diğer bir adam gelip Carson'un arkasına kuvvetli bir darbe indirdi. Çok şiddetli bir ağrı hissetti Carson vücudunda. Çığlık allı ve MikeTn bulunduğu yöne doğru aniden koşmaya başladı. Milce omuzunu öne doğru çıkartmış hızla ona doğru geliyordu. Bu şiddetli çarpışma sonunda vücudu ikiye bölünmüş gibi hissetti. Çok yüksek bir yerden atılmış gibi şiddetle yere çakıldı. Nefes alamıyordu artık neredeyse. Kaburgaları içine çökmüştü sanki.

Mike yanında ayakla duruyordu. "Arlık bitli," dedi. S, *..",. semary'e dönüp "Anlaşma yok," diye ekledi.

39. BOLUM

N

ash kolunu kızların boynuna dolamıştı. Sıkılmıyordu ama hassas noktaları çok iyi bildiğinden oralara ha-frfbir baskı uyguluyordu. Şu .loe'nun öğrencisi, ortalığı karışırıp her şeyi başlatan Yasmin denen kız şuralını buruşturmuştu. Diğer, üzerine vazife olmayan işlere burnunu sokmak isteyen kadının kızı tir tir titremeye başlamış-ı. Kadın "Onları bırak," diye haykırdı.

Nash başını salladı. Sevinçten havalara uçuyordu. Çılgınlık elektrik yüklü bir tel gibi bütün vücudunu sarmıştı. Bütün sinir hücreleri son sürat harekete geçmişti. Kızlardan biri ağlamaya başladı. Aslında kızın bu tepkisinin normal bir insanda bir etki yaratması gerekirdi. Normal bir insan bu tepki karşısında başka bir yol denemeyi düşünürdü.

Ama tam tersi, bu onu daha da fazla heyecanlandırmıştı.

"Lütfen," dedi kadın. "Onlar daha çocuk."

Kadın bir kelime daha konuşmadı sonrasında. Söylediklerinin Nash'ın bir kulağından girip öteki kulağından çıktığını anlamıştı.

Daha da kötüsü bunlar ona ayrı bir

zevk veriyordu. Nash kadına hayran olmuştu. Her zaman böyle cesur olup olmadığını merak etti. Yoksa oda mı çocuğunu korumak için hiç korkmadan ortaya atıyordu kendini böyle.

Önce anneyi öldürmesi gerekiyordu.

En büyük sıkıntıyı o yaratacağı, şimdiden belli olmuştu. Bundan emindi Nash. C) kızları incitirken kadının uslu uslu oturmayacağını biliyordu.

Ama sonra birden parlak bir fikir geldi aklına. Madem bu son işi olacaktı, bir anne ve bir babaya çocuklarına işkence yapılmasını seyrettirmek kadar daha zevkli bir şey olabilir miydi onun için?

Hasta ruhlu herifin teki olduğunu biliyordu. Ama içindeki sese her zaman kulak verir ve ne olursa olsun dediğini yapardı. İnsan

kendinden asla kaçamazdı. Nash'in hapisteyken tanıştığı birkaç sübyancı yaptıklarının asla bir sapıklık olmadığına kendilerini ikna etmek için çok büyük bir çaba sarf ediyorlardı. Eskiden kızların on iki yaşma geldiklerinde evlendirildiklerini öne sürüyorlardı mesela.

Nash neden bunu bu kadar kafaya taktıklarını merak ediyordu.

Aslında çok basitti. Bu sadece şiddetli bir arzu, başkaları tarafından kınanan bir ihtiyaçtan başka bir şey değildi.

Tanrı kulunu böyle yarattıysa o zaman bunda kimin kabahati olabilirdi ki?

Bütün bu din fanatiklerinin bu tip insanları mahkûm ederken aslında Tanrı'nın yarattığı şeyi eleştirdiklerinin farkına varması gerekirdi. Ah tabii, onlara bakarsanız bu insanlar şeytanın oyununa gelmişti ama bu o kadar basit değildi. Onlar da bal gibi biliyorlardı bunu. Çünkü onların da herkes gibi ihtirasları vardı. Kendini kontrol edememenin

disiplinsizlikle ilgisi yoktu, içinde bulunulan koşullarla ilgisi vardı. Pielra'nın askerlerle ilgili kafa karışıklığında olduğu gibi. Hayat koşulları askerlerin gaddarlıktan zevk almasına mani olmuş, savaş çıkınca hepsi İçlerindeki kötüyü ortaya çıkartmıştı. Evet. artık biliyordu. Hepsini bir bir öldürecekti. Sonra da evdeki bütün bilgisayarları alıp kaçacaktı. Polis eve geldiğinde bir süre ortalıktaki kan gölüyle oyalanırdı. Bunu bir seri katilin yaptığını düşüneceklerdi. Hassas ruhlu bir adam ve aynı zamanda çok iyi bir öğretmenin hayatını mahvetmek için şantajcı bir kadının çektiği gizli kamera görüntüleri yüzünden bu kadar insanın katledildiği kimsenin aklının ucundan bile geçmezdi. Böylece Joe bütün sıkıntılarından kurtulabilecekti.

İlk önce annenin bağlanması gerekiyordu.

"Kızlar?" dedi Nash.

Kızların yüzünü görebilmesi için onlara doğru döndürdü başını.

"Eğer kaçmaya kalkarsanız annenizi ve babanızı öldürürüm. Anladınız mı?"

Kızların ikisi de başını salladı, iler ihtimale karşı bodrumun kapısından uzaklaştırdı onları. Kollarını boyunlarından çeker çekmez Yasinin, Nash'ın şimdiye kadar duyduğu en tiz sesle bağirmaya başladı. Babasının yanına gitmek için ok gibi fırladı yerinden. Nash de onun arkasından gitti.

Büyük bir hata yapmıştı.

Diğer kız tam hız basamaklara doğru koştu.

Nash onu takip etmek için aniden döndü ama kız ondan daha hızlıydı.

Kadın. "Kaç Jill!" diye bağirmaya başladı.

Nash kızı bileklerinden yakalamak islerken başarılı olamadı ve yere kapaklandı. Kız merdivenlerden koşarak çıkmaya devam etti. Nash tam ayağa kalkmaya uğraşırken birden üzerinde bir yük hissetti.

Kaçan kız m annesiydi bu.

Nash'e tam arkadan saldırmıştı. Kadın bacağını çok

seri bir şekilde ısırmaya başladı. Nash bağırarak bir lek-mc atıp onu yere fırlattı.

".lill!" diye bağırdı. "Derhal buraya gelmezsen anneni öldüreceğim." Kadın yuvarlanarak Nash'ten uzaklaştı. "Kaç! Onu dinleme!"

Nash doğrulup bıçağını eline aldı. Hayalında ilk defa ne yapacağını kestiremiyordu. Telsiz telefon odanın öbür ucundaydı. I latti kesmesi de bir işe yaramazdı, zira kızın büyük ihtimalle bir cep telefonu vardı.

/aman hızla geçiyordu.

Bilgisayarları alması sarili. Onları öldürecek, bilgisayarları alacak ve defolup gidecekti. Aynı zamanda hard disklerin de tamamen silineceğinden de emin olmalıydı.

Nash dönüp Yasmin'e baktı. Babasının yanma gitmişti.

Guy kızının önünde koruyucu bir kalkan olmak için yuvarlanıyor, debeleniyor, doğrulmaya çalışıyordu. Kileri kollan bağlı bir şekilde debelenmesi neredeyse komik bir görüntü oluşturuyordu.

Kadın da ayağa kalkmayı başardı ve kendi kızı olmadığı halde Yasmin'e doğru sendeleye sendeleye yürümeye başladı. Cesur kadındı doğrusu. Şimdi üçü bir arada olduklarına göre tek bir hedefhaline gelmişlerdi. Nash'in işine gelirdi bu. Hemen icablarma bakabilirdi, fazla zaman almazdı.

"Jill!" diye bağırdı Nash. "Son şansın!"

Yasmin yine tiz bir çığlık attı. Nash üçüne döndü, tam bıçağını kaldırıyor ki. arkasından bir ses duyarak geri çekildi.

"Lütfen anneme bir şey yapma."

Kızın hıçkırıklarını duyabiliyordu.

Jill geri dönmüştü.

Nash anneye bakıp gülümsedi. Kadının yüzünden o anda büyük bir acı çeki işi anlaşılıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı kadm. "JİU! Hayır! Kaç, kaç diyorum sana!"

"Anne?"

"Kaç tatlım, lütfen kaç!"

Ama .lill onu dinlemedi. Merdivenlerden indi ve bodrum kapısına geldi. Nash ona doğru döndüğü anda yaptığı hatanın farkına vardı. Bir an için acaba bile bile mi Jill'i merdivenlere yönelttiğini, kızların boğazına sıkı sıkı yapışmışken acaba bile bile mi serbest bıraktığını düşündü. Bunlar onun asla yapmayacağı çok büyük hatalardı.

Hayatı boyunca bu kadar dikkatsiz davrandığını hatırlamıyordu. Biri sanki ona "Yeler artık bu vahşet, artık huzura ihtiyacın var" der gibi onu yönlendiriyordu.

Bir an kızın yanında onu görür gibi oldu.

"Cassandra," dedi yüksek sesle.

Bir iki dakika sonra adam Jill'in boğazını sıkmaya başladı. Güçlü biriydi. Bunu yaparken çok fazla güç sarf etmediği belliydi. Parmakları belli bir noktaya baskı yapıyor ve bu Jill'in canını çok acıtıyordu. Sonra annesini ve yerde yatan Bay Novak'ı gördü. Jill çok korkmuştu.

"Bırak gitsinler," dedi annesi.

Annesinin ses tonu Jill'i biraz sakinleştirebilmişti. Yaşadıkları çok korkunç şeylerdi ama annesi buradaydı işte. Jill'i kurtarmak için her şeyi yapardı o. Jill için de annesi uğruna her şeyi yapabileceğini göstermenin tam zamanıydı şimdi.

Boğazım daha fazla sıkmaya başladı adam. Jill güçlkle solurken adamın yüzüne baktı. Mutlu görünüyordu. Sonra Yasmin'e kaydırdı gözlerini. Yasmin de doğrudan

Jill'e bakıyordu. Çok hatifbir şekilde başını ileri geri salladı. Aynı şeyi sınıfta da yaparlardı birbirlerine bir mesaj vermek için.

Jill, Yasmin'in ne demek istediğini anlamadı. Yasinin gözlerini aşağı indirip kendi elini gösterdi.

Jill şaşkın şaşkın Yasmin'in gözlerini takip etti ve yaptığı şeyi gördü. Sanki elinde bir tabanca varmış gibi işaret parmağıyla baş parmağını bükmüştü.

"Kızlar?"

Kızların yüzünü görebilmesi için onlara doğru döndürdü başını yine hafifçe.

"Eğer kaçmaya kalkarsanız annenizle babanız ölür. Anladınız mı?"

İkisi de başlarını hafifçe salladı. Yine göz göze geldiler. Yasinin ağzını açtığı anda Jill bunun ne anlama geldiğini anladı. Adam onları serbest bıraktı. Jill adamın dikkatini başka bir tarafa çekmesi için Yasin'in'i bekledi.

Yasinin bağırmasına başladığı anda Jill son sürat kaçmaya başladı. Adamın parmak uçlarını bileğinde hissetti ama sert bir şekilde ilerek yoluna devam etti. Adamın bağırıldığını duydu ama arkasına bakmadı bile.

"Jill! Şu anda aşağı inmezsen anneni ölmüş bil."

Başka çaresi yoktu. Jill merdivenlerden koşarak çıkmaya başladı. Geçen gün Bay Novak'a attığı İsimsiz maili düşündü. Lütfen beni din/e. Silalımı daha emin bir yerde saklamaksın. O anda o maili okumamış, ya da okuduysa bu konuda hiç bir şey yapmamış olması için dua etti. Jill hızla yatak odasına daldı ve çekmeceyi sonuna kadar açtı. İçinde ne varsa yere boşalttı. Silah yerinde değildi. Yıkılmıştı. Aşağıdan gelen çığlık seslerini duydu. Herhalde adam hepsini öldürüyor olmalıydı. Diğer çek-inecelerdcki eşyaları oraya buraya fırlatırken birden bir melale değdi sanki eli. Silahı bulmuştu. "Jill! Son şans!" diye bağırdı adanı. Silahın emniyeti nasıl açılıyordu ki? Kahretsin! Hiçbir fikri yoklu. Ama sonra bir şey hatırladı. Yasmin emniyeti açtıktan sonra bir daha kapatmamıştı hiç. Büyük ihtimal hâlâ açık olması lazımdı. Yasmin yine çığlık almaya başladı. Elinde silah merdivenlerden aşağı inerken en masum sesiyle "Lütfen anneme bir şey yapma," diye seslendi. Bodruma doğru hızla yaklaştı. Tetiğin üzerine yeteri kadar baskı uygulayabilecek miydi acaba? Silahı iki elimle birden sıkı sıkı tutarsam belki başarırım diye düşündü içinden.

Nash uzaktan sirenlerin sesini duydu. Silahı gördüğünde gülümsedi. Sıçrayıp almak istedi ama Cassandra başını salladı. Nash'inbunuyapmasını istemiyordu. Kız tereddütte kalmıştı. Nash ona biraz daha yaklaştı ve bıçağını kaldırdı. Nash on yaşındayken babasına biz öldüğümüzde ne olacak diye sormuştu. Babası da buna en iyi cevabı Shaks-pcare'iti verdiği söylemişti. "Ölüm orada doğan hiçbir yolcunun geri dönmediği keşfedilmemiş bir ülkedir." Sözün kısası, nasıl bilebiliriz ki? İlk kurşun tanı göğsüne isabet etti. Sendeleyerek kıza biraz daha yaklaştı. Ilıcağı hâlâ havada tutuyor, bekliyordu.

Nash ikinci kurşunun onu nereye götüreceğini merak ediyordu. Umarım Cassandra Tun yanmadır diye düşündü.

40. BÖLÜM

M

ike yine aynı sorgu odasında idi. Hu seter oğluyla birlikte. Ajan Darryl LcCruc'yla Narkotik Bürosu ve başsavcılık bağlantısı Scoft Dııncan parçaları birleştirmeye uğraşıyorlardı. Mike diğer herkesin buralarda bir yerlerde olduğunu biliyordu. Rosemary. Garson, diğer gotikler, D.I Iluffve büyük ihtimalle babası ayrı ayrı sorguya çekiliyor olmalıydılar.

Buraya geleli saatler olmasına rağmen Mike ve A-dam tek bir soruya bile cevap vermemişti. Avukatları llester C'rimstein konuşmalarına izin vermemişti. Mike ve Adam sorgu odasında yalnızdı.

Mike oğlunabaktığında içinden bir şeylerin koptuğunu hissediyordu. "İler şey yoluna girecek," dedi. Bunu oraya geldiklerinden beri kim bilir kaçınıcı kez söylemişti.

Adam şaşkınlıktan olacak hiçbir şeye tepki vermiyordu. llester deliye dönmüştü ve gittikçe daha da deliriyordu. Oradan oraya heyecanlı heyecanlı yürüyor, sürekli sorular soruyor, detay İsliyordu. Adam ise sadece başım sallamakla yetiniyordu. En son yarım saat kadar önce yanlarına gelmiş ve

Mikc'a haberlerin hiç de iyi olmadığını söylemişti.

Kapı açıldı. Hcs 1er içeri girdi ve bir sandalye kapıp Adam'ın yanına çekti. Sandalyeye oturdu ve yüzünü çocuğa yaklaştırdı. Adam başını öbür la rafa döndürdü, Bu-ıııı üzerine Hcsler yüzünü ellerinin içine alarak kendine doğru çevirdi. "Bana bak Adam," dedi. İsteksiz bir şekilde boyun eğdi Adam.

"Başın dcrle. Rosemary ve Carsoıı suçu senin üzerine atıyorlar. Babanın reçetelerini çalmak tamamen senin İlkrinmiş. Ayrıca babanın da sana bu konuda deslek verdiğini söylüyorlar. Güya baban biraz fazladan para kazanmak için bu yola girmiş. Bütün bu binadaki narkotikler Blooinfield adındaki bir dokloru karaborsaya uyuşlu-rucu hap sağlamak suçundan tutuklamak için ellerinden geleni yapmışlardı. Yani senin anlayacağın Adam, onlar bu tarz çalışmaktan hoşlanıyor. Doklor ve oğlunun İşbirliği hikâyesi

medyada iyi lulacağı için ekmeklerine yağ sürölür. Söylediklerimden bir şeyler çıkartabildin mi'."

Adam evel anlamında başını salladı.

"O zaman neden gerçeği söylemiyorsun bana?"

"Ne fark edecek ki?" dedi Adam.

Ilester kollarını sonuna kadar açarak, "Ne mi fark eder?" diye sordu.

Adanı başını salladı. "Onlara İnanırlar, bana değil."

"Doğru. Bak Şimdi dinle beni. Birincisi onlar dediğin sadece Rosemary'yle Garson değil. Onların dışında Carson'un arkadaşları da Carson ve Rosemary sana ne derlerse yaptığım söyleyerek hikâyelerini destekleyeceklerdir. Ama en büyük problemimiz bu değil."

"Nedir peki?" diye lafa karıştı Mike.

"Ellerindeki en sağlam delil o reĉeteler. Bu konuda suĉu tamamen Rosemary ve Carson'a atmak hiĉ de inandırıcı olmaz. O zaman bu durumda oklarını doğrudan size yöneltiyorlar Doktor Bayc.

Haklılarda. Ćünkü o reĉeteler si/e ait. Meni gayet de mantıklı.

Doktor Bave bira/ dalia fazla para kazanabilmek için oğlunun da aracılığıyla kanunsuz işlere giriyor."

Adam gözlerini yumarak başını salladı.

"Ne oldu Adam?" diye sordu Ilesler.

"Hana inanmazsınız ki."

"Talimi. Beni dinle. Benim İŞim sana inanıp İnanmamak değil.

Benim işim seni savunmak. Sen sana inanan annenle İlgilen. Ben senin annen değilim. Ben senin avuka linini ve inan bana Şu anda yanında annenin değil de benim oluŐum senin avantajına."

Adam babasına baklı.

"Hen sana inanacağım Adam," dedi Mike.

"Ama sen bana güvenmiyordun."

Mike buna nasıl bir cevap vereceğinden emin olamamıŐı ı.

"O Şeyi benim bilgisayarına yükledİN. Bülün ö/el yazıŐmalarımı takip ellin."

"Senin için endiŐeleniyorduk Adanı, bu yüzden."

"Ama bana ne öğrenmek isliyorsanız sorabilirdiniz."

"Sordum Adanı. Hem de yü/lerce ke/.. Hep beni ra-lıal bırak dedin.

Odamdan çık dedin."

"Hadi ama," dedi Ilester. "Tamam. Şu ikinizin oldukça dokunaklı baba oğul sohbetini/ neredeyse gözlerimi yaŐartacak ama

unulmayın her saat başı hesabınıza ekliyorum ve ayrıca korkunç pahalı bir avukat olduğumu da hatırlatmak isterim. O yü/den bence bir an önce esas işimize geri dönelim."

Kapı serice vuruldu. Ajan Darryl LeCru ve Narkotik Bürosu ve başsavcılık bağlantısı Scoli Duncan içeri girdi.

"Çıkin dışarı. Burada özel bir görüşme yapıyoruz," dedi Hesler.

"Burada müşterilerinizi görmek isteyen biri var," dedi LeCru.

"Jessica Alba üzerinde kısacık dardar bir tişörtle bile gelse umurumda değil," dedi Hester.

"Hester?"

"Evet LeCru?"

"Güven bana. Önemli."

Hesler Ta LeCru kenara çeküldiler. Mike başını kaldırıp baktı.

Karşısına kimin çıkacağını bilmiyordu ama bu da tam anlamıyla bir sürpriz olmuştu. Adam onları, girenleri görür görmez ağlamaya başladı.

Betsy ve Ron Hill içeri girdi.

"Bunlar da kim?" diye sordu Hesler.

"Spencer'm annesiyle babası," dedi Mike.

"Vay canma. Böyle duygusal ortamlar yaratarak bizi tuzağa düşüreceğinizi filan sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Dışarı çıkmalarını istiyorum. Hem de derhal."

"Şişşt, dinle biraz. Konuşma. Sadece dinle," dedi LeCru.

Hesler, Adam'a döndü. Elini koluna değdi. "Bir kelime dahi etmeyeceksin. Duydun mu beni? Asla bir kelime dahi etmeyeceksin."

Adam ağlamaya devam ediyordu.

Betsy Hill, Adam'm karşısına olurdu. Önün da gözlerinde yaşlar vardı. Kocasını Ron tam arkasında ayakta duruyordu. Kollarını kavuşturmuş yere bakıyordu. Mike dudaklarının titrediğini görebiliyordu. LeCru odanın bir köşesinde, Duncan'sa diğer köşesinde ayakta duruyordu.

LeCru "Bayan Hill, bize az önce anlattıklarınızı burada da tekrar eder misiniz?" dedi.

LeCru Crimstein eğer ağızını açarsa hemen engellemek amacıyla Adam'm kolunu tutmaya devam ediyordu. Betsy Hill, Adam'a baktı. Adam kafasını kaldırdı ve göz göze geldiler.

"Neler oluyor?" diye sordu Mike.

Belsy Hill sonunda konuşmaya başladı. "Bana yalan söyledin Adam."

"Bak bak bak," dedi Hester. "Böyle yalancılık suçlamalarıyla filan başlayacaksa bunu hemen ama hemen burada keserim."

Betsy 11 il 1 bu sert tepkiyi duymamış gibi yaparak gözlerini Adam'dan ayırmadan devam etti.

"Sen ve Spencer bir kız yüzünden kavga etmediniz değil mi?" Adam hiçbir şey söylemedi.

"öyle değil mi?"

"Cevap vermeyeceksin," dedi Hester yeniden kolunu hafifçe sıkarak. "İddia edilen kavgayla ilgili hiçbir."

Adam kolunu çekip kurtardı Hester'dan. "Bayan Hil..."

"Sana inanmayacaklar diye korkuyordun," dedi Belsy. "Ayrıca arkadaşın incinir diye de korkuyordun. Amabu artık imkânsız Adam. Spencer öldü ve senin halan değildi."

Adam'ın gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı.

"Beni duyuyor musun? Senin halan değil. Ona Öfkelenmekte yerden göğe kadar haklıydın. Babası ve ben Spencer T o kadar özledik ki. Bundan sonra bütün hayatımız boyunca bununla başa çıkmaya çalışacağız. Belki onu takip edebilir ve durdurabilirdik ya da belki de onu durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Şu anda çok net düşünemiyorum. Ama bildiğim tek şey bunda senin halanın olmayışı. Sakın suçu kendinde arama Adam. Onu artık kimse incitemez."

Hester ağzı açık kadını dinliyordu ve hiçbir şey söyleyemedi.

Arkasına yaslandı ve izlemeye devam etti. Mike da bu konuşmanın sonucunun nereye varacağını tahmin edemiyordu.

"Onlara gerçeği söyle," dedi Betsy.

"Önemi yok ki,"

"Hayır, var Adam."

"Bana kimse inanmayacak."

"Biz sana inanıyoruz," dedi Betsy.

"Rosemary'yle Garson benim ve babamın adını vermişler. O zaman niye başka birini daha çamura sürük-leyeyim ki?"

"Bu yüzden o gece her şeyi bitirmek istedin değil mi Adam?" dedi LeCru. "Rosemary ve Garson seni tehdit ediyorlardı değil mi? Eğer konuşursan suçu senin üzerine atacaklar, reçeteleri senin çaldığını söyleyeceklerdi. Aynen şimdi yaptıkları gibi. Ama bir de

diğer arkadaşların için üzülüyordun. Onların da başı belaya girecekti. Bir seçeneğin var mıydı peki? Yok tu. O zaman sen de ne olursa ıdsun deyip boş verdin."

"Ben arkadaşlarını için üzülüyordum m. Babam için üzülüyordum. Artık doktorluk yapamayacak diye üzülüyordum."

Mike derin bir nefes aldı. "Adam?"

Adanı yüzünü babasına çevirdi.

"Sadece gerçeği söyle. Bana bir şey olmaz merak etme."

Adam başını salladı.

Betsy uzanıp AdamTn eline dokundu. "Elimizde ispat var."

Adam şaşkına dönmüştü.

Ron Hill İleriye doğru bir adım attı. "Spencer'm ölümünden sonra odasına girdim ve..." durdu, yutkundu ve yeniden başını öne eğdi.

"Betsy'ye söylemek istemiyordum. Olayı yeteri kadar kurcalıyordu zaten ve ayrıca ne tark edecek ki diye düşünmüştüm. Spencer ölmüştü. Daha fazla üzerine gitmenin anlamı yoklu. Semle bu şekilde düşünüyordun değil mi Adam?"

Adattı hiçbir şey söylemedi.

"Neyse. Sonuçta Betsy bir şey biliniyordu. Öldüğü gece odasına girdiğimde yatağın altında sekiz bin dolar nakit para buldum ve bir de bunları."

Kon masaya boş bir reçele defteri atlı. Birkaç saniye herkes deftere haklı.

"Babanın reçete defterini çalan sen değildin," dedi Betsy.

"Spencer'dı ve sizin evinizden çaldı öyle değil ini?"

Adam gözlerini sıkıca yumdu. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Telefonuna cevap vermeliydim. Ona vurdum. Ona külür ettim ve onunla bir daha asla konuşmak islemediğimi söyledim. Yalnız kalıp beni yardıma çağırdığında..."

AdamTn bu sözlerinden sonra odada bir duygu seli yaşandı.

Ağlayanlar, birbirleriyle kucaklaşanlar, özür dilemeler. Yaralar kapanmıştı artık. Hester işe koyuldu. Le-Crue ve Duncan'ı bir kenara çekti. Neler olup bittiğini görmüşlerdi. Ne doktor, ne de oğlu aleyhine dava açılmayacaktı. Adam işbirliği yapacak ve tanıklığıyla Rosemary ve Carson hapsi boylayacaklardı.

Ama şimdi zamanı değildi bunların.

O gece geç saatte Adam evedöndüklen sonra Betsy Hill onlara uğradı.

"Sesini duymak istiyorum," demişti.

Ve birlikte Spencer'ın kendi hayalına son vermeden önceki son mesajım dinlediler.

"Tamam Adam, tamam, sebebi seti değilsin. Tamam dostum.

Sadece anlamaya çalış beni. Kimsenin suçu değil.

Çok zor biliyor musun? Her zaman çok zordu zaten... "

Bir hafta sonra Susan Loriman, Joe Lewiston'un kapısını çaldı. "Kim o?"

"Bay Lewiston? Ben Susan Loriman."

"Çok meşgulüm."

"Lütfen açm kapıyı, çok önemli."

Birkaç saniye geçtikten sonra ,Joe Lewiston kapıyı açtı. Yüzü tıraşsızdı ve üzerinde gri bir tişört vardı. Saçları karmakarışık bir haldeydi. Gözlerinden uyku akıyordu.

"Bayan Loriman, hiç de uygun bir zaman olduğunu düşünmüyorum."

"Benim için de öyle Bay Lewiston, merak etmeyin."

"Öğretmenlikten atıldım. "

"Biliyorum, bunu duyduğumda çok üzüldüm."

"O zaman eğer oğlunuz için başlattığınız kampanyayla ilgiliyse..."

"Evet öyle."

"Siz de takdir edersiniz ki artık bu kampanyanıza yardımcı olmam imkansız."

"İşle orada yanılıyorsunuz." "Ama Bayan Loriman..."

"Hiç ailenizden size çok yakın birini kaybettiniz mi?" "Evet."

"Sakıncası yoksa kim olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Oldukça garip bir soruydu bu. Lewiston içini çekti ve Susan Loriman! n gözlerinin içine baktı. Oğlu ölmek üzereydi ve bu soruyu sormasının mantıklı ve çok önemli bir nedeni olabilirdi. "Kız kardeşim Cassie'yi kaybettim. Onun gibi bir meleğin öldüğüne inanmak çok zor oldu bizim için."

Susan Tri her şeyden haberi vardı elbette. Cassandra Lewiston'un ailesi, eşi ve işlediği cinayetlerle ilgili bir sürü şey öğrenmişti medya sayesinde.

"Başka kim?"

"Erkek kardeşim Curtis."

"O da bir melek miydi?"

"Hayır, tam tersi. Ben tip olarak ona benzerim. Bizim için birbirinin kopyası derlerdi. Ama o bütün hayatı boyunca hep pis işlerin içinde oldu." " "Nasıl öldü peki?"

"Öldürüldü. Büyük ihtimal suç ortaklarıyla girdiği bir tartışmada."

"Buraya bir hemşireyle geldim Bay Lewiston." Susan arkasına baktı. Arabadan bir kadın çıkıp onlara doğru yürümeye başladı.

"Şimdi kanınızı alabilir."

"Neden ki?"

"Bay Lewiston, ben etrafta söylenenler gibi sizin kötü bir şey yaptığınızı düşünmüyorum. Hatta eski kayınbiraderinizin ne yapacağım anladığınızda hemen polisi aramışsınız. Yeni bir başlangıç yapmak zorundasınız. Özel hayatınızda neler yaşamış olursanız olun çocuğumu kurtarmak için yapacağınız en ufak bir adım insanlar için çok şey ifade edecektir. Lütfen Bay Lewiston. Oğluma yardım etmek için bir şey yapmaya ne dersiniz?"

Joe itiraz edecekmiş gibi baktı yüzüne. Susarı onu reddetmeyeceğini ümit ediyordu. Ama reddederse de cevapları hazırды, öna Lucas'm on yaşında olduğunu söyleyecekti. Erkek kardeşi CurtLs'm on bir yıl, ya da Lucas'm doğumundan dokuz ay önce öldüğünü söyleyecekti. Joe Lewiston'a oğluna böbreğini verebilecek en uygun kişinin amcası olabileceğini söyleyecekti. Susan Joe Le\vis-lon'un kan vermeyi kabul etmesini ve bütün bunları söylememeyi diledi. Aksi olursa başka çaresi kalmayacaktı. Bunu yapmak zorundaydı çünkü.

"Lütfen verin şu kanınızı," dedi bir kez daha.

Hemşire onlara doğru yaklaşıyordu. Joe Lewiston yeniden Susan'a baktı. Ne kadar çaresiz olduğunu anlamıştı.

"Tamam, elbette veririm," dedi. "İçeriye gelsenize.

Hayatın bu kaçlar çabuk normale dönmesine hayret etmişti Tia. Hester söz verdi mi kesinlikle tutuyordu. Profesyonel anlamda kimseye ikinci bir şans vermiyordu. Bu yüzden Tia istifasını verip yeni bir iş aramaya koyuldu. Mike ve ilene Goldrarb'm reçetelerle hiçbir ilgileri olmadığı anlaşıldı. Tıp konseyi göstermelik bir tahkikat yaparken görevlerine kaldıkları yerden devanı etmeye çoktan başlamışlardı bile. Lucas Loriman için uygun bir böbrek bulunduğu

konusunda bazı söylentiler vardı ama Mike bu konuyla ilgili konuşmak istemediğinden ilene de fazla üzerine gitmedi. Oldukça duygusal bir ortamın yaşandığı ilk bir iki gün boyunca Tia yine o eski kibar, tatlı AdarnTn geri döneceğini ummuştu ama umduğunu bulamadı. Ama bir evlat elektrik prizinden çok farklı bir şeydi. Eski Adam geri dönmemişti ama daha iyiye gittiğini açıkça görebiliyordu Tia. Şu anda dışarıda evin önünde babasının atışlarını yakalamaya çalışıyordu. MikeTn "gool!" diye bağırıp arkasından da Rangers takımının golden sonra çalan şar kısmı söylediğini duyabiliyordu odadan. Bu bildik şarkı ona huzur veriyordu ama tek eksiği AdarnTn da şarkıya eşlik etmesiydi. Bu yüzden de Mike'nı sesinde biraz sevinç biraz da çaresizlik vardı zaten.

Mike eskiAdamT geri isliyordu. Ama eski Adam artık dönmeyecekti büyük ihtimalle. O yüzden fazla üzerine gitmenin pek bir anlamı yoktu.

Mo arabayı evin önüne çekti. Hep beraber Newark's, Rangers-Devils maçına gideceklerdi. Mo'yla birlikte Mike ve Adam'm hayatını kurtaran Anthony de onlara katı-

lacaktı. Mike o sokakta ilk olarak Anthony'nin hayatını kurtardığını sanmıştı ama babasını kurtarmak için onları bir süre oyalayan aslında Adam'dı. Kolundaki bıçak yarası da o geceden kalmıştı, liir anne baba için çok gurur verici bir şeydi bu. Evladının hayatını kurtardığını bilmek. Mike bu yüzden ona ağlamaklı sesle bir şeyler söylemeye çalışmıştı ama Adam bunları duymak hile istememişti. Tezahürattan hoşlanmayan cesur mu cesur bir evla -dı vardı. Babası gibi.

Tia pencereden dışarı hakti. Kocasıyla oğlu, ya da iki kocası, ya da iki oğlu, her neyse, hoşça kal demek için kapıya doğru yürümeye başladılar. Tia onlara pencereden el salladı ve öpücükgönderdi. Onlar da el salladılar. IVlo'-nun arabasına binerlerken uzun uzun baktı onlara. Araba caddenin köşesinden dönüp gözden kaybolana kadar da gözlerini ayırmadı.

"JÜT?"

"Yukarıdayım anne."

AdamTn bilgisayarındaki casus programını çıkartmışlardı. Aslında böyle bir şey yapmanın yararlı olup olmayacağı tartışılabilirdi. Kon ve Betsy oğullarını daha yakından takip etseydi belki de SpencerT kurtarabileceklerdi. Ama belki de ne yaparlarsa yapsmlar kurtaramayacaklardı. Almyazısı ve tesadüflere inanmak lazımdı hayatta. Mesela bu olayda Mike Ta Tia oğullarının hayatından endişe duyarken aralarında ölüme en çok yaklaşan Jill olmuştu. Bir insana ateş edip öldürdüğü için içlerinde en çok o sarsılan o olmuştu. Neden?

Tesadüfler nedeniyle. Yanlış bir zamanda yanlış yerde olduğu için. Casusluk yapabiliydiniz ama bu her şeyi önceden bilebileceğiniz anlamına gelmezdi. Adam tek başına da bir çıkış yolu bulabilirdi. O gece partide o kaydı yapabi-

4(1 I

lir vc Mikc da öldüresiye dövülmeyebilirdi. Şu kaçık C.'arson onlara silah çekmeyebilirdi. Adam anne babasının ona güvenip güvenmediklerini hâlâ merak etmeyebilirdi.

İşte güven böyle bir şeydi. İyi bir nedeniniz varsa zedelenmesi kolaydı ama bir kez zedelendi mi kolay kolay geri dönüşü olmuyordu.

O zaman anne Tia ne öğrenmişti bundan? Elinden gelenin en iyisini yapacaksın. Hepsi bu. İçindeki niyeti iyi tutacaksın. Onlara sevildiklerini hissettireceksin. Tesadüflerle dolu bu dünyada daha daha fazla vermenin bir anlamı yoktu ki. Hayatı kontrol edemiyordunuz. MikeTn İbrani atasözlerini çok beğenen eskiden çok ünlü olan bas-ketbolcu bir arkadaşı bir gün içlerinden en sevdiğim söylemiş Mike'a. "İnsanlarplan yapar, Tanrı yukarıdan dalga geçer." Tia bunu duyduğunda çok saçma olduğunu düşünmüştü. Ona göre bu nasıl olsa Tanrı eğer isterse her şeyi bir anda bozacak diye en iyisini yapmamak için uydurulmuş güzel bir bahaneydi. Ama düşündüğü gibi değildi anlamı, iler şeyinizi vereceksiniz diyordu. Elinizden gelenin en iyisini yapacaksınız diyordu ama kontrol edebileceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz diyordu.

Ya da aklımızın alamayacağı daha da karmaşık bazı şeyler mi vardı acaba bu hayatta?

Bazıları tam tersini de düşünebilirdi. Yani Mikei'a Tia'nın casusluk yapmasının hepsinin hayatını kurtardığını. Bir kere casusluk sayesinde Adam'm başının belada olduğunu öğrenmişlerdi. Ama bundan daha da önemlisi Jill ve Yasmin daha önceden yatak odasına süzülüp casusluk yapmasa vc Guy Novak'm silahını bulmasalardı belki şimdi hepsi ölmüş olacaktı. Ne garip. GuyNovak evinde içi kurşun dolu bir tabanca tutuyordu ve bu affedilmeyecek hata kaza eseri birinin ölümüne neden olacağı yerde dört kişinin yaşamasına vesile oluyordu. Kafasında bu düşüncelerle buzdolabının kapısını açtı. Dolapta yiyecek namına hiçbir şey kalmamıştı.

"dili?"

"Efendim anne."

Tia araba anahtarlarını vc cüzdanını aldı. Cep telefonunu aradı. Kızının adamı vurma olayını kolay atlatmış olması l'ia'yı oldukça şaşırtmıştı. Doktorlar buna aldanmamala-rım söylemiş daha sonraları bir tepki verebileceği ihtimaline karşı aileyi uyarmıştı. Bir de ya da belki dc doğrusu neyse onu yaptığıнын bilincindeydi ve hatta kendisini kahraman gibi hissediyordu. Sonuçla Jill arlık bebeklik çağını çoktan geçmişti.

Cep telefonu ortalarda yoktu. Nereye koymuştu acaba?

En son mutfak tezgâhının üzerine koyduğundan yüzde yüz emindi. Tam buraya. Daha on dakika bile geçmemişti aradan.

Ve o anda aklına birden gelen o küçücük şey yüzünden yere yığılacak gibi oldu.

Vücudu kaskatı kesilmişti. Hayatla kalma telaşından birçok şeyi atlamışlardı. Ama birden, cep telefonunu tezgâhın üzerine koyduğundan emin olması ona cevabını almayı unuttuğu sorulan hatırlatmıştı.

Şu İlk mail. DJ Huffların evindeki partiyle ilgüi, her şeyi başlatan o mail. Parti filan olmamıştı ki. Adam o maili okumamıştı bile. O zaman kimin tarafından gönderilmiş olabilirdi? Yo lıayır...

Bir yandan cep telefonuna bakmırken bir yandan da ev telefonuna doğru koştu. Numarayı tuşladı. Ciuy No-vak üçüncü zilde cevap verdi.

"Selam Tia, nasılsın?"

"Polise görüntüleri oraya buraya gönderenin sen olduğunu söylemiştin değil mi?" "Ne?"

"Bay Lewiston ve Marianne'm sevişirken çekilmiş görüntüleri, intikam almak için ben gönderdim dedin." "Ne olmuş?"

"O görüntülerden haberin bile yoktu değil mi Cîuy?"

Sessizlik.

"Guy?"

"İşine bak İ'ia."

Guy telefonu İ'ia'nın yüzüne kapattı.

Ağır ve İhtiyatlı bir şekilde merdivenleri çıktı. İl11 kendi odasında idi. Tia geldiğini duymasını İstemiyordu. İlerşey üst üste gelmişti. O iki korkunç şeyi düşündü. Nash diye birinin birden ortaya çıkıp ortalığı kan gölüne çevirmesini ve Adam'ın ortadan kayboluşunu. Vc İkisinin de aynı zamana denk gelmesini.

Uğursuzlukların peş peşe geldiğine İnanırdı eskiler, İ'ia'nın böyle komik batıl inançları asla olmamıştı.

HuffTardaki partiye İlgili gelen e-mail.

Guy Novakin çekmecesindeki silah.

Dolly Lewiston'un c-mailme gönderilen gizli video görüntüleri.

Bunların aralarında ne gibi bir bağlantı olabilirdi? Tia köşeyi dönüp Jill'in odasına baktı. "Ne yapıyorsun?"

Jill annesinin sesini duyunca birden yerinden sıçradı. "Ah, selam, İriekbreaker oynuyordum." "Hayır." "Ne?"

İia'yla Mike, Jill'e meraklı İaz.e adını takmışlardı. Sık sık meraklı tazenin marifetlerini konuşup aralarında şakalaşırlardı.

"Yo, oynuyorum İşte bak."

Ama oyun filan oynamıyordu Jill. Tia artık her şeyi anlamıştı.

Devamlı Tia'nın telefonuna el koymasının asıl nedeni oyun oynamak değildi. Tia'nın mesajlarını kontrol ediyordu. Jill yatak odalarındaki bilgisayarını daha yeni ve daha hızlı olduğu için değil, neler olup bittiğine bakmak için tercih ediyordu. Jill küçük bir çocuk muamelesi görmekten nefret ettiği için üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokmaktan büyük zevk alıyordu. Sadece o değil. Yasmin de.

Çocukların masumiyeti tartışılmamalı mı sizce? "Adam'ın bilgisayarını izlediğimizi biliyordun değil mi?"

"Ne?"

"Brett o maili kim gönderdiyse evin içinden biri demişti. Adam'ın e-mailine göndermişler. Evde olmadığı için de silmişler. Bir türlü

anlayamamıştım bunun kimi yaptığını. Ama sendin o Jill. Sen yaptın bunu. Neden?"

Jill başını salladı. Annelerden sır saklanmayacağını Öğrenmesi gerekiyordu bugüne kadar.

"Jill?"

"Böyle olacağını bilseydim yapmazdım." "Biliyorum. Anlat bakalım."

"Siz ikiniz raporları kağıt öğütücüden geç iriyordunuz. Yani yatak odanıza bir kâğıt öğütücü koymuştunuz. Ben de merak ettim niye böyle bir şey yaptığınızı. Gece aranızda fısır fısır konuştuğunuzu duyuyordum. Hatta bir de E-SpyRight sayfasını giriş sayfası yapmıştınız."

"Sen de böylece casusluk yaptığımızı öğrendin."

"Elbette."

"Peki, o zaman neden öyle bir ma il attın?" "Çünkü göreceğinizi biliyordum." "Anlamıyorum. Neden böyle bir partiyi kafandan uy duras m ki?"

"Adam'ın ne yapacağından haberim vardı. Çok tehlikeli olduğunu düşünüyordum. Onu durdurmak istiyordum ama bir yandan da size Club Jaguar ve diğer şeylerle ilgili gerçekleri söyleyemezdim. Adanı'm başım derde sokmak istemiyordum."

Tia başını salladı. "Sen de parli yalanını yurdun."

"Evet. Birde özellikle içki filan var, uçacağız diye yazdım."

"Böylece gilmesine izin vermeyeceğimizi düşündün."

"Evet. doğru. Böylece ona hiçbir şey olmayacaktı. Ama Adanı kaçtı. Bunu yapabileceğini hiç tahmin etmemiştim. Paniğe kapıldım. Tamamen benim suçumdu."

"Hayır, senin suçun değildi."

Jill hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. "Herkes Yas-min'lc bana bebekmişiz gibi davranıyordu. Biz de onu bunu gözetliyorduk işte. Oyun oynuyorduk yani. Büyüklerin sakladığı sırları ortaya çıkartma oyunu. Sonra Bay Lcwiston o çok kötü şeyleri söyledi Yasmin'c. Ondan sonra her şey değişti. Diğer çocuklar o kadar kötü davranmaya başladılar ki anlatamam. Yasmin önce üzgün görünüyordu ama sonra çıldırdı sanki. Biliyorsun annesi şimdiye kadar hiç ilgi göstermemişti Yasmin'e ve sanırını bunun ona yardım etmek için bir fırsat olduğunu düşündü."

"Yani Marianne'in Bay Leiviston Ta beraber... Neyse. .. Mariaıııı bundan bahsetti mi size?"

'Yo hayır. Ama Yasmin onu da takip etti. Video'yu onun cep telefonundan bulmuş. Ne diye sorunca da annesi ona önemli bir şey olmadığını Bay Lewislton'un da çok üzüldüğünü söylemiş."

"O zaman o görüntüleri sen ve Yasmin...."

"Kimseye zarar vermek istememiştik. Ama Yasmin'-in artık burasına gelmişti. Büyükler bize neyin en iyi olduğunu göstermeye çalışıyorlardı. Okuldaki bütün çocuklar onunla dalga geçiyorlardı. Herkes ama herkes bizimle uğraşıyordu. Biz de aynı gün okul çıkışı onun evine gitmek yerine buraya geldik. Önce size bir an önce ne yapacaksanız yapın diye o parti mailini gönderdim sonra da Yasmin, Bay Lewislton'un yaptığı şeylerin bedelini ödemesi için o görüntüleri gönderdi."

Tia ayağa kalktı ve kafasını toparlamaya çalıştı. Çocuklar onlara söyleneni değil, söyleyenlerin yaptıkları şeyleri uyguluyorlardı. Peki, burada kim suçlu? Tia emin değildi pek.

"Aslında biz hiçbir şey yapmadık," dedi Jill. "Birkaç mail attık o kadar."

Ve aslında evet. Birkaç mail göndermek dışında hiçbir kabahat işlememişlerdi.

Mike'm o sorgu odasında beklerlerken sürekli A-dam'a söylediği şeyi hatırlayarak "Tamam. Her şey yoluna girecek," dedi Tia.

Dizlerinin üzerine eğilerek kızını kucakladı. Artık neden bir ara ağlamayı kestiği bilinmiyordu ama annesinin omuzu na yaslandı ve kaldığı yerden hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya devam etti. Tia saçlarını okşayarak teselli edici bir şeyler söyledi ve ağlayarak rahatlmasına izin verdi. "Her şey yoluna girecek," dedi bir kez daha. Bu sefer buna yürekten inanıyordu ama.

Soğuk bir Cumartesi sabahıydı ve aynı gün Essex İlçesi Savcısı Paul Copeland ikinci kez evlenecekti. 15 numaralı otoyolunun üzerinde-ki özel deponun önünde duruyordu.

Loren Muse da onun yanında. "Burada olmaman lazım."

"Düğüne daha altı saat var," dedi Cope. "Ama Lucy"

"Lucy anlayış gösterir."

Ornuzunun arkasından Neil Oordova'nın içinde oturduğu arabaya doğru baktı Cope. Pietra birkaç saat önce sessizliğini bozmuştu.

Önce kaskatı oturup hiçbir şey söylememişti kadın, ama Cope, Neil

Cordova'yla konuşmasının işe yarayabileceğini düşünmüştü. Erkek arkadaşının öldüğünü öğrendikten ve avukatıyla yapılan anlaşmadan iki dakika sonra bütün bildiklerini arılatmış ve Reba Cordova'nın cesedinin saklandığı yeri söylemişti.

"Burada olmak istedim," dedi Cope. Muse dikkatle yüzünü inceledi Cope'un. "Aslında onun da gelmemesi gerekirdi." "Söz verdim." Cope ve Neil Cordova, Reha'nın orladan kayboluşundan heri birçok kez sohbet etmişlerdi. Birkaç dakika sonra, eğer Pietra Tını söyledikleri doğru çıkarsa bir ortak noktalan daha olacaktı. İkisinin de karısının ölmüş olması. Düşünmesi garipti ama cinayeti işleyen kişinin de geçmişine bakıldığında o da bu çok acı tecrübeyi tatmış biriydi.

Muse sanki kafasından geçenleri okumuşçasma "PietraTını yaları söyleyebileceğini aklından geçirdin mi hiç?"

"Hayır diyebilirim. Ya sen?"

"Aynen. Yani Nash bu iki kadını kayınbiraderine yardım edebilmek için öldürmüş ha? Lewiston'un sadakatsizliğini örtbas etmek için."

"öyle görünüyor. Ama daha önemli nedenleri de vardır. Çok gerilere gidersek bahse girerim kim bilir daha ne kötülükler yapmıştır.

Sanırım bu adamın her şeyden fazla önem verdiği şey bir şeylerin öcünü almaktı. Ama işin psikolojik tarafından anlamam ve de ilgilenmiyorum. Adam öldüğüne göre psikolojisine dava açacak değiliz."

"Onlara işkence yapmış."

"Evet, görüntülerden başka kimin haberi olduğunu öğrenmek için."

"Reha Cordova gibi mesela." "Evet."

Muse başını salladı. "Peki ya şu öğretmen kayınbiraderi ne olacak?"

"Lewiston mı? Ne olmuş ona?" "Ona dava açacak mısırı?"

Cope onuzunu silkti. "Nash'le dertleşip içinde bulunduğu zor durumu anlattığını söyledi. Bu derece ileriye gideceğini akimin ucundan bile geçirmemiş."

"Buna inandın mı?"

"Pietra da doğruladı ama şu veya bu şekilde elimde hiçbir kanıt yok," dedi Cope, Muse'a bakarak, "dedektiflerin vardıkları sonuç bu."

Depo sorumlusu adam anahtarı buldu ve kilide taktı. Kapı açılmış, dedektifler içeri dolmuştu.

"Hepsi bu kadar yani Bu arada Marianne Gillespie de kimseye gizli kamera görüntüsü filan göndermemiş."

"Öyle görünüyor. Sadece ufak çapta bir tehdit. Kontrol ettik. Guy Novakin iddiasına göre Marianne ona çekimden söz etmiş. Bu kadar korku ona yeter diyerek boş vermiş. Ama Guy Novak dayanamayıp görüntüleri Joe Lcwiston'un karısına göndermiş."

Muse kaşlarını çattı.

"Ne var?" diye sordu Cope.

"Bir şey yok. Guy'a dava açacak mısın beki?"

"Neden? E-mail gönderdi diye mi? Kanuna aykırı bir şey yapmamış ki."

Memurlardan ikisi depodan ağır adımlarla çıktılar. Cope bunun ne anlama geldiğini anlamıştı. Memurlardan biri CopeTa göz göze geldiğinde başını önüne eğdi.

Muse, "Kahretsin," dedi.

4(J9

Cope dönüp Neil Cordova'nın bulunduğu yöne yürüdü. Cordova ona bakıyordu. Cope başını yukarıda tutup sendelememeye çalıştı. Cope iyice yaklaştığında gerçeği kabul etmek istemeyen her insan gibi başını sağa sola sallamaya başladı Neil Cordova. Cope arabaya belli bir mesafede durdu. Neil gelecek kötü habere hazırlıklı olmaya çalıştı ama başaramadı, zira hayatında daha Önce böyle büyük bir acı yaşamamıştı. Başka hiçbir çıkar yolu yoktu. Başka seçeneği kalmamıştı. İhtimaller tükenmiş, mücadele sona ermiş. Yapabileceği tek şey acı haberin kendisini yıkıp geçmesine izin vermektir artık.

Neil Cordova başını sallamayı bırakıp Cope'a sarılarak artık taşıyamadığı başını göğsünün üstüne koydu. Sürekli Reha'nın adını, bunun doğru olamayacağını tekrarladı durdu. Tanrı'ya onu geri getirmesi için yalvardı da yalvardı. Aradan dakikalar geçti. Cope hiçbir şey söylemeden onu kollarının arasında tuttu.

Bir saat kadar sonra evine vardı. Bir duş alıp smokinini giydi ve sağdıçlarıyla birlikte ayakla beklemeye başladı. Yedi yaşındaki kızı Cara ara yoldan geçerken etrafındaki güzelliklere hayran hayran bakıyordu. Valinin kendisi bu düğüne bizzat başkanlık ediyordu.

Her taraf çiçeklerle süslenmişti. Bir de orkestra vardı tabii. Gelinin nedimelerinden biri olarak orada bulunan Muse şık ve çok güzel görünüyordu. Cope'un yanağına bir öpücük kondurarak onu tebrik etti. Cope ona teşekkür etti. İkisinin düğün sohbeti burada bitmişti böylece.

Her yer rengârenk ışıklandırılmıştı. Cope bir iki dakika oturup yalnız kalmak istedi. Papyonu gevşetti ve gömleğinin üst düğmesi açtı. Bir ölümlle başlayıp bir düğünle biten acayip bir gün yaşıyordu. Bir yanda çok büyük bir acı, diğer yanda iki kişinin birleşme sevinci. Çoğu insan bu gibi çelişkileri derinlemesine irdeler ve hüzünle-nirdi ama Cope o tip insanlardan biri değildi. Orada olurmuş çok hızlı tempolu Justin Timberlake şarkısını dinliyor bir yandan da tempoya ayak uydurmaya çalışan misafirleri seyrediyordu. Üzüntüden ayakta durmaya mecali kalmamış Neil Cordova'yı düşündü. C) ve küçük kızları şu anda ne yapıyorlardı acaba? "Baba?"

Arkasına döndü. Cara'ydı gelen. Babasının elini tutup yedi yaşındaki bir kızm masum ifadesiyle ona haklı.

"Benimle dans eder inisin?"

"Danstan nefret ettiğini sanırdım ama..."

"Ama bu şarkıyı çok seviyorum. Lütfen lütfen..."

Copc kalkıp dans pistine doğru ilerledi. Seksi popoyla ilgili o aptal nakarat sürekli tekrarlanıp duruyordu. Cope yavaş hareketlerle başladı. Bir tarafla herkes gelini tebrik etmek için sıraya girmiş, t i adeta. Cara koşup yeni gelinin elinden tuttu ve dans pistine babasının yanına gelirdi. Lucy, Cara ve CopeTan Kurulu yeni aile dans etmeye başladı. Müziğin sesi gittikçe yükseliyordu.

Arkadaşları ve aile yakınları etraflarında dizilmiş alkışlıyorlardı.

Cope korkunç kötü dans ediyor, keskin hareketler yapıyordu.

Hayatının iki kadını gülmekten yerlere yatıyordu.

Daha sonra iyice coştı Paul Copeland. Kollarıyla ördek taklidi yaptı, kalçalarını kıvırdı. Terden sıırıslam olmuş bir şekilde sanki dünyada onun için şu karşısındaki iki muhteşem yaratıktan ve onların harikulade kahkahalarından başka bir şey yokmuş gibi oradan oraya kendini fırlattı fırlattı fırlattı....

SON